VANESSA LEN

UNUTULMUŞ BİR KAHRAMAN

...GELECEĞİ DEĞİŞTİREBİLİR Mİ?

OLİMPOS

HER SAVAŞ
KAHRAMANLAR
TARAFINDAN
KAZANILMAZ

BAZEN
BİR CANAVAR
GEREKİR

SADECE BİR CANAVAR'A
ÖVGÜLER

"Mükemmel ve çok sürükleyici."
NAOMI NOVIK

"Kesinlikle elinizden
bırakamayacaksınız."
CHLOE GONG

"Büyüleyici."
HAFSAH FAIZAL

"Olağanüstü."
ADALYN GRACE

ISBN 978-625-64[illegible]-4
9 786256 411944
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

NICK WARD

JOAN CHANG-HUNT

Unutulmuş Bir Kahraman

VANESSA LEN

UNUTULMUŞ BİR KAHRAMAN

Düzenleme
Ny.ozlem

OLİMPOS®

Çeviren: Gizem Toy

BİR

"Sakın yavaşlamayın!" diye bağırdı Koç. Çocuklardan birinin geç kalmasının ceremesini bütün futbol takımı çekiyordu. Joan tel örgülerin ardından oğlanların bir tur daha sendeleyerek koşuşlarını izledi. Çoğu nefes nefese kalmıştı ama grubun en önündeki Nick'in temposu sanki günlerce bu şekilde koşabilecekmiş gibi sabitti.

Eve git, dedi Joan kendi kendine. Bugün kendini çaresiz hissediyordu. Okuldan sonra onu görebilmek umuduyla buraya kadar yürümüştü. Onu görünce de her zamanki gibi karnına yumruk yemişçesine irkilmişti. *Seni hatırlamıyor. Artık seni tanımıyor.*

"Pekâlâ!" diye bağırdı Koç. "Sanırım bu kadar yeter."

Takımdan rahatlama dolu iniltiler yükseldi ve çocuklar yalpalayarak durdular. Bazıları bitkince yere çöktü. Bazıları da elleri dizlerinde nefeslenmeye çalışıyordu. Hâlâ birkaç adım ileride olan Nick hızını keserek aniden dönüp takım arkadaşlarına doğru yürüdü.

Başını öylesine çitlerin oraya çevirip de gözlerini Joan'ın üzerinde ve çevresinde herhangi bir ilgi ya da tanıma belirtisini olmadan gezdirdiğinde kızın kalbi neredeyse duracaktı.

Yerdeki çocuklardan biri nefes nefese, "Nick!" diye bağırdı. "Bize ayak uydurmalısın dostum. Takım kaptanı böyle arkamızdan koşamaz."

Nick gülerek çocuğun kalkmasına yardım etmek için yanma gitti. "El atayım mı, Jameson?"

"Bana defibrilatör lazım," diye homurdandı çocuk. Ama Nick'in uzattığı eli kavradı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Nick'in samimi gülümsemesi karşısında Joan'm nefesi kesildi. Joan onu hep ağırbaşlı biri olarak tanımıştı. Bütün dünyanın yükü onun omuzlarındaymış gibi görünürdü. Sonra aklına artık onu tanımadığı geldi, karşısındaki onun bildiği Nick değildi.

Eskiden tanıdığı o çocuğa duyduğu özlemin sızısını hissetti. Aniden toparlanarak o hissi bastırdı. Artık o tanıdığı Nick yoktu ve onu geri istemesi de doğru değildi. Bu yeni çocuk aslında *olması* gereken Nick'ti. Sıradan bir hayatı olan sıradan bir oğlan.

Evine dön, dedi kendine yeniden. Okul çantasını iyice yukarı çekerek çitlere arkasını döndü.

Kasım ayının ortasıydı ve ağaçlar neredeyse çırılçıplaktı. Boş okul arazisinde yürürken soğuk, Joan'ın pantolonunun içine işliyordu. Okul dağıldıktan sonra her yer terk edilmiş gibi görünüyordu. Öğretmenlerin park yeri ıssızdı, her yer beton ve gelişigüzel bitmiş yabani otlarla kaplıydı. Joan kütüphanenin yanından geçerek arkadaki sahaya doğru ilerledi.

Telefonu titredi. Mesaj babasındandı. *Yolda mısın? Ananaslı tart yaptım.* Bir de fotoğraf göndermişti. Tezgâhta soğumaya bırakılmış tartın fotoğrafı. *Ne kadar profesyonel görünüyor, değil mi?!*

Son zamanlarda Joan'ı sık sık yokluyordu, bir şeylerin ters gittiğini seziyor gibiydi. Dün gece ona, "Çok durgun görünüyorsun," demişti. "Okulda her şey yolunda mı? Arkadaşlarınla falan?"

Joan bazen babasına gerçeği anlatabilmeyi öyle istiyordu ki.

Büyükannem öldü, baba. Hepsi öldü. Büyükannem, Ada teyzem, Gus dayım ve Bertie.

Ama bunu ona söyleyemezdi. Çünkü *ölmemişlerdi.* O geceyi, büyükannesinin çaresizlik içindeki son anlarını ve kanının yoğun sıcaklığını, metalik kokusunu sadece Joan hatırlıyordu. Yarasına bastırmış, büyükannesinin ölümünü durdurmaya çalışmıştı ama kadının nefes alıp verişlerinin arası gittikçe uzamaya başlamış, en sonunda da durmuştu.

Joan nefes alarak soğuk havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. *Bunların hiçbiri olmadı,* diye hatırlattı kendine. Büyükannesi ve Huntların geri kalanı Londra'daydı, trenle sadece bir saatlik mesafede. Hepsi *iyiydi.*

Joan babasına mesaj attı. *Harika görünüyor! Eve varmak üzereyim.* Sonra ellerini ceplerine soktu. Hava gittikçe soğuyordu. Gökyüzü gittikçe kararan bulutlarla doluyordu. Fırtına yaklaşıyordu.

Sahayı geçerken rüzgârla mücadele etti. Esinti saçlarını yüzüne savuruyor, mavi montunu dalgalandırıyordu. Nick'i bir anlığına görebilmek için oyalanması hataydı. Onu görmenin, onun tarafından görülmemenin, onsuz bir dünyada olmanın ilk şokunu yeni atlatmıştı. Onu bulmak için gidebileceği bir yer ya da zaman yoktu. Nick artık yoktu.

Şimşek çaktı ve hava hiddetlendi. Joan daha hızlı yürüyor, dalgın dalgın mesafeyi hesaplıyordu. *Bin, iki bin, üç bin...* Beşe ulaştığında gök gürledi. Fırtınanın kopmasına on beş dakika kadar kalmış olmalıydı. Okul ceketini çıkarıp çantasına soktu. Yağmur umurunda değildi ama sadece bir tane okul ceketi vardı ve onu da yarın ıslak ıslak giymek istemiyordu.

Bir sonraki şimşek çaktığında okul kapısına yaklaşmıştı. *Bin, iki bin...*

Arkasından gelen tanıdık bir sesle irkildi. "Affedersiniz, ben..." Sözlerin geri kalanını gök gürültüsü bastırmıştı. Joan'ın kalbi kulaklarında çınlıyordu. *Nick.*

O değil, dedi kendi kendine. Sadece duymak istediğini duyuyordu.

Ama arkasını döndüğünde konuşanın Nick *olduğunu* gördü, sahada onunla yalnızdı, yumuşak adımları sakin ve sesi kadar tanıdıktı. Koyu renk saçlarının kesimi artık farklıydı, alnına dökülüyordu ama gözleri her zamanki gibiydi: Kedileri ağaçlardan, insanları yanan binalardan kurtaran eski moda bir kahraman kadar samimi ve dürüst.

Joan bir an için onun gerçek hâlini gözünün önüne getirdi, *onun* Nick'ini, tüm anılarını, hâlâ hatırladığı hâlini, Joan'ı hatırladığı için peşinden gelen hâlini. Duyguları telaş, korku ve berbat bir umuttan oluşan karmakarışık bir yumak gibiydi.

Ulaşamayacağı bir mesafede durdu. Joan kütüphanede öpüştükleri geceden beri ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. O gece, diğer Nick'in son günüydü. Sonra kendini toparladı. O gece *Joan* Nick'i bitirmişti. Nick yerine ailesini seçmişti. Kahraman yerine canavarları.

Yüzünde nasıl bir ifade belirdiyse artık, Nick özür dilemeye kalkıştı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Ona bir telefon uzattı. "Bunu orada düşürdüğünü gördüm."

Joan ifadesini okumaya çalıştı. Artık daha yakın olduğu için kendini kandıramıyordu. Nick doğrudan ona bakıyordu ama gözlerinde onu tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. Hatta bu hâliyle kendini farklı hissediyor gibiydi. Diğer Nick tehlikeli bir gerginlikle dolaşırdı. Her an savaşmak ve öldürmek zorunda kalabileceğinin bilincindeydi. Bu Nick'in duruşu sakin ve eğitimsizdi. Joan'ın rahatlaması gerekirdi, biliyordu ama fiziksel olarak yaralanmış gibi acıyla sarsıldı.

Telefonu elinden aldı, parmakları onunkilere değdiğinde hiçbir şey hissetmemeye çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi farkında bile olmadan.

Nick gülümsedi, hafif ve bir o kadar tanıdıktı gülümsemesi. Joan bir an dayanamayacağını hissetti. "Ben de hep kendi telefonumu kaybediyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Joan şaşırarak. Gözünden genelde hiçbir şey kaçmazdı. Nick'in bir şey kaybettiğini hiç görmemişti.

"Şey..." Nick'in gülümsemesi Joan'ın daha önce hiç görmediği kadar rahattı. "Aslında erkek kardeşlerim çalıyor."

"Erkek kardeşlerin mi?" Joan sesinin meraklı çıktığını fark etti. Kardeşleri hayattaydı. Joan bunu biliyordu ama Nick'in bunu söylediğini duymak ona bir mucize gibi gelmişti. Tanıdığı Nick defalarca işkence görmüş, tüm ailesi gözlerinin önünde öldürülmüştü. Joan kayıtları görmüştü. Gördüklerini asla unutmayacaktı, bir saniyesini bile. Mutfak zeminindeki o cesetleri.

"Kız ve erkek kardeşlerim," dedi Nick, hâlâ gülümsüyordu. "Altı kardeşiz, inanabiliyor musun?" Gölgelerin dolaştığı gözlerle ona bakan diğer Nick'in sözleri zihninde yankılandı: *Üç erkek, iki kız kardeş. Ben ve erkek kardeşlerim ben yedi yaşıma gelen kadar televizyonlu odada uyuduk.*

"Geniş aile," dedi Joan. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı, Londra'da bir evde yalnızlardı, karanlık çökerken yan yana kıvrılmışlardı.

Şimşek sahayı aydınlattı. Joan silkindi ve az kalsın kendisi hakkında konuşmak üzere olduğunu fark edince dehşete kapıldı. *Ben tek çocuğum ama geniş bir ailem var.* Ne düşünüyordu ki? Onunla yalnız kalır kalmaz kendini kaybetmişti.

Yeniden yola koyuldu, Nick'in de yanında rahat adımlarla yürümeye başladığını fark edince huzursuz oldu. Fazla rahattı, farklı bir yaşamdan kalma eski bir alışkanlık gibi.

"Sanırım seni buralarda daha önce görmüştüm," dedi Nick. Joan ona şaşkınlıkla bakınca da, "Sen benden bir alt sınıftasın, değil mi?" diye ekledi.

"Evet," demeyi başardı Joan. İçine yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordu. Nick de fark etmişti. Joan düşünmüştü ki... Aslında ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Aralarında hiçbir şey olamazdı, ne bu sefer ne de geçen sefer. Hiçbir zaman.

Nick utangaç bir tavırla başını eğdi. "Bu okulda hâlâ çok yeniyim."

Bu kez Joan sesine güvenemedi. O korkunç yazdan sonra okula döndüğü ilk günü asla unutamayacaktı, vücudu hâlâ savunmasız gibiydi. Yükselen her sesle, çarpan her dolap kapağıyla yerinden sıçrıyordu. Tek çıkışlı, havasız küçük sınıflarda oturmak dayanılmaz geliyordu.

İlk gün, arkadaşı Margie'yle okul koridorunda yürümüştü.

Vay canına, demişti Margie. *Şu yeni çocuğu gördün mü?*

Yeni çocuk mu? diye sormuştu Joan.

Çok seksi, demişti Margie. *Sıradan bir seksilik değil. Yani tam Hollywood seksiliği.*

Sonra köşeyi dönmüşlerdi ve işte oradaydı. Nick.

Okul üniformasıyla. Uzun boyu ve köşeli çenesiyle mükemmeldi. Joan ona doğru mu yoksa diğer tarafa doğru mu koşmak istediğini bilememişti.

Aradan birkaç ay geçmiş ve kasım ayına gelmişlerdi, Nick artık okulda Joan'dan çok daha popülerdi. Nick Ward, yeni futbol takımı kaptanı. Okulun en seksi çocuğu. En zekisi. Joan'ın sınıfındaki çoğu kişi ona platonik âşıktı.

"Yolun uzun mu?" diye sordu yanı başındaki Nick. Joan başını iki yana salladı. Evine sadece birkaç sokak kalmıştı. Nick gülümsedi, okuldakilerin yarısının dizlerinin bağını çözecek bir gülümsemeydi bu. "Ben de şuradayım." Yolun karşısındaki evlerden birini işaret etti.

Ah. Demek burasıydı. *Bunu unutma*, dedi Joan kendi kendine. Çünkü bir daha böyle konuşmalar olmayacaktı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

Nick'in koyu renk saçları gözlerine giriyordu. Yakasında savrulmuş bir yaprak vardı, kırmızı bir üvez yaprağı, mevsimin son yaprağı. Joan bir kez daha merakına engel olamadı. *Nick, benim kim olduğunu hatırlamıyor musun?*

"Yaprak var..." Kendi boynunu işaret etti.

"Ah, hayır, gerçekten mi?" Nick güldü. Boynu kızardı. "Sorun değil." Yakasını silkeledi. "Düştü mü?"

Hâlâ oradaydı, yeşil-gri futbol formasının omzunda kalmıştı. Joan başını iki yana salladı. "Alabilir miyim?" Oğlanın yüzünü ele geçiren kızarıklığı görmezden gelmeye çalıştı. Nick başıyla onayladı.

Elini uzatırken Joan'ın nefesi kesildi, Nick'in de bunu fark ettiğini anlamıştı. Nick'in gözleri karardı. Aslında Nick'in bileğini yakalayarak onu durdurmasını bekliyordu. Ama Joan ona dokunduğunda, hatta parmak uçları ensesini sıyırırken oradaki yumuşak tüylere dokunduğunda bile irkilmedi.

"Gitti mi?" diye sordu. Sesi onu öpmeden önce hep olduğu gibi boğuk çıkmıştı.

Joan gülümsemek için kendini zor tuttu. "Evet," dedi. Yaprağı hızlıca alıp elini çekti, hayatından çalmamaya çok dikkat etti. "Hallettim."

Tanıdığı Nick artık yoktu. Gerçekten yoktu. Joan aniden kendini çok eksik hissetti. Ve çok yalnız. Nick'in bir zamanlarki hâlini hatırlayan tek kişi oydu. Canavarlarla dolu bir odaya silahsız girebilen ve hepsine korku salarak onun kaçmasını sağlayan çocuk. İnsanları aralarına karışmış canavarlardan koruyan çocuk. Kendisi bile yaptıklarını hatırlamıyordu.

Artık canavarların varlığından dahi bihaberdi.

Nick'in elmacık kemikleri hâlâ hafif kızarıktı. Joan kendi kendine bunun soğuktan olduğunu söyledi. "Belki seni tekrar buralarda görürüm?" dedi Nick.

Evden gelen bağırışlarla Joan cevap vermekten kurtuldu. İki çocuk yolun karşısından koşarak geldi, altı yaşlarında bir oğlan ve bir kız, iki minyatür Nick. Nick gibi kapkara saçları ve gözleri vardı. Oğlan kalın siyah çerçeveli gözlüğüyle küçük bir profesörü andırıyordu.

Nick çocukları karşılamak için atılıp onları kaldırıma çekti. "Hey, hey!" dedi "Karşıdan karşıya geçerken ne yapıyorduk? Bekliyorduk, değil mi? Bekliyoruz ve önce sağa sonra sola bakıyoruz!" İkisine de bir kolunu dolayarak kendine yaklaştırdı.

Çocukların arkasından aceleyle başka bir kız geldi. Nick'ten daha büyüktü. Belki on dokuz yaşında vardı. "Dikkatli olun!" dedi çocuklara, Nick'i onaylarcasına. "Her zaman dikkatli olun!" Üçünden de daha açık kahverengi saçları vardı ve kuzeyli aksanı Nick'inkinden daha belirgindi.

"Mary'nin tavuk yapmasına yardım ediyoruz!" diye açıkladı çocuk Nick'e.

"Robbie düşürdü!" dedi kız. "Yere!"

Çocuk yağmur lekeli gözlüğünün arkasından kıza kaşlarını çatarak baktı. "Söylememen gerekiyordu!" dedi. Büyük kıza, yani Mary'ye döndü. "*O* da deriyi yaladı! Bildiğin deriyi!"

Mary iç çekti. "Hadi," dedi. "Bu sefer el ele tutuşalım." Kendi elini uzattı. Yüzünde beliren beklenmedik, mahcup bir tebessümle Joan'a baktı. "Merhaba!" dedi. "Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Merhaba." Joan kendini gülümsemeye zorladı.

Mary dikkatini çocuklara çevirip onları çağırırken Joan'ın gözleri yüzüğüne takıldı. Mat, düz siyah bir yüzüktü. Joan bu yüzüğü daha önce de görmüştü. Eski Nick onu gömleğinin altına sakladığı bir zincirin ucunda taşırdı. Joan yüzüğün kız kardeşine ait olduğunu bilmiyordu.

"Okulda görüşür müyüz?" diye sordu Nick Joan'a. Küçük çocuğun elini tutmuştu.

Joan başıyla onayladı. Mary. Robbie. Küçük kız da Alice olmalıydı. Nick az da olsa onlardan bahsetmişti. Joan o sırada bunu bilmiyordu ama tanıştıkları günden beri Nick onların kaybının yasını tutuyordu.

Gözünün önüne yine videolardaki mutfak geldi. Üçü de –Mary, Robbie ve Alice– kıpırdamadan yatıyordu, ölmüşlerdi. Nick'se... Nick'in şu anda kardeşlerine nasıl gülümsediğini görünce kalbi sıkıştı. Nick katilin boynuna bir bıçak saplamıştı, yüzü acı ve dehşetle buruşmuştu. Joan çıkardığı sesi asla unutamayacaktı.

Gülümsemesini engelleyemeyerek, "Görüşürüz," demeyi başardı. Hızla arkasını dönüp yoluna devam etti.

Dik yamaca doğru yürüdü ve fiziksel efor göğsündeki gerginliği bastırana kadar kendini zorladı. Esinti, çalı çırpıyı ve dökülen yaprakları savuşturuyordu. Yağmur damlaları hızla düşmeye başladı. Rüzgâr, kardeşlerin kendi aralarındaki konuşmaları bölük pörçük de olsa Joan'a taşıyordu.

"...o güzel kız kim?" Nick'in ablasıydı bu, sesi alaycı ve sevecendi.

"*Mary!*" Nick'in sesi o kadar utangaçtı ki tam bir küçük kardeş gibi çıkıyordu. Joan kendini gerçekten gülümserken buldu.

Çocuklardan kahkahalar ve çığlıklar yükseldi, sonra Joan başka bir şey duyamayacak kadar uzaklaştı. Görüş alanlarından tamamen çıktıktan sonra gözlerini sıkıca kapadı.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. *Her şey yolunda,* dedi kendi kendine. Onunla konuşmamalıydı ama bir daha olmayacaktı. Buna azami dikkat gösterecekti. Şu anda hissettikleriyle başa çıkabilirdi. Şiddetli yağmur gözyaşları gibi yüzüne çarptı. Bununla başa çıkabilirdi. Başa çıkıyordu.

Gerçek dünyaya geri dönmüştü. Artık canavar avcıları yoktu. Canavarlar yoktu. Sadece evindeki normal hayatı vardı. Bundan sonra da böyle olacaktı.

"Ben geldim!" diye seslendi babasına. Sıcak ve tatlı hamur işi kokularıyla karşılaştı: tereyağı, ananas reçeli ve zencefil.

"Merhaba!" diye seslendi babası mutfaktan. Joan ayakkabılarını çıkarırken babası elinde bir tabak ananaslı tartla geldi. "Şimdiden beş tane yedim!" dedi. Sonra kızını görüp kaşlarını çattı. "Okul ceketin nerede?"

Joan ayakkabılarını ayağıyla rafın altına kaydırıp tabaktan bir tart aldı. "Islanmasını istemedim." Tartından bir ısırık aldı, babasını mutfağa kadar takip ederken boşta kalan elini kırıntılar yere dökülmesin diye diğer elinin altına koydu.

"Yağmur yağması gayet doğal," dedi babası. "Onun görevi de senin ıslanmanı engellemek."

Joan ağzı doluyken, "Bu gerçekten çok güzelmiş," dedi. "Aman Tanrım! Kaç tane yaptın?" diye ekledi mutfağı görünce. Ocakta, tezgâhta, buzdolabının üstündeki raflarda soğuyan düzinelerce tart vardı.

"Birazını arkadaşlarına verirsin!" dedi babası. "Yarın da biraz yeriz!"

"Yarın mı?" dedi Joan. "Ne oluyor?.." Durdu. Mutfak tezgâhının üzerinde babasının el yazısıyla yazılmış yapışkan bir not vardı. *Hunt ailesinin akşam yemeği saat 18.00.* Reçel Joan'ın boğazında ekşimsi bir tat bırakmaya başladı. "Bu da ne?"

"Hı? Ah. Öğleden sonra büyükannen aradı da."

"Öyle mi?"

"Yarın bizi yemeğe davet etti." Babası çekmeceyi karıştırdı. "Londra'daki Hunt ailesi fertlerini de."

Joan'ın midesi bulandı. Eve döndüğünden beri Huntların hiçbiriyle konuşmamıştı. Kuzeni Ruth ona birkaç kez mesaj atmıştı.

Canavar olma meselesi hakkında konuşmak istersen konuşabiliriz.

Konuşmak istemesen bile konuşmalıyız. Bu konuyu kapatabileceğini düşünüyor olabilirsin ama kapatamazsın.

Joan bir ara mesajlara cevap vereceğini söyleyip durmuştu ama üzerinden haftalar, hatta aylar geçmesine rağmen Ruth'un mesajlarına hâlâ cevap vermemişti.

"Büyükannenin seninle bir şeyler konuşmak istediğini düşünüyorum," diye ekledi babası.

"Hangi konuda?" diye sordu Joan.

"Büyükanneni tanıyorsun." Babasının sesi dalgın geliyordu. "Telefonda fazla konuşmayı sevmez. *İşte* buldum seni!" Çekmeceden bir çift siyah fırın eldiveni çıkardı.

Joan o anda başka bir mutfağı hatırladı: Büyükannesinin Londra'daki mutfağı, ocakta kaynayan sıcak çikolata. Joan, büyükannesinin komşusuyla tuhaf bir karşılaşma yaşamıştı. Adam bir sabah karşı karşıya geldiklerinde Joan'ı duvara itmişti, sonra da aniden gece oluvermişti.

Joan dehşet içinde büyükannesinin evine koşmuştu. *Bana bir şey yaptı*, demişti kadına.

Büyükannesinin yeşil gözleri mutfağın loş ışığında parlıyordu. *Sana bir şey yapmadı,* demişti Joan'a. *Sen ona bir şey yaptın.* Ona doğru eğilmişti. *Sen bir canavarsın, Joan.*

Birkaç ay önce Joan, Huntların geri kalanının başından beri bildiği bir şeyi öğrenmişti. Anne tarafı canavardı, *gerçek* canavarlar. İnsanların hayatından zaman çalıyor, sonra da bunu zamanda yolculuk yapmak için kullanıyorlardı.

Şimdiyse mutfakta hiçbir şey yerinden kıpırdamasa bile sanki esintiden kaynaklanıyormuş gibi hafif bir kıpırtı vardı. Babası tepki vermemişti. Joan bunu canavar hisleriyle algılamıştı. Esinti

tekrar geldi, aslında hiçbir şeyi yerinden oynatmadan dünyayı dalgalandırıyordu.

Zaman çizelgesi bazen yaşayan bir şey gibi görünürdü, kendi iradesi olan bir yaratık gibi. Bu gece Joan bunu doğal bir güç gibi algıladı, sanki fırtınanın kendisi içeri girmiş gibiydi.

Babası dirseğiyle fırının kapağını kapadı. "Ee, yarın akşam geliyor musun?"

Bu konuyu kapatabileceğini düşünüyor olabilirsin ama kapatamazsın. Joan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum," dedi. "Yarın çalışıyorum."

"Saat dörtte işin bitmiyor mu?"

"Ödevim var."

"Pazar günü yapamaz mısın?" diye sordu babası. "Mesele şu ki büyükannen bana bir şey hatırlattı..." Tereddüt etti. "Yarın annenin ölümünün on beşinci yıl dönümü. Sanırım büyükannen seninle biraz zaman geçirmek istiyor." Fırın eldivenlerine baktı. "Yarının özel bir gün olduğunu *unutmamalıydım*," dedi. "Sanırım biz bunun yerine annenin doğum gününü kutlamayı tercih ediyoruz."

Joan içine dolan tanıdık duygu selini bastırdı. Babasının böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Babası annesinden sık sık bahsederdi ama büyükannesi *hiç* bahsetmezdi.

"Ayarlayabilir misin?" dedi babası. Joan hemen cevap vermeyince, daha yumuşak bir sesle: "Joan, *sen* iyi misin?" diye sordu

Bu soruyu haftalardır farklı şekillerde soruyordu. *Son zamanlarda çok sessiz görünüyorsun. Bir şeyler mi oluyor? Arkadaşlarınla kavga mı ettin?*

Joan gerçeği nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Bir canavar olduğumu öğrendim, baba. Ailemin Hunt tarafının hepsi canavar.

Ya da başka bir gerçek.

Sevdiğim çocuk bir canavar avcısı çıktı. Büyükannemi ve ailemin geri kalanını öldürdü. Ama onu eski hâline çevirdim.

Hayatını geri aldım. Huntlar şimdi tekrar hayatta. Ama hiçbir şey hatırlamıyorlar.

Sevdiğim çocuk da beni hatırlamıyor.

İçindeki keder yüzüne yansıdı. Babasına bunların hiçbirini anlatamazdı. Anlatsa da inanmazdı zaten. İnanmasını da *istemiyordu*. Babasının burada, evde, canavarların dünyasından uzakta güvende olmasını istiyordu.

"İyiyim," dedi. Kendini toparlamaya çalıştı. "Sadece. Bilirsin işte. Bazı şeyler oluyor."

Babası ifadesini okumaya çalıştı. "Ne gibi şeyler?"

"Normal şeyler." Joan duygularını sesine yansıtmamaya çalışıyordu. "Hiçbir şey. Bu yıl herkes okul konusunda stresli, *sen* de bunu biliyorsun."

"Joan..."

"Tekrar tekrar sormana gerek yok, baba. Gerçekten iyiyim!" Sesi sinirli çıkmıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu konuda kavga etmek istemiyordu. Babasına zaten yeterince yalan söylüyordu, daha fazlasına gerek yoktu.

Rüzgârın şiddetle sarstığı pencerelerin gürültüsü sessizlikte yankılandı. Babasının iç çekişi zar zor duyuluyordu.

Joan açık plan mutfaktan oturma odasının duvarlarında asılı fotoğraflara baktı. Joan ve babası. Joan bebekken. Annesi. Üçü birlikte bir parkta, annesi ve babası Joan'ın ellerini tutarken. Çocukken Joan saatlerce bu fotoğraflara bakar, kendini annesine benzetmeye çalışırdı. Joan her zaman annesinden çok babasına benziyordu. Avrupalıdan çok Çinliye.

"Bana o kadar çok onu hatırlatıyorsun ki," dedi babası. O da Joan'ın baktığı yere bakıyordu. "Her geçen gün daha da çok. Aramızda olsa seninle çok gurur duyardı."

Joan yine aynı duygu selini hissetti. Annesiyle ilgili *gerçekten* düşünmek istemediği şeyler vardı. Annesi Joan daha bebekken ölmüştü. Onun ölümü bir gerçekti. Joan'ın her şeyden, okuma-

dan da sayılardan da önce öğrendiği bir gerçek. Değişmez bir gerçek. Hayatının önemli gerçeği.

"Büyükannem onun hakkında hiç konuşmaz," diye atıldı birden. "Hem de hiç. Sence de bu tuhaf değil mi?"

Babası sessizdi, bakışları hâlâ fotoğraftaydı. "Ben de bunu düşündüm," dedi. "Ama... büyükannen ve annen pek iyi geçinemezlerdi. Annen ölmeden hemen önce de tartışmışlardı. Sanırım büyükannen bu konuda kendini çok suçlu hissediyor. Belki de annenin ölümünden dolaylı olarak kendini suçluyordur." Fırın eldivenlerini çıkardı. Joan eldivenlere baktı, onları annesi almış olmalıydı. Evdeki tüm koyu renkli eşyalar onundu, babası canlı renkleri tercih ediyordu.

"Bence bu yemek büyükannen için büyük bir adım." Gözlüğünün ardından bakan babasının gözleri ıslaktı.

Babam bu yemeğe gitmek istiyor, diye düşündü Joan. Huntları görmek istiyordu. Bu seneki ölüm yıl dönümünde eşini, onun ailesiyle birlikte anmak istiyordu.

Joan derin bir nefes aldı. "İkimiz birlikte mi gideceğiz?" *Babam da bu yemekte olacak,* diye hatırlattı kendine. Huntlar babasının önünde canavarca şeyler hakkında konuşamayacaklardı.

"Elbette," dedi babası. "Bu bir aile yemeği."

"Aile yemeği," diye tekrarladı Joan. *Canavarlarla bir akşam yemeği değil, annemin ailesi ve babamla bir akşam yemeği.* "Doğru," dedi Joan. "Aile yemeği." Yemekten sonra Joan ve babası evlerine, normal hayatlarına döneceklerdi. Canavarların dünyasına yeniden sürüklenmeyecekti.

İKİ

Sıcak bir sabahtı ama Holland Köşkü'ne giden ağaçların gölgesinde kalan yol serindi. Joan bahçeden sesler geldiğini duyar gibi oldu: çocuk kahkahaları, tavus kuşlarının ötüşleri, tur rehberlerinin gürleyen sesleri.

Yemyeşil çimenlerin üzerinde durdu. Daha öğlen bile olmamıştı ama her yer tıklım tıklım doluydu. Görünüşe göre herkes aynı şeyi düşünerek parktaki güzel havadan yararlanmak istemişti. Kostümlü rehberler turist gruplarını labirente doğru yönlendiriyordu. Çocuklar göletin sığ yerlerine daldırdıkları ayaklarını çırpıyorlardı.

Çocukların ötesindeki camların parıltıları sabah güneşini yansıtıyordu. Holland Köşkü her zaman güzeldi ama bu saatler en güzel zamanlarıydı. Kırmızı tuğlalı dış cephe gün ışığıyla parlıyordu.

Joan birdenbire kederle doldu. *Artık böyle görünmüyor,* diye hatırladı aniden.

Yandı.

İrkilerek uyandı.

Odasının perdelerindeki aralıklardan ışık sızıyordu. Dışarıda hâlâ şiddetli bir yağmur yağıyordu, havada sert bir uğultu vardı. Joan soluklarını kontrol altına almaya çalıştı. Kaybettiklerinin acısıyla sarsılmıştı. Hafızasında, Holland Köşkü Londra'nın en

popüler turistik yerlerinden biriydi, dünyanın her yerinden insanlar orayı ziyaret ediyordu.

Bu zaman çizelgesindeyse harabeye dönmüştü. İnsanlar oranın adını bile hatırlamıyordu.

Joan gözlerini ovuşturdu. Rüya o kadar gerçekçiydi ki bu yağmurlu sabah gerçek değilmiş gibi geliyordu. Saate göz attı. Hâlâ oldukça erkendi. İçinde bugün ilerleyen saatlerde onu zorlayacak bir şey olacağına dair belli belirsiz bir his vardı. Matematik sınavı mı vardı? Hayır, bugün cumartesiydi.

Sonra hatırladı. Bu gece Huntları görecekti. *Büyükannenin seninle konuşmak istediği bir şey var galiba,* demişti babası. Joan'ın boş midesi ağzına geldi. Büyükannesi ona ne diyecekti? Joan bir yanıyla o rüyaya, o güneşli güne, buradan çok uzağa, o çoktan yok olmuş köşke geri dönebilmeyi diledi.

Oysa tehlikeli bir duygusal bölgeye girdiğini çok geç fark etti.

Sabah ışığı sanki gece yeniden çöküyormuş gibi karardı. Yağmurun sesi kesildi. Joan'm giderek artan paniği bile ona çok yabancı geliyordu. Aaron'ın ona dokunduğunu, gri gözlerinin telaşlandığını anımsadı. *Hey, benimle kal.*

Hâlâ yarı uykulu olan Joan, Aaron'ın ona öğrettiği gibi içinde bulunduğu âna odaklanmak için mücadele etti. Çevresindeki ayrıntılara odaklandı. Yağmurun sesine. Duvara çizgi çizgi yansıyan sabah ışığının gölgelerine. Yorganının kaba nakışlarına. Her bir duyusunu devreye soktu. Sabah geri gelmeyecek, yağmur yeniden gürlemeyecek gibi geldi. Joan sonunda rahat bir nefes alabildi. Doğrulup dizlerini kavradı. *Buradayım,* dedi kendi kendine. *Buradayım ve başka bir yerde olmak istemiyorum.*

Zihnindeki sis gittikçe yoğunlaşıyordu, bunun farkındaydı. Durdurmak için de elinden geleni yapmıştı. Bir zamanlar eski haritalar ve antik yerlerin resimleriyle dolu yatak odası duvarları bile şimdi bomboştu. Okulda tarih dersini bırakmıştı. Zamanda yolculuk yapma arzusunu tetikleyebilecek her şeyi hayatından çıkarmaya çalışmıştı.

Aaron'ın sözlerini hatırladı. *Az kalsın ölüyordun. Zaman almadan yolculuk yapmaya çalıştın.*

Bu sorunu büyükannesine haftalar önce anlatması gerektiğini biliyordu. Huntlardan bu kadar uzun süre kaçmamalıydı. *Bu gece*, dedi kendi kendine. Büyükannesine bu gece anlatacaktı.

Sıcak yatağından kalkmak için kendini zorladı. Ayağında çorap olmasına rağmen parke zeminin soğukluğunu hissediyordu ve bu soğuk onu kendine getirdi. İş üniformasını bulup üzerine geçirdi. Sonra dişlerini fırçalamaya gitti.

Babası mutfak masasına oturmuş dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, telefon kulağındaydı ve ekran gözlüğünü takmıştı. Ananaslı tart kutularını yanına yığmış, düzgün el yazısıyla etiketlemişti. Birinde *Huntlar* yazıyordu.

Joan yanından geçip ön kapıya yönelirken babası bilgisayarın sesini kıstı. "Kahvaltı yapmayacak mısın?"

Joan bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Zihnindeki sisi kontrol etmek istediğinden daha uzun sürmüştü. "Uyuyakalmışım," dedi. "Pastaneden bir şeyler alırım."

"Daha fazla meyve yemeliyiz," dedi babası dalgınca. Joan müşterinin telefonda ona bir şeyler söylediğini anlayabiliyordu. Joan çıkarken babası ona seslendi. "Kolay gelsin!"

Joan her çarşamba akşamı ve cumartesi günleri, vitrini çörekler ve şekerlemelerle süslü eski tarz bir pastanede çalışıyordu. Dükkân sahibi tezgâhla kapı arasındaki küçücük alana on masa sığdırmıştı ve gün boyu insanlar, garsonların ve diğer müşterilerin geçmesine izin vermek için sandalyelerini ahşap döşemeler üzerinde ileri geri sürterdi.

Joan'ın çöreklerin içine kaşık kaşık krema doldurmakla Victoria sünger kekini dilimlemek arasında düşünecek zamanı

bile olmuyordu. Bir ara saate baktığında sabah on birdi, sonra bir kırk beş oldu ve ardından nasıl olduğunu anlamadan iki otuz oluverdi.

Saat üç buçukta pastaların çoğu bitmiş, Joan ve arkadaşı Margie dışında pastanede kimse kalmamıştı. Joan kara tahtayı sildikten sonra *Her şeyde %50 indirim* yazdı.

"Bu bezelerden hiç sattık mı?" diye sordu Margie. Bir tanesini kaldırdı, ortasında çukur olan beyaz bir şeydi. "Bu da ne böyle?"

"Belki bir kardan adamdır?" diye tahminde bulundu Joan. Kasım ayıydı. "Bayram için yapılanlar gibi?"

Margie bir ısırık aldı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hımm." Kalanını tezgâhın üzerinden Joan'a uzattı.

Joan masaları toplamak için eline bir tepsi almıştı, Margie'nin elinden bir ısırık almak için tezgâhın üzerine eğildi. Beze ağzında ufalandı, pofuduk bir şeker kamışı gibiydi tadı. Kaşlarını kaldırdı.

"*Değil mi?*" Margie kalanını da kendi ağzına attı. "Çok *güzeller*. Neden kimse almıyor?"

"Belki üzerlerine yüz çizilmesine ihtiyaçları vardır."

"Belki minik kollar," dedi Margie. "Minik çikolatadan kollar..." Kendi kollarını uzatıp göstermek için ellerini havaya kaldırdığında Joan sırıttı. "Kompozisyon ödevine başladın mı?"

"Sen başlamadın mı?" Joan şaşırmıştı. Margie o kadar planlıydı ki tüm arkadaş grubunun teslim takvimini o tutardı. Joan, Chris'in ne zaman boş olduğunu öğrenmek isterse Margie'ye sorardı, Chris'e değil.

"Ona bakamıyorum bile!" dedi Margie. "Bayan Shah'ın geçen yıl ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor musun? Ona neler oluyor? Artık çok *kötü*."

Joan elinde tabak çanak yüklü tepsiyle durakladı, arkadaşını doğru duyup duymadığından emin değildi. "*Geçen* yıl ne kadar iyiydi derken?"

"Sanırım artık edebiyat yerine tarih öğretmeyi daha çok seviyor."

"Bayan Shah geçen yıl bize tarih mi öğretti?"

Margie ona tuhaf bir bakış attı. "Neden sanki orada değilmiş gibi soruyorsun?"

Joan'ın hafızasının diğer insanların hafızasıyla örtüşmediği o huzur bozucu anlardan biriydi. Joan'ın geçen yılki tarih öğretmeni Bay Larch'tı, kısa boylu bir adamdı ve kahkahası göğsünde yankılanırdı.

Joan tabakları bulaşık makinesine yerleştirmek için mutfağa gitti. Margie, bu büyük endüstriyel makineye RoboCop diyordu çünkü üst yarısında ince, siperlik benzeri bir ekran vardı ve alt yarısıysa bir ağız gibi açılıyordu. RoboCop'u kapadığında, gümüş kapağının kenarında Joan'ın başparmağının izi büyüklüğünde koyu bir iz vardı. Eliyle ovaladı ama yanık izi gibi pürüzlü olduğunu görünce şaşırdı.

Yine de aklı Bay Larch'taydı. Onu en son ne zaman görmüştü? Genellikle üniforma kontrolü için nöbetçi olurdu, okul kapısında durup spor ayakkabı giyenleri ya da uygun çorap seçmeyenleri kenara çekerdi. Ama aylardır bunu yapmamıştı.

Omzunun üzerinden Margie'ye seslenerek, "Hey, Bay Larch son zamanlarda nerede?" diye sordu. "Tatilde falan mı?"

"Kim?" diye seslendi Margie.

"Okuldaki Bay Larch," dedi Joan ama mutfaktan çıktığında Margie ona boş boş bakıyordu.

"Bay Larch kim?"

Margie her zaman Bay Larch'ın taklidini yapardı. "Onu *tanıyorsun*," dedi Joan. "Koca gözlüklü. Hep üniformalarla ilgili atıp tutar." Adamı taklit etti: "*O ayakkabıların rengi ne öyle, Margie Channing!*"

"Neden bahsediyorsun *sen?*" Margie yarı eğlenmiş, yarı şaşkın bir ifadeyle arkadaşına gülümsedi. "Kütüphanenin ar-

kasında Bay Larch Okuma Bahçesi diye bir yer var. Oradan mı bahsediyorsun?"

Joan huzursuzlandı. Kütüphanenin arkasında çitlere kadar uzanan otlarla kaplı büyük bir alan dışında hiçbir şey yoktu. Gerçi oraya en son ne zaman gitmişti? Son birkaç ay içinde uğramamıştı. Yaz bitip okula döndüğünden beri.

"Ama bahsettiğin yer orası olamaz," dedi Margie. "On yıl önce –bizim zamanımızdan çok önce– ölmüş bir öğretmene adanmış."

"Yok, orası değil," dedi Joan. Bay Larch kesinlikle hayattaydı. Kısa boylu, gürültücü ve nazik biriydi. Joan başbakanların sıralamasını hatırlamakta zorlandığında, onun için hemencecik bir şarkı uydurmuştu. Şarkının melodisi hâlâ bazen Joan'ın zihninde yankılanırdı. *Sonra John Major sahneye çıktı ve...*

Margie ağzına bir beze daha attı. "Bunların hepsini kendi ellerimle satacağım," dedi ağzı doluyken. "Menüden çıkmalarına izin vermeyeceğim." Maşayı kaptı. "Hey, bu akşam bir şey yapıyor musun? Şu ödev olan makaleyi bitirebiliriz."

"Bu akşam mı?" diye tekrarladı Joan. Bu zaman çizelgesinde bazı şeylerin yanlış olduğunu fark etmişti. Holland Köşkü'nün yıkılması gibi büyük şeyler. Küçük şeylerden biri Nick'in artık onun okuluna gitmesiydi. Ama... *Hayır.* Bay Larch ölmemişti. Sadece başka bir yerde öğretmenlik yapıyordu. Buna emindi.

"Babam sevdiğin domatesli naneli makarnayı yapacak."

"Evet," dedi Joan dalgınca. "Kulağa hoş geliyor. Ah, bekle." Kalbi bir an durur gibi oldu. "Bu akşam büyükannemle yemek yiyeceğim. Babamla Londra'ya gideceğiz."

"Neden suratın değişti?" Margie bezeyi çiğnemeye devam ediyordu. "Oraya gitmeyi sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum ama..." Margie kolunu acıtacak bir şiddetle kavrayınca Joan durdu. "Ne oldu?" dedi ve sonra Margie'nin yüzünün heyecandan pembeleştiğini fark etti.

Margie başıyla pencereyi işaret etti. "Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu fısıldar gibi.

Dışarıda, tanıdık kaslı biri vitrindeki kekleri inceliyordu, eğilirken siyah tişörtü yukarı sıyrılıyordu. Joan yutkundu. Bu Nick'ti.

Margie telefonuna sarıldı. "*Dükkâna* mı geliyor? Hayır. *Evet*. O..."

Nick pastanenin kapısını açtı. Tezgâhın arkasında Joan'ın telefonunun ekranı aydınlandı. Margie'den bir mesaj.

Margie: Hayat dursun Nick Ward az önce içeri girdi

Arkadaşları Chris'ten de bir mesaj geldi.

Chris: Nereye? Pastaneye mi?

Margie: ÇOK iyi görünüyor

Chris: HAYIIRR ÇOK KISKANDIM

Joan yine bir duygu seline kapıldı. Dünün bir hata olduğuna, ondan uzak duracağına dair kendine söz vermişti. Ama Nick şimdi buradaydı ve Joan'ın bir yanı aptal gibi bundan memnundu. Burada, Joan'ın sıradan dünyasına öylece elini kolunu sallayarak girmesi her şeyden daha önemli görünüyordu. Okulun futbol yıldızı. Okuldaki en seksi çocuk.

Margie *Hollywood seksiliği* demişti. Yumuşak siyah saçları ve köşeli çenesiyle tipik bir yakışıklılığı vardı. Bir filmde başrol oyuncusu olabilirdi: Bir kahramanı canlandırabilirdi. Bir nevi ruh ikizi olmalarını bırakın, onun herhangi bir versiyonunun Joan'dan hoşlanmış olması bile birden gözüne saçma görünmüştü.

Nick'in bakışları kızlarla buluşunca yüzü aydınlandı. Joan'ın onun *kendisini* gördüğü için böyle gülümsediğini anlaması bir saniye sürdü.

"Merhaba," dedi. *Merhaba* hem Margie'ye hem de Joan'a gelmişti ama gözleri kendini alamıyormuş gibi Joan'a döndü. "Telefonun son maceradan sağ çıktı mı?"

Joan, gözünün ucuyla Margie'nin ona baktığını görebiliyordu ve kendini sahneye çıkmış gibi garip hissetti. Joan başıyla onaylayınca Nick'in gülümsemesi aydınlandı.

Joan'ın telefonuna Margie'den bir mesaj daha gelmişti.

Ne zamandan beri Nick Ward'ı tanıyorsun??

Joan başını iki yana salladı. *Lütfen bir şey söyleme*, dedi Margie'ye. Nick'i buradan çıkarması gerekiyordu. "Tam zamanında geldin," dedi ona yüksek sesle. "Gün sonuna kadar her şey yüzde elli indirimli."

Nick hâlâ gülümserken, "Tam zamanda *geldim*," dedi ve sonra bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi kızardı.

Joan'ın bütün vücudu sanki güneşin altında duruyormuş gibi alev aldı. Yan gözle baktığı Margie'nin gülümsemesi Cheshire kedisininkine dönmüştü.

Telefonu tekrar aydınlandı. Margie'den yeni bir mesaj geldiğini düşünerek telefonuna baktı ama büyükannesinden gelen aramayı görünce şaşırdı.

Tereddüt etti. Cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Ama... işteydi. Nasıl olsa birkaç saat içinde büyükannesini görecekti. Reddet tuşuna bastı.

Margie, "Pekâlâ, benden bu kadar," diye açıkladı. "Bunları hayır kurumuna götüreceğim."

"Ne?" dedi Joan. Margie sadece bezeleri kutulamıştı. Normalde artanları hep birlikte götürürlerdi. "Ama biz..."

"On dakikaya dönerim." Margie önlüğü başının üzerinden çıkarmaya başlamıştı bile. Nick'e arkasını döndü ve abartılı bir tavırla Joan'a göz kırptı.

"Margie," dedi Joan. Söylemesi gereken tek şey şuydu: *Kutulayacak daha çok şey var.* Margie de sorgulamayacak ve kalacaktı. Joan ağzını açtı ama tek bir kelime bile çıkmadı. Yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu. Margie'nin sırıtışı genişledi. *Bir şey değil,* diye mırıldandı. Sonra da dükkândan çıkıp gitti.

Nick, Joan'la göz göze geldi ve Joan birden çocuğun boyundaki tuhaflığı fark etti. Kendini daha az heybetli göstermek için kambur duruyordu. Dudaklarını ısırdı ama neşesini gizleyemedi. Margie pek de incelikli davranmamıştı. "Merhaba," dedi Nick tekrar.

Joan'ın göğsü sıkıştı. Onun bu aydınlık gülümsemelerine alışık değildi. "Merhaba," dedi aptal aptal. Nick'in saçları uçlarından kıvrılmıştı. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Nick ona göz kırptı, Joan da pastaları işaret etti.

"Ah," dedi Nick ve nedense daha da kızardı. "Şey... Ne alacağımdan değilim. On pound karşılığında ne alabilirim? Yani evde bir sürü insan var da."

Bu para karşılığında sadece *iced bun*lardan alabilirdi ama Joan birdenbire gerçekten güzel olanlardan almasını istedi. "Bu hafta çikolata parçacıklı çörekler yapıyoruz. On pounda on tane alabilirsin." Aslında tam olarak doğru değildi ama Joan kendi yüzde elli indirimini de ekleyebilirdi.

İşte Nick yine gülümsüyordu. Birden yeni tanıştıkları, gelecek hafta okulda karşılaşabilecekleri, pastaneye tekrar geleceği hayaliyle *canı yandı.* Bu bir sondan ziyade bir şeyin başlangıcı olabilirdi.

Joan birkaç karton kutuyu katlamaya odaklandı. İki dakika içinde Nick eve doğru yola çıkmış olacaktı. Bu duyguya iki dakika dayanabilirdi, her şeye iki dakika dayanabilirdi, ondan sonraki iki dakika daha dayanabilirdi. Eve geldiğinden beri böyle yaşamayı öğreniyordu. İkişerli beş set, sonra Margie dönecekti.

Joan bir kutuya altı, diğerine dört çörek koydu. Sonra yapmaması gerektiğini bilse de boşluğu doldurmak için iki mini

Bakewell tartı ekledi. "Bizden," dedi ona bakmadan. *Bunu herhangi bir müşteri için de yapardım,* dedi kendi kendine. Ama böyle satış yapmayı sürdüremezlerdi.

"En sevdiklerim." Nick'in sesi şaşkın ve minnettar gibi çıkmıştı.

Biliyorum, diye düşündü Joan. Onun badem ve vişne sevdiğini biliyordu. Tıpkı vitrindeki büyük Bakewell tartının çocukların her birine bir bütün çörek düşecek kadar çok olmasını isteyeceğini bildiği gibi. Onu çok iyi tanıyordu. Ama aslında tanımıyordu. Bu tanıdığı Nick değildi. *Bu o değil,* diye hatırlattı kendine. *Ona benziyor ama o değil.*

Buna katlanabilirdi. Nick bu yıl okulu bitirecekti, Joan da gelecek yıl. Belki Nick taşınırdı. Belki de Joan taşınırdı. Buna bir yıl dayanabilirdi. Ve sonra... ona karşı olan hisleri eninde sonunda azalırdı. Belki bir gün onu böylesine özlem duymadan anardı.

Joan'ın telefonunda bir bildirim daha belirdi. Margie ve Chris'ten gelen mesajlar olduğunu düşünerek telefona baktı ama büyükannesinden sesli mesaj gelmişti.

Garipti. Büyükanne asla mesaj atmazdı, asla. Mutfak masasına yazılmış notlar bile bırakmazdı. Her zaman şöyle derdi: *Arkanızda not bırakmayın. Yanlış insanların eline geçebilir.*

Pastanenin kapısı açıldı, zil çaldı. *Margie,* diye düşündü Joan ve Nick'le bir anlığına da olsa baş başa kaldıkları için rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı emin olamadı. *Rahatladım,* dedi kendi kendine.

"Ceketini mi unuttun?.." diye başladı Joan ama sonra durdu.

Gelen Margie değildi. Otuz yaşlarında bir adamdı. Dışarıda bir spor çantası bırakmıştı ve şimdi eşiğin hemen önünde, içeri davet edilmeyi bekleyen bir vampir gibi duruyordu. Uzun boyluydu, kedi gibi gözleri ve sarımsı saçları vardı. Bıyıkları ince ve kalem izi gibi keskindi, saçlarından daha koyu bir tondaydı.

Adamda *tuhaf* bir şeyler vardı. Takım elbisesinin kesimi, saçının modeli. 1920'lerden kalma bir fotoğraftan fırlamış gibiydi.

Ya da gerçekten 1920'lerden fırlamıştı.

Joan'ın kalbi güm güm attı. Adam zamanda yolculuk yapan bir canavardı. Milton Keynes'te daha önce hiç canavar görmemişti. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Sesi sert çıkmıştı.

Nick, Joan'ın kabalığını fark edince şaşkın şaşkın ona baktı. Sonra gözlerini kıstı, koruma içgüdüleri hızla devreye girerek bakışlarını Joan'la adam arasında gezdirdi.

"Seni bulmak oldukça zor oldu," dedi adam Joan'a. Nick'e kaşlarını çattı. "Senin de burada olmaman gerekirdi. Bize iki kızın yalnız olacağı söylenmişti." Bu da Nick'in içgüdüsel olarak yumruklarını sıkmasına neden oldu. Adam eşikten adımını atınca Nick de uyarırcasına ona doğru bir adım attı. Adam küçük bir iş yapmak için gelmiş ve daha büyük bir işin kendisini beklediğini görmüş biri gibi iç çekti.

Nick de ne gördüğünden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Ne..." Sesi kesildi.

Joan ani bir dürtüyle spor çantasına tekrar baktı.

Gördüğü şey çanta değildi. Joan öne doğru atıldı. "Margie?" Sesi gergin ve tiz çıkmıştı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı adama. "Ne *yaptın* sen?"

Margie tuhaf bir açıyla yığılmış, bacakları evdeki kanepede oturuyormuş gibi altına kıvrılmıştı. Beze kutuları yanına düşmüş, ıslak zemine saçılmıştı. Yüzünü çevreleyen altın sarısı saçlar esintiyle havalandı. Yağmur durmuştu ama saçaklardan damlayan sular yüzüne çarpıyordu. Kız irkilmedi bile. Gözleri kocaman ve bomboştu.

"Küçük kelebek," dedi adam küçümseyerek. "Sanırım birkaç ay içinde ölecekti zaten."

Joan bunu kabullenemedi. İnanmayarak başını iki yana salladı, adamın elini Margie'nin boynuna götürdüğünü ve sonra tek bir dokunuşla tüm hayatını çektiğini gözünün önüne ge-

tirdi. "*Hayır*," diye fısıldadı, sanki bunu söyleyince gerçekliğini reddedebilecekmiş gibi. Margie yine hayır kurumuna doğru yürüyecek ve on dakika içinde geri dönecekti.

Nick Joan'a, "Geri çekil," diye mırıldandı, birdenbire tehditkâr bir tavır takındı ve Joan'ın üzerine bir sakinlik çöktü. Bu adam kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Neredeyse aynı hızla kafasına bir şey dank etti. Nick bu adamla savaşamazdı. Artık savaşamazdı. Joan'ın ona yaptıklarından sonra yapamazdı.

Tezgâhın etrafından dolandı ve bir adım daha atamadan Nick'in kolunu yakaladı.

Nick, Joan'a yumuşak bir sesle, "Sorun yok," dedi. "Sadece tezgâhın arkasına geç." Gözleri hâlâ adamın üzerindeydi. "Ben..." Durdu, gözleri büyüdü.

Ondan birkaç adım ötede, başka bir adam sanki görünmez bir kapıdan geçiyormuş gibi adım adım dünyaya giriyordu. Dükkânın dört bir yanında canavarlar beliriyordu, bu çağa ait olmayan kıyafetler içindeki erkekler ve kadınlar: 1940'ların ağır takım elbiseleri ve 1920'lerin önlükleri. *Canavarlar.*

Kapı aralığındaki adam konuştu: "Kızı alın. Çocuğu öldürün." Sesi pek yüksek değildi ama yeni gelenler hemen harekete geçti.

Joan'ın Margie'yi görünce yaşadığı şok sanki bir düğmeye basılmış gibi geçti. Nick'le buradan hemen çıkmazlarsa, ikisinin de sonu ölüm olacaktı.

Müşterilerden kalan tabak ve bardaklarla dolu en yakın masayı itti. Soluk keten giysili bir adam parçalanan porselenlerden ürkerek geri çekildi. "Mutfağa!" dedi Nick'e.

Nick hiç tereddüt etmedi. Birlikte tezgâhın etrafından dolanıp mutfağa daldılar. Nick kapıyı arkasından çarptı ve Joan fırın tepsileriyle dolu ağır bir arabayı kaptı. Nick diğer tarafını yakaladı ve şangırtıyla devirerek kapıyı kapadılar.

Nick soluk soluğa, "Neler *oluyor?*" diye bağırdı arka kapıya doğru koşarlarken. "Birdenbire ortaya çıktılar! Nasıl olabilir?"

Joan başını iki yana salladı. Onlar canavardı. Ya da daha da fazlasıydılar, bilmiyordu. "Dışarı çıkar çıkmaz sağdaki ara sokağa gir ve koş!" diye mırıldandı. *Kızı alın,* demişti adam. *Çocuğu öldürün.* Ama Joan, Nick'le ayrılırlarsa saldırganların Nick'in değil, kendisinin peşine düşeceklerini biliyordu. Nick'in burada olacağından bile haberleri yoktu. "Benden uzak dur! Beni takip edecekler, seni değil!"

Nick'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Yani seni *yakalamalarına* izin mi vereyim?"

"Sadece dediğimi *yap!* Sadece..." Joan arka kapıya ulaşıp hızla açtı. Nefes nefese kalmıştı. Sağdan soldan beliren canavarlar küçücük avluyu doldurmuştu. Joan duraklayarak onlara bakakaldı.

Nick elini tuttu. "Hadi!" dedi. Düşünecek zaman yoktu. Birlikte aceleyle kapıdan çıktılar. Ortaya çıkan canavarların yanından geçerek *koştular.*

ÜÇ

Joan avludan çıkmayı başaramadı. Bir adam onu belinden yakaladı, kolunu iyice sıkınca kızın nefesi kesildi. Joan dizlerinin üzerine düşünce adam onu sımsıkı tuttu.

Nick canavarların arasından geçmiş, sokağa varmak üzereydi. Joan içini dolduran rahatlama hissiyle takatsiz kaldı. Nick kaçmayı başaracaktı.

Ama sonra Nick geri döndü, Joan'ın elini bıraktığını fark etmiş olmalıydı.

"Hayır!" dedi Joan. "*Git!*"

Bir canavar Nick'i yakaladı ama çocuk sinir bozucu bir rahatlıkla elinden kurtuldu. Önce bir yumruk, sonra bir yumruk daha atarak Joan'a geri dönmek için dövüştü. Sonra diğer canavarlar birleşti.

Joan çırpınıyor, göğsünün etrafındaki mengene gibi ellerden kurtulmaya çalışıyordu. Nefes alamıyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başladı. Homurdanmalara ve soluk seslerine bakılırsa Nick kendi başının çaresine bakıyordu ama boynuna dokunmaları yeterdi. Joan parmaklarını saldırganın kolunun altına soktu. Adam kımıldadı ve Joan'ın ciğerleri aniden havayla doldu. Zorla konuşmaya çalıştı: "Nick, *kaç!*"

"*Corvin!*" diye bağırdı biri. "Ne bekliyorsun?"

Joan'ı tutan adam emir verircesine bağırdı. "Dur! Direnmeyi kes!" Joan'ın yüreği ağzındaydı. "Sessiz ol. Kıpırdama."

Sözleri o kadar saçmaydı ki Joan neredeyse gülecekti. Sırf kıpırdama dediği için duracaklarını mı sanıyordu? Saldırgana doğru –adı Corvin olmalıydı– bir hamle yapıp onu tekmeledi. Topuğu kaval kemiğine çarptığında adam küfretti.

Uzun bir süre boyunca duyulan tek ses Joan'ın ayaklarının ıslak kaldırım taşlarına sürtünüp kayması ve Corvin'in onu sabit tutmaya çalışırken çıkardığı homurtular oldu.

Joan yavaş yavaş fark etti ki gerçekten de tek ses onlardan geliyordu... Nick'ten çıt çıkmıyordu. Döndü, umutsuzca etrafına bakındı ve aniden en kötü kâbusu gözlerinin önüne geldi: Nick, Margie gibi yerde ölü yatıyordu.

Ama Nick hâlâ ayaktaydı. Joan rahatlaması çok kısa sürdü çünkü bir tuhaf duruyordu. Avlunun ortasında heykel gibi hareketsizdi, gözleri Joan'ın üzerindeydi. Saldırganlar ondan uzaklaşmışlardı ama Nick bu saldırı fırsatını kullanmıyordu bile. Kolları iki yanında kaskatı kesilmişti.

Ve gözleri... Gözlerindeki boşluk o kadar ürkütücüydü ki Joan'ın gözünün önüne Margie'nin cansız yüzü geldi. Büyükannesinin. Lucien'in. Ölülerin gözleri.

"Nick?" dedi Joan. Sesi korku dolu ve çok kısık çıkmıştı. Nick kıpırdamadı. "*Nick?*" dedi tekrar. Nesi vardı? Corvin'e, "Ona ne yaptın?" diye sordu titrek bir sesle.

Corvin cevap vermek yerine sesini yükselterek, "Kelepçeyi ver!" diye emretti.

Bir kadın Joan'a doğru ilerledi. Düzgün saçları ve 1950'lerden kalma kloş elbisesi onu siyah-beyaz bir reklamdan fırlamış gibi gösteriyordu. Dağılmış ruhu dudaklarına acımasız bir ifade katmıştı. Göğüs cebinden ince, altın bir rulo çıkarıp Corvin'e uzattı. Corvin ruloya başparmağıyla hafifçe vurdu. Kâğıt inceliğinde, dantel şeklinde kesilmiş kısa bir altın parçasına dönüştü.

"Ne *yapıyorsun?*" diye sormayı başardı Joan. Neydi *o* şey? "*Kimsin* sen?" Kadını yanına yaklaştırmamak için tekmeledi.

"Sakinleştir onu," dedi Corvin ve biri Joan'ın sağ kolunu tutup gömleğini yukarı sıyırarak düğmesini açtı.

Joan debelenmeye başladı. "Nick!" diye bağırdı soluk soluğa. Nick hâlâ orada öylece duruyordu. Neler oluyordu? "*Nick!*"

Corvin danteli Joan'ın kolunun önüne, bileğinin hemen altına sardı. Bir an için güzel, altından bir bilezik gibi göründüğünü düşündü. Sonra titreşti, kıpırdanıp yanıyor gibiydi, canlı bir şey gibi Joan'ın derisine gömülüyordu sanki. Joan'ın nefesi kesildi, erimiş metal parçası gibi acıtıyordu.

"Bana bağlı," dedi Corvin. "Gidebiliriz."

Gidebilir miyiz? Onu bir yere mi götürüyorlardı? "Kimsiniz siz? Neden..." Joan'ın sesi çatallandı ve "Margie'yi neden öldürdün?" diye bağırdı. Margie'nin öldüğüne inanamıyordu. "Neden gitmesine izin vermedin?" Margie'nin küçük kız kardeşi Sammy çarşamba günü altı yaşına girecekti. Margie, içinde dinozorlar olan kaya şeklinde bir pasta yapmayı planlıyordu. Ama şimdi... "*Gidiyordu.* Gitmek üzereydi!"

Corvin, sanki Joan onun profesyonelliğini sorguluyormuş gibi, "Ah, kes şunu," diye tersledi. "Neredeyse yarım yılı kalmıştı."

Daha önce Margie'ye *küçük kelebek* demişti. Margie'nin zaten yakında öleceğini mi söylemek istemişti? Joan başını iki yana salladı. Buna dayanamıyordu.

Corvin sesini yükseltti. "Biri kalıp ortalığı temizlesin!" diye emretti. "Cesetle ve çocukla ilgilenin!"

Çocuğu öldürün, demişti daha önce. Joan işte o zaman kendini kaybetti. Corvin'in elinden kurtulmaya çalışarak dirsek attı ve tekmeledi. Nick hâlâ orada heykel gibi duruyordu. Gözünü bile kırpmıyordu sanki. Bunu neden yapıyordu? "Nick, *dövüş!*" diye yalvardı Joan. "Dövüş! Buradan çıkmak zorundasın! Seni *öldürecekler!*" Üstelik Joan yüzünden öldüreceklerdi. Nick'in diğer versiyonu buradaki bütün canavarları durdurabilirdi ama Joan oğlanın anılarını ve yeteneklerini elinden almıştı. Onu

canavarlara karşı çaresiz bırakmıştı. Bir zamanlar ne olduğunu Nick bile bilmiyordu artık.

Uzaktan bir siren sesi duyuldu. "Dışarı çıkın!" dedi Corvin. "Çabuk olun!"

Joan, canavarların bir bir gözden kaybolduğunu, avlunun boşaldığını gördü.

Birdenbire, zaman yolculuğu yapma arzusu onu da ele geçirdi, öyle güçlü bir arzuydu ki bir an için diğer tüm duyguları, hatta Nick için duyduğu korkuyu bile bastırmıştı. Ama bu onun kendi arzusu değildi. *Bana bağlı*, demişti Corvin. O şeyi –o *kelepçeyi*– takmıştı ve şimdi de onu bu zamandan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

"*Hadi!*" dedi Corvin.

Hissettiği özlem duygusu daha da arttı. Joan, onun peşinden gitmeye nefes almak kadar ihtiyaç duyuyordu. İlkel bir arzuydu bu.

Joan burada, bu zamanda kalmak için o ilkel arzuyla savaştı. Canavarlar bir zamanı düşünerek, o âna özlem duyarak zaman yolculuğu yaparlardı. Joan ev özlemine odaklandı. Buraya. İçinde bulundukları zamana.

Bu sabah zihnindeki sisle savaştığı gibi bununla da savaştı ve duyularına odaklandı. Hava soğuktu. Islak kaldırım taşlarının, pişmiş hamur işlerinin ve baca dumanının kokusunu alabiliyordu. *Evimdeyim*, diye düşündü. *Buradan başka bir yerde olmak istemiyorum.*

"Etkin altına aldın mı, alamadın mı?" diye sordu sivri yüzlü ve kır saçlı zayıf bir adam. Sesi kuşkulu, neredeyse küçümseyici geliyordu.

Corvin'in yanıtı sinirliydi. "Elbette aldım." Sanki ağır bir yükle boğuşuyormuş gibi homurdandı.

Bu zoraki arzu çaresiz bir hâl almıştı. Joan kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu. *Buradan başka bir yerde olmak istemiyorum,* dedi kendi kendine tekrar. Ama amansız bir seya-

hat etme arzusuyla dolup taşarken iradesi gitgide zayıflıyordu. Corvin'in kollarında tekrar dönerek Nick'e baktı.

Corvin güçlükle homurdandı. Joan nefes alamıyordu. *Nick*, diye düşündü, bir kez olsun duygularını bastırmak yerine özlem duygusunu serbest bıraktı. *Burada seninle kalmak istiyorum.* Ama Corvin çok güçlüydü. Etrafındaki siren sesleri kaybolmaya başladı. Keskin yağmur kokusu kayboldu.

Nick... Nick...

Joan gittikçe koyulaşan karanlıkta yeni bir hareketlilik gördü. Nick'in elleri yavaşça yumruk hâline geliyordu. Yüzü bir bardağa dolan su gibi değişti.

"Kaç!" diye haykırdı Joan. Sesi tizdi ve uzaklardan geliyordu.

Ama Nick kaçmak yerine, kararlılıkla Corvin'e döndü. Bir adım sonra yanındaydı. Öyle sert ve hızlı bir şey yaptı ki Corvin acıyla inledi ve sendeleyerek Joan'ı da beraberinde çekti.

"Oğlanı öldürün!" diye seslendi Corvin yardım için omzunun üzerinden bakarak. "Durdurun onu!"

Ama yardım edecek kimse yoktu.

Diğer canavarlar ortadan kaybolmuş, onu avluda Joan ve Nick'le yalnız bırakmışlardı.

DÖRT

Hissettiği arzu bir anda silinip gitmişti. Joan derin bir nefes alarak Corvin'in kollarında gevşedi. İşe yaramıştı. Burada kalmayı başarmıştı.

"Herkes nerede?" Corvin'in sesi sinirli çıkıyordu. Diğerleriyle birlikte gidemediğini fark etmiş gibiydi. "Ne oluyor be?" Kedi gibi gözlerini Joan'a çevirdi, soluk kaşları çatıldı. "O kelepçeye nasıl karşı koydun?"

Etrafına bakınırken tutuşu gevşemişti. Joan fırsattan istifade dönüp elini çekti.

Corvin ona doğru atıldı ama Nick araya girmişti. Nick suratına bir yumruk indirince adam sendeledi. Konuşmak için bir nefes aldı ama Nick çenesine bir yumruk daha indirdi ve adamı bayıltarak avlunun ıslak zeminine bilinçsizce yığılmasına neden oldu.

Nick adama baktı, geniş omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. Joan nefesini toparlamaya çalıştı. Mahalledeki sesleri tekrar duyuyordu. Kuşlar cıvıldıyor ve uzaktaki arabaların uğultusu geliyordu. Hava ıslak kaldırım gibi kokuyordu.

Nick ona döndü. "Sana zarar verdi mi?" Gözleri Joan'ın üzerinde gezindi.

Joan başını iki yana salladı. Ve sonra dejavu hissiyle öyle bir sarsıldı ki gözünde bir anı canlandı: Nick, Lucien Oliver'ın cesedinin başında durmuş, kılıcından kan damlarken ona *İyi misin?* diye soruyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi karşısında duran Nick. Elini yüzünde gezdirdi. "Neden öyle donup kaldım bilmiyorum."

"Ne?" Neden üzgündü ki? Az önce onu canavarlar tarafından kaçırılmaktan kurtarmıştı.

Nick kaşlarını çattı. "Sen onlarla mücadele ederken ben orada öylece dikildim. Özür dilerim."

"Hayır." Bu doğru değildi. "Hayır, sen..." Joan durdu. Tam olarak ne *olmuştu*? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Nick dövüşürken Corvin ona bir şeyler emretmişti. *Sessiz ol, kıpırdama,* demişti ve Nick sanki Corvin onu dondurmuş gibi olduğu yerde durmuş, bir oyuncak bebek gibi kaskatı kesilmişti.

Joan şimdi ıslak taş zeminde baygın yatan Corvin'e bakıyordu, adamın yağmur suyunun birikintisine dağılan saçları simsiyah kesilmişti. Dövüşürken gömleğinin kollarından biri sıyrılmış, bir ağaç dövmesini ortaya çıkarmıştı. Ağacın gövdesi dirseğinden başlıyor, kıvrılan dallar avucuna doğru ilerliyor, solmuş uçları her parmağının ucuna uzanıyordu.

Joan hafızasını yokladı ve bunun yanmış bir karaağaç olduğu kanısına vardı. Argent ailesinin simgesi. Argentlar insanları istedikleri gibi yönlendirebilirdi. Karnı guruldadı. "*Sen* donup kalmadın. O sen değildin." Nick onun için geri gelmişti. Kaçabilirdi ama onun hayatını kurtarmıştı. "*O* yaptı," dedi. "Senin üzerinde gücünü kullandı."

"Gücünü mü?" Nick kara gözlerini onunkilere dikmişti.

Joan cevap vermek için ağzını açtı ama sonra durdu. Nick'in yüzünden o bakışı silmek, yersiz suçluluk duygusunu hafifletmek istemişti ama kiminle konuştuğunu hatırladı: Bir zamanlar canavarlar dünyasında dehşet saçan çocukla. O kadar tehlikeli bir avcıydı ki hakkında efsaneler yazılmıştı. Geçen sefer ailesinin katledilmesine neden olmuştu ama Joan aynı şeyin yaşanmasına bir daha izin vermeyecekti. Ona canavar güçleri hakkında hiçbir şey anlatmamalıydı.

Nick usulca, "Bana sessiz olmamı söyledi. Kıpırdamamı. Ve sanki... sanki ona itaat etmek istedim. Mecburmuşum gibi," dedi. Joan'a bakarken ifadesi sertleşti. "*Kim* bu insanlar? Birdenbire nasıl ortaya çıktılar?"

Tehlikeli sorulardı bunlar ve Joan nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kendine bu sorulara cevap verecek zaman olmadığını hatırlattı. "Buradan gitmemiz gerek," dedi. "Birazdan kendine gelir." *O zaman da gücünü tekrar kullanabilir.*

Joan soğuk taş zemine diz çöküp Corvin'in ceplerini karıştırdı. Önce ceketin sol cebini. Sonra sağ cebini. İşte oradaydı. Bir cüzdan. Ceketinin içinde düğme deliğinden sarkan bir zincir vardı. Joan zinciri çıkarınca ucunda siyah bir şeyin sarktığını fark etti, dalları solmuş, yanmış bir ağaçtı. Bir tür imzaydı bu, kimlik kartının canavar versiyonu. Cüzdanı ve kolyeyi kendi cebine attı. Bu canavarları peşine kimin taktığını henüz bilmiyordu ama öğrenecekti.

Kafasını kaldırdığında Nick'in içten bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu gördü. Garip bir utanç duydu, sanki Nick onu bir akbaba gibi adamın tepesinde dolaşırken yakalamıştı. Ailesinin Hunt tarafı hırsızdı ve Nick'in bakışları altında birden o da kendini hırsız gibi hissetti. "Sadece onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum," diye açıkladı.

Nick onun bu savunmacı tavrına şaşırmış görünüyordu. "Elbette," dedi. "Telefonu da var mı? Alırsak onu oyalamış oluruz." Bu kez şaşırma sırası Joan'daydı. Nick'in diğer versiyonunun hırsızlığa göz yumabileceğini hayal dahi edemezdi.

Corvin'in aramadığı diğer ceplerini karıştırdı. "Telefonu yok."

"Sorun değil." Nick elini uzattı. "Hadi gidelim."

Joan kendisine uzanan eli tuttu, aklı vücudundan daha dengesizdi. Nick bir keresinde ona, "Kaç kişiyi öldürdüğümü bile bilmiyorum," demişti. Önceki versiyonu, canavar öldürmekle başa çıkmanın bir yolu olarak katı bir ahlaki pusula mı

benimsemişti? Bu yeni Nick'in, tanıdığı çocuktan daha farklı bir ahlak anlayışına sahip olabileceğini düşünmek garipti.

Sokağa açılan tuğla duvarlı dar bir geçit vardı. Köşeye vardıklarında Joan, Margie'nin kapının girişinde büzülmüş olacağını bildiği için kendini hazırladı. *Dikkatli ol*, diyerek Nick'e seslendi.

Nick, "Sanırım polisler geldi," diye mırıldandı. "O insanlar" –duraksadı ve kelimenin kulağına ne kadar garip geldiğini düşündü– "ortadan kaybolduğunda siren yaklaşıyordu."

Siren mi? Joan sireni unutmuştu. Siren olmadan geçit çok sessizdi. Saçaklardan damlayan yağmur bile durmuştu. Köşeyi dönüp baktı. "Sokak bomboş," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Pastane on dükkândan oluşan bir sırada bulunuyordu. Böyle bir cumartesi öğleden sonrasında, cadde boyunca park etmiş arabalar görmeyi beklerdi, tanıdık yüzler manava girip çıkardı. Ama etrafta hiç kimse yoktu. Park yerleri boştu. Polis de yoktu.

"Arkadaşın..." dedi Nick yavaşça.

"Ne?" Joan bakışlarını pastaneni kapısına çevirdi.

Margie orada değildi. Saldırganlar cesedi başka bir yere mi taşımışlardı? Joan pastanenin vitrinine doğru ilerledi. Bütün sandalyeler düzgünce dizilmişti. Joan'ın devirdiği masa toparlanmıştı. İçeride Margie'ye ya da saldırıya dair hiçbir iz yoktu.

"Arkada bıraktıklarını temizlemeye ne zaman vakit bulmuşlar?" diye sordu Nick.

O anda Joan'ın içine bir huzursuzluk çöktü. Bir adım geriledi. Hava birkaç dakika öncesine göre daha sıcak gibiydi. Çok daha sıcak.

Döndü.

Bugün işe geldiğinde, ön taraftaki büyük ağaç sadece dökülmeye yüz tutmuş birkaç yaprakla gri dallardan ibaretti. Şimdiyse beyaz çiçeklerle doluydu. Hafif tatlı kokuları bir esintiyle etrafa yayılıyordu.

Joan, Corvin onu zamanda sürüklemeye çalışırken verdiği mücadeleyi anımsadı. Onu engellediğini sanıyordu ama ya sadece planlarını bozduysa? Ya onu başka bir yere götürdüyse?

Başka bir *zamana.*

Gözünde bir başka görüntü canlandı, bu kez Nick onu Corvin'in elinden kurtarmaya çalışıyordu. Joan'ın kolunu, tam da o altın kelepçenin olduğu yerden kavramıştı. Joan, Corvin'in kendisini zamanda sürüklediğini ve Nick'i de peşlerinden getirmiş olabileceğini düşündü. "Nick..." dedi.

Nick cevap vermedi. Sanki açıyı değiştirmek içeride ne olduğunu değiştirebilirmiş gibi bir sonraki pencereye geçti. Yüzü kireç gibi olmuştu.

Pencerenin altında küçük pirinç bir levha vardı. *Margaret Marie Channing. Nicholas Arthur Ward. Kayıplar ve çok özleniyorlar.*

Nick hızla geri çekildi, dengesini kaybederek tökezledi, bu hiç de onluk bir hareket değildi.

"Nick." Joan ne diyeceğini bilemedi. *Kayıplar ve çok özleniyorlar.* İsimler kalıcı görünüyordu. Kayıp ilanı değildi, sanki Margie'nin cesedi hiç bulunmamış ve Nick de görüldüğünde bildirmek için bir telefon numarası yerine anılmayı gerektirecek kadar uzun süredir kayıpmış gibi bir levha yapılmıştı.

Zamanda ne kadar büyük bir atlama yaşamışlardı? Ne kadar zamandır yoklardı? Aylardır mı? Bir yıl mı? Peki Joan'ın adı neredeydi? Neden levhada adı yoktu?

Joan el yordamıyla telefonunu aradı, aniden babasıyla konuşmak istedi. Babası da onun da kayıp olduğunu mu düşünüyordu?

Telefondan hiç ses gelmiyordu. Joan şaşkınlıkla ekrana baktı. Operatör simgesi yoktu ve internete de bağlı değildi, pastanenin internetine bile. Hattı mı iptal edilmişti? Pastanenin şifresi mi değişmişti?

Joan'ın görüşü bulanıklaşmaya başladı. Derin bir nefes aldı. Panikleyemezdi. Ekranda bildirimler vardı: Büyükannesinden gelen sesli mesaj. Dinleme tuşuna bastı.

"Joan, canım," dedi büyükannesi. Her zamanki ciddi sesi telaşlı çıkıyordu. Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Beni dinlemelisin. Milton Keynes'te artık güvende değilsin. Babanı bırakıp hemen oradan ayrılmalısın. Onu bu akşam evde kalması için ikna et. Onu güvende tutmalısın."

Büyükannesinin sesinde bir tuhaflık vardı. Joan'ın korku olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Büyükannesinin korktuğunu daha önce hiç duymamıştı, ölürken bile.

"Soruların olduğunu biliyorum," dedi büyükannesi. "Gelince anlatacağım. Şimdilik sadece Euston İstasyonu'na git. Gerekirse bütün gece seni beklerim." Bir klik sesi. Mesaj sona erdi.

Joan, büyükannesi tekrar konuşmaya başlayacakmış gibi telefonu kulağına dayadı. Ama başka bir şey yoktu.

Nick gözlerini levhadan alamıyordu. "Anlamıyorum," dedi. "Neden biri bunu oraya koysun ki? Bu bir tür eşek şakası falan mı?" Sanki bunun bir şaka olduğuna gerçekten inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Joan tekrar âna odaklanmaya çalıştı. Şu anda önemli olan tek bir şey vardı. Corvin Argent uyanmadan önce Nick'i buradan uzaklaştırması gerekiyordu. Çünkü adam uyanır uyanmaz onu tekrar kontrol edebilecekti. "Gitmemiz gerek!" Ama nereye gidebilirlerdi ki?

"Ters giden bir şeyler var," dedi Nick. "Her şey ters. Dükkânlar..."

Büyükanne. Joan büyükannesine gitmek zorundaydı. Ama nasıl? Avcıların nerede olduğunu bilmenin bir yolu yoktu, sürekli yer değiştiriyorlardı. Büyükanne, *Euston İstasyonu'na git,* demişti. *Bütün gece seni bekleyeceğim.* Ama Joan zamanda atlamıştı. O gece çoktan geçmişti.

Nick kaşlarını çatarak, "Yandaki çiçekçi," dedi. "Artık farklı."

"Farklı mı?" dedi Joan. Kapının üstündeki tabelada Taze Goncalar yazıyordu. Bu sabah aynı tabelada Laurie'nin Kır Çi-

çekleri yazıyordu oysa. "Ne?" diye mırıldandı Joan. O dükkânı yıllardır Laurie işletiyordu. Joan doğmadan önce bile.

"Ve bu pastane..." dedi Nick. "Rengi farklı. Birkaç dakika önce başka bir yeşildi." Kapıya dokundu. "Boya kurumuş," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürttü. "Kuru boyanın üstünde toz var." Levhaya dokundu. "Bunun üzerinde de öyle..."

Çok küçük bir renk farkıydı ama Nick boya ve çiçekçinin adı konusunda haklıydı. Joan şimdi başka değişiklikler de görebiliyordu. Karşıdaki kafe bir kitapçı olmuştu. Pizzacı artık bir şarküteri dükkânıydı.

Tüm bu değişikliklerin gerçekleşmesi ne kadar sürmüş olabilirdi? Joan içinden yükselen panik dolu çığlığı bastırmaya çalıştı. Zamanda ne kadar atlamışlardı? Bir yıldan fazla olmuş olabilir miydi? Ne kadar zamandır yoklardı?

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Nick. "Bu gerçek olamaz." Levhanın üzerindekileri tekrar okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Çünkü gerçekse..." Bir adım geriledi.

"Nick," dedi Joan.

Nick onu duymamış gibiydi. Bir adım daha geriledi.

Joan niyetini çok geç anladı. "Hayır!" dedi. "Bekle!" Ama Nick çoktan o bilinmeyen zamana doğru koşmaya başlamıştı.

BEŞ

Joan, Nick'in peşinden koştu. Birkaç dakika içinde onu kaybetti –Nick ondan daha hızlıydı– ama nereye gittiğini biliyordu. Dün evini görmüştü.

Koşarken ayrıntıları gözden geçirmeye çalıştı. Arabalar farklı mıydı? Belki biraz. Köşedeki kilisenin yakınında, diğer yöne doğru yürüyen yaşıtı sayılabilecek bir kızın ve el ele tutuşmuş yaşlı bir çiftin yanından geçti. Kıyafetleri... normal görünüyordu. Kızın telefonu da normal bir cep telefonuna benziyordu.

Bir anda Joan, Aaron'ın parka şöyle bir bakıp 1993'te olduğunu söyleyişini hatırladı. Onun burada olmasını diledi. Bir arabaya bakıp tam tarihi söylerdi. Sonra da sözlerine iğneleyici bir şeyler eklerdi, Joan da ona karşılık verir ve bu sayede kendini daha iyi hissederdi.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Aaron burada değildi, Joan onu bir daha asla göremeyecekti. Şu anda yapması gereken tek şey Nick'i bulmaktı. Saldırganların onu beklediğini ve Nick'in eve döndüğünde ailesini çok daha yaşlı bulacağını hayal ederek dehşete kapıldı. Önüne odaklanıp kendini bacakları titreyene kadar koşmaya zorladı.

Nick'in evi pastaneden yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydı. Sokağına vardığında Joan'ın ciğerleri patlayacak gibiydi ama onu evinin önündeki patikada tek başına ve sağ salim görünce acı dolu bir oh çekti.

Ama sonra neye baktığını gördü. Evin ön bahçesinde *Satıldı* tabelası vardı.

"*Mary! Robbie!*" diye bağırdı. Birden harekete geçip evinin kapısına doğru koşmaya başladı. "Mary!"

Joan peşinden koştu. Kapıya vardığında, Nick çoktan anahtarı kilide sokmuştu. "Nick!" Joan, Nick anahtarı beyhude bir çabayla çevirip dururken ellerini tutmaya çalıştı. Ev boştu, perdesiz pencerelerden mobilyasız odalar görünüyordu. "Burada değiller! Burada değiller!"

Nick onu duymuyor gibiydi. Anahtarı boş verip yumruğuyla kapıya vurdu. "Mary!" diye bağırdı. "Alice! *Ally!* Neredesiniz?" Sesi çatallandı, Joan buna dayanamıyordu. Bu yüz ifadesini hatırlıyordu, ailesinin ölümünü gösteren o korkunç kayıtlardaki hâline çok benziyordu.

Birkaç ev ötede bir kapı açıldı. "Hey!" diye seslendi bir adam. "Bu gürültü de ne?"

"*Nick*," dedi Joan. "*Lütfen*. Buradan gitmeliyiz!" Saldırganlar her an geri gelebilirdi.

Nick kapının yanındaki pencereden içeri baktı, yıkılmış gibi bir inilti çıkardı. O da Joan'la aynı sonuca varmıştı. Ev boştu. Nick başını kapıya yasladı, nefes alışverişleri düzensizdi. "Neler *oluyor*?"

Joan başını iki yana salladı. Nick'le zamanda ne kadar ileri atlamışlardı? Ailesi taşınmadan önce onu ne kadar beklemişti?

"Anlamıyorum," dedi Joan'a. "*Ailem* nerede?"

"Bilmiyorum." Joan'ın da sesi çatallıydı. O da kendi evine koşmak istiyordu, babası sadece birkaç sokak ötedeydi. Ama saldırganları babasına çekemezdi. Margie çoktan ölmüştü ve Joan sevdiği başka hiç kimseye zarar veremezdi.

"Ama *bir şey* biliyorsun," dedi Nick, kederli gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Pastanedeki o adamın bir gücü olduğunu biliyordun!"

Ah Tanrım. Joan ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Ama tam o sırada belli belirsiz bir ses duydu. Bir siren sesi. Omzunun üzerinden baktı. Nick'in komşusu kollarını kavuşturmuş kapı aralığında dikiliyordu. "O adam polisi mi aradı yoksa?"

"Polisi mi aradı?" Nick rahatlayarak nefesini verdi. "Belki ailemi bulabilirler'"

Uzaktan bir siren sesi daha duyuldu, ardından bir tane daha. Bir gürültü şikâyeti için üç polis arabası mı? Joan'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Corvin'in sözlerini hatırladı. *Kelepçele onu.*

Kolunu çevirdi. Yeşil iş gömleğinin kolu yukarı sıyrılmıştı, düğmenin koptuğu yerde iplik parçası sallanıyordu. Joan ipliğin arasında bir altın parıltısı fark etti: Bir kanadın ucu. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Gömleğini yukarı çekti. Bileğinin iç kısmında altın bir işaret vardı: Sanki gözleriyle bakanı takip ediyormuş gibi poz vermiş kanatlı bir aslan. Joan'ın nefesi sanki yumruk yemiş gibi boşalıverdi.

Bu Canavar Sarayı'nın mührüydü.

"Ne bu?" diye sordu Nick. "Sana o kelepçeyi taktıklarını gördüm."

Joan acıyı hatırladı. Narin işlemeler erimiş altına dönüşerek teninde fokurduyordu. "Bilmiyorum." *Onu kelepçele*, demişti Corvin ve bunu yapmak için de Saray'ın mührünü kullanmıştı.

Joan neler döndüğünden emin değildi ama bildiği bir şey vardı. "O arabalar gelmeden gitmeliyiz!"

"Ama saldırıya uğradık!" Nick'in kafası karışmış gibiydi. "Polisle konuşmalıyız!"

O konuşurken sirenler yavaşladı. Okulun diğer tarafındaki döner kavşağa varmışlardı.

Joan sanki boğazı sıkılıyormuş gibi nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyordu. "Bu polis değil! Bize yardım etmeye-

cekler! Nick, her şeyi sonra açıklayacağım ama şimdi *gitmeliyiz*! Gitmeliyiz..."

"Hey." Nick'in sesi yumuşadı. Joan'ın yüzünü inceliyordu, alnı kırışmıştı. Joan ne kadar korkmuş göründüğünü merak etti. Nick ön bahçeyi taradı. Joan çocuğun ona inanıp inanmadığından emin değildi ama telaşı onu etkilemiş gibiydi. "*Hadi*," dedi, başıyla evin yanındaki ahşap çiti işaret ederek. Önünde uzun ve bakımsız, kalın bir şimşir ağacı duruyordu. Joan bunun bir zamanlar yüksek bir çit olduğunu görebiliyordu ancak şimdi aşırı büyümüş dallarla sarmalanmıştı. "Çiti itersen arkasında bir boşluk açılıyor," dedi Nick. "Kardeşlerim oyun oynarken orayı saklanmak için kullanıyor."

Kapının yanında dururken bile –ne kadar yakın olursanız olun– çitin arkasında bir boşluk olduğu anlaşılmıyordu. Mükemmel bir saklanma yeri olabilirdi. Ama... Joan isteksizce başını iki yana salladı. "Bizi orada bulurlarsa tuzağa düşeriz." Bunun dışında tek bir seçenek vardı. "Okula gitmeliyiz." Yolun hemen karşısındaydı. Saklanacak daha çok yer ve daha çok çıkış yolları olurdu. Hem ikisi de okulu avuçlarının içi gibi biliyordu. *Hemen* gitmeleri gerekiyordu.

Joan dönerken Nick kararlı bir sesle, "Çitte bir delik var," dedi.

"Ne?" dedi Joan.

"Şu çalının arkasındaki çitte bir delik var," dedi Nick. "Evin arkasındaki bahçeye çıkıyor. *Onun* arkasında da bir sokak var. Söyledikleri her şeyi duyabilir ve görünmeden çıkmanın bir yolunu bulabiliriz."

Bu iyi bir plandı, hatta Joan'ınkinden bile daha iyiydi. Joan bir süre daha gözlerini dikip Nick'e baktı. Korkudan ve kafa karışıklığından, aynı koşullarda Joan'ın yapacağından daha hızlı kurtulmuştu. Herhangi birinden daha hızlı.

Sirenler çalıyordu. Çok yaklaşmışlardı. Joan hemen başıyla onayladı.

Çitlere doğru koştular. Başını çevirip Nick'in komşusunu görmeye çalıştı. Buradan görünmüyordu, onun da ikisini göremediğini umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

"İşte." Nick dikenli dalları kenara itti, böylece Joan şimşir ağacıyla çitin arasından geçebildi. Joan elleriyle dizlerinin üzerine çöktü. Çitin tahtaları dibinden kırılmış, sivri uçlu parçalar kalmıştı.

Joan sürünerek oradan geçip yabani otlarla dolu çiçek tarhlarının bulunduğu küçük bir arka bahçeye çıktı. Nick'in çıkmasına yardım etmek için döndü. Alan onun geçemeyeceği kadar dardı. Nick homurdanarak iyice yere yapışıp komando gibi sürünmeye çalıştı. Joan ellerini tutup yardım etti. Nick spor ayakkabılarından destek almış olmalıydı ki koca bedeni aniden dışarı fırladı. Joan derin bir oh çekti.

Tam zamanında kurtulmuşlardı. Arabalar yanaşırken şimşir ağacı hâlâ hışırdayarak sallanıyordu. İki motor durdu ve kapılar farklı zamanlarda açılıp sertçe kapandı. Sonra çimlerin üzerinde ayak sesleri duyuldu.

Uzun bir süre sonra sessizliği bozan bir ses duyuldu. Ses, sanki konuşan kişi çitlerin hemen önünde duruyormuş gibi netti. "Elimizde ne var?"

Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve Nick ona sesin sahibini tanıdığını belli eden bir bakış attı. Avluda baygın bıraktıkları Corvin Argent'tan başkası değildi. Joan haklıydı, o polis arabaları saldırganlara *aitti.*

İkinci bir ses yükseldi. Bir askerinkini andıran sert ve ciddi bir sesti. "Çocuğun evinden gürültü şikâyeti alınmış. Komşular iki gencin pastaneden buraya koştuğunu görmüşler. Kızın üstünde bir önlük varmış, muhtemelen pastane üniformasıydı."

Joan önlüğüne baktı, bembeyaz ve dikkat çekiciydi. Lanet olsun. Onu yolda fırlatıp atması gerekirdi ama buraya atamazdı. Atarsa adamlara davetiye çıkarmış olurdu.

Corvin tekrar konuştu, sesi daha az resmî ve daha sinirli geliyordu: "*Gürültü* şikâyeti mi?"

Asker gibi konuşanın ses tonu yumuşadı. "İndiğiniz yeri tam olarak belirleyebilseydiniz..."

"*Belirledim!*" dedi Corvin, büyük bir hayal kırıklığıyla. Joan bu konuşmayı ilk kez yapmadıkları izlenimine kapılmıştı. "Yani sadece gürültü şikâyeti ve komşu tanıklıkları mı var?" Bıkkın bir nefes verdi. "Sakın söyleme. Kameralar yine başarısız oldu, değil mi? Kendi gözlemcilerimizden hiçbiri onları tespit etmeyi başaramadı. Yine."

"İstihbarattan memnun değilsen..."

"Ne *istihbaratı?*" dedi Corvin. "Bozuk ekipmanlar mı? Yanlış tespitler mi?" Durakladı. "Sence de burada tuhaf bir şeyler dönmüyor mu?"

"Tuhaf mı?"

"Onları bulmak neden bu kadar zor sence?" diye sordu Corvin. Sesi alçaldı. "Sanırım olağandışı dalgalanmalarla ilgili söylentiler doğru."

Asker o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Joan cevap verip vermeyeceğini merak etti. Sonunda konuştuğunda sesi Corvin'inki gibi kısılmıştı. "Dinle. Kızı kaybettin. Bu yeterince kötü zaten. Uydurma bahanelere sığınarak işleri daha da içinden çıkılmaz hâle getirme."

"*Uydurma* mı? İlk seferinde onu bulmanın neden bu kadar zor olduğunu açıklamıyor mu sence de? Buluşmayı neden kaçırdığımı. O zamandan beri neden onları bulamadığımızı da."

Joan çitteki delikten bakmak için çömeldi. Bu açıdan pek bir şey seçemiyordu. Çalıların dibindeki yapraklar daha sıktı. Asker "İndiğiniz yeri tam olarak belirleyebilseydiniz" derken ne demek istemişti? Corvin buraya ineli daha on beş dakika bile olmamıştı. Peki ya *olağandışı dalgalanmalar*? *Bu* ne anlama geliyordu?

Bir *klik* sesi duyuldu ve parlak beyaz ışık Nick'in ön bahçesini aydınlatınca Joan irkildi. Birisi arabanın farlarını açmıştı. Joan havanın bu kadar karardığını fark etmemişti. Gözlerini kısarak ışığa baktı ve iki çift ayakkabı seçebildi: Büyük postallar.

Acaba saray muhafızları mıydı? Joan'ın koluna o kanatlı aslan mührünü iliştirmişlerdi ama hiçbiri o mührü taşımıyordu. Joan daha önce mührü olmayan bir muhafız görmemişti.

Joan onları izlerken, bir kişi daha belirdi. Bu seferki postal giymemişti, ayağında şık ayakkabılar vardı, o kadar parlaktı ki sanki daha önce hiç giyilmemişlerdi.

Joan tereddüt etti. Kalıp daha fazlasını duymak istiyordu ama Nick'le yola devam etmeleri gerekiyordu. Argent gücünün nasıl işlediğini bilmiyordu. Corvin durduğu yerden Nick'e talimat verebilir miydi? Ya Nick'in yakınlarda olduğundan şüphelenip sesini yükseltirse?

Nick'in koluna dokundu. *Gidelim*, diye mırıldandı.

Ama sonra üçüncü kişi konuştu. Ses bir oğlandan geliyordu, gösterişli ve kendinden emindi.

"Dur tahmin edeyim," dedi çocuk. "Yine olmayacak bir şeyin peşinden koşturuyorlar. Bu belirsiz raporlardan daha kaç tanesiyle vaktimizi ziyan edeceğiz?"

Joan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Ne yaptığının farkında bile olmadan ayağa fırladı. Çitte, hemen göz hizasında küçük bir delik vardı. Bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Bir esinti yaprakları dalgalandırıyor, ışıklandırılmış ön bahçeyi gözler önüne seriyordu. Corvin'in yanında uzun boylu, asker tıraşlı bir adam duruyordu, Joan gerçekten de bir asker olduğunu varsaydı. Ama üçüncü karaltı görülemeyecek kadar belirsizdi.

Nick bir adım daha yaklaştı. Joan Nick'in başını soru sorar gibi eğdiğini fark etti. Ama yaprakların arasından belli belirsiz görünen şekilden başka bir şeye odaklanamıyordu. Bakmaya çalıştı. Öğrenmek zorundaydı.

Sonra bir rüzgâr daha çıktı. Dallar ve yapraklar ayrılarak üçüncü kişiyi bütünüyle ortaya çıkardı.

Joan'ın kalbi, konuşanların sesinden daha yüksek, rüzgârın uğultusundan daha gürültülü bir gümbürtüyle yerinden çıkacakmış çarpmaya başladı.

Üçüncü kişi Aaron Oliver'dı.

Joan son zamanlarda ne zaman gözlerini kapasa onun sesini ve yüzünü hayal etmişti. Bu hafta neredeyse her sabah Aaron'ı yanında, ona yardım ederken hayal etmişti.

Ama hafızası hakkını verememişti. Farların aydınlattığı adam kırmızı halıda yürüyormuş gibi görünüyordu. Saçları altından bir taç gibiydi ve koyu gri takım elbisesi üzerine tam oturuyordu. Joan gözlerinin de aynı renkte olduğunu biliyordu. İnsanların dilinin tutulmasına ve sokakta durup ona bakakalmasına neden olacak kadar yakışıklıydı. Bu sıradan ortamda, banliyödeki bir süpermarkete bırakılmış da Vinci heykeli gibi uyumsuz görünüyordu.

Joan'ın kalbi acıyla çarptı. *Aaron.* Adını yüksek sesle söylemeye yeltendi ama öylece kalakaldı. Onu son gördüğünden beri bu ismi telaffuz etmemişti. O gün elini yanağına götürmüş ve ona şöyle demişti: *Zaman çizelgesini değiştirirsen artık seni tanıyamayacağım. Hiç tanışmamışız gibi olacak. Bana asla güvenemeyeceksin. Senin benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlamayacağım.*

Joan da onun isteğini yerine getirmişti. Onu aramamış, hatta bir daha görebileceğini bile düşünmemişti.

Corvin'in kaşlarını çatışı çok tanıdıktı, Aaron karşısındakinin ayarlarını bozmakta ustaydı. "Seni her aradığımızda *vaktini boşa harcamış olacaksın,*" diye tersledi, sanki Aaron gelmeden birkaç dakika önce şikâyet eden kendisi değilmiş gibi. "Bana onu tespit edebileceğini söylediler, bunu yapana kadar benim emrimdesin."

"İnan bana," dedi Aaron, "hiçbir şey beni o kızı tespit etmekten daha fazla memnun edemez. O *pisliği.*" *Pislik* derken güzel yüzü sanki çok daha kötü bir kelime düşünüyormuş gibi buruştu. "Ama ne olduğunu tespit etmek için onu gerçekten görmem gerekiyor."

Joan'ın göğsüne bir ağırlık çöktü, nefes almak bile canını acıtıyordu. *O pislik.* Aaron onula ilgili hiç böyle konuşmazdı. Babası konuşurdu ama Aaron asla.

"Şimdi de sıradan bir oğlanı bu işin içine sürüklediğini duydum," dedi Aaron, başını eğdiğinde araba farının ışığı altında sarı saçları parladı. "İşleri arap saçına çevirmişsin."

"İstihbarat hatalıydı," dedi Corvin. "O çocuğun orada olmaması gerekiyordu." Aaron'a doğru tehditkâr bir adım attığında oğlanın kibirli ifadesi değişti. Corvin ona, "Yerini hatırlasan iyi edersin," dedi. "Baban büyük bir adam olabilir ama *sen*... Göreve olan derin sadakatini, tutkulu *–söylemeye* dilim varmıyor ama– itaatini göstermek için bu fırsatı değerlendireceğini düşünmüştüm. Duyduğuma göre, babanın gözündeki itibarını kurtarman gerekiyormuş."

Joan, Aaron'ın bir şey söylemesini bekledi, *Aklı kıt insanın dili uzun olur* gibi iğneleyici bir şey. Ama çocuk ağzını açmadı ve boynuna bir kızarıklık yayıldı.

Bir el bileğini tutunca Joan yerinden sıçradı, az kalsın korkudan ses çıkaracaktı. Geç de olsa dehşet içinde Aaron'ın sıradan bir oğlan dediğini fark etti. Nick de fark etmiş olmalıydı.

Yine de ifadesi çok nazikti. Başıyla kapıyı işaret etti.

Joan bir adım atarken titrediğini fark etti. *O pislik.* Aaron'ın onun hakkında böyle bir ifade kullanacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Nick elini onunkinin üzerine kapadı, güçlü ve güven vericiydi. *Gidelim*, diye mırıldandı.

Kapıya vardıklarında telsizden bir cızırtı duyuldu. Askerin sesi yükseldi. "Hâlâ birlikte olduklarına inanıyoruz. İkisinin de başı dertte, kız kelepçeli."

Başı dertte. Görünüşe göre kelepçe Joan'ın zaman yolculuğu yapmasını engelleyecekti, tabii biri onu kelepçeyle sürüklemezse.

Bir telsiz sesi daha geldi. "Etraftaki bütün çıkış yollarının gözlenmesini istiyorum. Her otobüs durağı, her tren istasyonu, her yol. Bu civardaysalar bulunmalarını istiyorum!"

Nick kapıyı açabilmek için Joan'ın elini bıraktı. Joan'a geçmesi için başıyla işaret etti ve onu takip etti. Joan mandalı yerine oturtmak için arkasına uzandı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek sonuna kadar indirdi.

Nick'in omuzları sanki tuttuğu nefesini vermiş gibi çöktü. Joan da derin bir nefes verdi. Aaron'ın orada olduğuna, onu avlamak için saldırganlarla iş birliği yaptığına hâlâ inanamıyordu. Söylediği...

Hayır. Aaron'ın ne söylediğini ya da nasıl söylediğini düşünecek vakti yoktu. Aklını bir an önce başına toplamazsa Nick'le birlikte yakalanacak ya da öleceklerdi.

Etrafına bakındı. Arka bahçelerin arasındaki dar bir patikaya çıkmışlardı, sadece mahalle sakinlerinin kullandığı türden bir patika. O kadar dardı ki Joan haritalarda görünüp görünmediğini merak etti. Ön taraftan bakıldığında evlerin önü tertemiz görünüyordu ama insanlar arka tarafa pek de önem vermiyor gibiydi. Eğik duran çitlerin üzerine ağaçlar sarkmış, altlarından yabani otlar bitmişti. Yol, iki yanında drenaj için çukurlar bulunan basit bir parke taşından oluşuyordu.

Çok açıktaydı. Nick'in sokağı boyunca uzanıyordu ve bir bowling pisti gibi bomboştu. Joan en yakın kavşağa olan mesafeyi hesapladı. Çok uzaktı.

Nick'in evininin ışıkları yandı. Diğerleri her an arka bahçeye üşüşerek çitin altındaki açıklığı görebilirdi.

Joan yeterince sağlam bir çit aradı. Bulup işaret ettiğinde Nick hemen başıyla onayladı. Aceleyle ilerlediler ve Nick ellerini kavuşturarak eğildi. Joan, dengesi sağlamak için Nick'in omzunu kavrayıp eliyle yaptığı desteğe basarak zıpladı. Bir

dakika sonra tepedeydi. Nick de peşinden sıçradı, koca gövdesini tıpkı Joan'ı kaldırdığı gibi kolayca yukarı kaldırmıştı. Sessizlik içinde yere indi kollarını Joan'a uzattı.

Joan göğsü korkuyla inip kalkarken atladı, bulundukları noktada çit daha yüksek görünüyordu. Ama Nick onu kolayca belinden yakalayıp yere bıraktı.

Joan derin bir nefes alıp etrafına bakınırken Nick'in dokunuşunun neden olduğu karıncalanmayı geçiştirmeye çalıştı. Kendini evlerden birinin arka bahçesinde bulmayı umuyordu ama karanlık, beton bir avluya inmişlerdi.

"Şu küçük spor salonunun arkası," diye mırıldandı Nick ve Joan orayı içinde bulundukları zamanda bile tanıdı. Babası bazen buraya spora gelirdi. Sahibinin kızı Melanie, Joan'ın edebiyat sınıfındaydı.

Spor salonunun ışıkları yanıyordu. Joan içeriyi göremiyordu –pencereler çatıya yakındı ve uzun dikdörtgen şeklindeydi– ama ağırlıkların ve sert deriye vurulan ritmik yumrukların sesini duyabiliyordu. İnsanların dışarıda gizlenen canavarlardan habersiz sıradan hayatlarına devam ettiklerini düşünmek çok garipti.

"Önlüğün," diye fısıldadı Nick.

Joan başıyla onayladıktan sonra önlüğü hızla çözerek ilmeğini başının üzerinden geçirdi. Nick kumaşı katlayarak top hâline getirdi ve sonra basket atar gibi çatıya fırlattı. Önlük bir hava filtreleme sisteminin arkasında gözden kayboldu. Joan zaman yolcularının bile *bunu* bulabileceğinden şüpheliydi. Yeşil iş gömleği de dikkat çekmeyecek kadar koyu olmalıydı, en azından geceleri.

Joan yola koyulmadan önce Nick koluna dokundu. Spor salonunun pencerelerinden ışık sızıyordu ama yüzündeki ifadeyi okuyabilecek kadar aydınlık değildi. "Evdeyken bana açıklayabileceğini söylemiştin," diye mırıldandı. "*Açıklayabilir* misin?"

Arkasında gökyüzü çürüğü andıran mor bir renk almıştı. Joan'ın sırtından aşağı korku dolu bir ürperti yayıldı. Nick bilmiyordu ama Joan daha önce de böyle kaçmıştı, *ondan.* Onun ne kadar tehlikeli olduğunu, bir zamanlar bu dünyaya ne kadar derinden saplandığını bilmiyordu. Joan ona ne kadarını söylemeyi göze alabilirdi? Nick ne kadarını anlayabilirdi? Ona bir şey açıklama düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Ama... Nick canavarların saldırısına uğramıştı. Hâlâ onu öldürmeye çalışıyorlardı. Joan istese de istemese de canavarların dünyasına geri dönmüştü.

Güçlükle yutkunarak başıyla onayladı. "Hele bir kendimizi güvenli bir yere atalım da açıklayacağım."

ALTI

Spor salonu işlek bir caddeye bakıyordu. Binanın gölgesine saklanan Joan, aramanın kapsamını görebiliyordu. Arabalar yavaş yavaş sokaklardan geçiyor, tepenin üstündeki kavşakta sağa sola dönüyorlardı. Joan şehrin her yerinde kontrol noktaları kurulduğunu tahmin edebiliyordu.

Bütün bunların ortasında bir yerlerde Aaron vardı. Derinlerdeki ıstırabı gün yüzüne çıkıyordu. Karşı koymak için yanağının içini acıyana kadar ısırdı. Şu anda gerçekten ama *gerçekten* Aaron'ı düşünemezdi.

Nick koşarak yolun karşısına geçmek için hareketlendiğinde Joan elini koluna koydu. "Buradan olmaz," diye mırıldandı. Spor salonunun saçağındaki kamerayı işaret etti, bir diğeri de yolun karşısındaki sokak lambasına yerleştirilmişti. "Kameralardan kaçmalıyız, bizi takip etmek için onları kullanacaklardır." Nick de geçen sefer Joan'ı böyle bulmuştu.

Nick kameraya uzun uzun baktı. "Bu insanların eli her yere uzanıyor."

Daha neler yapabileceklerini asla tahmin edemezdi.

Gerçek şu ki Joan, Nick'le birlikte nasıl kaçabildiğini hiç anlamamıştı. Zaman yolcuları tarafından takip ediliyorlardı. Zamanda atladıklarında avluda onları bekleyen canavarlar olması gerekmez miydi? Joan aylardır haftada iki kez pastanede çalışıyordu. Biri bir önceki cumartesi gününe gidip tekrar deneyemez miydi ya da onu evde veya okulda yakalayamaz mıydı?

Yoksa zaman çizelgesi buna izin vermiyor muydu? Belki de onu yakalamak için o ânı seçen saldırganlar sadece gerçek zamanda tekrar deneyebilirlerdi. Canavarlarla ilgili Joan'ın hâlâ bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

Bunları düşünürken Corvin'in bahçede söylediği sözleri hatırladı. *Sanırım olağandışı dalgalanmalarla ilgili söylentiler doğru.*

Bu ne anlama geliyordu?

Joan dudağını ısırdı. Odaklanması gerekiyordu. Henüz kaçamamışlardı.

Kendi mahallesi Joan'a hiç bu kadar yabancı gelmemişti. Dönel kavşaklar genellikle trafiğin düzenli bir ritimle akmasını sağlardı fakat bu gece arabalar durmuş, bozulmuş ya da yavaşlamışlardı.

Canavarlar *her yerdeydi.* Bir sonraki sokağa vardıklarında on adım ötede iki adam belirdi. Joan, Nick'in kolunu tuttu ve onu park etmiş bir arabanın arkasına sürükledi. Dudaklarını sıkıca bastırarak nefes almamaya çalıştı. Nick yanında ayaklanıp dövüşmeye hazır hâlde bir elini soğuk kaldırıma dayamıştı. Tişörtünün altından kasları belirmişti, eski hâli kadar tehlikeli görünüyordu.

Joan gerilmiş, dinliyordu. Uzun bir süre sonra Nick elini kaldırıp iki parmağıyla yürüme işareti yaptı. *Gidelim,* diye mırıldandı. Joan risk alarak arabanın yan tarafına baktı. Adamlar avlarına ne kadar yaklaştıklarının farkında olmadan sokağın en ucuna varmışlardı bile. Joan onları izlerken köşeyi dönüp gözden kayboldular.

Nick yavaşça ayağa kalktı, elleri hâlâ saldırıya hazır hâldeydi. Siyah saçları ve yakışıklı yüzüyle Joan'a sıradan insan kılığına girmiş bir süper kahramanı hatırlatıyordu. Bir dövüşe girse gerçekten kazanıp kazanamayacağını merak etti. Bu hâle getirilmeseydi, avludaki kavgayı bile kazanabilirdi.

"Sanki bir dönem dizisi için kostüm giymiş gibiler," diye mırıldandı.

Joan'ın kalbi olağan ritmine dönerken Nick'in gözlemiyle yeniden hızlandı. Adamlar 1920'lerden kalma takım elbiseler giymiş ve kasket takmışlardı. Nick bu dünyaya geleli daha bir saat bile olmamıştı ama şimdiden canavarları fark etmeye başlamıştı.

Joan biraz ötedeki bir çıkmaz sokağı işaret etti, birkaç ev ve ağaç vardı. İlk bakışta çıkmaz sokak gibi görünse de ağaçların arasında yaprakların neredeyse tamamen gizlediği toprak bir yol vardı. Saklı kalmış bir bisiklet yolu.

Yol aşırı genişlemiş ve kullanılmaz hâldeydi, ağaç kökleri toprağı zorluyordu. Eski, yanmayan bir elektrik direği sarkıyordu. Joan buraya en son Margie ve Chris'le birlikte geldiğini düşünmemeye çalıştı. Chris bisiklete binmek için yalvarmış, Margie de hemen düşmüş, bisikleti kaza yapınca gülmüş, sonra da Joan ve Chris onun üzerine atlayınca durumu daha da komik bulmuştu.

Arkalarındaki caddede arabalar vızıldıyordu ama yol sessiz ve hareketsizdi. Telsiz cızırtısı yoktu. Sağdan soldan yansıyan ışıklar yoktu. İleriden ses gelmiyordu.

Sessizliği ilk bozan Nick oldu. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Büyükannemi bulmamız gerek," diye fısıldadı Joan. Sorun şuydu ki, Huntları normal şartlarda bile bulmak imkânsızdı. Joan'a her yıl, bazen de birkaç ayda bir yeni adresler ve yeni telefon numaraları veriyorlardı. Joan bazen bir şeyden kaçıp kaçmadıklarını merak ediyordu.

Elini ağzına götürüp düşündü. Büyükannesine nasıl mesaj iletebilirdi? Belki bir canavar hanında... Covent Garden'da bir tane han biliyordu.

Bu düşünceyle aklına anılar düştü. Huntlarda ne ararsanız vardı, hırsızlık, kalpazanlık, çalıntı mal satma... Küçükken Joan'ın aile işlerinin yasa dışı kısmında bulaşmasına hiç izin verilmemişti ama bazı şeyler duymuştu. *Bir şeyler ters giderse*

Queenhithe Rıhtımı'ndaki Wyvern Hanı'na git, derdi büyükannesi hep. *Orada dostlarımız var.*

"Queenhithe Rıhtımı diye bir yer duydun mu hiç?" diye fısıldadı Joan Nick'e.

"Blackfriars yakınlarındaki Queenhithe mi?" dedi Nick. "Sanırım orada eski bir rıhtım var."

Orası olmalıydı. "Londra'daki ailem bize yardım edebilir," diye fısıldadı Joan. "Ama bu insanların gözleri her yerde. Yollardaki kontrol noktalarında..." Böyle bir aramayı daha önce de görmüştü.

"Telefonlarımız çalışmıyor," diye mırıldandı Nick. "Toplu taşıma da yok."

"Her yerdeler," diye fısıldadı Joan. "Bletchley. Wolverton."

Nick başını kaldırdı. "Peki ya Bedford?"

"Bedford?" diye tekrarladı Joan. Orası bambaşka bir kasabaydı, arabayla bir saat uzaklıktaydı ve Londra yönünde de değildi. "Neden..." Nick'in düşündüğünü görünce sözünü kesti. "O farklı bir tren hattı."

Şansları varsa, arama yapanların dikkati Milton Keynes'ten Euston'a giden güzergâhta olacaktı. Bedford'dan Blackfriars'a giden yola hiç bakmayacaklardı.

Joan düşünmeye devam etti. Nick'le ilkbahara atlamışlardı ve güneş belki yarım saat önce batmıştı. Bu da şu anda saatin dokuz ya da on civarında olduğunu gösterirdi. Şafağa yaklaşık sekiz saat vardı. Yayan giderlerse Bedford'a kadar uzun bir yürüyüş yapmak zorunda kalacaklardı. Sonra da Londra'ya trenle bir ya da iki saatlik bir yolculuk... ama çoğu gece karanlığına denk gelirdi.

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, gidelim," diye fısıldadı. "En iyisi yola devam etmek." Tekrar yola koyuldu ama arkasında ayak sesi duymadı. Nick hareketlenmemişti. Arkasına döndü.

"Lütfen," dedi Nick. "Bana neler olduğunu anlat."

Joan'ın midesi çalkalandı. Defne ağaçlarının gölgesinde, karanlığın içinde geniş omuzlu bir silüetten ibaretti. Ayın hafif ışığı altında Nick'in yüz ifadesini seçemiyordu. "Henüz konuşamayız," diye fısıldadı. "Güvenli değil."

Nick etrafına bakındı. Etrafta kimse yoktu, ne araba ne de güvenlik kameralarının ışıkları vardı. Joan bir dakikalarını *ayırabileceklerini* biliyordu.

"Nick." Joan kendi sesindeki gerginliği hissedebiliyordu. Ona bu kadar yakın olmak çok zordu. O aşinalık onu Nick'e çekiyordu. Sadece vücudunun verdiği tepki değildi, ona her baktığında bir şeyler de hissediyordu. Sanki evine dönmüştü ve buradan hiç ayrılmak istemiyordu. "Bana güvenmelisin," diye fısıldadı. "Gitmek *zorundayız.*"

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. "Şey, sen sürekli adımı söyleyip duruyorsun ama," dedi. "Gerçi dün doğru dürüst tanışmadık."

"Ne demek istiyorsun?" Tanışmak mı? Dün okuldan dönerken ve bugün pastanede konuşmuşlardı.

"*Senin* adını bile bilmiyorum," dedi.

Canı sanki biri göğsüne uzanıp kalbini sıkıyormuş gibi acıyordu. Nick'le konuşuyor, ona tanıdığı biri gibi davranıyordu, oysa daha yeni tanıştıklarını unutmuştu. Jamie bir keresinde onlar için *ruh eşi* demişti. Ve şimdi... *Senin adını bile bilmiyorum.*

"Ben..." Joan'ın sesi bir an için kesildi. "Adım Joan."

Nick başını yana eğdi, belki de Joan'ın sesindeki yoğunluğu fark etmiş ve bundan ne anlam çıkaracağını bilememişti. "Ben Nick," dedi. "Nick Ward."

Joan gözlerini gölgeli yüzünden ayıramadı. İlk tanıştıkları ânı hatırladı. Holland Köşkü'nün kütüphanesine girmişti, siyah saçlı ve sevecen bakışlı çocuk.

Haftalar boyunca, sabahın erken saatlerinde, köşkün sessizliğinde baş başa sohbet etmişlerdi. Öpüştüklerinde ağzının içine doğru attığı kahkahayı hatırlıyordu.

Senin adını bile bilmiyorum.

"Joan..." dedi Nick. Dikkatle ve üstüne basa basa, tıpkı yeni tanıştığınız birinin ismini söylerken yaptığınız gibi. Joan havanın Nick'in yüzünü net göremeyeceği kadar karanlık olmasını umuyordu. "Bu öğleden sonra caddede yürüyüşe çıktım," dedi, "ve sonra tüm dünya anlamını yitirdi. Aniden beliren insanlar gördüm. Bir adam bedenimi dondurdu. Bir kız öldü." O sırada havada sert bir uğultu yankılandı. "Eve gittiğimde ailem yoktu. Evim artık benim değildi. Durumu açıklayabileceğini söyledin."

Bir kız ölmüştü. Margie *ölmüştü.* Joan kollarını etrafına sararak kendini toparlamaya çalıştı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Nick ona sanki Joan her şeyi açıklayabilecekmiş gibi bakıyordu.

Ama yapamazdı. Nick önceki zamanda bir canavar avcısıydı, hikâyelere konu olmuş bir efsaneydi. Joan yanlış bir şey söylerse, onu tekrar o yola sürükleyebilirdi. O yolsa geçen sefer Joan'ın ailesinin ölümüne yol açmıştı.

Ama... ona *bir şey* söylemezse de Nick'i burada kaybedebilirdi. Belki her şeyi kendi kendine çözerdi. Belki o yola kendi başına da olsa yine sürüklenirdi.

Nick kımıldadı, güçlü görüntüsü Joan'a yine süper kahramanları hatırlattı. Ya da belki daha eski moda bir şeyi. Eski tarz bir şövalyeyi. Bir kralı. İnsanları peşinden sürüklediği için taç giyen birini. Orduları toplayabilen birini.

Joan aşağı baktığında ellerinin titrediğini gördü. *Dikkatli ol,* dedi kendi kendine. *Ona sadece tatmin olacağı kadarını söyle.* Yavaşça başladı. "Bir... bir dünya var," dedi. "Bizimkinin içinde saklı. O dünyadaki insanların..." Doğru kelimeyi aradı. "Güçleri var."

"Güçleri mi?" Nick'in gözleri ilgiyle parladı. "Ortaya çıkma ve kaybolma yeteneği gibi mi?"

Joan kuru dudaklarını ıslatıp başıyla onayladı. Az önce bir tabuyu yıkmıştı. Büyükannesi, *Canavarlardan kimseye bahsetmemelisin,* derdi hep. Bu, en temel canavar kuralıydı. Ama gel gör ki Joan, tanıdığı en tehlikeli insana sırlarını anlatıyordu.

"İnsanlara hükmetme yeteneği gibi mi?" diye sordu Nick.

"Şey..." Joan'ın midesi çalkalanıyordu. Argent'ın gücünü bugüne kadar hiç görmemişti. "Bazı insanlar bunu yapabiliyor." Nick'in gözlerinin nasıl karardığını ve vücudunun nasıl hareketsizleştiğini hatırlayınca midesi bulandı.

"*Sen* yapabilir misin?" Sesinin alçalışını Joan iliklerinde hissetmişti. "*Sen* insanların zihinlerini kontrol edebiliyor musun? Benimkini kontrol edebilir misin?"

"Ne?" diye fısıldadı Joan. "*Hayır.*" Bu konuşma, raydan çıkmış bir tren gibi yanlış bir yöne sürükleniyordu.

Nick bir adım öne çıktı, yüzü iyice gölgede kalmıştı. "Sen de onlardan birisin, değil mi? Evimdeki adam *bana* insan dedi ama senin için aynısını söylemedi."

Joan kendine engel olamayarak irkildi. Holland Köşkü'ndeki canavar katliamından sonra, *Senin onlardan biri olduğunu hiç düşünmemiştim,* demişti ona. Nick'in bir adamın kalbine kılıç sapladığı ve aynı kılıcı bir ok gibi kolayca odanın bir ucundan diğerine fırlattığı an Joan'ın gözünün önüne geldi. Nick, bir zamanlar canavar çocukları korkutmak için anlatılan bir masaldı. Dahası, şimdiden *onları* ve *kendisini* sorgulamaya başlamıştı, bir yanda Joan ve saldırganları, diğer yanda kendisini.

Ama sonra ay ışığına doğru bir adım daha attı, yüzü Joan'ın beklediğinden daha yumuşaktı. Joan, o gölgeler içindeyken eski hâlini, şüphe dolu o yırtıcıyı hayal etmişti. Ama şimdi onu yeniden doğru dürüst görünce hiç de öyle olmadığını fark etti. "Yanlış ifade ettim," dedi yavaşça. "Özür dilerim." Sonraki sözleri daha dikkatliydi. Joan'ı inceleyerek tepkisini anlamaya çalıştı. "Bana bu dünya hakkında bildiklerini nereden öğrendiğini söyleyebilir misin?"

Bu o Nick değil, diye düşündü. Acı ve rahatlama duyguları iç içe geçmişti. Bu Nick, herkesin zayıflıklarını arayan bir avcı değildi. Saldırıya uğramış, Joan'ın hayatını kurtarmış, ailesini

kaybetmiş ve tüm bu olanları anlamlandırmaya çalışan bir çocuktu.

Joan bir cevap bulmaya çalıştı. "Annem bir..." *Canavar* demeden önce yine durdu. "Annem avludaki insanlar gibiydi ama ben bebekken öldü. Babam sıradan bir insan. Geçen yaza kadar bu dünyanın varlığından haberim bile yoktu."

"Sen de yeni öğrendin yani," dedi. Joan onun ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini hissetti ve bakışlarını oğlandan kaçırdığını fark etti. Joan hâlâ üzerinden atamadığı şüpheyle başını kaldırdığında Nick'in gözleri yumuşaktı. "Annen için üzgünüm," dedi. "Benim babam da birkaç yıl önce öldü."

"Baban mı öldü?" diye fısıldadı Joan sarsılmış bir hâlde. Diğer zaman çizelgesinde, babası Nick küçükken bir canavar tarafından öldürülmüştü, Joan bu zaman çizelgesinde tüm ailesinin hâlâ hayatta olduğunu sanıyordu.

"Evde kalp krizi geçirdi," dedi Nick. "Zor... zor günlerdi."

"Çok, çok üzgünüm." Joan onun mutlu olduğunu hayal etmişti. Ama keder burada da hayatının bir parçasıydı. Kendini ilk kez ona doğru düzgün bakarken buldu, eskiden olduğu kahraman ve savaşçıya değil, hatta okulun futbol yıldızına bile değil, şu anda karşısında duran çocuğa. Giderek artan soğukta hafiften titriyordu. Bu sefer ince bir tişört giymişti, geride bıraktıkları kasım günü için de zamanda atladıkları bu bahar havası için de oldukça inceydi. On beş dakika sonra tekrar evde olacağınızı düşündüğünüzde giyeceğiniz türden bir kıyafetti. "Seni bu işe bulaştırdığım için *çok* üzgünüm," diye fısıldadı Joan. Evde, ailesiyle birlikte güvende olmalıydı, bu karanlık yolda canavarlar tarafından avlanıyor olmamalıydı.

Nick sanki Joan'ın duymadığı bir ses duymuş gibi başını eğdi. "Beni bu işe sen bulaştırmadın."

Joan bunun doğru olmasını diledi. "*Benim* için geldiler."

"*Saldırıya* uğradın," diye karşı çıktı Nick. "Ben de oradaydım. Hiçbiri senin suçun değildi."

Joan onunla bunun kendi hatası olup olmadığı konusunda tartışmak istemiyordu, Nick hiçbir şey bilmiyordu. *Joan* bildiklerini elinden almıştı. Kusacakmış gibi hissetti.

"Senden ne istediklerini biliyor musun?" diye fısıldadı Nick.

"Ben..." Joan bir keresinde bir Saray Muhafızı'nın gücünü fısıltıyla birine tarif ettiğini duymuştu: *"Yasak bir şey. Yanlış bir şey,"* demişti onun için.

Joan cevap veremeden Nick başını kaldırdı. Joan bir an için onun daha fazla ısrar edeceğini düşündü. Ama sonra mırıldanarak, "Duyuyor musun?" diye sordu.

Joan kulak kabartıp dinledi. İlk başta uzaktan gelen trafik sesinden başka hiçbir şey duyamadı. Sonra diğerlerinden sıyrılan bir ses yükseldi, bir motor diğerlerinden daha yüksekti. Bir araba, belki de çıkmaz sokağa yakındı. Gitme zamanı gelmişti.

"Kameralardan uzak durmalıyız," diye hatırlattı Joan ona.

"Garip kıyafetleri ve saç kesimleri olan insanlardan da."

Joan çoktan arkasını dönmüştü ama aniden Nick'e baktı. "Doğru," dedi, tedirgin bir şekilde. Saldırganların hepsi tuhaf kıyafetler giymemişti ama Joan şimdi düşününce neredeyse hepsinin saç kesiminin farklı bir zamana ait olduğunu idrak etti. Şimdiye kadar dikkatini çekmemişti. "Bu... bu doğru."

Yürümeye başladıklarında, Nick'in yumuşak adımlarının kaslı vücuduyla uyumsuz olduğunu fark etti, Joan onun artık antrenman yapmadığını düşündü. Ama hâlâ kaslarını koruyor olabilir miydi? Küçük şeyler bir zamandan diğerine geçebiliyordu. Onunla ilk karşılaştığında sesi Joan'a kendi sesi kadar tanıdık gelmişti. Dövüş eğitimlerinin bazı etkileri de bu şekilde zamanda taşınmış olabilir miydi?

Joan deneyimlerinden geriye ne kadar az şey kaldığının ve bunların ne kadar soyut olacağının farkındaydı. Onun için bu kalıntılar bilgiden çok içgüdü gibiydi, hiçbir zaman gerçek bir anıya dönüşmeyen dejavu gibi.

Ama yine de...

Joan tedirginliğini bastırarak Nick'le birlikte ağaçların arasından yürüdü.

Bedford İstasyonu, Joan'a yüzmeyi öğrendiği belediye merkezini hatırlatan düz tabanlı cam bir kutu gibiydi. Kendini bırakmamaya çalıştı. Tüm gün vardiyada çalışmış, sonra saatlerce yürümüştü ve sonunda yorgunluk çökmüştü. Gözlerini kapatıp açarak ayılmaya çalıştı. *Gardını düşürme*, dedi kendi kendine. Henüz Londra'da değillerdi. Henüz trene bile binmemişlerdi.

Yanındaki Nick'in adımları sabitti. Hâlâ dinç görünüyordu. Yürürken pek konuşmamışlardı, önce kendilerini güvende hissetmemişler, sonra da Joan bitkin bir sessizliğe gömülmüştü.

İstasyonun otoparkında durup alçak tuğla duvarlara, çevredeki arabalara ve ağaçlara göz gezdirdiler.

"Yeterince sessiz görünüyor," diye fısıldadı Nick.

Sadece sessiz değildi, güvenli de görünüyordu, Joan normalde karanlık bir sokakta böyle hissetmezdi. Ama yan kesicilerin Nick'in karşısına dikileceğini de sanmıyordu.

"Bu konuşmayı şimdi bitirelim mi?" diye mırıldandı. "Yoksa trende mi devam etmek istersin?"

"Konuşma mı?" diye fısıldadı Joan. Soruları anlamlandırabilmek için kafasındaki sisi dağıtmaya çalıştı. Ne konuşması? Zaten konuşmamışlar mıydı?

"Şey..." Nick yanında, elleri cebinde ve gözleri istasyonun girişinde duruyordu. "Telefonum saatin gece iki olduğunu gösteriyor ama şafak sökmeye başlıyormuş gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Bu Joan'ı *kendine getirdi*. Nick haklıydı. Gökyüzü siyahtan koyu maviye dönmüştü. Yakındaki bir ağaçta çalıkuşları yüksek

sesle cıvıldıyordu. Şafağın sökmesine bir saatten az kalmış gibi görünüyordu.

Nick koyu renk gözlerini doğrudan Joan'a dikmişti. "Sürekli o saldırıyı hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sana yardım etmek istediğimi ama hareket edemediğimi. Korkudan donup kaldığımı sanmıştım. Sen bana o adamın zihnimi kontrol ettiğini söyleyene kadar ne olduğunu anlamadım."

O ânın dehşeti Joan'ın üzerine tekrar çöktü, Nick'in bedeni donsa da uyanıktı ve her şeyi görüp duymuştu. Margie gibi o da kolayca ölebilirdi. Tek yapmaları gereken boynuna bir kere dokunmaktı.

Nick kızın tepkisini fark etti, bakışları omuzlarına kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. "Sanki sana yaptıklarının hiçbir önemi yokmuş gibi hayatımı bağışlamaları için onlara yalvarıp duruyordun. O kadar çok mücadele ettin ki," diye fısıldadı, "sanırım o adam üzerimdeki kontrolünü kaybetti. Aynı anda hem seninle savaşıp hem de beni kontrol edemedi. Ve sonra... Seni yakaladım ve..." Kaşlarını çattı, sesi hatırladıklarıyla yumuşamıştı. "Sıcaklık değişti, hava birden ısındı. Sonra sokağa çıktık..."

Ve bütün dükkânlar değişmişti.

Joan ilk kez zaman yolculuğu yaptığında resmen dehşete düşmüştü. Göz açıp kapayıncaya kadar gündüz geceye dönmüştü. Bayıldığını ya da belki de uyuşturulduğunu düşünmüştü.

"Orada *gerçekten* ne oldu?" diye fısıldadı Nick. "Bana anlatmaya fırsat bulamadığın şey neydi?"

Yapma, diye düşündü Joan, büyükannesinin onu uyardığını hayal etti. Anlatmaması gerektiğini biliyordu. Söylerse onu canavarlarla ilgili gerçeğe bir adım daha yaklaştırmış olacaktı. Üstelik karşısındaki bu yeni Nick edindiği bilgileri hiç çaba harcamadan bir araya getirebildiğini çoktan kanıtlamıştı.

Ama... *Nick çoktan çözmüştü,* Joan büyükannesine böyle söylediğini hayal etti. *Çoktan tahmin etmişti.* Joan, yeni yeşil

boyası kir tabakası altında kurumuş olan pastane duvarına dokunduğu anda onun zaten her şeyi anladığını düşündü. Bildiği şeyi doğrulamazsa Nick'in güvenini kaybedecekti.

Derin bir nefes aldı. "Zamanda yolculuk yaptık," dedi. "O adam bizi geleceğe getirdi."

Nick zaten tahmin etse de dile getirildiğini duymak onu yine de etkilemişti. Şok içinde bir adım geriledi. "O kış ağaçlarında çiçekler gördüm."

"Sanırım artık bahar geldi," dedi Joan başıyla onaylayarak.

Nick elini gür saçlarında gezdirdi. "O saldırganlar aniden belirdiğinde başka bir yerden ışınlandıklarını düşünmüştüm," diye mırıldandı kendi kendine. "Ama başka bir zamandan geliyorlardı, değil mi?"

İşte bu yüzden hâlâ tehlikeliydi, eğitimli olsun ya da olmasın. Sadece güçlü olduğu için değil, ona bir şey söylediğinizde hemen diğer olaylarla birbirine bağladığı ve sonra üzerine bir şeyler eklediği için.

"Ne kadar zamandır yokuz?" Sanki her şey şimdi kafasına dank ediyor gibiydi. "O levha... Ailem benim kayıp olduğumu düşünüyor, değil mi? Ya da *öldüğümü!*"

"Üzgünüm," demeyi başardı Joan. "Bilmiyorum." O levhada neden sadece o ve Margie'nin olduğunu hâlâ anlamamıştı. "Birkaç ay atladığımızı sanıyordum ama..." Başını iki yana salladı ve gerçeği kendine itiraf etti. Birkaç ay olamayacak kadar çok değişiklik vardı. "Sanırım yıllar geçmiş olmalı."

"*Yıllar?*" Nick şimdi gerçekten sarsılmış görünüyordu. "Telefonumu çalıştırmam gerek," dedi. "Ailemi aramalıyım."

"*Yapamazsın!*" diyebildi Joan. Nick ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Onlara hayatta olduğunu söyleyemezsin." Joan da babasına söyleyemezdi. Onun da canı yanıyordu ama durum ortadaydı. Annesi öldüğünden beri Joan ve babası bir başlarınaydı. Joan ne zaman ona haber vermeden eve geç kalsa babası

endişelenirdi. Onun tek başına kaldığını ve *yıllarca* kızı için endişelendiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Nick kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. Joan onun durumu anlamaya çalıştığını görebiliyordu. "Onlara çok genç görüneceğim için mi? Bu dünyanın bir sır olduğunu biliyorum ama... *ailem* bunu kimseye anlatmaz!"

Joan ağlamak istedi. Babası da söylemezdi. Tanrım, o ve Nick *gideli* ne kadar olmuştu? "Onları bu işe bulaştıramayız," dedi, anlaması için üsteleyerek. "Onları güvende tutmak *zorundayız*. Peşimizdekiler çok *acımasız*."

Nick yine başını iki yana salladı ama Joan ne demek istediğini anladığını görebiliyordu.

"Büyükannem bize yardım edecek," dedi Joan. "*Annemin* annesi. O ne yapılacağını bilir. Onu bulmak için Queenhithe'e gitmemiz gerekiyor."

Nick'in gözleri hafifçe açıldı. "Yardım edebilir mi?"

Joan başıyla onayladı. "*Edecektir*."

Büyükannesi Nick'e tüm bunları anlattığı için ona kızacaktı elbette. Ama Joan durumu açıkladığında ona anlayış gösterirdi. Büyükannesi Joan'ı severdi ve Joan isterse Nick'e bile göz kulak olurdu. Bunu yapacağını *biliyordu*.

İstasyonun içinde tek bir bilet gişesi açıktı. Kırmızı bereli, sıkılmış görünen bir adam esniyordu, gözleri telefonundaydı. Telefonunu servis camına dayamıştı, böylece başını hareket ettirmeden bakışlarını ekrandan müşteriye kaydırabiliyordu. Joan onun kriket ya da rugby izlediğini tahmin etti, telefondan kalabalığın ve Avustralya aksanlı yorumcuların hafif uğultusu duyuluyordu.

"Blackfriars'a iki bilet," dedi Joan. Başını eğdi, *Keşke yüzümü saklayacak bir şapkam olsaydı,* diye düşündü. Tren istasyonlarında her zaman kamera olurdu.

"Doksan dokuz pound seksen peni." Adamın yaka kartında Mark yazıyordu.

"Ne?" Nick araya girdi. İstasyonu tarıyor, içeri girecek birine karşı tetikte bekliyordu ama şimdi Mark'a dönmüştü, sesi şimdiye kadar diğer değişikliklere verdiği tepkiden daha şaşırmış geliyordu. "Londra'ya iki bilet için yüz *pound* mu?"

Mark omuz silkti. "Bu kadar tutuyor."

Joan'ın o kadar nakit parası yoktu. Banka kartı vardı ve babası telefonuna bir acil durum kredi kartı yüklemişti ama bunları *birinin* dikkatini çekmeden kullanmasının imkânı yoktu, kartları hâlâ çalışıyorsa tabii.

Aslında... Corvin'in cüzdanını almıştı. Cebinden çıkarıp karıştırdı, şeffaf ve altın renkli canavar parasına göz attı. İçini rahatlatan bir şey varsa, o da bir turist gibi kâğıtları birbirine tutturulmuş bir deste tanıdık banknottu. Joan dört yirmilik, bir onluk ve iki beşlik çıkardı.

Mark banknotları aldı ve biletleri yazdırdı, hâlâ esniyordu. Para üstü olarak yirmi peni uzatırken durakladı. Daha dik oturdu. "Bu ne?"

"Ne neymiş?" dedi Joan ve sonra midesi bulandı.

Mark, üzerinde ailesinden olmayan bir kraliçenin yüzü olan gıcır gıcır bir on poundluk banknota bakıyordu. "*Kim* bu?" Kaşlarını çatarak parayı çevirdi. Diğer taraftaki Emily Brontë miydi? *Kahretsin.* Bu gelecekten gelen bir banknot olmalıydı.

"İşte." Nick, Mark'ın elinden banknotu kapıp daha tanıdık bir banknot uzattı. Joan onun hamur işi almak için kullanacağı parayı hatırladı.

"Bekle." Mark artık sıkılmış görünmüyordu. "Şuna bir kez daha bakalım. *Neydi* o?"

"Hiçbir şey. Üzgünüm. Yurtdışından yeni döndüm," diye yalan söyledi Joan. "Malezya parası." Mark'ın banknotun üstündeki dev harfleri fark etmemiş olmasını umuyordu: *Bank of England.*

Mark tartışmak ister gibi baktı ama sonra telefonundan ses yükseldi, biri gol atmış ya da kurtarmıştı. Gözleri tekrar maça kaydı ve adam dikkatini tekrar onlara vermeden önce Joan biletleri kaptı. "Teşekkürler!"

Nick'le perona doğru hızla ilerlerken içten içe kendine küfretti. Gelecekten gelen bir banknot nerede olduklarını açıkça ele verirdi. Böyle hatalar yapamazdı. Nick'in hayatı da en az onunki kadar tehlikedeydi.

Hâlâ sabahtan çok gece vaktiydi. Platformun ışıkları yanıyordu, bu da gökyüzünü olduğundan daha karanlık gösteriyordu. Etrafta kimse yok gibiydi.

"Tren birazdan burada olur," diye mırıldandı Nick ve Joan rahatlamaya çalışarak başıyla onayladı.

Ekranda dakikalar ilerliyordu. Sonunda tren ağır çekimdeymiş gibi gümbürdeyerek geldi. Joan pencerelerden uykulu yolcular gördü, hiç muhafız yoktu. Son vagonun boş olduğunu fark etti.

Trene bindiğinde yorgunluğu artık iyiden iyiye kendini göstermeye başlamıştı. Pencere kenarında bir koltuk buldu ve Nick de yanma yerleşti. Nick'in vücudu dünyanın geri kalanını engelleyen sağlam bir duvar gibiydi. Joan o yorgunlukla, Nick'in kim olduğunu bile bile kendini güvende hissediyordu. Hâlâ canavarlardan kaçtıkları hâlde.

Nick, "Blackfriars'a bir saatten fazla var," diye mırıldandığında Joan tekrar başıyla onayladı. "Sonra da büyükanneni bulacağız," diye ekledi çocuk.

Sesi sakin ve ciddiydi. Ses tonunda hiçbir tuhaflık yoktu. Ama Joan gergin olduğunu hissetti. Aklına Nick'i canavarların dünyasına, büyükannesine götürdüğü geldi.

Nick'in Corvin'i hiç çaba harcamadan yere serişini hatırladı. Corvin'in çenesine bir darbe indirip adamı yere yığmıştı. Düşerken bir yumruk daha atmıştı. Sert. Ustaca. Eğitimsiz biri bunu yapabilir miydi?

Ya Joan, Nick hakkında *yanılıyorsa*? Ya Nick onunla *oynuyorsa*? Ya Nick hâlâ kahramansa ve Joan onu ailesine götürüyorsa?

"Uyumalısın," dedi Nick. Sesi şaşkındı. "Bütün gece kaçtık ve ondan önce de çalıştın."

Joan onun göründüğünden farklı biri olduğuna dair bir ipucu aradı ama yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. *Bu o değil,* diye düşündü Joan kederle. Karşısındaki *o* Nick olsa anlardı. Kesinlikle hissederdi. Oysa şu anda tek hissettiği onun yokluğuydu. Eski Nick dünyanın hiçbir yerinde yaşamıyordu. Öylece yok olup gitmişti.

"Mesajlarımı kontrol etmeliyim," diye fısıldadı. Belki de büyükannesi onun görmediği bir mesaj bırakmıştı. Telefonunun kilidini açtı. Sadece bir sesli mesaj ve okunmamış bazı kısa mesajlar vardı.

Joan'ın eli alışkanlıkla uygulamaya gitti ve açtığında karşısında grup konuşmasını buldu.

Margie: Hayat dursun Nick Ward az önce içeri girdi

Chris: Nereye? Pastaneye mi?

Margie: ÇOK iyi görünüyor

Chris: HAYIIRR ÇOK KISKANDIM

Chris: Biri gizlice fotoğrafını çeksin

Chris: Göğüs kaslarıyla selfie

Chris: NELER OLUYOR? SEKSİ NICK HÂLÂ ORADA MI?

Chris: HADİ ANLATIN

Chris: BİRİ CEVAP VERSİN!!!

Joan Margie'nin son mesajına baktı.

"Margie pastanedeki arkadaşın mıydı?" diye sordu Nick yumuşak bir sesle.

Mahcubiyet kederle birleşti. Joan uygulamayı açarken aklının ucundan bile geçmeyen mesajların konusu Nick'ti. Grupta onun hakkında konuştuklarını unutmuştu. "Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "O mesajlar sadece..."

Nick alçak sesle, "*Ben* özür dilerim," dedi. Koyu renk gözleri ciddiydi. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Joan dişlerini sıktı. Şu anda kendini bu duygulara kaptıramazdı. Ama nefesinin kesilmesine engel olamadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin..." Nick'in kaşlarının ortasında hafif bir kırışıklık belirdi. "Hey." Kıpırdandı. "İzin verir misin?" dedi.

Hayır, dedi Joan kendi kendine. Ama kendini başıyla onaylarken buldu. Nick sıcak elini sırtına koydu. Ağırdı ve dayanılmaz bir rahatlık yayıyordu. Ona doğru döndü. Sonra acısına ve çaresiz tesellisine rağmen, Nick onu göğsüne çekti ve yakınına sokuldu.

Bu o değil, dedi Joan kendi kendine. Burada onunla değildi. Yine de oymuş gibi geliyordu, sert göğsü yanağına değiyordu. Ve çok *güzel* kokuyordu. Joan sanki kendini onunla doldurabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

"Arkadaşını kaybettiğin için çok üzgünüm," diye fısıldadı Nick. "Öldüğü için çok üzgünüm."

"İnanamıyorum..." Joan'ın sesi kesildi ve ellerini yumruk yaptı. Tekrar denedi. "Öldüğüne inanamıyorum." Margie o canavarlar Joan'ın peşinde olduğu için ölmüştü ve Nick de bu işin içine sürüklenmişti.

Nick ona daha sıkı sarıldı. Joan'ın sonsuza dek ihtiyaç duyduğu ama aslında duymaması gereken her şeydi o sarılma. Eski Nick'i o kadar çok özlemişti ki. Onu bu kadar özlemesi çok saçmaydı.

"Neden biraz uyumuyorsun?" dedi Nick yanağına doğru.

Joan başını iki yana salladı. Tetikte olmaları gerekiyordu. Burada güvende değillerdi. *O* tehlikeli olabilirdi. Ya Joan gardını düşürdüğü anda Nick kim olduğunu hatırlarsa?

"Ben nöbet tutarım," dedi Nick. "Geri gelirlerse seni uyandırırım."

Joan, Nick'in sarılışının verdiği bu güven hissine teslim olmamalıydı. Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliydi. Kısık sesle, "Yorgunum," diye itiraf etti. *Arkadaşını kaybettiğin için çok üzgünüm.* Sevdiklerini kaybetmekten çok yorulmuştu. Büyükannesi. Bertie. Gus dayısı. Ada teyzesi. Margie. Nick. Aaron. Babası. Annesini zaten çok uzun zaman önce kaybetmişti. Hisleriyle savaşmaktan çok yorulmuştu.

"Uyuyabilirsin," dedi Nick. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim, söz veriyorum."

Joan'ın nefesi kesildi. Kendini yatıştırmaya, duygularını bastırmaya çalıştı. Yazdan sonra eve döndüğünden beri bu yöntem hep işe yaramıştı ama bu kez göğsünden acı dolu bir hıçkırık koptu. *O* Nick burada *değildi.* Hiçbir yerde değildi, bir daha da hiçbir yerde olamayacaktı. Nick'in mırıldandığını duyar gibi oldu. Sonra ne olduğunu anlayamadan göğsüne yaslanmış ağlarken buldu kendini.

Nick diğer kolunu da ona doladığında Joan karşısındaki oğlana bu şekilde dokunmaması gerektiğini biliyordu. Bu yanlıştı. Yanındaki *o* değildi.

Ama yanlış gibi gelmiyordu. Aksine evindeymiş gibi hissediyordu. Çünkü Nick ev gibi kokuyordu. Joan kendini ondan uzaklaşmak yerine ona sarılırken buldu.

YEDİ

Joan, Holland Köşkü'nün çitlerle çevrili labirentinde umutsuzca koşuyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Kıyafetleri dallara ve yapraklara takılıyordu. Biri onu kovalıyordu, sadece birkaç adım arkasındaydı. Hızını artırarak ilerlerken çitlerin keskin kenarları yüzünü ve ellerini çizdi. Önünde bir dönüş vardı. Sola mı, sağa mı? Düşünecek zaman yoktu, sola gitti.

Önündeki patika, sık sarmaşıklarla sarılı yüksek bir duvarla aniden sona erdiğinde tökezleyerek durmak zorunda kaldı.

"*Joan*," dedi arkasından biri. Döndü, aldığı panik dolu nefesler ciğerlerini bıçak gibi kesiyordu.

Nick'ti. Vücuduyla yolunu bir duvar gibi kapatarak onu tuzağa düşürmüştü. Bir elinde kılıç vardı, Holland Köşkü hediyelik eşya dükkânındaki plastik hatıra kılıçlarından daha ağır değilmiş gibi tutuyordu.

"*Lütfen*," diye fısıldadı Joan. Yan tarafında dikiş vardı ve her nefes alışında göğsü daha da acıyordu.

"İnsan hayatı çaldın," dedi Nick. Sesi hüzünlüydü. İntikam almaya gelmemişti. O bir cellattı ve görevini yerine getiriyordu. "Birine daha zarar vermene müsaade edemem."

"Biz insanları ve canavarları barıştırmak istedik!" dedi Joan yalvarırcasına. Bir zamanlar bu mümkün gibi görünüyordu. "Hatırladın mı? Barış yapacaktık!"

"Ama barışı seçmedin." Nick kılıcını kaldırdı. Lucien ve Edmund'ı öldürmek için kullandığı kılıçtı elindeki. Geçen se-

ferinde onu korumak için kullandığı kılıç. "İnsanları koruyan kişiyi öldürdün. Canavarları seçtin."

"*Hayır!*" diye yalvardı Joan. "*Nick!*"

Kılıç ona doğru savruldu.

Joan soluk soluğa uyandı, kalbi küt küt atıyordu.

"Joan?"

Nick *buradaydı*, üzerine eğilmişti. Joan dehşet dolu bir ses çıkardı. Kaçmaya çalıştı ama sırtı sert ve pürüzsüz bir şeye çarptı. Çocuk onu daracık bir alana hapsetmişti. Bir silah aradı ve hiçbir şey bulamayınca ona tekme attı. Nick hızla geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde ayağa fırladı.

Joan çılgınca etrafına bakındı. Diğerlerine zarar vermiş miydi? Ruth neredeydi? Aaron neredeydi?

"Joan, güvendesin. Her şey yolunda." Nick'in sesi çok yumuşaktı, korkmuş bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibiydi. "Trendeyiz. Londra'ya gidiyoruz, unuttun mu? Burada sadece sen ve ben varız. Kimse sana zarar vermeyecek. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Joan ağır ağır kendine geldi. Çitlerin arasında değil, dar bir koridorda duruyordu. Arkasındaki uzun pencerelerden kırmızı çatılı evler ve ağaçlardan oluşan bir manzara akıp gidiyordu. Bir trendeydiler. Ve Nick... Joan yutkunarak nefes aldı. Bu *diğer* Nick'ti.

Nick ona, "Bizi bulamadılar," diye güvence verdi. "Kaçtık."

"Bir kâbus gördüm," diye mırıldandı Joan uyuşmuş gibi. Ona tekme attığını hatırlıyordu. Tanrı'ya şükür, ellerini kullanmamıştı. Bir dokunuşuyla onu öldürebilirdi. Tüm hayatını ondan çekip alabilirdi. "Seni incittim mi?"

Nick nazikçe, "Elbette hayır," dedi ve Joan, onun tekmeden ne kadar kolay sıyrıldığını hatırladı. "Uyandığında seni korkutmak istememiştim. Sandım ki..." Tereddüt etti. "Adımı söylediğini sandım."

Joan'ın nefesi kesiliyordu ama sonunda sakinleşebildi. "Ne?"

"Uyandığında bana seslendin. Ya da belki..." Yüzünden şaşkın bir ifade geçti. "Uyanmadan hemen önce..."

Dışarıdaki yeşil bulanıklık Joan'a birden rüyasındaki sarmaşık kaplı duvarları hatırlattı. Tir tir titriyordu ve bunu görmesiyle Nick'in alnı kırıştı. Joan yerinden kalkmaya çalıştı. "Sadece..." dedi ve Nick hızla geri çekilerek yanından geçip koridora çıkması için yer açtı.

Joan sırtını trenin cam kapısına dayadı. Soğuk, gömleğinin içine işleyerek onu kendine getiriyordu. Vagonun çevresine bakındı. Hâlâ boştu.

Uyandığından beri Aaron'ı aradığını fark etti, rüya, labirentten birlikte kaçtıkları o âna çok benziyordu. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ama o burada değildi. Dışarıda bir yerlerde onu avlamaya çalışıyordu. Joan göğsüne tekrar o tanıdık ağırlığın yerleştiğini hissetti.

"Son durak Leagrave'di," dedi Nick. "Hemen uykuya dalamadın."

Joan kollarını kendi etrafına sardı. Yorgunluktan hâlsiz düşmüştü ama bir daha uyumasına imkân yoktu. Hele de o rüyadan sonra. Nick'e odaklandığında ne kadar solgun olduğunu fark etti. Hâlâ koridorda ayakta duruyordu, dengesini korumak için koltuk arkalığını kavramıştı. Bir yere yaslanma ihtiyacı onun da ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

"Neden biraz da *sen* uyumuyorsun?" dedi Joan. Londra'dan sadece yarım saat uzaktaydılar ama en azından gözlerini kapayabilirdi.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Kafamda çok şey var, anlıyor musun?" Ardından trenin gürültüsünden zar zor duyulan bir sesle, "Ne kadar zamandır kayıp olduğumuzu biliyorum," diye ekledi.

"Ne?" Joan doğruldu. "Telefonun çalışıyor mu?"

"Hayır." Cebinden tren biletini çıkardı.

Ah. Bedford'dan beri üzerlerinde tarih vardı. Joan aniden öğrenmek istemedi.

"Altı yıl olmuş," dedi Nick. "Altı yıldır kayıbız."

"Altı yıl," diye tekrarladı Joan uyuşmuş bir sesle. Margie öleli altı yıl olmuştu. Babası onu altı *yıldır* görmemişti...

"En azından birkaç yıl olmuştur diye düşünmüştüm," dedi Nick. "Dükkânlardaki bütün o değişiklikler birkaç ay içinde olmuş olamazdı. Ama... *altı yıl.* Küçük kız kardeşim Alice'in şimdi on iki yaşında olacağını aklımdan çıkaramıyorum. Robbie de on bir yaşındadır. Beni hatırlıyorlar mıdır? Babamı hatırlamıyorlar..."

"Nick..." Joan bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. "Çok özür dilerim." Yüksek sesle söylediğinde kulağa tamamen yetersiz geliyordu. Üzüntüsünü nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Çocuk sırf onun yüzünden buradaydı. Kaçabilecekken ona yardım etmek için geri gelmişti.

Nick yavaşça, "Mümkün olsaydı" dedi, "bunu söyleyeceğini biliyorum, ama... Sormak zorundayım. Geri dönemez miyiz? O saldırının gerçekleşmesini engelleyemez miyiz?"

Geçen sefer, Joan zaman çizelgesinin kısıtlamalarını *aşmıştı.* Nick'in katliamlarını, onu eğitimli bir kahramandan bir zamanlar olduğu gibi sıradan bir çocuğa dönüştürerek tarihten silmişti. Ama bu gücü kullandığında, Nick'i geri döndürmenin ailesini geri getireceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Gücüne hâlâ erişimi olsa bile, aynı içgüdü burada geri döndürecek hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Margie'yi geri getirmek için geri döndürebileceği hiçbir şey yoktu. Sadece bu düşünce bile içinden bir keder dalgasının geçmesine neden oldu.

Yüz ifadesi bir şeyleri ele vermiş olacaktı ki Nick keskin bir nefes aldı. Boştaki eli yumruk hâlini aldı. Belli ki kendini tutmaya çalışıyordu. Joan bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. "Sadece..." dedi. "Ailemin bana ihtiyacı var. Babam öldüğünden beri, ben... Evdekilere ben yardım ediyorum."

Joan onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Elinden gelen her şeyi. Bunu düzeltmenin bir yolu olsaydı, yapardı. "Bu dünya hakkında bilmediğim çok şey var," dedi. "Büyükannemi bulduğumuzda, o daha fazlasını anlatır ama..." Başını iki yana salladı. "Bir olayı değiştirmek gerçekten zor. Yaptığımız değişiklikleri geri iten bir *güç* var."

Zaman çizelgesini şimdi bile hissedebiliyordu. Geçen gece bir fırtına gibi gelmişti ama bu sabah bir hayvan izlenimine kapılmıştı, âdeta mırıldanıyordu, sanki Joan ve Nick'i nihayet uzun süre bir araya getirdiği için memnun gibiydi. Joan ona durmasını söylemek istedi. *Bizi rahat bırak. İyileştirilemeyecek bir yarayı onarmaya çalışıyorsun.*

"Bir olayı değiştirmek zor," diye tekrarladı Nick. "Ama imkânsız değil?"

Joan tereddüt etti. Zaman çizelgesinin sadece iki kez değiştirildiğini biliyordu. Efsaneye göre Canavar Kral kendi hayalindeki bir çizelgeyi yaratmak için gerçek zaman çizelgesini silmişti. Ve Joan'ın kendisi de Nick'i eski hâline çevirmek için zaman çizelgesinde çok daha küçük bir değişiklik yapmıştı.

"Büyükannemle konuşmalıyız," dedi. Queenhithe'den çok uzakta değillerdi. Margie'yi geri getirmenin, Nick'i eve götürmenin bir yolunu bulacak biri varsa o da büyükannesiydi.

Tren rayların üzerinde tıkırdıyordu. Dışarıda bir peron göründü: *Luton'a hoş geldiniz*, diyordu tabela. Uyku mahmuru yolcular istasyonun kahverengi tuğla duvarına yaslanmıştı, bazıları telefonlarında geziniyor, bazıları kulaklıklarını takmış hiçbir şeye bakmıyordu.

Nick koltuklarına geri döndüğünde Joan da ona katıldı, yeni gelenlerin dar koridorda yürümelerine izin vermek için yakınlaştılar. Joan herkesin geçişini bir bir izledi. İçlerinden biri canavar olabilir miydi? Öyle görünmüyorlardı ama ilk kez Oliver'ın gücü onda olsun istedi. Kesin olarak bilme yeteneği.

Tren hareket etti. Joan tekrar Nick'ten uzaklaşmaya başladı ve onun titrek bir nefes aldığını hissetti. Bir zamanlar ailesini ondan aldığı için Nick'in acı çekmesini istemişti.

Ama o zamandan beri onun binlerce ömre yetecek kadar acı çektiğini görmüştü. İşkence gördüğü, ailesinin öldürülüşünü izlemek zorunda bırakıldığı kayıtları görmüştü. Tekrar, tekrar ve tekrar. Şimdi onun daha fazla acı çekeceğini düşünmeye dayanamıyordu. Nick'e yaklaştı, bu ona da iyi gelmiş gibi görünüyordu. Oğlanın omuzları rahatladı, derin bir nefes aldı.

"Neden bir süre gözlerini kapamıyorsun?" diye öneride bulundu Joan.

Nick başını iki yana salladı. Hâlâ vagona göz gezdirerek saldırganları arıyordu.

Babam öldüğünden beri evdekilere ben yardım ediyorum, demişti. Joan onun haddinden fazla sorumluluk üstlendiğini tahmin edebiliyordu.

"Ben de sana göz kulak olabilirim," dedi. "Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin."

Nick, Joan'ı şaşırtarak onunla göz göze geldi ve alçakgönüllü bir tavırla gülümser gibi oldu. Nick gözlerini kaparken Joan'ın midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Joan kendi kendine bu duygulara bir son vermesi gerektiğini söyledi. Mecburdu. Sevdiği çocuk artık yoktu. Ve *bu* Nick gerçeği öğrenirse ondan nefret edecekti.

Rüyası ona bunu hatırlatmıştı.

SEKİZ

Blackfriars'a vardıklarında tren, sabahın erken saatlerinde gözleri parlayan turistler ve işe gitmek üzere yola dökülmüş esneyen insanlarla doluydu. Nick yarım saatten fazla uyumuş olamazdı ama Joan onu uyandırdığında yüzüne hafiften renk gelmişti. Trenden inerken peronu gözden geçirdi. Yorgun olmasına rağmen bu konuda dikkatliydi. İnsanları kontrol ettikten sonra onlara bir daha bakmıyordu.

Joan ayrıntıları aklının bir köşesine yazdığını tahmin etti. Holland Köşkü'nde çalışmaya başladıklarında hafızası bir Liu'nunki kadar mükemmel değildi ama yakındı. İlk hafta, baş küratör onlardan tüm turlara katılmalarını istemişti. *Her şeyi hatırlamasanız bile, burası hakkında bir fikir edinmiş olursunuz,* demişti.

Ama Nick her şeyi hatırlamıştı. Turlardaki bütün bilgileri, isimleri ve tarihleri. Tek tek.

Hafızamı ailemden almışım, demişti Joan'a bir keresinde. Sabah vardiyasına yeni başlamışlardı. Fuayeyi paspaslıyorlardı, güneş ışığı panjurlardan içeri süzülüyor, yerde çizgiler oluşturuyor, neyin su neyin gölge olduğunu anlamayı zorlaşıyordu. Aile sözcüğünden sonra Nick'in paspasının ritmik hareketi durmuş, Joan döndüğünde Nick'in başını eğdiğini, ensesinin yakasının üzerinde açıkta olduğunu görmüştü. Nick *ailesi* hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Yine de o sabah gardım indirmiş gibiydi. Tekrar konuştuğunda, yorgun olduğunda ortaya çıkan

o kuzeyli aksanıyla konuşmuştu. *Ama ben de bazı şeyleri fark etmek için eğitilmiştim.*

Eğitilmek mi? diye sormuştu Joan şaşkınlıkla.

Eğitim gördüm. Nick hemen kendini düzeltmişti. Joan *bunu* ona kimin öğrettiğini soramadan konuyu değiştirmiş ve o an öylece geçip gitmişti.

Şimdi Joan da istasyondaki kalabalığı tarıyordu. Neyin değiştiğini anlayamasa da insanların giysileri ve teknolojileri belli belirsiz farklı görünüyordu. Belki giysilerin kesimleri daha özeldi, belki telefon ekranları daha parlak ve daha dikkat çekiciydi. İçlerinde bir canavar varsa bile Joan ayırt edemiyordu.

Çıkışa doğru ilerlerken Nick, "Pastanede bize saldıran herkesi hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Ama görmediğim birkaç saldırgan daha vardı."

"Ne?"

"Benim evimde," dedi Nick. Duraksadı ve Joan birden ne geleceğini anladı. "İçlerinden birini... tanıdın, değil mi?"

Gözleri hâlâ kalabalığın üzerindeydi. İstasyon seslerle uğulduyordu. Yaklaşan ve uzaklaşan trenler, telaşlı insanlar, sohbet eden turistler. Joan kendi kendine, Nick'in içinde bulundukları kedi-fare oyununun farkında olmadığını söyledi. Sadece hayatını altüst eden saldırı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

"Onun... adı Aaron," dedi Joan. Yüksek sesle söylemek garip gelmişti. Onu son gördüğünden beri bu ismi söylememişti. Tereddüt sırası ondaydı. "Onunla yazın tanıştım."

"Seni teşhis edebileceği için onu buraya getirdiklerini söylediler," dedi Nick. Meraklı görünüyordu. "Kim o?"

"Sadece... tanıdığım biri." Bu şekilde ifade etmek yanlış geliyordu. Aaron onun için bir anlam ifade ediyordu. Onun için *hâlâ* bir anlam ifade ediyordu. Onun da o bahçede olduğuna inanamıyordu. Onu avlamaya çalıştığına inanamıyordu. Elini yanağına götürdü, birlikte geçirdikleri son gün Aaron'ın ona dokunduğu yere. *Joan, eğer bir şekilde bunu hatırlarsan, sana*

şu anda söyleyeceğim şeyi de hatırla. Benden uzak durmalısın. Benden ve ailemden. Sakın sana gözlerinin rengini görmeme izin verecek kadar yaklaşmama müsaade etme.

Joan, Nick'in üzerinde kullandığı günden beri gücünü hiç hissetmemişti. Hatta bu zaman çizelgesinde gücünü hiç kullanmamıştı. Yine de birileri o gücü biliyor olmalıydı. Aaron'ı yardıma çağırdılarsa, kesinlikle biliyorlardı.

Nick'in koyu renk gözleri, kalabalığı izlediği o yoğun dikkatle ona döndü. "Neden içimden bir ses," dedi yavaşça, "yaz boyunca başına her ne geldiyse, bunun kötü bir şey olduğunu söylüyor?"

Joan'ın şaşkınlıkla ağzı aralandı. Nick'in yine saldırı hakkında soru sormasını bekliyordu. Saldırganlardan birini tam olarak nasıl tanıdığını soracaktı. Buna verecek bir cevabı yoktu. *Başıma sen geldin*, diye düşündü. *Başıma sen geldin ve senin de başına ben geldim.* Ama bundan daha fazlası olmuştu. Edmund Oliver onu öldürmeye çalışmıştı. Canavar Sarayı'ndakiler onu öldürmeye çalışmıştı. Ve şimdi biri yine onun peşindeydi. Nick bu kez de *bunun* ortasına düşmüştü.

"Nasıl görünüyor?" Nick kalabalığa doğru başını salladı.

Joan derin bir nefes aldı. "Sarışın, gri gözlü," dedi. "Burada değil." Olsaydı bilirdi, Aaron Oliver dikkatleri üzerine çeken biriydi. Kalabalık onun etrafında suya atılan bir taş gibi dalgalanırdı.

Bir sonraki soruya hazırlanıyordu ki Nick'in yüzünde durumu anlamlandırmaya çalışan bir ifade olduğunu fark etti. Zorlamadan fikir yürütmesini bekledi. *Biliyor*, diye düşündü. Ondan bir şey sakladığını biliyordu. İstemeden değil. *Sana söyleme fırsatı bulamadım* tarzında bir şey değildi. Kasıtlı olarak sakladığını biliyordu.

İstasyondan bulutlu bir Londra sabahına çıktılar. Blackfriars İstasyonu'nun cam ve çelikten yekpare binası tıpkı Joan'ın hatırladığı gibiydi. Onlarsız geçen altı yılda hiçbir şey değişmemişti.

Blackfriars Köprüsü boyunca nehir kenarındaki yürüyüş yoluna inen merdivenlere doğru ilerlerken arabalar ve kamyonlar yanlarından geçip gidiyordu. Doğu ve batıdaki iskeleler manzaranın çoğunu kapasa da köprünün diğer ucundaki One Blackfriars binası her zamanki gibi beyaz gökyüzünün altında solgun bir yelkenli gibiydi.

Nick'in dikkati dağılmaya başlamıştı. Milton Keynes'ten beri tek bir canavar bile görmemişlerdi. Joan da hafiften gevşedi. Belki de gerçekten kaçmayı başarmışlardı.

"Daha fazla farklılık olacağını düşünmüştüm," dedi korkulukların üzerinden alt geçitten geçen arabalara bakarken.

"Altı yıl çok uzun bir süre değil sanırım," dedi Joan. "Şehirler için en azından." Kişiler içinse...

Nick çarpık bir gülümsemeyle ne demek istediğini anladığını belli etti. "Tuhaf olan ne biliyor musun? Pazar günkü futbol antrenmanına geç kaldığımı düşünüp duruyorum. Pazar günleri kardeşimin takımına koçluk yapmak için altıda kalkıyordum. Ondan sonra da kendi maçım oluyordu."

Joan farkında bile olmadan, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Ama sonra onun ne dediğini idrak etti. "Erken kalkmak dışında."

Nick güldü, sesi sanki böyle bir tepki vermeyi kendi de beklemiyormuş gibi çıkmıştı. "Erken kalkan biri değil misin?"

"*Hayır*," dedi Joan. "Genelde en son kalkan ben olurum."

Nick'in cevabına gülümsemesi onu gafil avlamış, göğsündeki ağırlığı hafiflemişti. "Peki ya sen?" diye sordu. Yataktan kalkamayan bir Nick hayal etmeye çalıştı ama edemedi. Holland Köşkü'ndeki vardiyalara her zaman erken gelirdi, sabah yedideki ceza gibi olan vardiyalara bile. Joan onu akşam karanlığında yatarken ve Spartalı gibi şafakta kalkarken hayal ederdi. "Hiç uyuduğun oluyor mu?" diye sordu.

Nick'in yakışıklı yüzü sanki bunu gerçekten düşünmek zorundaymış gibi buruştu ve Joan'ın içinde beliren tehlikeli sayılabilecek sevgi göğsündeki ağırlığı iyiden iyiye hafifletti.

"Ben..." Nick devam etmedi, bakışları ilerideki bir şeye takıldı. Joan hızla döndü. Saldırganlardan birini mi görmüştü?

Hayır, başka bir şeydi... Sağ tarafta, iskele sona ermiş ve güney kıyısının bir bölümü görünmeye başlamıştı. Joan'ın nefesi kesildi.

London Eye'ın yakınında yeni bir simge vardı: Alçak eğimli kenarları elmas gibi parlayan yarım bir piramit. Onun da ötesinde, tamamlanmamış bir kule, bu açıdan neredeyse tırmanılabilir basamakları olan dar bir sütun.

1993'te çok az bina vardı ama manzara da bir o kadar tekinsiz görünüyordu: Çok dişli bir ağız gibiydi.

Joan şehri daha iyi görebilmek için yeni kulenin tepesine tırmanmayı düşündü. Dünyanın büyük ölçüde değişmemiş olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse geçmişe atladığına dair bir hisse kapılmıştı. Burası artık onun Londra'sı değildi.

Nick sarsılmış bir ifadeyle, "Zamanda yolculuk yaptık," diye fısıldadı. "Yani, bunu biliyordum ama..."

"Gerçekliğini yeni idrak ettin." Joan anlamıştı. Şüphelenmek başka bir şeydi tren biletinde tarih görmek başka bir şey. Ancak bu manzara şüpheye yer bırakmıyordu.

"Bu gerçek," diye onayladı Nick. Merdiveni bulup inene kadar gözleri bu tuhaf manzaraya tekrar tekrar takıldı. Ta ki yeni binalar gözden kaybolana dek.

Nehir kenarındaki yürüyüş yolunda, Blackfriars'taki iki köprü arasında, Londra bir an için yeniden eski hâline döndü. Eski köprünün büyük kırmızı sütunları hâlâ duruyor, Viktorya dönemi Londra'sının hayaletleri gibi sudan yükseliyordu.

Burası daha kalabalıktı ve yolun darlığı yüzünden adımları yavaşlamıştı. Yürüdükçe Joan, Nick'in insanlar üzerindeki etkisini fark etmeye başladı.

Blackfriars İstasyonu'nda kalabalığın Aaron'a nasıl tepki verdiğini düşünmüştü. Şimdi ilk kez Nick'e de tepki verdiklerini görüyordu. Nick bunu istememişti, kaldırımda diğerlerinden daha fazla yer kaplamasa da etrafına hükmediyordu sanki. O geçerken insanlar başlarını kaldırıp bakıyor, sanki aralarında karizmatik bir varlık olduğunu hissediyorlardı. Bakışları genellikle Aaron'a yöneltilen hayranlık dolu arzu gibi değil, daha ilkeldi. Hepsi Nick'e bir pusulanın kuzeyi gösterdiği gibi bakıyorlardı. Joan insanları izledi: okuldan çıkan öğrencilerden koşuya çıkmış insanlara ve hızlı adımlarla yürüyen ofis çalışanlarına kadar herkesi nasıl etkilediğini gözlemledi.

Nick'in insanları hep böyle etkileyip etkilemediğini merak etti. Yoksa insanlar onun bir zamanlar kim olduğunu bir şekilde hissediyor muydu?

"Kardeşinin takımına koçluk mu yapıyorsun?" diye sordu Joan. Aralarına mesafe koymalıydı ama hayatını merak ediyordu. Kendi Nick'i ailesinden sadece birkaç kez bahsetmiş ve her seferinde gerilmişti.

Bu yeni Nick ailesinden bahsederken gerçekten rahattı. "Küçük erkek ve kız kardeşimin takımlarına koçluk yapıyorum." Bakışları yumuşadı. "İkisi de gerçekten çok iyi," dedi. "Onların yaşındayken ben o kadar iyi değildim."

"*Sen* de gerçekten çok iyisin," diye ağzından kaçırdı Joan. Takımı artık hep kazanıyordu.

"Beni oynarken gördün mü?" Nick'in sesi hafif şaşırmış gibi çıkmıştı. Joan yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. "Şey..."

Joan'a bakarken Nick'in de yüzü kızardı. Dudağını ısırdı, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kendini küçümseyen bir şeyler söylemeye yeltendi ama sonra tereddüt etti ve utana sıkıla, "Maçları seviyorum. Takımla oynamayı seviyorum," dedi. Bunu bir itiraf gibi söylemişti. Sanki daha önce hiç kimseye söylememiş gibi.

Joan'ın göğsü sıkıştı. Diğer Nick'in herhangi bir şeyden saf bir zevk aldığını hiç duymamıştı. *Her zaman tek önceliğim görevim oldu*, demişti bir keresinde. *Başka bir şey için kendime izin vermem.*

"Peki ya sen?" diye sordu Nick. "Sen nelerden hoşlanırsın?" Sesi en az Joan'ın onu sorgularkenki sesi kadar meraklydı.

Joan önlerinde uzanan yola odaklandı. Yüzü hâlâ yanıyordu. "Ben tarih konusunda tam bir ineğim," dedi düşünmeden. "Gerçekten eski şeyleri severim." Kendi sesini duyar duymaz gerildi ama sonra hemen rahatladı, duyuları keskin ve açıktı.

"Küçükken arkeolog olmak istiyordum."

"Öyle mi?" Joan şaşırmıştı. Kensington'daki tarihi bir köşkte gönüllü olarak çalışırken tanışmışlardı gerçi ama o sırada Nick gizli görevdeydi. Joan da onun yaptıkları işe gerçekten ilgi duymadığını varsaymıştı

"Çocukken evimizin yakınında bir kazı vardı. Çitlerin arkasından izlerdim." Hafifçe gülümsedi. "Topraktan başka bir şey kazdıklarını hiç görmedim."

Joan yine şaşırarak, "Bunu ben de yaptım," dedi. "Babamı Bletchley'deki bir kazıya sürüklerdim." Bunu yıllardır düşünmemişti.

İskeleyi geçtiler ve güney kıyısı tekrar göründü, bu kısım da aynı şekilde değişmişti. Joan buraya son geldiğinde, Shard tek başına duruyordu: Tate Modern'in baca yığınıyla rekabet eden tek bir cam kule. Şimdi aralarında başka bir gökdelen yükseliyordu: Altın rengi bir kule. Arkasında daha fazla inşaat yapılıyordu. Yeni eklemeler Joan'a Hong Kong ve Şangay gibi gökdelen şehirlerini hatırlattı. Londra da sonunda böyle mi görünecekti?

Blackfriars'ın beton ve demir perçinlerinin yanında zarif ve cılız kalan Milenyum Köprüsü'nün yanından geçtiler. Yürüyen herkes sola, nehirden uzağa döndü, nehir yolu sona ermişti.

Joan set duvarına yaslanıp başını uzattı. Rıhtım hemen ileride olmalıydı ama göremiyordu. Serpentine Hanı'nı düşündü. Burası bir kompleksin parçasıydı: dükkânlar, evler, bir pazardan oluşan minyatür bir köy gibi, hepsi duvarların arkasına gizlenmişti ve kolayca fark edilemeyen siyah kapılardan girilebiliyordu. "Muhtemelen doğru noktadayız," dedi, etrafı inceledikten sonra. Etraf tamamen binalardan oluşan bir labirent gibiydi, buraya kolayca bir canavar mahallesi gizlenebilirdi. Ara sokakları kontrol etmeye başlamaları ve üzerlerinde...

Gözü yan tarafındaki bir şeye takıldı. Set duvarının taş kapağında, başparmağının tırnağı büyüklüğünde kare şeklinde siyah bir seramik ve üzerinde seramik fırınlanmadan önce elle çizilmiş bir resim vardı. Joan resmi incelemek için eğildi, sonra donakaldı. Yelkenli bir geminin etrafına sarılmış bir deniz yılanıydı.

"Bu da ne?" diye sordu Nick.

Seramik geminin pruvası batıya bakacak şekilde yönlendirilmişti. Joan o yöne döndü ve başka bir siyah seramik gördü, bu kez yerde, tuğlaların arasına harçla sabitlenmişti, sanki yol döşendiğinden beri oradaymış gibi. Bunun yönü farklıydı, geminin pruvası kuzeyi, bir sokağı gösteriyordu.

İşaretler.

"Yol bu mu?" dedi Nick. Ara sokaktaki bir duvarda üçüncü bir seramik buldular, bulundukları yerden sadece siyah bir nokta gibi görünüyordu.

Joan tedirginlikle ona baktı. Saldırıdan bu yana geçen on iki saat içinde canavarları kıyafetlerinden ve saç şekillerinden nasıl tanıyacağını çözmüştü, şimdi de bir canavarın yerini nasıl bulacağını biliyordu.

Bu düşüncenin ürpertisiyle aklım toplamaya çalıştı, zihninin yorgunluktan puslu çalıştığını fark etti. Nick'i bir canavar hanına *götüremezdi.* Sırf Nick tehlikeli olduğundan değil, etrafı

onu bir dokunuşuyla öldürebilecek onca kişiyle çevriliyken o da tehlikede olacağından.

"Sen burada beklemelisin," dedi. "Ben içeri girip büyükannemi getireyim."

Nick yüzünü incelediğinde Joan birden onun yakıcı sıcaklığını hissetti. "Neden?" diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "İnsanların içeri girmesine izin verilmiyor mu?" Fazla anlayışlı davranıyordu. "Bana anlattığın bütün bu şeyler..." Joan, onun açıklama konusundaki isteksiz tavrını hatırladığını hissetti. "Ben senin için bir risk miyim? Bana bu dünyadan bahsettiğin için cezalandırılır mısın?"

Joan'ın midesi çalkalandı. *Ben senin için bir risk miyim?* Anılar gün yüzüne çıkmıştı: Nick, öldürdüğü canavarların cesetleri arasında duruyordu. Joan onu öpüp sonra da terk etmişti. "Asıl ben *senin* için bir riskim," diye hatırlattı ona. "Benim yüzümden bu işe sürüklendin." Nick'in ağzı gerildi. Bunu daha önce söylediğinde de hiç hoşuna gitmemişti. Ama doğruydu. "Orada tehlikede *olursun*," diye açıkladı Joan. "Onların güçlerinin bazılarını zaten gördün. O güçleri kullanan insanları da gördün."

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. "Sence saldırganlar bizi aramaktan vazgeçmişler midir?"

Joan'ın aklına Aaron'ın yanındaki sert yüzlü adamlar geldi. "Hayır," dedi.

"O zaman birlikte kalmamız gerekmez mi?" diye sordu Nick. "Birbirimizi koruyabilirsek daha güvende oluruz."

Joan tereddüt etti. Aslında onu burada bırakmak *istemiyordu.* Ya saldırganlar onu yalnız yakalarsa? Margie'yi öldürmüşlerdi. Joan yanındayken Nick'in başına bir şey gelirse, en azından onun için savaşabilirdi.

"Benim insan olduğumu nasıl anlayacaklar ki?" diye sordu Nick.

Bu iyi bir soruydu. Büyükannesi Wyvern Hanı güvenli dediyse, orası Oliverların sık sık gittiği bir yer olamazdı. Ama

yine de... "Bazıları insanları..." Joan *canavarlar* demeden önce kendine engel oldu. "İnsan olmayanlardan ayırabilecek güçlere sahiptir. Güçlerini kullanabilmeleri için onlara yakın olmaları gerekir. Gözlerinin rengini görebilecek kadar yakın." Ona başka ne söyleyebilirdi ki? "Hepsinde bir dövme var. Bir deniz kızı sembolü." Aaron'ın göğsündeki, yağmurdan sırılsıklam olmuş gömleğinin altından zar zor görünen koyu renkli dövmeyi hatırladı. Yutkundu. "Bazen gizli bir yerde oluyor."

"Rün gibi mi?"

"Büyülü bir şey değil," diye açıkladı Joan. "Aile amblemi."

Nick'in gözleri parladı, Joan onun ikiyle ikiyi toplayacağını anlamıştı. Farklı ailelerin farklı güçleri olduğunu çözmüştü bile. *Nick fazla zeki,* diye düşündü yine tedirginliğe kapılarak.

"Yani," dedi Nick yavaşça. "Deniz kızı dövmesi olan birine fazla yaklaşma. Ya da dövmesi *olmayanlara.*"

Bu o Nick değil, diye hatırlattı Joan kendine. Diğer Nick uzun yıllar boyunca zorlu eğitimlerden geçmişti. Ailesi, o daha canavarlardan nefret etmeye başlamadan önce defalarca öldürülmüştü.

"Merak etme," dedi Nick bu kez ciddiyetle. "Birbirimize göz kulak olacağız. İkimiz de dikkatli olacağız."

Handa ne kadar kalacaklardı ki? Alt tarafı büyükannesini bulacak kadar. Joan dudağını ısırdı. "Pekâlâ," dedi. "Birbirimizden ayrılmayalım."

İlerledikleri sokak onları dolambaçlı bir yola çıkardı. Asma yolun sonuna geldiklerinde Joan etrafına bakındı. Ofis binasından başka bir şey yoktu. Korkuluklardan eğildi.

Nick de aşağı bakarak, "Burası Queenhithe Rıhtımı," diye onayladı.

"Hayal ettiğimden daha küçükmüş." Joan teknelerle dolu düzgün bir rıhtım hayal etmişti. Ama burası sadece binaların arasında kalan, karaya oyulmuş kahverengi bir su birikintisi gibiydi. Bulanıktı ve gelgit yüzünden tabanındaki balçık yüzeye çıkmıştı. Yüzyıllardır kullanılmıyor olmalıydı.

Han aşağıda, kıyıda olabilir mi, diye düşündü Joan.

Ama duvardaki son seramik aşağıyı değil, yukarıyı gösteriyordu. Nereyi işaret ediyordu?

Ofis binası birkaç kat boyunca devam ediyordu. Joan binanın cam kapılarına yöneldi. Tecrübelerine göre, canavarlara ait mekânların kapıları düz ve siyah renkli oluyor, üzerlerinde bir deniz yılanı sembolü yer alıyordu. Ama buradaki kapıda tek bir işaret vardı: *Sadece Çalışanlar Girebilir.*

Joan camın ardından kahve fincanları ve su şişeleri taşıyan takım elbiseli ofis çalışanlarının bulunduğu sarı duvarlı büyük bir lobiyi görebiliyordu. İleride bir merdiven ve köşede bir resepsiyon masası vardı.

"İçeri girelim mi?" Nick kuşkulu görünüyordu.

Joan da şüpheye düşmüştü. Çalışanlar hâlâ yatakta olmayı diliyor gibiydi. Corvin'in cüzdanındaki paraya bahse girerdi ki hepsi de güne ofiste başlamışlardı. "Belki de bir girişi kaçırdık," dedi.

Ayak sesleri duyuldu. Bir güvenlik görevlisi her gün devriye gezen birinin sakin tavrıyla köşeden çıktı. Joan ve Nick'i görünce kaşlarını çattı. "Burası özel mülk. Buraya izinsiz giremezsiniz."

"Özür dilerim," dedi Joan. "Kaybolduk da."

"Harita uygulamanızı kullanın," dedi bekçi umursamaz bir tavırla. Gitmek için döndü.

"Wyvern Hanı'nı arıyoruz," dedi Nick.

Bekçi durdu. Joan o anda Nick'in zaten fark etmiş olduğu şeyi gördü. Bekçinin üzerinde sıradan koyu renk bir güvenlik

üniforması vardı ama kahverengi saçları 1950'lerden *Greaser*[1] tarzında geriye doğru taranmıştı. Ofistekiler insan olabilirdi ama bu adamın insan olmadığından neredeyse emindi.

Adam ikisini de baştan aşağı süzdü. "Her zamanki müşterilerden değilsiniz."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. Tam rahatlayacaktı ki aniden gerçek yüzüne çarptı. Burası kurtlar sofrasıydı ve içeri adım atmak üzereydiler. "Büyükannem buraya gelmemi söyledi."

"Peki büyükannen kim?"

"Dorothy Hunt."

Adamın hoş olmayan ifadesi değişmedi ama onlara yaklaştı. Gözleri tuhaftı: Joan'a buzdaki çatlakları hatırlatan koyu benekli canlı bir mavi. İnce zincirli bir kolye takıyordu, gümüş, narin ve kadınsı. Boğazının çukurunda gümüş bir tılsım duruyordu. Bir tür kuş muydu? Kartal olabilir miydi?

Adam Joan'a baktı ve Joan bir an Nick'e kimsenin gözlerinin rengini görecek kadar yaklaşmaması için yaptığı uyarıyı hatırladı. "Büyükannen kim?" diye sordu adam Joan'a. Tekrar sorması tuhaftı ama Joan bunu umursamadığını fark etti. Çok güzel bir sesi vardı adamın; tatlı bir tenor, içten ve samimi. Şimdiye kadar tanıdığı en dürüst adamın karşısında durduğu izlenimine kapıldı. Birden bu dürüstlüğe kendi dürüstlüğüyle karşılık vermek için sabırsızlandığını hissetti.

"Dorothy Hunt," dedi tekrar. "Diğer büyükannem de bir insan. O..."

"Diğerini bilmeme gerek yok," dedi adam ve Joan ağzını kapadı. Sessizlik onu rahatlatmıştı, sanki yeni bir yakın arkadaş bulmuş gibi hissediyordu.

"Joan?" dedi Nick. Sesinde garip bir endişe vardı. Joan'ı kolundan tutu. "*Joan!*"

---

1 Uzun saçlı, motorcu tarzında insanlar için kullanılan bir tabir. –*ç.n.*

Adam kıpırdandı ve kolyesi güneş ışığında parladı. Küçük heykelciğin kafası ve kanatları bir kartala benziyordu ama gövdesi başka bir şeydi. Kürklü bir şey. Bir Griffin'di.

Joan o an anladı. "Sen Griffith ailesindensin," dedi aniden adama. *Griffithler ortaya çıkarır,* diye devam ediyordu o çocuk tekerlemesi. Griffithler gerçeği ortaya çıkarabilirdi.

"Bu handa bulunmaya hakkınız var mı?" diye sordu adam. Joan bu kez adamın gücünü üzerinde kullandığını hissedebiliyordu. Corvin'in kullandığı kelepçeye benzemiyordu, zoraki bir arzu değildi. Joan sanki karşısındaki adamı hayatı boyunca tanıyormuş ve ona güveniyormuş gibi rahat hissediyordu. *Ona güvenemezsin,* dedi kendi kendine ama zihnindeki ses, içindeki güven duygusuna yeniliyordu. Joan ona karşı dürüst olabileceğini biliyordu. "Buna hakkım var mı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bana adını söyle. Mührün var mı?"

Joan tilki tılsımı görünene kadar bileziğini inceledi. "Joan Chang-Hunt. Ben yarı..."

"Tamam o zaman," dedi adam, sözünü keserek.

Joan yüzüne soğuk su çarpılmış gibi hissetti, bir adım geriledi. Eski bir dostla karşılaştığı izlenimi kaybolmuştu, adamın gözleri yine bir yabancınınki gibiydi.

Sonra gerçekler yüzüne çarptı ve kalbi aniden küt küt atmaya başladı. Bunu Nick'e *yapamazdı,* yaparsa Nick'in insan olduğunu anlardı.

"Hey," dedi çabucak. "İçeriye sadece ben gireceğim. Ben..." Ama artık çok geçti. Adamın dikkati çoktan Nick'e çevrilmişti.

"Bana adını söyle," diye emretti. Ses tonu gücünün etkisinden uzaktı, gerçek tonu sabırsız ve düşmancaydı. Ama Joan'ı dehşete düşüren Nick'in omuzlarının çökmesi, yüzünün gevşemesi oldu. "Ben Nick." Joan, Nick'in soyadını söylemesini bekledi. Bir saniye geçti. Bir saniye daha. Nick ağzını açmadı.

Joan gözlerini kırpıştırdı. Nasıl olmuştu da bu kadar direnebilmişti? O aynısını yapamamıştı. Adama istediğinden daha fazla bilgi vermişti.

Adam gözlerini kıstı. "Bana devamını anlat," dedi Nick'e sertçe.

"Nick'in bir ailesi yok!" diye bağırdı Joan.

Nick'in yüz ifadesi değişmemişti. Şaşırmış gibi görünen adamdan daha rahat görünüyordu. "*Nesi* yok?" dedi adam.

Nick, "Bir ailem var," dediği anda Joan'ın yüreği ağzına geldi. Daha fazla direnebilmesi çok mümkün değildi. Nick kolayca döküldü: "Gerçi beni yıllardır görmediler. Onlara göre ben bir ölüyüm."

Joan ona baktı. Dalgın görünüyor olabilirdi ama Griffith'in gücünün etkisi altında bile zihni hâlâ kendi kontrolündeydi.

Joan, adamın vereceği yanıtı gerginlikle bekledi. Nick'e daha doğrudan bir soru sorarsa çocuğun gösterdiği çaba kesinlikle işe yaramayacaktı: *Sen insan mısın?* Ama Griffith sanki Nick duymak istemediği bir şeyi açıklamış gibi kambur duruyordu. "Hiç aile gücün olmadı mı?" diye sordu. Bu standart sorgulamanın bir parçası gibi görünmüyordu.

Nick başını iki yana sallayınca adam ondan uzaklaştı.

Joan canavar dünyasında ailenin büyük bir önem taşıdığını biliyordu. Ama adamın tepkisi Joan'ın bunu gerçekten anlayıp anlamadığını merak etmesine neden oldu. Yüzünde sempati ve dehşet karışımı bir ifade vardı.

"İçeri girebilir mi?" diye sordu Joan. Adam tereddüt etti. Anlaşılan daha soracak çok sorusu vardı. Bunu sezen Joan, "İçeri girmesine izin verecek misiniz? Soyadı olmasa bile?" diye ısrar etti. İşe yaradı. Adam yüzünü buruşturdu. "Aile gücü olmadığı için onu engelleye..." diye başladı Joan.

"Evet, tamam, tamam," dedi adam hızla, daha fazlasını duymak istemiyordu. "Wyvern Hanı'na hoş geldiniz." Daha keyifli bir göreve geçmek için çoktan arkasına dönmüştü.

Ama hemen gidemezdi. Joan, "*Bekle*," diye seslendi. "Kapı nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu adam. "Önünde duruyorsun."

"Bu ofis kapısı mı?" dedi Joan, kafası karışmıştı. Ama adam çoktan yoluna gitmişti.

Joan tekrar cam kapılara döndü. İçeride, ofis çalışanları merdivenlerden çıkıyor, kahvelerini yudumluyor ve uykulu uykulu sohbet ediyorlardı. Canavara hiç benzemiyorlardı.

"Belki de başka bir kattadır," diye tahmin yürüttü Nick. Sesindeki tereddüt çoktan silinmişti.

Joan hızla ona döndü. "Sen iyi misin? Seni test edeceğini bilmiyordum." Aaron'la Serpentine Hanı'nda hiç zorlanmadıkları için bütün hanların aynı olduğunu varsaymıştı.

"İyiyim," dedi Nick. "Buna ne demiştin? Griffith gücü mü?"

Joan başıyla onaylayarak, "Griffith ailesindendi," dedi. "Onlardan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Avludaki adamınki kadar güçlü değildi," dedi Nick. "Kahvaltı etmiş olsaydım sanırım beni hiç etkileyemezdi." Gülümsedi. Joan, Nick'in onu rahatlatmaya çalıştığını anlamıştı.

Joan da gülümsemeye çalıştı. Griffith'in gücüne karşı koyamadığını hatırladı. Nick'se buna direnmiş ve zihninin kontrolünü kaybetmemişti. Hızlı hareket ediyordu. Artık kahraman olmayabilirdi ama hâlâ bazı yetenekleri vardı. Belki de bu yetenekler doğuştan geliyordu.

Ona bir adım daha yaklaştığında siyah saçları alnına düştü. "Her şey yoluna girecek."

Vücudu o kadar iri, o kadar korunaklıydı ki Joan onun yanındayken hâlâ o aptal güven duygusuna kapılıyordu. Başını kaldırıp ona baktı. "Benim seni teselli etmem gerekirdi."

"Birbirimizi teselli edebiliriz." Nick elini uzattı ve Joan içgüdüsel olarak ona uzandı, fiziksel temasa, hâlâ hayatta ol-

duğunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Nick'in daha hana bile girmeden tehlikeye düşeceğini düşünmemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu, hissettiğinden daha emin görünmeye çalışarak. Nick başıyla onayladı.

Joan derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

İçeriyi gördüğünde nefesi kesildi. Uzaktan Nick'in de hayret dolu bir ses çıkardığını duydu. İkisi de bakakalmıştı.

Binanın içi pencereden görünen manzarayla uyuşmuyordu. Daha önce gördükleri lobi yoktu. Ofis çalışanları yoktu.

İçerideki herkes beyaz örtülerle kaplı masalarda oturuyor, sandviçler, çörekler, menekşe ve gül şekerli minik kekler eşliğinde sohbet ediyorlardı. Yemek yiyenler kabarık etek ve Viktorya dönemi takımları, zamanına göre modern elbiseler ve seksenlerin parlak kıyafetlerinden giymişlerdi. Hepsi zaman yolcularıydı.

Başlarının üzerindeyse havada asılı duran camdan bir Wyvern vardı: ejderha başlı, iki pençeli, iki ayaklı, kanatlı bir yaratık.

Burası Wyvern Hanı'ydı.

Joan canavarlar dünyasına geri dönmüştü, hem de Nick'le birlikte.

Duzenleme
Ny.ozlem

DOKUZ

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Nick. "Dışarıdan burada bir lobi varmış gibi görünüyordu."

"Bilmiyorum," dedi Joan. Burası pencerelerden gördükleri sarı duvarlı odaya hiç benzemiyordu. Serpentine Hanı eski moda bir pub gibiydi ama burası ikindi çayı servisi yapan şık bir kafe havasındaydı. Cam ejderha dışında sade bir dekorasyonu vardı.

Odada en az yüz canavar vardı, keten kaplı masalarda yemek yiyor, çay ve şampanyalarını yudumluyorlardı. Hathaway hayvanları ayaklarının altında dolaşıyordu: şık bir gelincik, siyah bir kedi, tilkiye benzeyen bir köpek.

Joan yavaşça kendi etrafında döndü. "Anlayamıyorum..." Durup pencerelere baktı.

Az önce geride bıraktıkları güney yakası manzarasını görmeyi bekliyordu: Globe Tiyatrosu, Shard, etrafındaki yeni inşaat. Ama hepsi kaybolmuştu. Joan odanın neden bu kadar sade dekore edildiğini şimdi anlıyordu: İhtiyaç duyulan tek dekor manzaraydı.

Pencereler Londinium'u gösteriyordu.

Joan sarsak adımlarla diz hizasından başlayarak tavana kadar uzanan pencerelerden birine ilerledi.Southwark tanınmaz hâldeydi. Onun zamanında nehir kontrol altına alınmış, kıyısına düz bir yürüyüş yolu yapılmıştı. Ama burada su karaya yayılıyor, danteli andıran kıvrımlar oluşturuyordu. Uzakta, bataklık

arazinin ötesinde, kiremit çatılı evlerin arasında sütunlu bir tapınak vardı.

Thames Nehri de çok *büyüktü*, normal genişliğinin iki katı vardı. Sol tarafta, nehrin en geniş kısmında, iki yakayı birleştiren bir köprü vardı. Üzerinde insanlar ve hayvanların çektiği arabalar hareket ediyordu.

Nick pencerenin önünde duran Joan'ın yanına gitti. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Londinium." Joan kendi sesindeki hayranlığı duyabiliyordu. "Roma İmparatorluğu'ndaki Londra. Bu, Londra'nın ilk köprüsü."

Bir keresinde bir yürüyüş turuna katılmıştı: *Roma kalıntıları turu.* Geriye pek bir şey kalmamıştı gerçi: Kule'nin yakınındaki bir duvar parçası, Guildhall Sanat Galerisi'nde bulunan amfi tiyatronun bir bölümü. Bir zamanlar tüm bunların var olduğuna inanmak zordu.

Joan cama iyice yaklaştı. Nehir o kadar genişti ki aşağıda kıyı yokmuş gibi görünüyordu, sadece kahverengi su vardı. Kuşaksız tunik giymiş bir çocuk tarafından çekilen bir kayık nehrin üzerinde sürükleniyordu. Joan'ın evdeki küvetinden daha büyük değildi ve yumuşak, esnek bir şeyden yapılmış gibi görünüyordu. Belki de deridendi.

"Keşke Bay Larch bunu görebilseydi," diye fısıldadı.

"Kim?" dedi Nick ve Joan aniden Bay Larch'ın artık okullarında öğretmenlik yapmadığını hatırladı.

"Şey, sadece... tanıdığım biri. Buna bayılırdı." Bay Larch ilk köprünün bir mucize olduğunu söylemişti. *Antik Çağ mühendisliğinin en büyük başarılarından biri*, demişti.

Arkalarında ayak sesleri duyuldu. On dokuz yaşlarında, soluk pembe bir takım elbise ve sıcak pembe topuklu ayakkabılar giymiş bir personel geldi. Kestane rengi saçları, olduğundan daha yaşlı görünmesine neden olan zarif bir Fransız topuzuyla toplanmıştı. İsim etiketinde *Edith Nowak* yazıyordu.

"Bu manzaradan hiç bıkmıyorum," Edith'ın beklenmedik peslikte, hoş bir sesi vardı. "Diğerlerinin de bundan keyif aldığını görmek güzel."

Başka kimse bakmıyor muydu? Joan etrafına döndü. Gerçekten de bakmıyorlardı. Diğer müşteriler sohbet ediyor, bir şeyler yiyip içiyorlardı. Görünüşe göre bu mucizevi manzara onlar için sadece bir fondu, yemeklerinden daha ilginç gelmiyordu.

Nick o kadar içtenlikle, "Çok güzel," dedi ki Edith şaşkınlıkla ona baktı. Joan, kadının Nick'in ne kadar çekici olduğunu fark ettiğini görebiliyordu. Gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı. Joan bu ifadeyi biliyordu, kendi yüzünde de görmüştü. Okuldaki kızların yarısında şahit olmuştu.

"Daha önce hiç Portelli camı görmedin mi?" diye sordu Edith.

Nick başını iki yana salladı ve Joan aniden gerildi. Canavarların olduğu bir yerde bu tuhaf karşılanır mıydı? Ama Edith memnun görünüyordu. "Bu çalışmalarının harika bir örneği. Bildiğiniz gibi Portelli ailesinin gücü başka zamanlarda ortaya çıkar. Ama aynı zamanda harika cam işçileridirler. Bunun gibi sıradan camlar" –üstlerinde asılı duran elmas parlaklığındaki ejderhayı işaret etti– "ve Portelli gücüyle donatılmış camlar. *Bunun* gibi." Eski Thames Nehri'ni gösteren pencereleri işaret etti.

Joan'ın aklına dışarıdan gördükleri lobi geldi. "Yani... dışarıdan gördüğümüz o ofis çalışanlarının hepsi..."

Edith başıyla onaylayarak, "Farklı bir zaman görüyordunuz," dedi. "Zekice bir gizlenme yolu, değil mi?"

"Doğru, zekice," diye onayladı Nick. Sonra istekli bir sesle, "Oraya çıkabilir miyiz? Yani..." diye ekledi. Aşağıya bakarken bir kahkaha attı. "İçinde yüzmemiz gerekebilir. Bilmiyorum."

Edith daha da büyülenmiş gibi otuz iki dişini göstererek gülümsedi. "Bu sadece görsel bir şey. Diğer tarafa geçemezsin. Dışarıdaki insanlar da bizi göremez." Bir gün Southwark olacak yere baktı. "Keşke bunu gerçekte de görebilseydim." Sanki

sorularını bekliyormuş gibi, "Ben bir Nowak'ım," dedi. Bileğini kaldırdı ve siyah kum taneleri olan şeffaf bir kum saati tılsımı sarkan bilekliğini gösterdi. "Londinium'a asla bundan daha fazla yaklaşamayacağım."

Joan bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Nowaklar da diğer canavarlar gibi zamanda yolculuk yapmıyor muydu?

Ama o daha cevap veremeden Edith daldığı hayallerden sıyrıldı, gülümsemesi kibarlaştı. "Anladığım kadarıyla Dorothy Hunt'ın torunusun," dedi Joan'a. "Daha önce size eşlik etme fırsatımız olmamıştı."

Joan'ın Londinium'u görmekten duyduğu şaşkınlık ve merak yerini derin bir rahatlamaya bıraktı. "Büyükannemi tanıyor musunuz?"

Edith, "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Ama ona bir mesaj gönderdik. Geldiğinde haber vereceğiz."

Joan bir an için gözlerini kapatıp sözlerini idrak etmeye çalıştı. Büyükanne geliyordu. Nick'le saldırıdan kurtulmuşlardı, Londra'ya varmışlardı ve yakında büyükannesi yardım etmek için burada olacaktı.

Edith Joan'a küçük gümüş bir anahtar uzattı. "Huntların üst katta bir süiti var, soldan ikinci kapı. Acıkırsan, onun üst katında bir pazar var. Yiyecek, para, bu zamana uyum sağlamak için ihtiyaç duyabileceğin her şey."

"Teşekkür ederim." Tehlikeyi atlatmış değillerdi, hâlâ peşlerinde canavarlar vardı. Ama bu, Joan'ın pastanede canavarlarla karşılaştığından beri kendini en güvende hissettiği andı.

Edith manzaraya son bir kez daha baktı. "Wyvern Hanı'nda geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın," dedi tatlılıkla. Sonra da topuklarını döşeme tahtalarına vurarak uzaklaştı.

Nick derin ve bitkin bir nefes verdi. Joan da bunu hissetti. "Neden onu beklerken temizlenip yemek yemiyoruz?" diye önerdi. Neredeyse hiç uyumamışlardı ve üzerlerinde hâlâ dünkü giysiler vardı.

Odanın arka tarafında yer alan, dışarıdan görünen lobideki o geniş merdivene doğru ilerlediler. Camın ardındaki sarı duvarlı, düz beyaz basamaklar artık altın işlemeli, porsuk desenli gri bir halıyla kaplıydı.

Yukarı çıktıklarında Nick tırabzanın üzerinden aşağıdaki figürlere baktı. "Güçleri olan kaç kişi var?" Sesi neredeyse Londinium'a baktığı zamanki kadar hayretle doluydu.

"Dünyada mı? Ben... Bilmiyorum." Joan bu soru karşısında afallamıştı. Bilen biri var mıydı? "Zaman yolcularının sayımını yapmak zor olur sanırım."

"Herhâlde en rahat dönemlerde bir araya geliyorlardır," diye tahmin yürüttü Nick.

Sadece merak ediyor, dedi Joan kendi kendine. Ama bir zamanlar onun kim olduğunu bildiği için kulağa ağzından laf almaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Belki de sınırları vardır," dedi Nick. "Kendi zamanından çok uzağa seyahat edersen, dil bir sorun hâline gelebilir..."

"Savaşlardan kaçınmak istersin," dedi Joan yavaşça. "Salgın hastalıklardan. Ayrımcılıklardan." Londra'da herhangi bir günde kaç canavar *vardı*? Peki ya dünyanın geri kalanında? Nüfusun yüzde kaçını oluşturuyorlardı? Yüzde birini mi? Dışarıda insanları avlayan kaç kişi vardı?

Nick ona baktı, dikkatli ve ilgiliydi. Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ve birden Joan'ın gözünün önüne trendeki kâbusu geldi, Nick yüksek bir çit duvarının gölgesinde kılıç sallıyordu.

Bir an için kılıçlı çocuk ve önündeki Nick birleşmiş gibi göründü. Görüntü o kadar gerçekti ki bir önsezi gibi geldi.

Joan bir kez daha nehir kenarında yürürken insanların ona nasıl baktıklarını hatırladı ve içi huzursuzlukla çalkalandı. Diğer zaman çizelgesinde, on sekiz yaşına geldiğinde, canavarları öldürmeleri için savaşçıları eğitmiş ve onlara liderlik etmişti. Mecbur kalırsa bunu tekrar yapabilir miydi?

"Sen de arkadaşlarının ve ailenin yakınında kalmak istersin," dedi Nick. "Birbirlerini tanıyan zaman yolcuları muhtemelen bir araya geliyordur."

Joan gözlerini kırpıştırdı. Savaşçı görüntüsü kaybolmuş, yine sıradan bir çocuk olmuştu, hayatını kurtaran, Joan'ın bu tehlikeli yere getirdiği çocuk. "Mantıklı," demeyi başardı.

Üst katlardan sesler yükseliyordu: ayak sesleri gümbürdüyor, satıcılar tanıdık ritimlerle müşterilerine sesleniyordu.

Ama Joan ve Nick sahanlığa çıkan son basamakları aştıklarında otel benzeri bir koridorla karşılaştılar. Sesler üst kattan geliyordu.

Joan aniden zamana ihtiyaç duydu. "Neden süitten başlamıyoruz?" dedi.

Soldaki ikinci kapı koridorun epey ilerisindeydi. Joan gümüş anahtarla kapıyı açtığında bunun nedenini anladı. Bir otel odası bekliyordu ama burası küçük bir daireydi, bir yatak odası ve banyoya açılan bir oturma odası bulunuyordu. Sade ama ev gibiydi: mavi bir kanepe, ahşap panelli bir mutfak. Büyükannesine özgü tek dokunuş kanepenin üzerindeki manzara resmiydi: fırtınalı bir gökyüzünün altında boş bir tarla, uzaklarda da yıkık dökük bir yapı.

Joan bu tabloya kimsenin fazla bakmadığını düşündü çünkü manzara yine Londinium'du. Bu yükseklikten bakınca nehrin daha geniş bir kısmı görünüyordu. Tek köprüsü, modern Londra köprülerinden hiçbirinin aşamayacağı genişlikteki nehrin iki yakasını birbirine bağlıyordu.

Nick, Joan'a, "Burada temiz giysiler var," diye seslendi. Yatak odasına girmişti.

Joan yanına gittiğinde Nick büyük elbise dolabını gösterdi. Giysilerle doluydu: kullanışlı, resmi, gündelik. Nick yumuşak beyaz bir tişörtü eline alarak, "Her beden var," dedi.

"Bu döneme ait olmalılar." Joan kendi giysilerinin kesimiyle bunlar arasında pek bir fark göremiyordu ama temiz bir şeyler giymekten memnun olurdu.

Giysileri biraz daha karıştırdığında Elvis yakalı siyah bir ceket buldu, yukarı doğru çevrildiğinde Nick'in ensesini örtecek kadar yüksekti. Ceketi Nick'e uzattığında oğlan içine su serpercesine ceketi aldı.

"İlk önce sen duş almak ister misin?" diye sordu Nick. Joan başını iki yana salladı. Durum değerlendirmesi yapmak ve düşünmek istiyordu.

Joan kanepeye oturdu ve Corvin'den çaldığı her şeyi cam sehpaya serdi: eski beyaz banknotlar hâlinde yirmi, o yabancı kraliçeyle birlikte yirmi beş sterlin ve canavar parası olarak üç yüzün üzerinde para. Joan güncel paranın hepsini harcamıştı, daha fazlasını almak için bunların bir kısmını pazarda bozdurması gerekecekti. Cüzdanı ters çevirip salladı, gizli ceplerini yokladı. Bu kadar mıydı?

Hayır, değildi. Gömleğinin cebine uzandı ve Corvin'in zincirin ucuna asılı mührünü çıkardı.

Yanmış bir karaağaçtı, solmuş dalları yukarı uzanıyordu. Joan alt kısmındaki ters çevrilmiş harfleri seçti: *Corvinus Argent. Valerian Argent'ın oğlu.*

Bu ilginçti. Corvin, Aaron gibi bir aile reisinin oğluydu. Argentların prensi, muhtemelen etkili güçlerle donatılmıştı.

Mührün arka kısmında yanmış karaağaç yerine sarayın kanatlı aslanı vardı. Corvin bir saray muhafızıydı. Joan buna pek şaşırmamıştı ama kesin kanıtlarla karşılaşınca midesi bulanmıştı.

Yarım daire aslanın sol tarafını çevreliyordu. Joan mührü ışığa tuttu ve daha fazla detay görene kadar metali evirip çevirdi. Aslanın etrafındaki basit kavisli bir çizgi değil, dikenli bir saptı: Çiçeksiz bir gül sapı. Joan, Corvin'in ekibinde farklı bir şeyler olduğundan şüphelenmişti. Bu, muhafızların arasında onun gibi birilerini avlamakla görevli özel bir grubun işareti miydi yoksa?

Kollarını kendi etrafına sardı. Uzman bir grup...

Nick'in evinden kaçtıklarından beri kafasını kurcalayan bir şey vardı. Corvin'in bahçedeki sözleri. *İstihbarat kusurlu*, demişti. *O çocuğun orada olmaması gerekiyordu.*

Ama Saray'ın istihbaratı nasıl kusurlu olabilirdi ki? Tarihi kayıtları mükemmeldi.

Corvin başka ne demişti? *Sanırım olağandışı dalgalanmalarla ilgili söylentiler doğru.*

Joan gözlerini kapadı. Bunu anlamlandıramayacak kadar yorgundu. Yeterli bilgi yoktu elinde. Büyükannesine ihtiyacı vardı.

Banyonun kapısı açıldı, Nick ıslak kıvırcık saçları ve buhar bulutuyla beraber dışarı çıktı. Koyu gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek bulmuştu. Joan'ın ona verdiği siyah ceketi de giyerek kızın yanına geldi. "Bu iyi mi?" diye sordu, gömleğini dalgın dalgın çekiştirerek. "Dar geldi."

Öyle dardı ki Joan her bir kasını görebiliyordu. Bakışlarını o kaslardan güçlükle ayırıp yüzüne baktı, sanki aklından geçenleri yüksek sesle söylemiş gibi yanaklarının ısındığını hissetti. "İyi görünüyor," demeyi başardı. *Gerçekten* iyi görünüyordu. Saçları hafifçe alnına düşerken, film yıldızlarına her zamankinden çok benziyordu.

"Olanları çözmeye mi çalışıyorsun?" Joan neden bahsettiğini anlamamış gibi bakınca başıyla para yığınını ve mührü işaret etti. Canavar banknotları incelemek için uzandı. Şeffaf

plastikten yapılmışlardı ve altın renkli resimlerle süslenmişlerdi: kanatlı bir aslan, bir taç, göz alıcı bir yılan. Başını düşünür gibi eğerek, banknotların üst üste bindirilmiş kısımları bir arma oluşturana kadar onları tek tek istifledi: solda yılan, sağda aslan ve aralarında taç.

"Bu dünyanın bir kraliyet ailesi mi var?"

"Bir kralı var." Joan hiç bu kadar çok arma görmemişti, hiçbir zaman yeterince canavar parası olmamıştı. "Ondan çok güçlü biriymiş gibi bahsediyorlar." Daha fazlasını bilmiyordu, neye hükmettiğini bile bilmiyordu. Aaron bir keresinde, *Bizim sınırlarımız ülke denince aklına gelen şeye benzemez,* demişti. *Farklı bir zamanda çizildiler.*

"Eski zamanlardaki bir tanrı-kral gibi..." dedi Nick düşünceli bir sesle.

Gerçekten de ondan bu şekilde bahseden tek kişi Aaron'dı. Ama Huntlar dindar bir aile değildi, Joan, büyükannesinin herhangi bir şeye inandığını hayal bile edemezdi. "Hiç görülmediğini söylüyorlar. Gerçek olduğundan bile emin değilim."

Yine de aklına Whitehall'daki muazzam güç gösterisi geldi. Saray zamanından koparılmıştı, Paleolitik bir hendek Kraliyet Arşivi'ni koruyordu. *Kral'ın gücü olduğunu hep duymuştum,* demişti Ruth, *ama bunu görmek...*

Joan vücuduna bir ürpertinin yayıldığını hissetti. *Biri* bu harikaları yaratmıştı. *Birinin* böylesine bir gücü vardı.

Nick armadaki kanatlı aslana dokundu ve sonra bakışları Joan'ın koluna kaydı.

Joan o şeye tekrar bakmak istemiyordu ama gömleğinin kolunu sıvadı. Kanatlı aslan ortaya çıkınca Nick'in gözleri ilgiyle parladı. Bir dövmeden daha canlıydı, keskin çizgileri olan saf altın rengindeydi. Joan parmağını üzerinde gezdirdi. Sanki her zaman onun bir parçasıymış gibi teniyle bütünleştiğini hissetti. Ani bir tiksintiye kapıldı. Bu onun bir parçası değildi, tenine zorla işlemişlerdi.

"Bir otorite sembolü mü?" diye sordu Nick sakince. "Corvin ona kelepçe diyordu. Kelepçe gibi mi? Seni tutuklamaya mı çalışıyorlardı?" Alnı kırıştı. "Çünkü daha çok seni kaçırmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyordu."

"Ben..." Joan düşünürken kaşlarını çattı. "Bilmiyorum." Ne istediklerini bilmiyordu. Onu kimlik tespiti için Aaron'a götüreceklerini ve sonra da infaz edeceklerini düşünüyordu.

Nick'in ifadesinde tehlikeli bir şeyle karışık merak olduğunu fark etti. Korumacılık. Endişe. Onun yanında dilinin fena hâlde çözüldüğünü fark etti. Verdiği bilgileri Nick'in çoktan çözmüş olduğu şeylerle sınırlı tutmaya çalışıyordu, onu hayatta tutacak şeylerle. Krallar ve otorite sistemleri sayılmazdı. Çabucak ayağa kalktı. "Elimi yüzümü yıkamalıyım."

Nick'in yüzündeki merak ve endişe daha da artmıştı. Ama sadece, "Yatak odasındaki dolaplarda temiz havlu ve giysiler var," demekle yetindi.

Joan kıyafetlerini çıkarırken kendine küfretti. Nick'e söylememesi gereken şeyleri söyleyip duruyordu. Bu sadece yorgunluktan kaynaklanmıyordu, içten içe ona güvenebileceğini hissediyordu. Dahası, kendini bitkin ve savunmasız hissettikçe bu güven hissi daha da derinleşiyordu.

Joan alnını kabinin soğuk camına yasladı. Sebebini biliyordu. Bunlar diğer Joan'ın *zhēnshí de lìshǐ*'deki gerçek Nick için hissettiklerinin kalıntılarıydı: Gerçek zaman çizelgesindeki Joan'ın. Nick'i tüm kalbiyle sevmiş ve ona güvenmişti. O kadar ki duygularının kırıntıları hâlâ içince bir yerlerde duruyordu. Bir yanı aptal gibi o eski, uzun zamandır kayıp olan Joan'ı kıskanıyordu. Nick'e karşı böylesine karmaşık olmayan duygular beslemek nasıl bir şey olurdu? Keşke...

Bu düşünceyi bir kenara atarak derin bir nefes aldı. Duştan çıkması gerekiyordu.

Duştan çıktığında saç kurutma makinesi bulamadı. Islak saçlarını at kuyruğu yapıp gardıropta bulduğu giysileri üzerine geçirdi: uzun kollu siyah bir tişört, yeşil ekose bir elbise ve bir çift siyah yarım bot. Elbiseyi santim santim aşağı çekmek zorunda kaldı. Nick haklıydı. Bu kesimler çok *dardı*. Yine de şaşırtıcı derecede rahattı.

Joan oturma odasına döndüğünde Nick'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Biliyorum," dedi Joan. Halı gerçekten de çok kalındı. "Kendi ayak seslerimi ben bile duymadım. Neredeyse kendimi korkutuyordum."

"Hayır, ondan değil... Nick bir an telaşlanmış gibiydi. "Şey..." Ayağa kalkıp kapıyı işaret etti. "Yiyecek bir şeyler alalım mı?"

ON

Merdivenleri çıkarken satıcıların sesleri ritmik bir şarkıya dönüştü: "Çilekler! Yabani çilekler!" "Tatlı sevenler için kekler!"

En tepeye ulaştıklarında Joan'ın nefesi kesildi. Wyvern Hanı pazarı, Serpentine Hanı'ndaki kaba ve sıradan pazara hiç benzemiyordu. Bir gece bahçesi gibi dekore edilmişti. Karanlık ormanların resimleri duvarları süslüyor, gerçek meyveli bitkiler ve yapay ağaçlar sıcak ışıklı yollar oluşturuyordu. Ortama hafif bir yasemin kokusu yayılmıştı. Portelli pencereleriyle bu odada her zaman gece hüküm sürüyor olabilirdi.

Nehre bakan duvar, alacakaranlığın ortasındaki eski Thames Nehri'ni gösteriyordu. Joan karanlık gökyüzünün altında nehrin muazzam genişliğini seçebiliyordu. Modern Londra'nın ışıkları olmadan güney kıyısı zar zor görülebiliyordu.

Nick'in gözleri şaşkınlıkla tavana dikildi. Portelli camı, parlak yıldızlarla dolu siyah bir geceyi gösteriyordu, elmas gibi parıldayan binlerce yıldız ve Samanyolu'nun puslu açıklığı. "Bu gerçekten Londra göğü olabilir mi?" diye mırıldandı.

Pazarı gezerek yiyecek aradılar ve şişelenmiş likörler satan bir tezgâh buldular, deneme ürünleri şifalı otlar gibi kokuyordu.

Sonra minik kremalı kekler ve paketlenmiş tatlılar satan bir tezgâha denk geldiler. Seyyar satıcıların ve tezgâhların tamamı ağaçların arasına kısmen gizlenecek şekilde konumlanmıştı, bu yüzden onlara rastlamak bir keşif gibi hissettiriyordu.

Nick tatlı patatesli, patlıcanlı ve parlak kırmızı biberli köri, Joan ise fırında patates aldı. Satıcı, yoğun daal[2] gibi görünen şeyden de dökerek karton bir kutuyla hafif çatalı Joan'a verdi, plastik değildi ama tahta gibi de görünmüyordu. Daal az baharatlıydı ama sıcacıktı ve çok doyurucuydu, Joan ilk ısırıktan sonra kendini daha iyi hissetti, ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Etrafta turlayarak yemeklerini yediler. İleride, el yapımı bıçakların ve gofret kadar ince altın paraların satıldığı tezgâhların önünden geçtiler. Bir satıcının masasında sadece kompakt aynalar vardı, altın kılıflarının üzerinde aile mühürleri ve emaye numaralardan oluşan karmaşık süslemeler vardı. Joan yanından geçerken, satıcı gösterişli bir hareketle kompakt aynalardan birini kaldırdı. Adam kapağını açarken Joan kapaktaki numarayı okudu: 103. İçindeki camın ayna olmaması onu şaşırttı. Satıcı camı eğerek bir an mavi gökyüzünü, sonra da yeşilliği gösterdi.

"Bu küçük bir Portelli camı," dedi Nick, adamın elindeki şeyi fark ederek. "Taşınabilir. Numara yılı gösteriyor olmalı: MS 103." Hevesle diğer aynalara baktı. Joan da bir tane istiyordu ama fiyat etiketleri –yılına göre– 1.000'le 5.000 arasında değişiyordu ve Joan'ın –ne insan ne de canavar birimiyle– o kadar parası yoktu.

Yürümeye devam ettiler. Joan ilk başta gergindi, birinin *canavar* kelimesini kullanmasını ya da insan hayatını çalmaktan bahsetmesini bekliyordu ama etraflarındaki konuşmaların sıradanlığı rahatlatıcıydı: dışarıdaki hava durumu, en iyi mücevherlerin hangi tezgâhta satıldığı, diğer aileler hakkındaki dedikodular. Joan yavaş yavaş rahatladı. Tıpkı insanların insan

2 Hint mutfağında çeşitli baharatlarla yapılan mercimek yemeği. *–y.h.n.*

olmak hakkında konuşmadığı gibi canavarlar da sürekli canavarlık hakkında konuşmazdı.

"Büyükannemi bulmaya çalışalım," diye fısıldadı Nick'e. "Çinli değil, ailenin diğer tarafından. Parlak yeşil gözleri ve beyaz saçları var, genelde topuz yapıyor."

"Nasıl biri?" Nick merakla Joan'a baktı.

Joan duygusal bir tepki vereceğinden korkuyordu, hisleri birbirine karışmıştı. Huntlar için her şeyi yapabilirdi, onlar için ölebilirdi. Öte yandan, onlar kendi eğlenceleri için insan hayatını çalan canavarlardı. Joan bunu öğrendiğinden beri onlara ne kadar kızgın olduğunu, ne kadar dehşete düştüğünü yeni yeni anlamaya başlamıştı. Ama onları hâlâ çok seviyordu. Bunların hiçbirini Nick'e açıklayamazdı.

"Büyükannem... işini bilen biridir. Anlayışsızdır. Ama hakikatlidir." Büyükannesi geçen sefer onu korumaya çalışırken ölmüştü. Joan ellerine bulaşan kanını hatırlamak istemedi. "Bizi bu durumdan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır." Joan en azından bu kadarından emindi.

Joan patatesini bitirdiği sırada bir vestiyerin ayaklarının dibindeki çöp kutusunu gördü. "Kutuyu buraya atsam olur mu?" diye sordu adama.

"Elbette, canım," dedi adam. Kaslı ve buğday tenliydi, kısacık kesilmiş siyah saçları vardı. Önünde taze kirazlar, çilekler ve elma şekerleriyle süslenmiş parlak çubuklardan oluşan tepsiler duruyordu. Joan'a babasının Çin marketinden almayı sevdiği şekerlenmiş alıç çubuklarını hatırlattı.

"İki kirazlı alabilir miyim?" dedi hiç düşünmeden. Gözlerini yere indirdi. Bir Oliver'ın pazarda meyve çubuğu sattığını hayal bile edemiyordu ama temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Adam kirazlı çubuklara uzandığında bileğindeki dövmeyi gördü: Pembe yapraklı bir çiçek. Bu aile sembolünü bilmiyordu ama deniz kızı değildi.

Joan başını kaldırıp bakma riskini göze aldı. "Meşgul görünüyorsunuz," diye söze girdi.

"Handa bir sürü yeni yüz var." Adam maharetli ellerle kirazlı çubuğun sapını kâğıt peçetelerle sardı ve meyveleri birkaç bozuk parayla birlikte Joan'a uzattı. "Her yerden ödül avcıları geliyor."

Joan kaskatı kesildi ve Nick'in de yanında gerildiğini hissetti. "Ödül avcıları mı?"

Adam omuz silkti. "Resmî bir şey değil ama tehlikeli bir kaçağın serbest dolaştığına dair söylentiler dolanıyor. Herkes şansını deniyor. Kimse çaktırmadan yapıyor tabii." Adam Joan'ın ifadesini yanlış anlayarak, "Merak etme canım. Neye benzediğini biliyorlar. Onu bir ödül avcısı yakalayamazsa, muhafızlar yakalayacaktır," dedi.

Bu kadar gergin olmasaydı Joan, tehlikeli biri olarak algılandığı fikrine gülerdi. Artık bir gücü bile yoktu. Bir canavar banknotu bulup –çok fazla olmayan ama çok az da olmamasını umduğu bir yirmilik– bir yığın peçetenin yanına koydu. Serpentine Hanı'ndaki pazar, yiyecek ve malların yanı sıra bilgi de satın alabileceğiniz bir yerdi. Belli ki aynısı bu pazar için de geçerliydi. "Dedikodu yapmaya bayılırım," dedi.

Uzun bir duraklamanın ardından adamın ifadesi ciddileşti. "Dediğim gibi, önemli bir şey değil. Daha fazla yiyecek alacak mısınız? Size verebileceğim tek şey bu."

Joan şansını tekrar denedi. "Buralarda dedikodu yapmayı seven biri *var* mı?"

Satıcı, "Hayır," dedi konuyu kapatırcasına. "Şimdi git bakalım."

Uzaklaşırlarken Nick, "Denemeye değerdi," diye mırıldandı.

"O altın izini saklasam iyi olur," diye fısıldadı Joan. Üzerine uzun kollu bir şeyler giydiğine sevindi.

Çubuklardan birini Nick'e uzattı. Bu kız ne yaptı da bütün bu insanlar onun peşine düştü diye merak ediyor olmalıydı. *Ne belalı kız ama,* diyordu kesin. Fakat Nick sadece gülümsedi.

Ve Joan ilk kez, Nick'in ona duyduğu derin güvenin aynısını kendisinin de duyup duymadığını merak etmeye başladı.

"Kirazı çok severim," dedi Nick bir itirafta bulunur gibi. "Bana vereceğin şu Bakewelller gibi." Çubuktaki kirazlardan birini ısırdığında kırmızı suyu alt dudağını boyadı. Yalayarak temizledi. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi hissediyorum."

Joan yüzüne zoraki bir gülümseme kondurmadan önce kısacık bir sessizlik oldu. "Bu çok komik." Bakewellleri bilerek koymuştu ama kirazları bilerek uzatmamıştı. *Kendini toparla*, dedi kendi kendine. Böyle hatalar yapamazdı.

Pazarın hemen dışındaki ayrı bir bölümün önünden geçtiler. Kapı aralıktı ve sabahın erken saatlerindeki Queenhithe Rıhtımı'nın görüntüsü önünde birbirine kenetlenmiş bir grup insan görünüyordu. Manzara günümüze ait değildi; binalar alçaktı ve çatıları sazdan yapılmıştı.

"Tudor zamanları." Nick hüzünlü görünüyordu. "Keşke o pencereler kapı olsaydı. Gideceğim yerler..." Huşu içinde Joan'a döndü, sanki bu ifadesinin bir kısmı Joan içindi. "Hiç oraya gittin mi? Londinium'a gittin mi?"

Gideceğim yerler. Joan bir an için bunu gözünde çok net canlandırabildi, ikisi birlikte seyahat ediyor, tarihler boyunca Londra'yı keşfediyorlardı.

"Ben... ben yolculuk yapmam," dedi. İçinde daima bunu arzulayan bir açlık vardı ama zaman yolculuğu insan hayatıyla besleniyordu. Nick'in bu gerçeği öğrendiğinde ne hissedeceğini biliyordu. Pek de mutlu olmayacaktı.

Onunla yolculuğa çıkma fantezisinin içindeki o arzuyu beslediğini çok geç fark etti. Kendini pazardaki seslerin kesilmesine, ışığın değişmesine hazırladı. Duyuları bu hafta neredeyse her sabah böyle körelmişti. Ama zihnindeki sisin geri dönmemesi onu rahatlatıyordu.

Joan gömleğinin kolunun altına gizlenmiş altın kanatlı aslanı hayal etti. Nick'in evindeki asker, *İkisi de tehlikede*, demişti.

Kızın kolunda bir kelepçe var. Joan hâlâ zamanda yolculuk etme arzusu içindeydi ama koluna kelepçe takılıyken belki de bunun bir önemi yoktu. Belki de zihnindeki sislere karşı güvendeydi.

"Zamanda yolculuk yapmıyor musun?" Nick şaşırmış görünüyordu. "Yapabiliyorsun ama yapmıyor musun?"

"Kolay değil," diye geçiştirdi Joan. Bu konudaki soruların önünü kesmek için ekledi: "Neden sordun ki? Nereye giderdin?"

"Herhangi bir yere gidip geri dönebilseydim mi?" Nick'in gözleri hüzünle kısıldı. Babasını düşünüyordu, Joan bunu görebiliyordu. Onu ne kadar özlediğini. "Ben..." Daha kolay bir şey söylemeye karar vermiş gibiydi. "Ben olsam daha uzak bir geleceğe giderdim sanırım. Ne olacağını bilmek istiyorum."

Joan dudağını ısırdı. Bir yanı kendine sakladığı şeyi bildiğini itiraf etmek istiyordu. Ama kendini zorlamak istememesini anladı. "Spoiler yemek canını sıkmaz mı?"

"Belki bir kısmını gizemli bırakabilirim." Nick hafifçe gülümsedi. "Neden bir ara birlikte yolculuk yapmıyoruz? Bakalım bundan elli yıl sonra neler olacak?"

Joan şakayla karışık bu teklif karşısında dilinin tutulduğunu hissetti. Uykusuz geçen bir geceden sonra bile Nick saçmalık derecesinde çekiciydi. Joan'ın karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Yine de kendini aynı tonda cevap vermeye zorladı. "Benimle Londinium'a gelirsen ben de seninle gelirim. Hep orayı ziyaret etmek istemişimdir. Her zaman..." Aniden kendini durdurdu.

Londinium'a gidip gelmek sekiz bin yıllık insan hayatına mal olacaktı.

"Anlaştık," dedi Nick. Gülümsemesi yumuşadı, üzüntünün izleri silindi. Joan midesinde yine kelebekler uçuştuğunu hissetti. Ama bu kez bu duygu korkuyla karışıktı.

Canavar dünyası harikalarla doluydu. Ama güzel olduğu kadar korkunçtu da. Pencereden baktığınızda bir Tudor şehri

görebileceğiniz ama aynı zamanda canavarların sırf başka bir çağda tatil yapmak için insan hayatını çaldığı bir dünyaydı.

Joan ağzını açtığında, etraftaki biri, "...Milton Keynes'teki operasyon," dedi. Aniden durarak Nick'le bakıştı.

Portelli pencereleri gece göğünü yansıtacak şekilde ayarlanmış küçük, karanlık bir odanın önündeydiler. Altın lamba ışığı, kâğıt ve satranç oynayan canavarları aydınlatıyordu. Masaların arasında bronz heykeller nöbetçi gibi duruyordu: arka ayakları üzerinde duran bir ejderha, pulları kabarık bir yılan, şişkin kasları ve kıvrık boynuzlarıyla bir yarı insan yarı boğa canavar. Başları sanki kumar oynayanlar bazen iyi şans getirmesi için onlara dokunuyormuş gibi parıl parıl parlıyordu.

Yüksek sesli ve zaman zaman sarhoş kahkahalarına varan bir sohbet dönüyordu. Joan'ın kimin konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Odada en az yirmi kişi olmalıydı.

Aynı ses tekrar duyuldu: "...her yerde korumalar var." Joan bu kez kimin konuştuğunu gördü. Odanın arka tarafında parlak kızıl saçlı bir kadın vardı. Bir adamla konuşuyordu. İkili birbirine yaklaşıp Joan'ın duyamayacağı fısıltıdan farksız bir sesle konuşmaya başladılar.

Joan, Nick'le bakıştı. Aşağı inip odada büyükannesinin gelmesini beklemeleri, dikkat çekmemeleri gerekiyordu. Ama o daha fazlasını duymak istiyordu. *Düşüncesiz ve sabırsız*, derdi Aaron olsa. Joan'ın aklını başına getirmeye çalışırdı. Nick ise ilgili ve dikkatli gözlerle ona bakıyordu.

Birlikte odaya girdiler ve manzarayı seyrediyormuş gibi yaparak vantilatörün yanına yerleştiler. Havada yoğun bir puro dumanı vardı. Joan boğazının gerisinde odunsu ve çiçeksi bir tat alabiliyordu.

Yakınlardaki kızıl saçlı kadın ve adam, Joan'ın Serpentine'den hatırladığı satranç benzeri bir oyun oynuyorlardı. Kadın fili çapraz olarak hareket ettirdi. "Kayıplarınızı azaltmaya hazır mısınız?"

"Hâlâ şansım var," dedi adam, sesi tok ve neşeliydi. Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir nesne yuvarladı, pazarda satılan gofret inceliğindeki madeni paralardan biriydi. Garipti. Kiraz satıcısı Joan'a para üstü olarak canavar paraları vermişti ama hepsi gümüş ve köşeliydi. Peki bu altın paralar neydi? Adam altın parayı tahtanın yanına koydu ve gemi şeklindeki taşını hareket ettirdi. "Kayıplarınızı azaltmak ister misiniz?"

Joan diğer konuşmaya dönmelerini diledi. Nick'e dönüp, "Milton Keynes'te olanlara ne diyorsun?" diye sordu yüksek sesle.

Nick gözünü bile kırpmadı. Sanki önceden prova etmişler gibi ona tereddüt etmeden cevap verdi. "Görünüşe göre herkes bundan bahsediyor."

Kadın bir altın para daha ekleyip piyonunu hareket ettirdi. Joan konuşmayı yeniden başlatmak için ağzını açtı ama adam aniden konuştu: "Ailen bize gelen söylentileri duydu mu?"

Kadının cevabı temkinliydi. "Duruma göre değişir. Siz ne duydunuz?"

Adam sesini alçalttı. "Saray'ın zaman çizelgesinde büyük dalgalanmalar tespit ettiğini."

Joan nefesini tuttu. Corvin Argent da dalgalanmalardan söz etmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Nick, "Hah," dedi. Sesinde keyifsiz bir ton vardı. Pencereden dışarı bakıyordu.

Joan şöyle bir baktı ama manzaradan pek bir şey göremedi, hava pazarın alacakaranlığından daha karanlıktı. Dışarıdaki tek ışık meşale alevinin parıltısı ve titreşimiydi.

Kadın sesini alçalttı, "Doğru olamaz, değil mi?"

"Doğru olamaz," diye onayladı adam.

Dumanlı hava Joan'ın boğazına yapışmış gibiydi. Nick hâlâ pencereden dışarı bakıyordu ve birdenbire onu canavarların hanına getirmiş olmasının ne kadar saçma ve aptalca bir sorumsuzluk olduğunu düşündü. Aklından ne geçiyordu? Yaptıklarını haklı çıkarmak için ürettiği bahanelerin hepsi artık gözüne saçma

görünüyordu. Nick'i kendisinden uzakta bir yerde bırakmalıydı. Güvenli ve insani bir yerde, bir otelde. Onu orada bırakmalı ve asla geri dönmemeliydi. Bu dünya tehlikeliydi. *Joan* tehlikeliydi.

Nick, Joan'a fısıldadı, "*Bak.*" Sesinde hâlâ o tuhaf tını vardı.

Bak mı? Joan gözlerini kısarak Nick'in ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Aşağıdaki suyu seçebiliyordu, Queenhithe Rıhtımı geceleyin meşalelerle aydınlanmıştı. Alevlerin yansıması bulanık suda hareket ediyordu. Ötede sadece bir kat yüksekliğinde köhne ahşap binalar vardı.

Bir dakika... Suyun *yüzeyinde* bir şey vardı. Joan yaklaştı. Modern rıhtım tıkanmış ve kullanılamaz hâle gelmişti. Tekneler oraya demirlemeye çalışsalar karaya otururlardı. Ama pencereden bakıldığında su daha derin görünüyordu ve puslu ışıkta gizlenmiş bir şey vardı. Puruvası bir hayvanın kuyruğu gibi kıvrılmış uzun, ince bir tekne.

"Bütün o *insanlar*," diye fısıldadı Nick.

Joan o zaman onları gördü: karanlıkta koşan siluetler, bazıları Londra şehrine doğru koşuyordu; bazıları nehre doğru. Işıkları yanlış anladığını fark etti. Rıhtımın etrafındaki alevler meşale ışığı değildi. Nehir boyunca uzanan tüm binalar yanıyordu. Dışarıdaki insanlar can havliyle kaçışıyordu.

Ve o tekne... Joan'ın nefesi kesildi. "Bu bir Viking gemisi," dedi sonunda onu tanıyarak. "Viking *istilası* bu."

Nick elini pencereye koydu, o kadar sıkı bastırdı ki parmak eklemleri beyazlaştı.

"Peki ya diğer söylentiler?" diye sordu kadın. "Kaçak hakkında. Yasak güçleri olan bir kız olduğunu söylüyorlar."

Joan onlara döndü, kalbi küt küt atıyordu. Hava boğucuydu, puro dumanı içeriyi ele geçirmişti, iğrenç ama aynı zamanda da hoş kokuyordu. Nefes almaya çalışsa da az kalsın boğuluyordu.

"Bunu biz de duyduk." Adam yığının üzerine bir bozuk para daha bıraktı. "Beş yüzlük artırıyorum," diye ekledi.

Beş yüz ne? diye düşündü Joan birden. Gözlerini bozuk para yığınına dikti. O altın paralar neden pazarda satılıyordu ki? Güncel olarak kullanılan bir para değilse neydi onlar?

Canavarların para birimi neydi? Adam yığına bir bozuk para daha ekledi. Bozukluk lamba ışığının altında parıldadı. İşte o zaman Joan gerçeği anladı. Neyle kumar oynadıklarını çok iyi biliyordu. Öylece *anlamıştı.*

O paralar insan hayatıyla doluydu. Adam az önce beş yüz yıllık insan hayatıyla kumar oynamıştı. Joan iliklerinde buz gibi bir dehşetin dolandığını hissetti.

Arkasında, insanlar alevlerin arasında canlarını kurtarmak için koşuyor, ölümleri izleme zahmetine bile girmeyen burdaki canavarlara eğlence olarak sunuluyordu. Bu odadakilerse insan hayatıyla gerçek anlamda kumar oynuyordu. Oyunun sonunda, birisi tüm paraları toplayacak, sonra da hepsini seyahat etmek için kullanacaktı, *ne* için seyahat edecekti? Turistik bir gezi mi? Partilere gitmek için mi? Daha fazla kumar oynamak için mi?

Joan arkasına uzandı, soğuk camı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Bir masadan diğerine, bozuk para yığınlarına baktı. Şu anda bu odada, canavarların çaldığı ne kadar insan hayatı vardı? Kaç insan olması gerekenden daha erken ölmüş, zamanları onlardan koparılmış ve bu paralara aktarılmıştı? Bu oda aslında cesetlerle doluydu.

"Biliyorum," dedi Nick, çok yumuşak bir sesle. "Bu *mide bulandırıcı.*" Joan bir an için onun bildiğini düşündü. Sonra hâlâ manzaradan söz ettiğini fark etti. Aşağıdaki Viking saldırısından.

Bu canavarlardan herhangi biri Nick'in insan olduğunu bilseydi onu buracıkta ensesine bir dokunuşla öldürürler diye düşündü Joan. Hiç pişmanlık duymazlardı. Ve onun hayatı bir altın paraya aktarılmaya bile yetmezdi. Buradan gitmeleri gerektiğini söylemek için Nick'e döndü. Ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Gözüne bir ışık çarptı.

Karanlık pencerede küçük, parlak bir işaret vardı. İşaretin içinden Joan gün ışığını ve yirmi birinci yüzyıldan kalma Queenhithe Rıhtımı'nı görebiliyordu.

Joan'ın göğsü acıyla sıkıştı. Başparmağına değen soğuğu çok net hatırlıyordu. Aniden pencereye bastırmış ve cama tam o noktadan dokunmuştu. Başparmağını tekrar cama dayadı. Tam olarak ize uyuyordu. O işareti kendisi *yapmıştı.*

Dehşet içinde ne olduğunu anladı. En son Nick'in üzerinde kullandığı gücü ortaya çıkmıştı. On iki aileninkinden farklı bir güç. Joan'ın yok olduğunu sandığı bir güç.

Yasak bir şey. Yanlış bir şey.

Diğer zaman çizelgesinde metali cevhere dönüştürdüğü gibi şimdi de Portelli camının bir kısmını sıradan cama dönüştürmüş gibi görünüyordu.

"Affedersiniz," dedi garip bir ses ve Joan'ın sıçramasına neden oldu. Hızla döndü ve izi vücuduyla gizledi. Pembe ipeği tanıdı. Çalışanlardan biri önünde duruyordu. Kır saçlı kibar bir adama benziyordu. Adam Joan'ın arkasındaki ışık parıltısını görmüş müydü? Az önce ne yaptığını biliyor muydu?

Adam sanki Joan'ın ifadesi ona tuhaf gelmiş gibi başını eğdi. "Görüşeceğiniz kişi geldi." Joan ona öylece bakınca açıklamak için ekledi, "Dorothy Hunt geldi. Haber göndermişsiniz. Onunla üç kapı yukarıdaki Nehir Odası'nda buluşabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," demeyi başardı Joan. Adam onaylarcasına başını sallayıp uzaklaştı.

Büyükannesi buradaydı. Joan derin bir iç çekerken kendini güçsüz hissetti. Büyükannesi onları buradan çıkaracaktı. Hem pencere konusunda ne yapacağını da o bilirdi.

Joan kımıldamak istedi ama sonra yapamayacağını fark etti. Odadaki herkes ışık parçasını görecekti. Herkes şimdiden yasak güçleri olan bir kız hakkında dedikodu yapmaya başlamıştı. Birileri meraklanır, bağlantıyı kurup anlardı.

Joan görevliyi çağırmak, büyükanneyi ona getirip getiremeyeceğini sormak için ağzını açtı ama adam odanın yarısını çoktan geçmişti. Joan ona seslenirse bütün kumarbazlar ona bakacaktı.

Nick ona, "Orada kal," diye mırıldandı.

"Ne?" Joan ona gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı, Nick dumanlı yere doğru ilerliyordu.

Kumarbazlardan birkaçı hareket etmesiyle ona dönse de Nick bir eli cebinde, sadece puroları inceledi. Sanki yoluna çıkıyormuş gibi bir lambayı kenara çekti. Kumarbazlar oyunlarına geri döndüler.

Nick lambayı Joan'ın kolayca ulaşabileceği bir yere koymuştu. Joan lambayı dikkatle kendine doğru çekti ve pencerenin önüne yerleştirdi. Mükemmel değildi –uygun bir açıdaki herkes ışığın bir kısmını görebilirdi– ama odanın büyük bir kısmı için gün ışığı lambanın ışıltısına karışacaktı.

Nick, Joan'ın yanına döndü. "Gidelim mi?" Başıyla kapıyı işaret etti.

Joan başıyla onayladı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki resmen canı yanıyordu. Yine de dışarı çıkarken Nick'in rahat ses tonuna uymaya çalıştı. "Puro istemedin mi?" diye sordu.

Nick kayıtsızca, "Kokusuna dayanamıyorum," dedi. Ve sonra odadan çıktılar.

Joan, Nick'in aklından geçen soruları hissedebiliyordu ama konuşacak zaman yoktu. *Nehir Odası üç kapı yukarıda,* demişti adam.

Joan odayı buldu ve telaşla etrafına bakındı. Binanın bir ucundaydı. Dışarıya baktığında bir yanda rıhtım, diğer yanda nehir manzarasının uzandığını gördü. İçerideki canavarlar pen-

cere kenarlarında oturmuş, kat kat dizilmiş tepsilerde sandviç ve çörek yiyorlardı.

İşte. Joan'ın kalbi, nehir kenarında oturan büyükannesini görünce tekledi. Tanıdık yeşil fötr şapkasını takıyordu, onu 1920'lerin modern kadınlarına benzeten şapkasını. Joan'ın göğsündeki gerginlik haftalar sonra ilk kez hafifledi.

Ve sonra büyükanne boş boş odaya bakındı.

Joan dondu kaldı. Uzun bir an boyunca hareket edemedi. Sadece bakabildi.

Dorothy Hunt geldi, demişti görevli. Haklıydı da, Dorothy Hunt buradaydı. Ama bu Joan'ın büyükannesi değildi. Bu kadının yaşı yanlıştı. Şapkasının siperliğinin altındaki teni süt rengi ve pürüzsüzdü, gözleri o kadar yeşildi ki Joan odanın öbür ucundan bile görebiliyordu.

Hayır, diye düşündü Joan.

Büyükannesi Joan'ı seviyordu. Diğer zaman çizelgesinde Joan için ölmüştü. Ama karşılaştığı genç hâli onu henüz tanımadığı için Joan'ı hiç umursamamıştı. Joan yardım için genç Dorothy'ye gittiğinde, Dorothy Joan'ı Canavar Sarayı'na ihbar etmişti.

Şimdi Joan'ı dehşete düşüren şey, genç Dorothy'nin bakışlarının kendisine doğru dönmeye başlamasıydı. Joan tökezleyerek odadan çıktı ve Nick'i de yanında sürükledi.

"Sorun ne?" diye sordu Nick, Joan onu pazarın güvenli alanına çekerken. "Büyükannen orada değil miydi?"

Joan başını iki yana salladı. "Büyükannem gelmeyecek. Bize yardım edemez." Joan büyükannesinin her şeyi düzelteceğini, hem Joan'ı hem de Nick'i koruyabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi böyle bir şey olmayacaktı. Genç Dorothy burada olduğu sürece Joan büyükannesine ulaşamazdı. Zaman çizelgesi bir canavarın aynı zamanda farklı yaşlarda bulunmasına izin vermiyordu.

Joan ve Nick kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydı.

ON BİR

"İçerideki kadın büyükannem değil," dedi Joan sert bir sesle. Büyükannesinin yardımına ihtiyacı vardı. Kendi memleketinde saldırıya uğramıştı, Margie *öldürülmüştü.* Joan'ın büyükannesinin nadir sarılışlarından birine, ağırbaşlı sesini duymaya ihtiyacı vardı. Şimdi kendini akıntıda sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

"Yardım etmeyecek mi?" diye sordu Nick.

"O... o çok genç," diye açıklamaya çalıştı Joan. "Beni henüz tanımıyor."

"Ama hâlâ senin büyükannen, değil mi?"

Beni sattı. Geçen sefer beni Saray'a teslim etti. Joan bunu söylemeye cesaret edemedi. "Henüz beni umursamıyor," diyebildi. "Bizi görmesine izin veremeyiz. O süite bile geri dönemeyiz. Bu yaştaki hâline hiç güvenemeyiz." Bunu söylerken canı yandı.

Nick'in başı Nehir Odası'na doğru döndü. Joan ifadesinin değiştiğini fark etti, çenesi gerilmişti. "Hadi o zaman," dedi Nick. "Gidelim buradan."

Joan derin bir nefes aldı. Büyükannesi burada değilse Nick'le gerçekten tek başlarına kalmışlar demekti. Pratik düşünmek zorundaydı. "Biraz para bozdurmamız gerek." Bütün nakitlerini tren biletlerine harcamışlardı. Telefonlarını açmak güvenli olur muydu? Muhtemelen olmazdı. O zaman yeni kullan at telefonlara ve saklanacak güvenli bir yere ihtiyaçları vardı.

Joan, Corvin'in cüzdanına uzanırken pazarın havasında bir değişiklik olduğunu fark etti. Yakınlarda bir adam arkadaşına bir şeyler mırıldanmak için eğilmişti. Yükselen fısıltılar odaya yayıldı ve tansiyon iyice yükseldi. "Neler oluyor?" diye mırıldandı Nick.

Joan, Serpentine Hanı'nda da böyle bir şey olduğunu, atmosferin neşeden korkuya dönüştüğünü görmüştü. Joan'ın başına gelecekleri anlamak için fısıltıyla söylenenleri duymasına gerek yoktu. Bunu midesinin derinliklerinde, ensesindeki tüylerin diken diken oluşunda hissedebiliyordu. Nick'e, "Saray Muhafızları," diye fısıldadı. Etraflarındaki canavarlar da aynı şeyi söylüyordu. *Muhafızlar. Saray Muhafızları burada.*

Joan'ın aklından binlerce şey geçti. Az önce yasak bir gücü ortaya çıkarmıştı ve kumar odasında bunun kanıtı vardı. Biri görmüş müydü? Biri muhafızları mı çağırmıştı? Yoksa bu sadece rutin bir baskın mıydı? Saray Muhafızları Serpentine Hanı'na da orada satılan yasa dışı teknolojileri tespit etmek için gelmişlerdi. Joan bu pazarda yasa dışı bir şey görmemişti gerçi, canavar standartlarına göre suç teşkil eden bir şey yoktu.

Yükselen konuşmalar ve ağır ayak sesleri duyuldu. "Fuayedeler," diye fısıldadı Joan. Bu ön girişin kapalı olduğu anlamına geliyordu. Yine de başka bir çıkış yolu olmalıydı. Binanın bir yangın merdiveni olmalıydı.

Ahşap zeminde bir topuk sesi duyuldu. Görevli Edith Nowak onlara doğru geldi. "Gitmeniz gerek!" dedi Joan'a.

Joan orada durup başını iki yana salladı. Aşağı inerek onu ve Nick'i öldürebilecek muhafızlara uysalca teslim olmak istemiyordu.

Edith sabırsız görünüyordu. "Ben büyükannenin bir arkadaşıyım," dedi. Joan, genç Dorothy'nin hâlâ beklemekte olduğu Nehir Odası'na bakınca, "*Onun* değil," diye ekledi. "Bir kalbi *olanın.*"

Alt kattaki kargaşa arttı: sert ayak seslerine yüksek sesli komutlar eşlik etti. Nick Joan'a baktı ama Joan ne yapacağını bilmiyordu. Yanlış bir karar ölümlerine sebep olabilirdi. Hem büyükannesi Edith'tan hiç bahsetmemişti.

Edith bu kararsızlığını fark etmemiş gibiydi. "Şurada kiraz satan bir adam var..."

"Tezgâhı biliyoruz," diye fısıldadı Joan.

"*Güzel.* Sana yaptıkları işareti ona göster. Seni dışarı çıkaracaktır."

Kanadı aslan işareti mi? Joan bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Edith de genç Dorothy gibi onu satıyor muydu?

"Devam et," diye ısrar etti Edith. "Muhafızları karşılamam gerekiyor."

Joan'ın büyükannesi –yaşlı büyükannesi– aileye buranın bir sığınak olduğunu söylemişti. Buradaki canavarların en azından bir kısmına güvenmiş olmalıydı. Ve büyükannesi onlara güveniyorsa Joan da güvenebilirdi.

Sonunda bir karar verdi. "*Teşekkür ederim,*" dedi. Sonra da, "Size bir iyilik borcum var," diye ekledi. Bunu söylemek rahatsız ediciydi ama canavar kültürü iyilikler ve borçlar üzerine kuruluydu.

Edith'in yüzü yumuşadı. "Dert etme." Merdivenlere yaklaşan muhafızlara baktı ve yüz ifadesinde üzüntüyle öfke birbirine karıştı. Joan, kadının Saray yüzünden neler yaşadığını merak etti. "Git," dedi Edith. Ve sonra kendisi de uzaklaşarak pazarın girişine yöneldi.

Joan pazarın gece bahçesi teması için minnettardı. Alacakaranlığın loşluğu yüzleri görünmez kılıyor, tezgâhlar gece açan çiçekler ve ışıklı ağaçlarla birbirlerinden gizleniyordu.

Bazı satıcılar hâlâ mallarını tanıtıyordu: "Sıcak pudingli turtalar!" ve "Güzel mumlar!" Ama Joan ve Nick kiraz satıcısına ulaştıklarında, adam tezgâhının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, baskına hazır bekliyordu. Onları görünce kaşları çatıldı. "Kapalıyım," diye tersledi. "Göründüğü üzere."

Joan etrafına bakındı. Tezgâh hatırladığından daha göz önündeydi, doğruca pazarın girişine bakıyordu. Yaklaşan ayak sesleri muhafızların çoktan merdivenlerde olduğunu gösteriyordu. Edith'ın bu adam hakkında yanılmadığını umut ediyordu.

"Beni duyuyor musun?" dedi adam sabırsızca. "Muhafızlar gelmek üzere..."

Joan olabildiğince geri çekilerek tezgâhın girintisine ulaştı ve gömleğinin kolunu, işaretin altın ucunu ortaya çıkaracak kadar yukarı sıyırdı. Adamın gözleri şok içinde onunkilere kaydı ve Joan Nick'in yanında kıpırdandığını, gerildiğini hissetti.

"*Lanet olsun,*" diye fısıldadı adam. Joan'ın kolunu aşağıya çekmek için hamle yaptı ama başka kimse görememişti. "Senin *muhbir* olduğunu sanıyordum," diye azarladı, "bilgi satın almaya çalıştığını."

"Değildim!" diye fısıldadı Joan.

"Hadi canım," diye tersledi adam. Ve sonra, neredeyse aynı nefeste, "Yere *yat!*" dedi. Çünkü muhafızların ağır adımlarının sesi son basamaklardan geliyordu. Joan ve Nick'i kendi bölmesinin arkasına itti.

Joan kırmızı çizgili çadırın arkasına saklandı, Nick de defne ağacının ağır saksısının arkasında bir yer buldu. Pazarla duvar arasındaki boşluğa girmişlerdi. Buradan bakıldığında oda o kadar da tuhaf görünmüyordu. Saksı ağaçları ve çadır arkalıkları boyunca elektrik prizine kadar peri ışıkları uzanıyordu. Yarım yamalak paketlenmiş sandıklar ve çöpler etrafa saçılmıştı. Burası pazarın sadece satıcıların gördüğü kısmıydı.

Joan çadırın kenarından baktı. Giriş rahatsız edecek kadar yakındı. Saray Muhafızları mavi kıyafetleri içinde, yakalarında

parlayan kanatlı aslan iğneleriyle korkutucu bir hızla mekâna akın ediyordu. Joan daha yakından baktı. Resmî rozetleri alışılagelmiş rozetlere pek benzemiyordu, aslanın sağ tarafında kavisli bir çizgi vardı. Joan, Corvin'in mühründeki dikenli sapı düşündü ve derin bir nefes aldı. Bu, kesinlikle sıradan bir baskın değildi. Joan ve Nick için *gelmişlerdi.*

Edith'ın topuk sesleri duyuldu. "Ben hancıyım," dedi ve muhafızlara kendini hızlıca tanıttı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Işıkları açabilirsiniz," diye seslendi tanıdık bir ses.

Aaron'ın merdivenlerden çıktığını gören Joan ağzından bir ses çıkacağı korkusuyla elini ağzına kapadı. Çocuğun uzun adımları âdeta kibir yayıyordu. Dün gece sanki bir kırmızı halı etkinliğine gidiyormuş gibi giyinmişti. Bugünse lacivertler içindeydi. Muhafız kıyafeti değildi, özel dikim Savile Row'du. Yakasında rozet yoktu ama baskından sorumlu olduğu belliydi.

Sadece girişte dururken bile odayı aydınlatıyor gibiydi, o kadar yakışıklıydı ki baskını gerçek dışı gösteriyordu. Bir eli cebinde, lord edasıyla herkesi süzdü ve gözleri kiraz tezgâhına kayıp yoluna devam ettiğinde Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Lütfen beni dinler misiniz?" dedi Aaron yüksek sesle. "Saray bu binada bir arama gerçekleştiriyor. Muhafızlar iki kaçağın eşkalini bildirecek."

"Biz yıllar önce kendimize çekidüzen verdik," dedi Edith Aaron'a. "Burada kaçaklara yer yoktur."

"Bütün hanlar aranıyor," dedi Aaron. "Sizin hana özel bir durum değil," diye ekledi. "Yanlış hatırlamıyorsam ışıkların yanmasını istemiştim."

"Bu aramayı neden bir sivil yönetiyor?" diye sordu Edith. "Bu muhafızlar neden senin emrin altında?"

"Bir hancı neden bu kadar çok soru soruyor?" diye karşı çıktı Aaron. Sesi tam olarak tehditkâr değildi ama Edith'ın yüzü kızardı. Pembe üniformasının içinde, muhafızların arasında bir kuşa benziyordu, canlı renkli ve biraz kırılgan.

Joan yutkundu. Bir düzine muhafızdan oluşan bir ekiple yapılan küçük bir baskındı ama Aaron bu küçük güç gösterisinin ortasında beklediğinden daha rahat görünüyordu. Aklına ilk kez, eğer mirastan mahrum bırakılmasaydı, bir gün kudretli Oliver ailesinin başına geçebileceği geldi.

Corvin dün gece ona ne demişti? *Bu fırsatı değerlendireceğini düşünmüştüm. Duyduğuma göre, babanın gözündeki itibarını kurtarman gerekiyormuş.*

Aaron, Edmund'ın gözüne tekrar girmeyi mi umuyordu? Saray için kaçakları yakalarsa, belki babasının gözüne girebilirdi.

Joan Nick'e baktı. Herkes gibi onun da kara gözleri Aaron'a kilitlenmişti.

Kiraz satıcısı çadırın kenarına doğru geri geri seğirtti. "Tezgâhın arkasında bir dolap var," diye mırıldandı sessizce. "Açtığında yerde bir kol bulacaksın. İki kez yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı çek. Muhafızlar gezinmeye başlamadan *hemen* git."

Joan adamın adını sormak istese de vakit kaybetmedi. Satıcı da Edith de onlara yardım etmek için kendilerini tehlikeye atmıştı. Bunun karşılığını ödeyebilseydi öderdi.

Duvar kâğıdı gölgeli ağaçlar gibi görünecek şekilde elle boyanmıştı. Joan paniğe kapılmamaya çalışarak bir kulp, dolap olduğunu belli eden herhangi bir kol aradı. Nick hemen yanında, elinin ayasını duvarda gezdirerek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Arkalarında bir parıltı belirdi. Floresan ışıklar yandı. Joan ani aydınlıkta gözlerini kırpıştırdı. Bir an için çadırın arkasında gizlenmiş olsalar da belli açılardan görülebileceklerini düşündü. Karanlık en büyük avantajlarıydı.

Ama ışık işlerine yaramış, kapı kolunun girintisini aydınlatmıştı. Joan kapıyı açtı ve Nick'le içeri daldılar. Kapıyı arkalarından kapatıp onları karanlığa gömmeden önce paltolarla dolu küçük bir boşluğa göz atması bir saniye sürdü. Dizlerinin üzerine çöktü, kolu hissetmeye çalıştı, ayakkabıları ve yumuşak bir şeyi kenara itti. Bir fular mıydı bu?

"*Buldum*," diye fısıldadı Nick yanında. Bir saniye sonra bir mekanizma sesi duyuldu –güçlükle algılanan bir vızıltı– ve gardırobun arka duvarının tamamı bir kapı gibi açıldı.

Önlerinde ampullerle hafifçe aydınlatılmış, penceresiz tuğla bir geçit vardı. Joan ayağa kalkarken bir dejavu hissine kapıldı. Whitehall Sarayı'nda da buna benzer gizli bir kapı görmüştü. O zaman yanında Aaron vardı. O âna dek birbirlerinin hayatını defalarca kez kurtarmışlardı.

Nick'in gizli kapıyı kapamasıyla sessizleşen baskın ciddi bir hâl almıştı. Muhafızlar bağırarak emirler veriyor, ayak sesleri duyuluyordu. Joan, Aaron'ın odadaki herkesi tek tek incelediğini, yasaklanmış bir gücü olan yarı insan kızı ve birlikte kaçtığı insan çocuğu aradığını hayal etti.

Joan, Nick'le geçitte hızla ilerlerken aklını Aaron'dan alamıyordu. Arkalarındaki sesler azaldı. Beton merdivenle bir kat aşağı indirler, sonra bir kat daha. Sanki başka binalara giriyorlarmış gibi tuğlalar sarımsıdan kırmızıya, sonra da kahverengiye dönüştü.

O pislik. Aaron onu şimdi yakalasa hakkında böyle düşünürdü. Joan onun kendisine el kaldırdığını hayal bile edemiyordu ama Saray'ın öldürme yetkisi her zaman ondaydı. Joan'la tanıştığı günden itibaren Saray'a itaatsizlik etmişti.

Senin benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlamayacağım.

"İyi misin?" diye mırıldandı Nick. Joan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Nick onu zannettiğinden daha dikkatli inceliyordu. Başıyla onayladığında, "Aaron mıydı o? Bahçedeki çocuk?"

Göğsündeki ağırlık sanki kalbinin üzerine bir demir yığını çökmüş gibi fiziksel acı verdi. "Evet."

"Tanıdıktan daha fazlasıydınız, değil mi?" diye sordu Nick yumuşak bir sesle.

Joan derin bir nefes aldığında Nick'in yüzünde acı verecek kadar nazik bir ifade belirdi, o kadar nazikti ki Joan güçlükle yutkundu. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu, Aaron'la özel

bir bağı olduğunu ve onu sattığını. Ama öyle olmamıştı. Aaron özünde sadık biriydi. Asla kimseyi satmazdı.

"O öyle gördüğün gibi biri değil." Joan bunu neden söyleme ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu ama Nick'in Aaron'la ilgili kötü şeyler düşünmesine dayanamıyordu.

Nick'in yüzünde şüpheci bir ifade belirdi ama bir sonraki köşeyi döndüklerinde dikkatini tekrar önlerine verdi. Kısa bir merdiven inecek ve büyük bir kapıya ulaşacaklardı.

Joan gerilerek, "Yolun sonu," diye fısıldadı. O kapının diğer tarafında ne vardı? Nereye varmışlardı?

Merdiven taştandı, sanki bir zamanlar dışarıdaymış gibi şekilsiz ve yıpranmıştı. Kapı kapalıyken bile Joan nehrin tuzlu suyunun kokusunu alabiliyordu.

Nick, Joan'a kapıyı açmasını işaret ederek, birinin saldırması ihtimaline karşı pozisyon aldı. Joan nefes alıp kolu çevirerek kapıyı bir parça ışık gösterecek kadar araladı. Tuğla duvarlı bir sokaktaydılar. Joan kapıyı aralamak için hamle yaptığında bir gölge hareket etti.

Joan tepki veremeden bir ses konuştu: "Joan? Benimle gelmen gerek."

Aniden kapıda bir beden belirdi. Joan bir an için sadece uzun boylu bir silüet gördü. Sonra gözleri yirmili yaşlarının ortasında, narin yüz hatları Çinliyi andıran yakışıklı bir adamı seçmeye başladı.

"Jamie?" diye fısıldadı. "Jamie Liu?" Yanında Nick'in rahatladığını hissetti, saldırmaya hazırdı ama onun işaretini bekliyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Jamie'ye. Onu yazdan beri görmemişti. *Hatırlıyorum*, demişti ona. Liu ailesi mükemmel hafıza gücüyle bilinirdi ama bazı Liuların bundan daha güçlü bir yeteneği vardı, Jamie önceki zaman çizelgesinden bazı anıları hatırlıyordu. Joan'ın sildiği bazı anıları.

Joan şimdi Jamie'nin ne kadar sağlıklı göründüğüne hayret ediyordu. Diğer zaman çizelgesinde kendisine ne yapıldığını asla

açıklamamıştı ama kaçırıldığı videolarda zayıflamıştı, parmakları çarpık ve kırıktı. Şimdi hâlâ zayıftı ama güçlü görünüyordu.

"Edith haber verdi," diye fısıldadı Jamie. "Tom tekneyle bekliyor." Durdu. "Yanında biri mi var?"

Joan gözlerini kırpıştırdı, kapı aralığında durduğunu fark etti, kapı hâlâ tam açık değildi. Ara sokağa adım attığında Nick de onu takip etti.

"Kim..." Jamie bir anda konuşmayı kesti. Nick'in yüz hatlarını, kaslı kollarını gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Gözleri hayretle Joan'ınkilere çevrildi. "*Onun* burada ne işi var?"

ON İKİ

Jamie bembeyaz kesilmişti. Diğer zaman çizelgesinde, Nick'in katliamının ardından Kraliyet Arşivi'nde tanıklık etmiş ve kayıt tutmuştu. Nick'in kim olduğunu ve neler yapabileceğini herkesten çok o biliyordu. Jamie bir keresinde *onlarca, düzinelerce katliam* yaptığını söylemişti.

"Neden *seninle*?" diye sordu Jamie titreyen sesiyle. "Joan, o neden senin yanında olsun ki?"

Nick'in Jamie'nin tepkisi karşısında kafasının karıştığı belliydi. "Saldırıya uğradık," diye açıkladı. "Ben ve Joan." Joan'a, "Senin için sorun yaratmak istemiyorum," dedi.

Joan ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. Sesindeki titremenin onu yalancı çıkardığının farkındaydı. "Jamie'yle bir saniye konuşmama izin ver, tamam mı? Ona neler olduğunu anlatmam gerek."

Uzun bir sokaktı. Neyse ki Jamie, Joan'ın onu daha ileri, nehre doğru, işitme mesafesinin dışına sürüklemesine itiraz etmedi. Nick de onlar bir şey demeden sokağın sonuna ilerledi.

Jamie'yle fısıltıyla konuşurken Nick'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu: "Saray Muhafızları benim için geldiğinde Nick onlarla savaşarak hayatımı kurtardı!" Jamie'nin anlamasını, Nick'in Jamie'nin tepkisinin nedenini merak etmemesini diledi. "Ve şimdi Saray Muhafızları onun peşinde. Onu güvende tutmak zorundayız!"

"Ciddi olamazsın," diye tersledi Jamie. "İkimiz de onun kim olduğunu biliyoruz!"

"Hatırlamıyor! Hatırlamadığını biliyorsun! O artık aynı kişi değil!"

"*Değil* mi?" dedi Jamie hiddetle.

Joan'ın göğsü o tanıdık ağrıyla sıkıştı. "*Hayır.*"

Jamie'nin gözleri sempati ve öfkeyle kararadı. "Onun senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum, ama Tanrım, Joan! O kuzu postuna bürünmüş bir kurt! Kaçımızı öldürdü, ha? Yüzlerce mi? Yoksa binlerce mi? Ve..." Jamie az önce çıktıkları kapıya baktı. "Az önce bir handan çıktınız," dedi gördüklerine inanamıyormuş gibi. "*Onu* bir canavar hanına götürdün. Tekrar eski hâline dönebilir!"

"Artık tehlike teşkil etmiyor," dedi Joan. "Kendisi *tehlikede.* Zar zor kaçtık diyorum sana. Dün öğleden beri kaçıyoruz. Gidebileceğimiz güvenli bir yer varsa..."

"*Onu* güvenli bir eve götürmemi mi istiyorsun? Hem de *kendi* teknemle?" Jamie'nin yüzü korku ve öfke gibi farklı duyguların bir karışımıyla doluydu.

Saldırganlar dün Nick'i neredeyse öldürüyorlardı. Argent'ın gücü altında hareketsiz ve çaresiz kalmıştı. "Kendini koruyamaz," diye fısıldadı Joan. *Lütfen*, diye yalvardı. *Lütfen anla.*

Jamie titreyen elini ağzına götürdü. O mükemmel zihin gözüyle ne görüyordu? *Onlarca, düzinelerce katliam.* Onların sonuçlarını mı görüyordu? Nick'in öldürdüğü canavarları?

"Üzgünüm," diye fısıldadı Joan. "Gerçekten üzgünüm. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, biliyorum. Aksine ben ailene borçluyum. Ama o saldırıda benim hayatımı kurtardı. Bunların hiçbirini hak etmiyor. Ve onu burada yalnız bırakamam."

Sokağın diğer ucunda bir hareketlenme oldu. Nick onlara el sallıyordu.

"Muhafızlar geliyor," diye fısıldadı Joan. "Jamie, bize yardım edemeyeceksen söyle, onu başka bir yere götüreyim. Ama onu bırakamam."

Jamie uzun bir süre Nick'e baktı. Joan'ın onu ve Nick'i ara sokakta bırakmaya karar verdiğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre... Ama çenesi gerildi. Nick'e eliyle gelmesini işaret etti.

Nick onlara doğru koşarken Joan, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etme," diye fısıldadı Jamie ona. Asık bir suratla Nick'in yaklaşmasını izledi. "Bu karar tüm sağduyularıma aykırı."

Joan, Nick'in geniş omuzlu, Jamie'nin ise ince yapılı silüetini takip ederken Jamie'nin sözleri kulaklarında yankılandı. Jamie muhafızlardan kaçmak için onları dolambaçlı bir yoldan götürürken Nick'in kafasında yeni sorular belirdiğini hissedebiliyordu.

Southwark Köprüsü yakınlarında durdular. Yüksek set duvarının altında yasa dışı bir mavna salınıyordu. Ona bağlı bir Hollanda mavnası dalgalı suda yanındaydı. Joan yan tarafına boyanmış çift başlı köpeği seçebildi; Hathawaylerin mührüydü bu.

"Aşağı mı iniyoruz?" diye sordu Joan. Duvara dayalı, ölümcül derecede dik, eski bir nehir merdiveni vardı. İnsanların oraya ulaşmasını engellemek için demir parmaklıklar yerleştirilmişti. Son yüzyıl içinde oraya inen olmuş muydu acaba?

"Tamamen güvenli," dedi Jamie. Sesi sert ama kibardı –Jamie her zaman kibardı– ve sözlerinin ardındaki yoğun gerginlik hissediliyordu. Joan tekrar onunla bu şekilde karşılaşmamış olmayı diledi. "Hathawayler bu nehir girişlerini her zaman kullanırlar."

Jamie parmaklığın üzerinden tırmandı ve sonra Joan'a da yardım etmek için elini uzattı. Joan da tırmanarak duvara sa-

bitlenmiş tırabzana tutundu. Merdivenin su su tarafında hiçbir güvenlik önlemi yoktu.

Joan Nick'i kontrol etti ama yardıma ihtiyacı yoktu. Bir kedi çevikliğiyle parmaklığa tırmanmaya başlamıştı bile.

Aşağıya doğru ilerlediler. Yolun yarısında taşlar kaygan yosunlarla yeşile dönüştü. Burada Jamie'nin bile parmaklıklara tutunması gerekti.

Joan birden Jamie'yle tanıştığı günü hatırladı. Bilgi almak için ona gitmişti, Jamie kahraman efsanelerine kafayı takmıştı. O zamanlar bunların sadece birer hikâye olduğunu düşünüyordu tabii.

Joan'ın boğazı düğümlendi. Wyvern Hanı'nın dışındaki ara sokakta Jamie, *Neden seninle? Neden senin yanında olsun ki?* demişti. Ama Joan Nick'i arayıp bulmaya çalışmamıştı. Jamie bunu biliyor olmalıydı.

Jamie Joan'a *zhēnshí de lìshǐ*'den, gerçek zaman çizelgesinden, bahsetmişti. *O kişiler gerçek zaman çizelgesinde birbirlerine aitlerse, bizim zaman çizelgemizin de onları yeniden bir araya getirerek kendini onarmaya çalıştığına inanırız. Tekrar ve tekrar. Çatlak iyileşene kadar.*

Anılara dalan Joan ıslak bir basamakta kaydı. Güçlü bir el uzanıp kolunu kavrayarak onu tuttu. Joan şaşkınlıkla etrafına baktı. Nick onu o kadar hızlı yakalamıştı ki korkmaya fırsat bulamamıştı.

Teşekkürler. Joan sadece ağzını hareket ettirdi, boğazı konuşamayacak kadar kuruydu.

Zaman çizelgesi onları Milton Keynes'te tekrar bir araya getirmişti ama onlar hasarlı bir yapbozun parçalarıydı. Nick, Joan'ın ailesini öldürmüş, Joan da Nick'i ortadan kaldırmıştı. Nick'in her şeyi unutmuş olması önemli değildi, *Joan* hatırlıyordu. Bir zamanlar birbirlerine uyuyor olabilirlerdi ama artık durum farklıydı. Aralarında, onları hayatlarının geri kalanında

tekrar ve tekrar bir araya getirse bile zaman çizelgesinin asla iyileştiremeyeceği bir uçurum vardı.

Joan derin bir nefes alıp aşağı inmeye devam etti. Ama inerken Nick'in dokunuşunun etkisini hâlâ hissediyordu.

Mavna Joan'ın ayaklarının altında sallanıyordu. Tahta kalaslar arasındaki boşluklardan dalgalı kahverengi nehir suyu görünüyordu. Nick bir gümbürtüyle Joan'ın yanına indiğinde yeniden sallanmaya başladı.

Suyun üzerinde yükselen yanlarındaki ev devasa görünüyordu. Sevgiyle bakılmıştı: orman yeşili ve bordoya yeni boyanmış, cephesine beyaz harflerle bir isim yazılmıştı: *Tranquility*[3]. Altında da Hathawaylerin aile mührü olan çift başlı köpek vardı.

Jamie eğilip yanından geçen bir kediyi okşar gibi dalgın ve sevecen bir tavırla teknenin bordasına dokundu. Sonra halatlara geçti. Joan yardım etmek için uzandığında başını iki yana salladı. "Ben yaparsam daha hızlı olur."

Teknede ağır ayak sesleri duyuldu. İçeriden bir adam çıktı, kaptan köşkünün ıslak plastik camları bir an için onu bulanıklaştırdı. Açık kapı aralığında silüeti netleşti, boksör vücutlu ve hırpalanmış yüzlü bir dev belirdi. *Tom*. Joan neredeyse onun adını yüksek sesle söyleyecekti.

"İki kişiler mi?" diye homurdandı Tom, Jamie'ye.

"Uzun hikâye." Jamie halatlardan birini fırlattığında Tom onu kolayca yakaladı. Tom'un yüzünde bir an için ışığı yansıtan su gibi keskin bir ifade belirdi ve sonra duruşu gevşedi. Tom *zekiydi*, Joan geçen sefer onu hafife almakla hata yapmıştı. Ama buna Tom sebebiyet vermişti.

"Ben Tom," dedi onlara dönüp.

---

3 (İng.) Huzur. *–ç.n.*

"Joan. Bu da Nick."

"Bizi kurtardığınız için teşekkürler," dedi Nick.

Tom'un baş sallayışı kısmen onaylama, kısmen de içeri girmeleri için bir işaretti.

Joan Nick'i tekneye kadar takip etti. Kaptan köşkü çadıra benzer bir yerdi. Alt yarısında bel yüksekliğinde ahşap duvarlar ve teknenin kıvrımını takip eden yumuşak koltuklar vardı. Üst yarısıysa nehir serpintisiyle ıslanmış şeffaf plastik pencereli yeşil brandadan oluşuyordu.

Tom bazı düğmelere basmak için bir paneli açtı. Motor gürültülü bir uğultuyla çalışmaya başladı ve ses suyun akışıyla birleşerek hafif bir vızıltıya dönüştü. Tom'un bir işaretiyle Nick birkaç basamak inerek teknenin içine girdi. Joan tereddüt etti. *Seni tanıyorum*, demek istedi Tom'a.

Onu Jamie'yi tanıdığından çok daha iyi tanıyordu. Bazı açılardan belki de onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu. Onu, bu Tom'un hiç içinde bulunmadığı –Joan'ın hiç bulunmamasını umduğu– durumlarda görmüştü. Keder ve çaresizlik içinde çırılçıplak debelenişini biliyordu.

Joan tereddüt ederken Tom ona doğru eğilip, "Joan, değil mi?" diye homurdandı. Sesi motorun sesinden daha alçaktı, sadece ikisinin duyabileceği yükseklikteydi. Joan başıyla onaylayınca Tom, "Seni tanımıyorum ama kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Sana söyledi mi?" diye sordu Joan şaşırarak. Jamie ikinci halatı çözmeyi neredeyse bitirmişti. Sırtı onlara dönüktü, esmer başını eğmiş, işine odaklanmıştı. Joan onunla en son konuştuğunda, Jamie diğer zaman çizelgesini Tom'dan saklıyordu. *Tom bu zaman çizelgesinde mutlu*, demişti.

Tom'un çenesi gerildi. "Her zaman kâbuslar görüyordu ama birkaç yıl önce daha da kötüleşmeye başladı. Bunu benden saklayamazdı."

Joan garip bir kıskançlık hissetti ve ardından böyle hissettiği için suçluluk duydu. Jamie'nin Tom'a diğer zaman çizelgesinden

bahsetmesi *iyi* olmuştu. Jamie'nin hayatında onu seven, sırlarını paylaşabileceği birinin olması *iyi* bir şeydi.

"Bizim için ne yaptığını anlattı," dedi Tom. "Hathawaylerde her zaman bir yatak ve bir tabak yemek bulabileceğini sakın unutma. Adını söylemen yeter."

Joan o anda kendini daha da suçlu hissetti. "Bana borçlu değilsin, Tom. Birbirimize yardım ettik." Nick'i serbest bırakırken Jamie'yi de korkunç tutsaklığından kurtarmıştı. Ama bunun için teşekkürü hak etmiyordu. Tom ve Jamie olmasaydı, Joan'ın ailesi hâlâ ölü olurdu.

Tom gözlerine baktı, zekâsı açıkça görülüyordu. "Devam edin. Güvenli bir yere inin," dedi. "Benim burada kalıp dümen tutmam gerekiyor."

Teknenin içi Joan'ın beklediğinden daha geniş ve aydınlıktı. Duvarın dibinde iki kişilik, yumuşak bir beyaz kanepe ve yemek için lokanta tarzı bir masa vardı. Duvarlar beyazdı ve büyük yuvarlak pencereleri çerçeveleyen meşe süslemeler vardı. Ötede, dolapları taze çimlerin yumuşak yeşilini andıran bir mutfak vardı. Her yere sıcak, yuvayı andıran bir hava hâkimdi

Nick oturma odasında durdu, sırtı Joan'a dönüktü. Joan onun omuz kaslarını, koyu renk saçlarını inceledi. Nick onun geldiğini duyunca döndü ve Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Onun yakınında olmaya alışabilecek miydi? Peki ya diğer hâline bu kadar benzemesine?

"Selam." Alışılmadık derecede garip görünüyordu. "Görünüşe göre arkadaşın sadece seni bekliyordu." Tereddüt etti. "Beni tekneye alması için ne söyledin?"

"Sadece gerçeği," dedi Joan. "Tehlikede olduğunu. Sensiz gitmeyeceğimi."

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. "Senin için sorun mu yaratıyorum? İnsanların bütün bunları bilmemesi gerektiğini söylemiştin."

Joan'ın göğsü daraldı. Kendisinden çok onun için endişeleniyor gibiydi. "Bu konuda endişelenme. Jamie'ye bu işe nasıl sürüklendiğini anlattım. Seni güvende tutmamız gerektiğini biliyor."

"Joan..."

"Başım belada değil," diye güvence verdi Joan. "Jamie ve ben birbirimizi çok eskiden beri tanıyoruz. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

Ayak sesleri duyuldu. Jamie gelmişti. Son basamakta durup kapı çerçevesini kavradı. Tekne hafif bir yalpalamayla hareket etti. Queenhithe'in binaları büyük pencerelerde akıp gitmeye başladı. Batıya doğru gidiyorlardı.

"Bizi takip eden oldu mu?" diye sordu Nick, Jamie'ye.

"Yakında öğreniriz," dedi Jamie. "Suyun üzerinde izimizi saklamak kolay değil." İki kişilik koltuğu işaret etti. "Oturun lütfen. Thames'in bu kadar yukarısında işler biraz sarpa sarıyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Joan.

"Güvenli bir yere," dedi Jamie. "Oraya vardığımızda konuşabiliriz."

Joan şimdi konuşmak istiyordu. "Orada aileme haber verebilir miyim? Güvenli bir ev mi? Başka bir canavar hanı mı?"

"Joan, sesin *bitkin* geliyor," dedi Jamie nazikçe. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Bütün gece koşturduğunuzu söylemiştin."

Joan itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra Nick'in yanında kıpırdamadan durduğunu hissetti. Bakışlarını yavaşça Joan'ın yüzüne çevirdi. Joan, dehşet içinde Nick'in yanında *canavar* kelimesini telaffuz ettiğini fark etti. *Başka bir canavar hanı.*

Jamie umursamaz bir tavırla devam etti. "Ben battaniye getireyim. Eğer alışık değilseniz tekne soğuk gelebilir."

Nick bakışlarını Joan'dan ayırmamıştı. Gözleri onu âdeta delip geçiyordu. Bu zaman çizelgesinde bile, Joan'a eski moda kahramanları düşündüren karizmatik bir iyilik timsali havası vardı.

Ve Joan ise bir canavardı.

Jamie mutfakta gezinerek dolapları açıp kapıyordu. Teknenin motoru uğulduyor ve su teknenin kenarlarına çarpıyordu. Joan sanki günlerdir elinde tuttuğu bir el bombasının pimini çekmiş gibi hissediyordu. Bütün vücudu gerilmişti.

"*Canavarlar*," diye mırıldandı Nick. Ses tonu tam olarak düşmanca olmasa da Joan irkildi. Aksine, meraklı görünüyordu. "Kendinize böyle mi diyorsunuz?"

Joan nefes alamıyordu. Başıyla bile onaylayamadı. Nick'in bir sonraki soruyu sormasını bekledi, kendisinin o soruyu sorması on altı yıl sürmüştü. *Neden kendinize böyle diyorsunuz ki?*

Jamie iki kalın gri battaniyeyle döndü. Tanıdık bir minyatür bulldog da onunla birlikte esneye esneye içeri girdi.

"Frankie," dedi Joan titrek bir sesle ve Frankie donuk gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Diğer odada uyuyor olmalıydı.

"Onu tanıdığını unutmuşum," dedi Jamie. "Al bakalım." Onlara birer battaniye uzattı. "Diğer güverteden kontrol ettim. Bizi takip eden kimseyi göremedim."

Nick iki kişilik koltuğa yerleşti. Joan tereddüt etse de yanına oturdu. Frankie patilerini uzatıp sonra tüm ağırlığıyla Joan'ın kucağına kuruluverdi. Burnunu Joan'ın yüzüne doğru kaldırdığında kız kollarını ona doladı. Nick büyük elleriyle Frankie'nin yumuşak başını okşadı.

Jamie iki kişilik koltuğun karşısındaki duvara yaslanmış, sert bir tavırla onlara bakıyordu. Joan onun temkinli gerginliğini bulunduğu yerden bile hissedebiliyordu. "Aç mısın?" diye sordu Jamie.

"Daha yeni yemek yedik," dedi Joan.

"Tokuz," diye onayladı Nick de. Büyük eli hâlâ Frankie'nin başının üzerindeydi ve Frankie bu ağırlıktan hoşlanmış görünüyordu. Uykulu uykulu Joan'ın kucağına sokuldu. "Köpeğin çok sevimli," dedi Nick.

"Genelde yabancıların yanında bu kadar rahat değildir," dedi Jamie. Gözleri Frankie'deydi ama sonra sanki zorlanıyormuş gibi Nick'e kaydı.

Jamie diğer zaman çizelgesinde kahraman hikâyelerine kafayı takmıştı. Efsaneleri resmetmiş, efsaneler konusunda bir âlim olmuştu. Bu saplantısı onun yakalanmasına yol açmıştı. Joan onun şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Tom'a yardım etmem gerek," dedi Jamie. Joan bunun bir bahane olup olmadığından, Nick'ten uzaklaşmak isteyip istemediğinden emin değildi. "Neden biraz uyumuyorsunuz?" diye önerdi Jamie. "Vaktimiz bol. Baskın bitene kadar nehirde dolaşacağız."

Jamie pencereleri kapatıp onları loş bir karanlığa gömdükten sonra güverteye çıkarken Nick başparmağı Frankie'nin başının üzerinde gezindi. Jamie gittiğinde Nick'in gözleri kapanmış, nefes alıp verişi sığlaşarak yavaşlamıştı. Teknenin hareketleri de sükûnet veriyordu, Joan onun uykuya dalıp dalmadığını merak etti. Joan'a erken kalkan biri olduğunu söylemişti. Muhtemelen yirmi dört saatten çok daha uzun bir süredir ayaktaydı.

Ama Joan onu izlerken gözleri tekrar açıldı ve başını eğerek ona baktı. "Kendinize gerçekten canavar mı diyorsunuz?" Uykulu birinin kısık sesiyle sorulmuştu.

Joan aklından ona tüm gerçekleri anlatmayı geçirdi. *Evet. Çünkü biz buyuz. İnsan hayatını çalıyoruz.* Onun tepkisini hayal etti. Korkacaktı. Dehşete düşecekti. Tekne durduğu anda gidecekti. Ve onu bir daha gördüğünde, belki de bir orduya liderlik ediyor olacaktı.

Sonra da düpedüz yalan söylediğini geçirdi aklından. *Hayır, kendimize öyle demiyoruz. Yanlış duymuşsun.* Buna inanmazdı.

Tek bildiği, handa başka birinin onun önünde *canavar* dediğiydi ve Joan bunu kaçırmıştı.

Sessizlik fazla uzamaya başlamıştı. Birkaç dakika daha geçerse Nick gerçekten bir şeylerden şüphelenecekti. "Kendimize böyle diyoruz," diye itiraf etti Joan. Hızlanan nefeslerini kontrol etmeye çalıştı. Şimdi Nick ne yapacaktı?

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden?" diye sordu uykulu bir sesle.

Joan karanlıkta yüzünü seçmeye çalıştı. Nick'in iri gövdesinin ana hatları dışında pek bir şey göremiyordu. Bu gerçekten de korktuğu soruydu. Çok geç olana kadar o da bu soruyu sormayı akıl edememişti. Ailesi her zaman kendilerini canavar olarak tanımlamıştı. Ama büyükannesi ona söyleyene kadar nedenini hiç sormamıştı. *O sana bir şey yapmadı. Sen ona bir şey yaptın.*

Uzayan sessizliğin tekrar farkına varan Joan duraksayarak, "Bu dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu gördün. İnsanların ne kadar tehlikeli olduğunu," dedi.

Nick yine sessizdi, Joan'ın söylediklerini sindiriyordu. Aradaki sessizlikte Joan'ın kalp atışları yüksek sesle duyulacak gibiydi neredeyse. Joan, Nick'in sesi duyup duymadığını merak etti. "Gördüm," dedi yavaşça. "Ama... neden *canavar?* Burada kötü insanlar var ama iyi insanlar da var. Corvin gibi kötüler, sen, Jamie ve Tom gibi iyiler. Ve sen Aaron'ın aslında kötü biri olmadığını söylemiştin."

Joan'ın göğsü suçluluk duygusuyla sıkıştı. "Nick..."

"İnsanların hepinize taktığı isim mi bu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Güçleriniz var," diye fısıldadı Nick. "Görünüşe göre bazı insanlar için tehlikeli. Hatta belki de canavarca. Ama..." Başını iki yana salladı. "O ara sokakta Jamie *benden* korktu. Açığa çıkmaktan korktu." Her kelimede sesi daha da uykulu çıkıyordu.

Jamie'nin korktuğunu *anlamıştı.* Joan'ın gözünün önüne onun eski hâli, arkasında yatan dört canavarın cesetleri geldi.

"Sanırım insanlar güçlerinizden korktukları için size bu kelimeyi takmışlar," diye mırıldandı Nick. "Zaten her şey korkuyla ilgilidir."

Ayışığı Kitaplığı

ON ÜÇ

Joan su sesi ve motorun alçak sesli uğultusuyla uyandı. Mavnanın penceresinden, beyaz parmaklıklı pencereleri olan tuğla binaların yavaş hareket eden görüntüsünü görülüyordu. Karanlıkta uyuyakalmıştı ama Jamie panjurları açmış olmalıydı. Şimdi göz kamaştıran güneş ışığı cam gibi suda parlıyordu. Beyaz gökyüzü bulutlardan arınarak maviye dönüşmüştü.

Dışarıda bir yerde şamatalı kahkahalar yükseliyor, köpekler havlıyor, biri neşeli bir ıslık çalıyordu. Demirleyecekleri bir yere yaklaşıyorlardı.

Nick, Joan'ın yanındaydı. Düzenli nefesler alıyordu, hâlâ derin uykudaydı, başı yastığa gömülmüş, vücudu Joan'a doğru eğilmişti. Joan onun yoğun sıcaklığını üzerinde hissetti. Bir noktada birbirlerine mi yaslanmışlardı?

Joan şimdiye dek hep bakışlarını ondan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Ona kısacık bakışlar atmak dışında bakmamaya özen gösteriyordu. Şimdiyse gözlerinin üzerinde dolaşmasına izin vermişti. Nick'in vücudu bir heykel gibiydi. *Genç bir Mars,* diye düşündü. Savaş tanrısı. Başının açısından çenesinin alt tarafındaki hassas noktayı görebiliyordu. Anılar aniden Joan'ın üzerine çullandı; dudaklarını *tam oraya* bastırışı, kirli sakalın tenine batması. Hemen ardından başka bir anıyı hatırladı: Nick'in sert parmak uçlarını alt dudağının üzerinde gezdirişi.

Doğrulup gözlerini sıkıca kapadı. Böyle bir şey hiç olmamıştı. Onu hiç böyle öpmemişti. Nick ona hiç böyle dokunmamıştı.

Bu sadece yorgun zihninin bir fantezisiydi. Ya da belki de gerçek zaman çizelgesinden kalan bir anının kırıntısıydı.

Her iki durumda da bu, ona nasıl baktığı, onun hakkında ne düşündüğüyle ilgili daha dikkatli olması gerektiğinin bir kanıtıydı. Nick kıpırdandığında altındaki minderler oynadı. Keskin bir nefes aldı, tanımadığı bir yerde olduğunu fark edince gerildi. Bir an için dertop oldu.

"Teknedeyiz," diye fısıldadı Joan. "Güvendeyiz."

Nick'in daha fazla gerilmesini bekliyordu. Sonuçta artık *canavar* kelimesini biliyordu. Ama Nick onu şaşırttı ve Joan'ın sesini duyunca rahatladı, omuzları gevşedi. "Joan," dedi, pürüzlü bir sesle. Adı ağzından tane tane ve yumuşak çıkmıştı, sanki bir dua mırıldanıyormuş gibiydi.

Kara gözlerini açtı, bakışları onunkileri arıyordu. Joan'ın midesi altüst oldu. Bu çocuk uyurken inanılmaz yakışıklı görünüyordu, bir heykel gibiydi. Uyanıkken, futbol kaptanı ve popüler çocuk karizması bakışlarını daha da çekici kılıyordu. Joan bir an için gözlerini ondan alamadı.

Dışarıda Tom yüksek sesle bir şeyler söyledi ve Jamie ona cevap verdi. Mavna döndüğünde apartmanlarla çevrili cam gibi bir marina çıktı ortaya. Çok geçmeden mavnadan çok daha küçük bir kanal teknesinin yanına yanaştılar. *Tranquility*'deki gibi, bu teknenin yan tarafında da çift başlı bir köpek yer alıyordu ama ressamın eli Jamie'ninki kadar becerikli değildi.

"Neredeyiz biz?" diye sordu Nick.

"Sanırım Tom'un ailesine gidiyoruz, Hathawaylere." Joan daha fazlasını tahmin edemiyordu. Üst üste yığılmış tuğla binalar hâlâ Londra'da olduklarını gösteriyordu ama güneş tepeydi, saatlerdir uyuyor olmalıydılar. Londra'dan çıkmaları bu kadar uzun sürmezdi.

Ayağa kalktı, dengesini sağlamak için kapının yanındaki ahşap duvara uzandı. Bütün vücudu ağrıyordu. Ne kadar uyumuş olursa olsun yetmemişti. Nick de ona uyup ayağa kalktı, uzun

bacaklarını açtı. Gerindiğinde tişörtü yukarı sıyrılarak belirgin kaslarını gözler önüne serdi. Joan bakışlarını hızla pencereye çevirdi.

"Ressam kim?" Nick başıyla mutfak tezgâhının üzerindeki boya fırçalarıyla dolu kavanozu işaret etti.

Joan onları fark etmemişti. "Jamie'nin olmalılar. Ailesinin galerisi vardı."

"Çalışmalarını beğendim," dedi Nick. "Bunu sevdim." Gözlerini tavana çevirdi.

Duvarın tavanla birleştiği yerde yeşil bir panel vardı. Joan bunu düz renk olarak algılamıştı. Ama şimdi ayrıntılı bir illüstrasyon olduğunu gördü: Bir nehir kenarı manzarası. Teknenin etrafında bir şerit gibi uzanıyor, yaşam alanında otlaklarla başlıyor, mutfakta yavaş yavaş ormanlık alana dönüşüyor, sonra da bir korulukta kır çiçekleri açıyordu. Çok güzeldi.

Joan tarlaların ve ormanlık alanın yeşil hattını takip etti. Jamie'nin suyun üzerinde nasıl yaşayabildiğini merak etmişti. Onu son gördüğünde yağmura karşı oldukça tedbirliydi, işkenceden kalan bir şeydi bu. Ama şimdi, sallanan yüzen evde, her pencereden dış dünya görünürken, Joan buranın geçen sefer tutulduğu penceresiz, kasvetli hücreden ne kadar farklı olduğunu anlayabiliyordu. Jamie burada daima dışarıyla bağlantılıydı. Gözleri kapalı olsa bile özgür olduğunu hissediyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Nick.

Joan derin bir nefes aldı. Bir yanı bunu bekliyordu, o yüzden de kendini hazırlamıştı. *Canavar* kelimesini onun önünde söylemişti. Tabii ki çocuk kendince bir çıkarıma varacaktı ama kelimeyi kullandığı sırada Nick yarı uykuluydu. Şimdi daha berrak bir zihinle bu sözcüğü yeniden değerlendiriyor olmalıydı.

Joan kendini hazırladı. Zihninde Jamie'nin resimlerinden birini gördü. Jamie kahraman mitlerine takıntılıydı ve Nick'i bir kasaba evinin önünde durmuş, ev sakinlerini öldürmeye hazırla-

nırken resmetmişti. *Kahraman kapıyı çalar*, demişti Aaron, sanki bu canavar dünyasında sanatın tanıdık bir konusuymuş gibi.

"Biliyor musun..." dedi Nick usulca, "Bazen öyle bir bakıyorsun ki..." Joan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ne demek istediğini anlamamıştı. "Korku dolu gibi," diye devam etti Nick. "Şu anda yüzünde o ifade var. Buna sebep olmak istemem."

Joan dışarıdan bu kadar kolay okunduğunu fark etmemişti. "Bana ne sormak istiyordun?"

Nick yüzünü okumaya çalıştı. "Portelli camına o şeyi sen yaptın, değil mi?"

Joan daha da gerildi. Beklediği soru bu değildi. "Evet," diye itiraf etti. Bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Nick'in işarete verdiği tepkiyi görmüştü. Saklamasına yardım etmişti.

Nick tereddüt etti. "Bu bir güçtü, değil mi? Gördüğümüz diğer güçler gibi?"

Bu soru Joan'a birden Nick'in canavarlar hakkında sorabileceği diğer her şeyden daha tehlikeli gelmeye başladı. Joan'ın kalp atışlarını duyabiliyor muydu? Şu anda dışarıdaki sudan daha gürültülüydü sanki.

O gücü senin üzerinde kullandım, diye düşündü. *O camı nasıl eski hâline döndürdüysem seni de öyle döndürdüm.* Asla söyleyemeyeceği sözler kafasının içinde yankılandı. "Evet, bu bir güç."

"Saray bu yüzden mi senin peşinde?" diye sordu Nick. "Kumar odasındakiler yasak gücü olan bir kızdan bahsediyorlardı..."

Joan yutkundu. Nick'in kumar oynayanların bu yorumunu duymadığını düşünmüştü, Viking saldırısının görüntüsüne kendini kaptırmış gibiydi. Ama Joan onun her zaman her konuda ne kadar dikkatli olduğunu şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Özellikle de dikkat etmiyor gibi göründüğü zamanlarda.

"Daha önce de senin peşine düştüler," dedi. Bu bir soru değildi.

Joan başıyla onayladı.

Nick'in gözleri tehlikeli bir duyguyla karardı. "Neden yasak?" Joan onun kendi gücünü Argent ve Griffith'in güçleriyle karşılaştırdığını ve görünüşte zararsız bulduğunu düşündü.

Seni o güçle bu hâline dönüştürdüm, diye düşündü yine Joan. *Eskiden başka biriydin.*

Gerçek şu ki, gücü hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl işlediğini ya da nereden geldiğini anlamıyordu. Onu zar zor kontrol edebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi. Ama ürpererek, diğer zaman çizelgesinde kulak misafiri olduğu konuşmaları hatırladı. Bir muhafız fısıltıyla Joan'dan söz etmişti: *Tuhaf bir gücü olan, yarı insan bir kız. O kızda yanlış bir şey var.*

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. "Arkadaşlarının bundan haberi var mı?"

Joan dudağını ısırdı. "Jamie biliyor. Sanırım Tom'a da söylemiş. Onun dışında... sadece büyükannem biliyor. Ve şimdi de sen. Ve... ve sanırım Saray'dan biri şüpheleniyor. Büyükannem kimseye söylememem konusunda beni uyarmıştı."

Nick'in gözlerindeki tehlikeli parıltı derinleşti. "Saray'ın nasıl öğrendiğini merak ediyorum."

Joan o anda asıl tehlikede olanın kendisi değil, peşinden gelenler olduğunu fark etti. Suçluluk duygusu içini kemirdi. Tehlike ona yönelik *olmalıydı.* Joan çocuğun hayatını altüst etmişti. Nick, gücünü en son nasıl kullandığını bilseydi...

"Yüzünde hâlâ o ifade var..." diye mırıldandı Nick. Sesi yumuşadı. "*Seni temin ederim,* Joan. Benden korkmana gerek yok. O güçten kimseye bahsetmeyeceğim. Kimse bunu benden öğrenmeyecek."

Güverteye çıkan birkaç basamağı tırmanırken Joan'ın içinde bir huzursuzluk vardı. Nick, Joan'ın ona ne yaptığını, kim olduğunu öğrenirse...

Joan, Nick'i yanlarında tutarak buradaki herkesi tehlikeye mi atıyordu? Kendi kendine, Saray tarafından aranırken bir arada kalmanın daha güvenli olduğunu söylemişti ama bu doğru muydu? Jamie'nin resmini hatırladı yine, canavarların evinin önünde duran ve içerideki herkesi öldürmeye hazır olan o kahraman resmini. Joan birden bunun çok rahatsız edici bir öngörü olduğunu düşündü. Nick şu anda bir canavar evinin içindeydi, bu tekne Tom ve Jamie'nin eviydi.

Parlak ışığa ve özgür gökyüzüne çıktı. Birisi brandaları indirmiş, kaptan köşküyle güverteyi birbirine bağlamıştı. Joan önce Tom'u gördü, dümenin başındaydı, demirlemek için kıyıya geri geri yanaşırken gemiş omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Sonra Frankie'yi gördü, teknenin burnundaki yastıklı koltukta uyukluyordu, güneş ışığının vurduğu bir yer seçmiş, beyaz göbeğini yaymış horlayarak yatıyordu. Teknenin sarsıntılarından hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Jamie iskeleden Joan'a, "Güzel, uyanmışsın," diye seslendi. Bir kılavuz halatı çekti. "İşte geldik."

Joan, Nick de gelsin diye yerini değiştirdi. *Burası* neresiydi?

Teknelerle dolu büyük bir marinadaydılar, onlarca yelkenli, mavna, sürat ve kanal teknesi öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Yakınlarındaki bayraklarında ve yanlarında çift başlı köpek olan mavnalar ve kanal teknelerinin hepsi Hathawaylere aitti.

Nick etrafına bakınarak, "Burası Limehouse," dedi. "Başladığımız yerden çok uzakta değiliz."

"Hathawayler buraya hâlâ Regent Kanalı Rıhtımı diyor," dedi Tom, "ama evet. Saatlerce muhafızlardan uzak durma oyunu oynamak zorunda kaldık. Bir süre Putney'de kaldık. Baskın sona erdiğinde de buraya geri geldik. İkiniz de uyuyakalmışsınız. Geçiş havuzunda bile uyudunuz."

Joan gözlerini suyun parıltısından alamadı. Hathaway ailesi yürüyüş yoluna yayılmıştı. Kaslı adamlar şezlonglarda oturuyor, hayvanları uyukluyor ya da martıları kovalıyordu.

Joan, Hathawaylerin yanındaki kişiye dönüp bir daha bakmak zorunda kaldı; bulut gibi kabarık siyah saçları olan o tanıdık simaya. Kalbi çarpmaya başladı. "Ruth!" diye bağırdı.

Jamie onun niyetini anlayınca, "*Dikkatli ol*," dedi. "Daha bağlamadım!"

Ama Joan bekleyemedi. Dubaya atlayıp koşmaya başladı. "Ruth!"

Ruth onu iskelenin ortasında karşıladı ve Joan kollarını ona dolarken tökezledi. Bacakları hâlâ tekne yüzünden sallanıyor gibiydi. Ruth da ona sımsıkı sarıldı.

"Buradasın!" dedi Ruth kısık sesle. "Duyduğumda inanamadım!" Başını eğdi, ağzını Joan'ın omzuna dayadı. "Ne oldu? Yer yarıldı da içine girdin! Sonra birdenbire Edith Nowak'tan *Wyvern Hanı*'nda bu dönemde ortaya çıktığın haberini aldım."

Joan şimdiden sarsılmıştı. "Uzun hikâye."

Ruth kollarından ayrılıp yüzünü inceledi, Joan da bu fırsatı değerlendirerek Ruth'a baktı. Üzerinde siyah bir blazer ceket ve bulundukları zamanın dar kesim pantolonlarından vardı. Kırmızı ruju Joan'ın alışık olduğundan daha koyuydu. Bunun dışında her zamanki gibi görünüyordu.

"Ne *oldu*?" diye sordu Ruth tekrar. "Büyükannem Saray'ın seni kaçırdığını sanıyordu!"

"İşteyken bir grup Saray Muhafızı peşime düştü," dedi Joan. "Arkadaşım Margie'yi öldürdüler." Sesinin titrediğini fark etti. "Ve sanırım artık kaçağım. Bileğime bir işaret koydular."

Ruth bunun üzerine Joan'ı kendine çekip sıkıca sarıldı. "Nasıl kaçtın? Wyvern Hanı'nı nasıl buldun? Yanında bir *insan* olduğunu duydum." İnsan derken sanki bir skandaldan bahsedermiş gibi fısıldamıştı. "Onu bir canavar hanına götürdüğünü de."

"Saldırdıklarında Nick de pastanedeydi," diye açıkladı Joan. "Onu da öldürmeye çalıştılar ama birlikte kaçtık. Ve geri kalanı... Gerçekten uzun bir hikâye." İskelede ayaküstü konuşmak için fazla uzundu ve diğerlerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Başparmağının ucuyla diğer parmak uçlarını içi boş bir yumruk hâline getirdi ve sonra elini düzleştirdi. *Daha sonra* anlamına gelen bir Hunt el işaretiydi.

Ruth'un alnı kırıştı. Joan onun tatmin olmadığını anlayabiliyordu ama o da onaylamak için aynı işareti yaptı.

Joan diğerlerini selamlamak için döndü. "Kuzenim Ruth," diyerek onu diğerleriyle tanıştırdı.

"Merhaba," dedi Nick dostça. "Ben Nick."

Ruth onu dikkatle inceledi, film yıldızlarını anımsatan yüzünü, köşeli çenesini, tişörtünün altında görünen kaslarını. Kaşları havaya kalktı. "Joan *seni* bir saldırıdan mı kurtardı?"

"O beni kurtardı," dedi Joan.

Ruth'un ilgisi çok daha ciddi bir şeye dönüştü. "Hayatını mı kurtardı? O zaman ailemizin ona bir borcu var."

Nick hafifçe kızardı. "Birbirimizi kurtardık."

Ruth ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. Sonra diğerlerine döndü. "Siz de diğer kurtarıcılar mısınız?"

"Tom ve Jamie," dedi Tom.

"Tom'un kolunun altındaki de Frankie." Jamie başını eğdi. "Ve sen de meşhur Ruth Hunt'sın. Liu evlerinin baş belası." O kadar dobraydı ki Joan şaka yapıp yapmadığından emin olamadı.

Kızarma sırası Ruth'a gelmişti ama Tom güldü. "Ne yaptın?" diye sordu Ruth'a. "Onlardan çaldın mı?"

"Ben asla..." diye başladı Ruth.

"Çoğu zaman," dedi Jamie. "Biliyorsun, teknik olarak Liu evlerine girmen yasak. Seni güvenli eve götürebilir miyiz bilmiyorum."

"Ciddi misin?" dedi Ruth. Joan da Jamie'nin şaka yapıp yapmadığını hâlâ anlayamıyordu.

"Bir süreliğine onların evlerine girmem yasaklanmıştı." Tom'un ses tonu nostaljikti. "Merak etme. Seni affedeceklerdir. Liuların hepsi yumuşak kalplidir." Jamie'ye baktığında çocuğun ifadesiz yüzü aydınlandı.

Tom kollarında kıpırdanan Frankie'yi bırakmak için eğildi.

Frankie yere iner inmez Hathawaylerin iskele boyunca iskambil masalarını kurdukları yere doğru koştu. Siyah bir kedi onu karşılamak için hızla geldi.

"Hadi," dedi Jamie, yürümeye başlayarak.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Joan. "Bu güvenli ev de neyin nesi?"

"İleride, Liu ve Hathawaylerin ortak bölgesinde bir yer," diye açıkladı Tom.

Joan bunu duyunca şaşırdı. "Liu bölgesinin Covent Garden yakınlarında olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi Jamie. Havaya, Joan'ın bölgeyi göstermek için olduğunu tahmin ettiği orantısız bir şekil çizdi. "Ana Liu evi eskiden Narrow Sokağı'ndaydı. Burası Londra'nın orijinal Çin Mahallesi."

"Eskiden burası çok *hareketliydi*," dedi Tom. "Yük ve yolcu taşıyan büyük teknelerle doluydu. Bir süre dünyanın merkezi gibiydi."

Şimdi de oldukça hareketliydi. Jamie onları marinanın etrafında dolaştırdı, sayısız *Bu Yolu Açık Tutun* tabelasının yanından geçtiler. Hathawayler onları görmezden gelmişti, yürüyüş yolu şezlonglar ve iskambil masalarıyla doluydu. Taze balıklar, domatesler ve tereyağlı ekmekler portatif ızgaralarda cızırdayıp duruyordu. Beyaz saçlı bir adam bir tahtanın üzerinde maydanoz doğruyordu. Her yerde hayvanlar vardı. Neşeli köpekler güverteden güverteye atlıyor, uyuklayan kedilere burunlarını uzatıyorlardı. Bir adamın cebinde parlak tüylü bir sıçan uyuyordu ve bir kuş bir Hathaway bayraklarından birinin tepesine

tünemiş ötüyordu. Bir teknenin bacasının etrafına kıvrılan büyük bir yılan bile vardı.

Joan, Ruth'a yetişti. İleride Tom ve Jamie, Nick'le yürüyordu. Frankie Nick'in ayaklarının dibinde zıplıyordu. Nick eğilerek onun yumuşak başına dokundu. Tom, Hathawaylerin neşeli gürültüsü arasında, "O yavru bir köpek değil," dedi, belli ki Nick'in sorusunu yanıtlıyordu. "*Toy bulldog*, on dokuzuncu yüzyılda soyu tükenmiş bir cins." Nick büyülenmiş gibiydi.

Dar bir teknenin çatısında uyuyan benekli turuncu-siyah bir kedinin yanında yerleri paspaslayan bir kadının yanından geçtiler. Kadın yürüme yolundaki kakofoniyi kesecek kadar yüksek bir sesle ıslık çaldı. Yedi notadan oluşan bu ıslık tizdi ve hiç melodik değildi.

Birkaç tekne ileride, kahverengi sakallı iri bir adam kendi güvertesinde oturuyordu. Göz korkutucu olabilirdi ama Joan onu izlerken, neşeli görünümlü siyah bir köpek içeriden koşar adım çıktı ve tüylerini sevgiyle okşayabilmesi için adamın kucağına yerleşti. Adam köpeği sevme işine ara vermeden kadının melodik olmayan ıslığını tekrarladı.

Şimdi ıslık çalma sırası yürüyüş yolundaki bir şemsiyenin altında sohbet eden bir grup insana geçmişti. Islığın uyumsuz bir koro hâlinde yankılanmasına yetecek kadar uzun süre konuşmaya ara verdiler.

"Bu bir dil aslında," dedi Ruth, Joan'ın sormasını beklemeden, "ama karmaşık bir şey değil. Sadece Tom ve Jamie'yle gelen yabancılar olduğunu söylüyorlar."

"Hunt'ın el işaretleri gibi bir dil mi?" diye sordu Joan. Bütün ailelerin gizli bir dili var mıydı?

"Evet ama bizimki daha iyi," dedi Ruth. O kadar ciddi bir sesle söylemişti ki Joan gülümsemekten kendini alamadı. Anlaşılan canavar aileleri arasındaki rekabet hayatın her köşesine yayılmıştı.

Diğerleri uzun adımlarıyla duyma mesafesinden çıkmışlardı. Joan, Frankie'nin yere düşen bir lokma yiyeceği almak için bir iskambil masasının altına dalışını izledi. Çok geçmeden ağzında tereyağlı ekmekle tekrar dışarı fırladı.

"Hey..." dedi Joan Ruth'a çekingen bir tavırla. Bir yanı sormak istemiyor ama diğer yanı da çaresizce öğrenmek istiyordu. "Babam nasıl?"

Ruth'un gözleri yumuşadı. "O iyi. Büyükannem ona gerçeğin bir kısmını anlattı."

"Ona canavarlardan mı bahsetti?" diye sordu Joan şaşkınlıkla.

"Hepsini değil, sadece sana ne olduğunu açıklamaya yetecek kadarını." Ruth Joan'ın elini tutup sıktı. "Seni bulmak için bizzat uğraşıyordu, medyada büyük bir kampanya başlatmaya kalkıştı. Büyükannem ikinizi de güvende tutmak için ona anlatmak zorunda kaldı."

Joan titrek bir nefes aldı, birden gözleri doldu.

"Ona hayatta olduğunu söyleyebilirim," dedi Ruth, "ama onu görmeye gidemezsin, onunla konuşamazsın. Sen bir kaçaksın, riske giremeyiz. *Onu* da riske atamayız."

Joan bunu biliyordu ama dayanamıyordu. "Peki sahiden iyi mi?"

"Üzgün," dedi Ruth dürüstçe ve Joan güçlükle yutkundu. "Durumu iyi. Hâlâ aynı evde kalıyor. Geçen yıl biriyle tanıştı, Elsa. Kadın geçen bahar onun yanına taşındı."

Düşünmesi bile garipti, babası Joan'ın hiç tanımadığı bir kadınla birlikteydi. Elsa adında bir kadın evlerinde yaşıyordu. Joan onu daha dün görmüşken babasının onsuz altı yıl geçirdiğini hayal etmek zordu.

"İyi biri," dedi Ruth. "Müzik öğretmeni. Ona piyano çalmayı öğretiyor."

Bunu hayal etmek de zordu. "Onunla konuşmak istiyorum," diye fısıldadı Joan.

"Joan..."

"Biliyorum," dedi. Bir anlığına gözlerini kapadı. Ruth tekrar elini sıktı. "Yapamayacağımı biliyorum. Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Aptal olma," dedi Ruth. "O da senin gibi aileden biri."

"Peki ya diğerleri?" diye sormayı başardı Joan. "Herkes iyi mi?"

"Bu sefer bu zamanda değiller."

"Burada sadece sen mi varsın?" diye sordu Joan, şaşırmıştı.

"Seni bulmaya çalışıyorduk," dedi Ruth basitçe. "Herkes farklı ipuçlarının peşinde."

Joan'ın boğazı düğümlendi. Huntları çok seviyordu ve onlar da onu ne kadar çok sevdiklerini her fırsatta göstermişlerdi. Geçen sefer ona yardım etmeye çalışırken ölmüşlerdi. Joan da onları geri getirmek için ölümü göze alabilirdi.

"Geçen yaz eve döndüğümde hepinizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı Joan. Huntların mesajlarını cevapsız bırakmıştı.

Ruth ayağıyla Joan'ın ayağını dürttü, küçüklüklerinden kalma sinir bozucu bir alışkanlıktı. Joan onu karşılık verinceye kadar onu tekrar tekrar dürttü. "Kes şunu," dedi Joan, Ruth'a ama gülümsemekten de kendini alamadı.

"Neden konuşmak istemediğini anlıyorum," dedi Ruth yumuşak bir sesle. "Canavar olduğumuzu öğrendin. Buna dayanamadın."

"Ruth..."

"Bana öyle bakma," dedi Ruth. "İskambil oynarken bile hile yapmayan biri olarak gerçek bir canavar olduğunu öğreniyorsun. Haklıydın. Tabii ki bana cevap vermeyecektin. Çünkü bunun doğru olmasını istemiyordun." Yeşil gözleri tıpkı büyükannesininkiler gibiydi, tıpkı annesinin fotoğraflarındaki gibi. "Öğrendikten sonra çok hastalandın. Bertie vücudunun canavar

yanını reddettiğini söyleyip duruyordu. Haftalarca hasta yattın. Ondan sonra da hiçbir şey hakkında konuşmak istemedin."

Joan başını iki yana salladı. Ruth'un neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu ama gerçekte Joan, Nick'i eski hâline döndürdüğü için harap olmuştu. Onu hasta eden şey buydu.

Yine de Ruth bir konuda haklıydı. Joan bunların hiçbirinin doğru olmasını istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Bir yanı bu dünyayı hiç öğrenmemiş olmayı, kendisinin ve Huntların canavar olduğunu unutabilmeyi diliyordu.

Jamie onları Joan'a araba tamirhanesini hatırlatan bir yere götürdü. Makaralı bir kapı ardına kadar açıktı ve içeride yeşil boyası solmuş, içi dışına çıkarılmış bir tekne vardı. Kaslı bir Hathaway kadını kollarını sıvamış, elinde İngiliz anahtarıyla teknenin üzerinde çalışıyordu. Omzuna konmuş siyah bir kuzgun onu ilgiyle izliyordu.

"Merhaba, Sal," dedi Jamie, kadın onu başıyla onaylayarak selamlamak için elindeki İngiliz anahtarını kaldırdı.

Burası sadece Hathawaylerin evi değildi. Yarım kalmış tablolar bir duvara yaslanmış, yağları kurumaya bırakılmıştı. Boş bir şövalenin altında boya lekeli bir çarşaf düzgünce katlanmış duruyordu. Yarı atölye yarı stüdyo gibi bir yerdi. Kısmen Hathawaylere, kısmen Liulara aitti.

"Hathawayler ve Liular burada birlikte mi yaşıyorlar?" diye sordu Joan Jamie'ye.

"İkimizin de burada odaları var," dedi Jamie. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, Hathawayler teknelerini karadaki yataklarına tercih ediyorlar. Yine de kimse burada sürekli yaşamıyor. Bu..." Düşündü. "Liular ve Hathawayler müttefiktir ve burası ortak buluşma yerlerimizden biri. İnsan dünyasında bunun bir benzeri yoktur." Başka bir makaralı kapıyı kaldırdı. "Hemen şuradan."

Onlara Joan'a *Tranquility*'nin içini hatırlatan rahat görünümlü bir dinlenme odasını gösterdi, sadece teknedekinden biraz daha büyüktü. Mutfak teknedeki gibiydi ve ön taraftaki iki duvarı da kaplıyordu. Karşısına da beyaz kanepeler ve yumuşak tekli koltuklar yerleştirilmişti.

Sol duvardaki büyük yuvarlak pencerelerden içeri öğleden sonra güneşi doluyordu. Dışarıda, sık dişbudak ağaçlarıyla son bulan bir bahçede yabani çiçekler bitmişti, Joan suyun yavaş hareketini ve üzerinde demirli bir kanal teknesinin hafifçe sallandığını görene kadar oranın bir yol olduğunu düşünmüştü. Oysa burası bir kanaldı.

Mutfakta ince bir Liu'yla iri yarı bir Hathaway lavaboda tavayı yıkıyor ve bulaşıkları makineye diziyordu. Joan burada ortak bir öğle yemeği yenmiş olduğunu tahmin ediyordu, kızarmış balık ve zencefil kokusunu alabiliyordu.

İlerideki oturma alanında anka kuşu dövmeli Liular ve kucaklarında kedi ve köpekleriyle Hathawaylerden oluşan yaklaşık yirmi kişilik bir grup sohbet ediyor, çizim yapıyor, telefonlarıyla oynuyordu.

Burası güvenli bir yermiş gibi hissettiriyordu. Liu yerleşkesinin duvarlarla çevrili bahçesiyle teknedeki yaşam arasındaki bu yerin huzurlu bir atmosferi vardı.

Joan böyle düşünürken ortamın havası bozuldu. Liulardan biri Nick'i gördü ve konuşmanın ortasında donup kaldı, şok olmuştu. Ardından diğer Liular da Nick'i fark edince, yumuşak mırıltılar önce yavaşladı sonra kesildi.

Joan'ın midesi bulandı. Nick'in kim olduğunu biliyorlardı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Liulardan bazıları önceki zamanları hatırlıyordu, elbette Nick hakkındaki bilgiyi ailenin geri kalanıyla paylaşacaklardı.

Liuların ardından Hathawayler de kıpırdanmaya başlamıştı. Kaslı cüsseleri de çeneleri gibi gerilmişti. İri elleri koruyucu bir tavra bürünmeleriyle yumruk hâlini almıştı.

Sessizliğin içinde on sekiz yaşlarında bir çocuk yavaşça ayağa kalktı. Onun da yüz hatları Çinlileri andırıyordu ve vücudu tıpkı Tom'unki gibi ragbi oyuncusuna benziyordu. Joan ebeveynlerinden birinin Hathaway olup olmadığını merak etti. Yine de damarlarında Liu gücü taşıyordu, Liuların çok renkli anka kuşu dövmesi iri kolunun etrafında kıvrılmıştı.

Jamie ellerini yavaşça kaldırdı. "Liam, açıklayabilirim."

Liam duyduklarına inanamıyormuşçasına, "*Açıklamak* mı? Açıklayacak ne var ki?" diye sordu. Titreyen parmağıyla Nick'i işaret etti. "O *şeyin* burada ne işi var?"

"Ona öyle deme!" diye tersledi Joan. "O bir *şey* değil!" Şimdi gerçekten midesi bulanıyordu. Nick'i buraya getirirken ne *düşünüyordu* acaba?

Nick, Joan'ı telaşlandırarak Liam'a hitap etmek için öne çıktı. "İnsan olduğum için endişeleniyorsun," dedi ciddi bir ses tonuyla. Joan güçlükle yutkundu. Aslında neden endişelendiklerini bilmiyordu. "Korkmanıza gerek yok, yemin ederim. Bu dünya hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim. İnsanların öğreneceğinden endişelenmenize gerek yok."

"*İnsanların öğrenmesi mi?*" diye tekrarladı Liam kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Nick başını yana eğdi. Sorulmamış soruyu anlamış mıydı? Liam'ın sözleri *sence korktuğumuz şey bu mu?* der gibiydi. Yoksa Joan'ın gördüğünü mü görmüştü, Nick konuşurken Liular irkilmiş ve geri çekilmişti.

"Onu nasıl buraya getirirsin?" diye sordu Liam Jamie'ye. Sesi titremeye "*Müttefiklerimize?* Ne *bok* dönüyor, Jamie?"

"Ses tonuna dikkat et," diye kızdı Tom, korumacı bir tavırla. Yine de şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı. Görünüşe göre Jamie ona Nick'ten henüz söz etmemişti. Tom, Liuların yanlarındaki bir insana neden böyle tepki verdiklerini anlamıyordu.

"Dinleyin." Joan ellerini kaldırdı. Bu iş şiddete mi dönüşecekti? "Jamie'den onu buraya getirmesini *ben* istedim ama bu kesinlikle bir hataydı. Özür dilerim. Hemen şimdi gidiyoruz."

"Hayır." Bu yeni bir sesti. Gruptan bir kadın ayağa kalktı. Her kimse hem Hathawaylerden hem de Liulardan saygı görüyordu. Oda bir anda sessizleşti. "Kalabilirsiniz," dedi Joan'a.

Joan'ın tahminine göre otuz yaşlarındaydı, uzun boylu ve siyahiydi, gözlerini kısmıştı. Ayakta bir balerin gibi dik duruyordu.

Joan'ın onu tanıması uzun, çok uzun zaman aldı, onunla ilk karşılaştığında daha gençti. Sonra arı sokması gibi bir acıyla çok canlı bir anıyı hatırladı. Bir hücrede uyanışını. Joan'ın nefesi kesildi. Kalbi duracak gibi oldu.

"Astrid?"

Astrid'in burada ne işi vardı? Joan'la geçen sefer arkadaş olmuşlardı, ta ki Astrid Nick'in adamlarından biri, hatta sağ kolu olduğunu açıklayana kadar. Joan Holland Köşkü'ne döndüğünde Astrid onu yakalamış ve bir hücreye atmıştı.

Korku Joan'ın ellerini, ayaklarını uyuşturmuştu. Önce Astrid'e sonra Nick'e baktı. Geçen sefer yan yana savaşmışlardı. Bu işte yine birlikteler miydi? Bütün bunlar canavar dünyasına sızmak için bir plan mıydı? Bu odadaki herkesi öldürmek için mi rol yapmışlardı?

Birden bulundukları yer artık huzurlu görünmemeye başladı, çok dar, çok havasızdı. Bir katliam için ideal bir yer gibiydi.

Ama Nick'in ona dönen bakışlarında kötü niyet yok gibiydi.

"Demek beni hatırladın," dedi Astrid Joan'a. "Hatırlayacağından emin değildim."

Joan'ın korkusuna kafa karışıklığı da eklendi. Astrid nasıl burada olabilirdi? Astrid bir *insandı*. Joan onunla Holland Köşkü'nde bir gönüllü olarak tanışmıştı ve Nick gibi Astrid de bir canavar avcısı çıkmıştı.

"Kuzenimi nereden tanıyorsun?" diye sordu Jamie, Joan'a yavaşça.

"*Kuzenini* mi?" Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Holland Köşkü'ndeyken adı Astrid Chen'di. Joan aslında soyadının bu olmadım anladı. "Astrid Liu mu?"

"Evet, Joan," dedi Astrid, sanki Joan'ın daha çabuk anlamasını bekliyormuş gibi sabırla. Diğerlerine seslendi. "Onlar için bir oda bulun. Siz o işi hallederken ben de Joan'la konuşacağım."

Joan tekrar Nick'e döndü. Şaşkın görünüyordu. Astrid'i Joan'ı tanıdığından daha fazla tanımıyordu.

"Kuzenimi nereden tanıyorsun?" diye fısıldadı Jamie tekrar Joan'a. "O önemli biri, geleceğin aile reisi."

Aile reisi mi? Joan bunu da anlamaya çalışarak başını hafifçe iki yana salladı. Burada neler oluyordu? Liu ailesinin reisi neden geçen sefer Nick'in tarafında savaşmıştı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden şimdi Joan'la konuşmak istiyordu?

"Her şey yolunda, Joan," dedi Astrid. "Burada hiçbirinize zarar gelmeyecek. Size söz veriyorum."

"Kime göre zarar?" diye sordu Joan.

Astrid'in gözlerinin kenarları kırıştı ama ağzı kıpırdamadı. Joan'ın aklına Ying Liu'nun gülümseyişi geldi. Astrid sesini yükseltti. "Odayı boşaltın, lütfen."

Liular bunu bir emir olarak algıladı. Ayağa kalktılar ve Hathawayler de onları takip ederek hayvanlarına seslendiler. Köpekler ve kediler uykularından uyandı, kuşlar omuzlara doğru kanat çırptı. Ardından herkes ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı, bazıları teknelere, bazıları da odanın doğu ucundaki kapıya yöneldi.

Sadece Jamie ve Tom tereddüt etti.

"Birlikte kalmamız gerekmez mi?" diye fısıldadı Ruth.

Astrid'in ifadesi yeterince açıktı: *Burada hiçbirinize zarar gelmeyecek.* Canavarlar böyle sözleri ciddiye alırdı.

"Sorun yok," dedi Joan. Burada neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. "Git ve bir oda bul. Ben sonra gelip seni bulurum..."

"Üst katta olacağız," dedi Jamie. "Liu odaları sağda."

Joan başıyla onayladı. Ruth'a hızlıca bir işaret yaptı: Başparmağıyla Nick'e gösterip işaret parmağını başparmağının üzerine attı. *Ona göz kulak ol.* Söz verilmiş olsa bile Liuların ona attıkları bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Üstelik Nick haklarında onlardan korkacak kadar bile bir şey bilmiyordu.

Ruth bunu anladığını göstermek için başını hafifçe salladı. "Yine de o uzun hikâyeyi yakında gerçekten dinlemem gerekecek," diye mırıldandı.

Oda boşaldı. Joan gözlerini Astrid'e dikti. Astrid'in dik duruşunda Liu ailesine benzerliğini görebiliyordu artık, Ying ve Jamie'de de aynı hafif resmiyet havası vardı.

Diğer herkes gittiğinde Joan tekrar konuşacak gücü buldu. "Nick'in yanında savaşmıştın." Buna inanamıyordu. "Sen..." Sonra birden o kadar sinirlendi ki güçlükle konuşabildi. "*Ailemi* öldürmesine yardım ettin." Sesi duygusallıktan çatallanmıştı. "Bütün o insanları öldürdün! Bir canavarken bunu nasıl *yaparsın*? Sen bizden birisin!"

"Kimden biri?" diye sordu Astrid. "Ben senden daha fazla canavar değilim, daha fazla insan da değilim. Sadece farklı seçimler yaptık."

Joan ona bakakaldı. O da Joan gibi yarı insan mıydı? "Ama..."

"Gel hadi," dedi Astrid. "Sana çay getireyim de her şeyi nasıl berbat ettiğini anlatayım."

ON DÖRT

Astrid mutfağa gidip resim paleti gibi rengârenk teneke ve karton çay kutularla dolu dolabın kapağını açtı. Çince yazıları olan kırmızı teneke kutular, Fortnum & Mason'ın süslü mavi kutuları ve büyük bir kutu PG Tips ve Yorkshire karışımı... Astrid soluk sarı bir kutu seçti. "Zencefil seviyorsun, değil mi?" Gümüş bir demliğe kaşıkla çay koydu ve ardından üstüne sıcak su ekledi. Havaya yavaşça zencefil ve limon otu kokusu yayıldı.

Astrid diğer zaman çizelgesinde eskrimciydi. Holland Köşkü'nde turistlere köpük kılıçlarla nasıl dövüşüleceğini öğretirdi. Hâlâ dövüşebilecek gibi görünüyordu, siyah pantolonu ve siyah ceketinin içinde fit ve dengeli duruyordu. Başka bir dolabın kapağını açıp kırmızı-beyaz kayık şeklindeki seramik kavanozu çıkardı. "Sadece portakal aroması kaldı." Astrid burnunu kırıştırdı. "Kimse yemeyecekse bunların ne anlamı var ki?"

Joan yine sinirlenmişti, öfkesi geçmiyordu. Astrid neden bisküvi ve çay için böyle titizleniyordu ki? "*Haftalarca* Holland Köşkü'nde takıldık!" Orada birlikte gönüllü olmuşlardı. İkisinin de babası Çinli olduğu için bağ kurmuşlardı. Aralarında şakalar yapmışlardı. Joan, Astrid'e Londra'daki ilginç ailesinden bahsetmişti. Ve tüm bu süre boyunca Astrid, Nick'le birlikte o aileyi öldürmek için planlar yapmıştı.

"Hatırlıyorum," dedi Astrid. Diğer zaman çizelgesinde her zaman canlıydı, gülerken, suratını asarken ya da gözlerini devi-

rirken ifadesi tüm yüzüne yayılırdı. Şimdiyse daha sakin görünüyordu. Joan'ın onun ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Joan ona doğru birkaç adım attı. Kendi duyguları da karmakarışıktı. "O gece orada mıydın?" Bağırmak istedi, Astrid'in de ona bağırmasını istedi. Joan'ın ailesi *ölmüştü.* Bir açıklamaya ihtiyacı vardı. "Oradaydım. Büyükannem öldüğünde oradaydım!" Büyükannesinin kanını yeniden ellerine hisseder gibi oldu; elbisesini ağırlaştırmış, parmaklarına bulaşmış, kasap dükkânının andıran bir koku havaya yayılmıştı. Nefesinin hızlandığını duyabiliyordu. "Kuzenim Bertie öldü. Ada teyzem ve Gus dayım da."

"Çok üzgünüm." Astrid, Joan'ın yaşaran gözlerine baktı. "Bunları yaşadığın için üzgünüm."

"*Üzgün* müsün? Kaç kişiyi *öldürdün*? Ailemi öldürmesine yardım ettin."

"O gece orada *değildim.* Bir ara onunla birlikte yan yana savaştım ama o gece değil."

Joan'ın ciğerlerindeki hava sanki yumruk yemiş gibi tıslayarak çıktı. "Ama ona yardım ettin. Geçen sefer onun tarafındaydın."

"Ona yardım ettim," diye kabul etti Astrid. "Onunla birlikte savaştım." Joan'ın bir sonraki sorusunu geçiştirdi. "Liular onun tarafında olduğumu bilmiyor."

"*Neden?*" Joan bunu anlayamadı. "Tanrım, Astrid. Nasıl *olur* da onun tarafında olursun? O canavarları katlediyordu!"

Astrid hayal kırıklığına uğramış hâlde iki küçük fincana çay doldurdu, bir parmağı çaydanlığın kapağındaydı. Buhar yükseldi, penceredeki lekeler buğulandı. Eğildikçe yüzü gölgeleniyor, daha genç görünüyordu, Joan'ın bir zamanlar tanıdığı Astrid'e daha çok benziyordu. "Canavarlarla, kendi halkımla nasıl savaşabilirim?" dedi Astrid. "Bilmiyorum, Joan. Sen kendi halkınla nasıl savaşabilirsin?"

"Ben..." Joan, Astrid'in ifadesi karşısında ne diyeceğini bilemedi. Joan insanlara karşı savaşmamıştı. Sadece Nick'le savaşmıştı. "Savaşmadım."

"Yani kayıp insanları henüz fark etmedin mi?"

Duraksama sırası Joan'daydı. Oda birdenbire çok sessizleşmişti, tek ses buzdolabının alçak uğultusuydu. "Kayıp mı?"

"Bu zaman çizelgesinde insanlar kayıp, geçen sefer burada olan insanlar."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Ama Joan'ın aklına hemen Bay Larch'ın nazik, yuvarlak yüzü gelmişti. Dönem başladığından beri okulda yoktu. Margie onun kim olduğunu bile bilmiyordu. *Kütüphanenin arkasında Bay Larch Okuma Bahçesi diye bir yer var,* demişti Margie. *On yıl önce ölen bir öğretmene adanmış. Oradan mı bahsediyorsun?*

"Hadi ama Joan," dedi Astrid, eski tedirginliğiyle. "Sence onlara ne oldu?"

Bay Larch yaz tatilinde başka bir kasabaya taşınmış olmalıydı. Başka bir okulda öğretmenlik yapıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. "Ben..." *Ben bilmiyorum,* demek istedi Joan.

Ama sorun sadece Bay Larch değildi. Londra'daki son günlerinde Joan, büyükannesinin mahallesinde olmayan başka yüzler de fark etmişti: süpermarket kasasında çalışan bir kız, metro istasyonunun önündeki dilenci, öğleden sonraları kanişini gezdiren komşu. O zamanlar bunu pek düşünmemişti, insanların rutinleri değişirdi. Ama şimdi merak ediyordu. *Sence onlara ne oldu?*

Joan başını iki yana salladı ama midesi sanki kusmak üzereymiş gibi aniden acıyla kasıldı. Sanki bedeni aklının alamayacağı kadar büyük bir gerçeği anlamaya başlamıştı.

Astrid fincanlardan birini uzattı. Joan tereddüt etti. Astrid geçen sefer ona ilaç vermişti. Ama Joan şimdi herhangi bir zarar verme niyetinde olduğu hissine kapılmamıştı. Ateşkese hazırmış gibi görünüyordu.

Fincan o kadar sıcaktı ki Joan kenarından tutmak zorunda kaldı. Krizantem desenine gözlerini kırpıştırarak baktı. Herhangi

bir Çin marketinden alabileceğiniz türden ucuz bir mavi-beyaz fincandı, aynısından babasının evinde de vardı.

"Nerede olduklarını sanıyorsun?" Astrid'in sesi daha yumuşaktı.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Joan tekrar başını iki yana salladı.

"İnsanların bir koruyucusu vardı," dedi Astrid. "Bir kahramanı. Sense onu eski hâline döndürdün. Yaptığı ve yapacağı bütün eylemleri geri aldın. Bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı düşündün?"

"Ben..." *Nick dışında kimseye karşı savaşmadım*, demek istedi Joan. Ama Bay Larch neredeydi? Bütün o kayıp insanlar neredeydi? Joan'ın vücudu yeniden kasıldı. Biliyordu aslında. Joan biliyordu. Margie, *Bay Larch kim?* diye sorduğu anda derinlerde bir yerde gerçeği anlamıştı.

Birden eli bardağı tutamayacak kadar titremeye başladı. Tezgâhın üzerine koyarken çayı koyu renkli ahşabın üzerine döktü.

Bay Larch kayıp değildi. Başka bir okulda da değildi. Bu zaman çizelgesinde ölmüştü. Canavarlar insanları avlar, hayatlarını kısaltır, bazen de tamamen öldürürdü. *Onun yaptığı her şeyi geri aldın.* Joan, Nick'in öldürdüğü canavarların hepsini geri getirmişti. Kaç insan *öldürmüşlerdi*?

"Bizim için karmaşık bir durum, değil mi?" dedi Astrid. "Bir tarafta insan ailemiz var, diğer tarafta canavarlar. Biz hem insanız hem de canavar. Bir taraf için savaşırsak, bu diğerine *karşı* savaşmak anlamına gelir. Seçimlerimiz açık ya da net değil."

Joan Nick'i serbest bıraktığında, onunla ailesi –canavar ailesi– arasında bir seçim yaptığını düşünmüştü. İnsan ailesini, arkadaşlarını, yabancıları düşünmemişti. Kahramanın koruyacağı bütün insanları. Onları düşünmesi gerekirdi. İçi suçlulukla doldu. Bu yaptığını haklı çıkaramazdı.

Her şeyi mahvettin, demişti Astrid.

"İnsanları mı seçtin?" diye fısıldadı Joan. "Diğer yolu mu seçtin?" Yüzünde bir şey hissetti ve yanağına dokundu. Parmak uçları ıslanmıştı. Ağlıyor muydu? Bu zaman çizelgesinde kaç kişi ölmüştü? Nick kaç kişiyi kurtarmıştı? Bu kabul edilemeyecek kadar büyük, korkunç bir şeydi.

"Hayır," dedi Astrid.

Joan'ın duyduğunu algılaması bir saniye sürdü. "Ne?"

Astrid pencereden dışarı bakıyordu. Bahçedeki otlar çok büyümüştü, suya kadar uzanan uzun çimenlik pembe çiçekler ve sarı papatyalarla kaplıydı. "Hayır, insanları ya da canavarları seçmedim," dedi. Sesinde hâlâ aynı donukluk vardı, ama şimdi biraz duygu kırıntısı hissediliyordu. Hâlâ bir şeyler *hissediyordu*, Joan o zaman anladı. Astrid'in bu duygusuz hâlleri, kaynayan ve derin bir şeyin üzerindeki ince bir örtü gibiydi. "Onunla bu yüzden savaşmadım."

Her şeyi mahvettin.

Joan'ın göğsündeki yoğun suçluluk duygusuna dehşet eşlik etmeye başladı. Astrid bu manzaraya değerli ve geçici bir şeymiş gibi bakıyordu. Sanki kaybedilebilecek bir şeymiş gibi. Sanki Nick'in canavarları katletmesinden, kurtardığı onca insanı kaybetmesinden daha kötü bir kader olabilirmiş gibi.

Astrid bir tabureye oturdu, kendi fincanı kucağındaydı. Tabureler dev Hathawayler için yapılmıştı ama Astrid'in bacakları yere değecek kadar uzundu.

"Liuların mükemmel hafızları vardır," dedi Astrid yavaşça. "Bazılarımızınsa bundan daha kuvvetli bir gücü vardır. Bazılarımız önceki zaman çizelgelerinin parçalarını hatırlar. Ama bundan bile daha farklı bir gücümüz var. Çok az Liu'da bulunan bir güç." Astrid bununla gurur duyuyor gibi görünmüyordu, aksine en az Joan kadar midesi bulanıyormuş gibiydi. Astrid titrek bir nefes aldı ve aniden içinde tuttuğu duygu yüzüne yayıldı. Joan bunun dehşet olduğunu gördü. Dehşet ve korku.

"Henüz olmamış şeyleri hatırlarız," dedi Astrid. "Ve ben..." Sesi titriyordu. Tekrar denedi. "Neyin gelmekte olduğunu gördüm."

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?" Astrid birden çok daha yaşlı göründü, yenik ve yorgun. Dehşeti de yorgun ve gerçekçiydi. Joan onu çok savaşmış ve kaybetmiş bir asker olarak hayal etti.

"Sonu gördüm," dedi Astrid kısaca. "Önemli olan her şeyin sona erişini. Pek çok kişi ölecek. Her iki taraftan da, sayılamayacak kadar çok canavar ve insan. Onun öldürdüğünden ya da kurtardığından çok daha fazlası. Neden onun tarafında savaştığımı bilmek ister misin? Çünkü bunun nasıl durdurulacağını gördüm. O durdurabilirdi. O zaten bunun için savaşıyordu." Elleri yumruk hâlini aldı. "Ama sen *onu* durdurdun."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı Joan. "Ne olacak? *Ne* geliyor?"

Astrid'in bakışları garip bir şekilde yenilgiyle doldu, Joan üzerine bir hayal kırıklığı dalgasının çöktüğünü hissetti.

"Peki, *söyle* bana," dedi Joan. "Kayıtlarda var mı? *Neyi* durdurmuş olabilir? *Ne zaman*?"

"Ne söylememi istiyorsun? Onun yerine geçip kahraman olman gerektiğini mi? Ya da birlikte çalışabileceğimizi mi? Sen ve ben. Kıyameti birlikte mi durduracağız? Askerleri mi toplayacağız?"

"Gerçekten bir şey olacağına inanıyorsan... onun durdurabileceği bir şey..."

Astrid'in yüzünden duygu seli geçti ve bir an için Joan'ın hatırladığı, o hayat dolu Astrid'e dönüştü. "*Biliyorum!* Onu gördüm! Ve ben sadece..." Yüzünden suçluluk okunuyordu. "Seni ortadan kaldırmamız gerektiğini biliyordum. Nick'e senin tehlikeli olduğunu söyledim, o odada tek başınayken bile tehlikeliydin. Ona seni öldürmemiz gerektiğini söyledim ama o kimsenin sana dokunmasına izin vermedi."

Joan yutkundu. Nick'in onu bu şekilde koruduğunu bilmiyordu. Birden hayal kırıklığı yeniden öfkeye dönüştü. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Önemli olan her şeyin sona erişi mi? "Bana bunların hiçbirini anlatmadın!" dedi kısık sesle. "Bana bir canavar olduğunu bile söylemedin! Bir şeyler yapabilir..."

"*Ne* yapabilirdin?" dedi Astrid. "Sonunda farklı bir karar mı verirdin?"

Joan tereddüde düştü. İçten içe gerçeği biliyordu. Geçen sefer ailesini kurtarmak için her şeyi yapardı. Odaklandığı tek şey buydu. Belirsiz, korkunç bir gelecek hakkında uyarılmak onu durduramazdı. Bir otobüsün çarpması da onu durduramazdı. Bu düşünce zincirinin ardındaki detayları düşünmeye başladı. Bay Larch ve diğer kayıp insanlar hakkında bir şeyler bilseydi... Ama bu soruyu kendine sormaya dayanamazdı. Cevabından korkuyordu. "Ailem ölmüştü." Göğsü sıkıştı.

"Ailen ölmüştü," diye yineledi Astrid. "Ama şimdi kahraman onların yerine öldü." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Seni kendim öldürmeliydim." Joan'ın irkildiğini gördü. "Ah, merak etme. Artık bunların hiçbir anlamı yok."

Joan'ın ondan daha çok korkması gerekirdi. Ama korkmadı. Astrid yenilmiş görünüyordu. Ve bu hâli bile diğer zaman çizelgesindeki rekabetçi eskrimciden farklıydı. Holland Köşkü'nde turistler için tarihî dövüş stillerini göstermiş ve gösteri maçlarında –önemli olmadığında bile– her zaman kazanmak için dövüşmüştü. "Neden böyle *konuşup* duruyorsun?" diye sordu Joan.

"Ne gibi?"

"*Hiçbir anlamı yokmuş* gibi şeyler söylüyorsun. Korktuğun şey her neyse, henüz gerçekleşmedi bile!"

"Büyükannen gibi konuşuyorsun." Astrid'in sesi yorgun geliyordu. "O da bunu onsuz durdurabileceğini sanıyordu. Ama bu son artık kaçınılmaz."

Büyükannesi bunu biliyor muydu? Joan sormak için ağzını açtı ama Astrid hâlâ konuşuyordu.

"Hiç iki satranç ustasını oynarken gördün mü?" diye sordu Astrid. "Aslında hiçbir zaman oyunu bitirmezler. Yarı yolda ikisi de sonucu görür. Oynamayı bırakırlar, el sıkışırlar ve giderler. Oyunun nasıl biteceğini bildikten sonra bu hareketleri yapmanın ne anlamı var?"

"Hiçbir şey kaçınılmaz değildir," dedi Joan. "Daha önce de zaman çizelgesini değiştirdim. Benim gücüm..."

"Senin *gücün* mü?" Astrid yine bir duygu patlaması yaşıyordu. "Tanrım, Joan, gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Cebini yokladı ve basit, kartvizite benzeyen bir şey çıkardı. Bir köşesinde mavi bir kuş basılı kalın, beyaz bir kartondu. Birisi kartın üzerine tükenmez kalemle bir şeyler yazmıştı: ~~5~~ 4. "Bana henüz inanmıyorsun," dedi. "Tam olarak değil. Ama yakında inanacaksın. Ve inandığında, benden yardım isteyeceksin."

Bu kart neydi? Joan daha önce de böyle üzeri çizilmiş rakamlar görmüştü ama nerede? Birden aklına geldi. Aaron ona arkasına rakamlar kazınmış bir broş vermişti. Bu bir yolculuk jetonuydu, içine zaman yerleştirilmiş bir nesne. "Bekle!" diye seslendi Joan, Astrid'in niyetini anladığını –zamanda yolculuk yapacaktı– belli ederek. "Gidemezsin!"

Astrid çoktan arkasını dönmüştü. "İnanmaya başladığında gelip beni bulmaya kalkışma sakın," dedi. "Ben zaten bu savaşı verdim. Oyunun sonunu oynamama gerek yok." Yürümeye başladı, adım atmaya devam ederken gözden kaybolarak Joan'ı mutfakta yalnız bıraktı.

ON BEŞ

Joan tezgâhı kavrayıp buharı hâlâ tüten çaydanlığa baktı. Astrid doğruyu söylüyor olabilir miydi? Korkunç bir şey yaklaşıyor olabilir miydi?

Bu sıradan mutfağın ortasındayken böyle bir uyarı kulağa gerçek değilmiş gibi geliyordu. Konuşmanın geri kalanına gelince... Suçluluk duygusu Joan'ın göğsüne gülle gibi oturmuştu. Bay Larch hâlâ hayatta olmalıydı; Joan olmasaydı hayatta olacaktı. Sırf ailesini geri istediği için bu zaman çizelgesinde kaç kişi daha ölmüştü?

Joan hareket ettiğinin farkında bile olmadan, kendini diğerlerinin gittiği yöne doğru ilerlerken buldu. Bir sonraki oda boş bir oturma alanıydı. Bir av köpeğinin karikatür çizimi, işlek bir marinanın suluboya resmi, dışarıdaki kanalın yağlıboya resmi gibi eklektik sanat eserleriyle dolu galeriye benzer bir yerdi. Sanat tarzları karmaşık olabilirdi ama oda hoş bir dinginlik hissi veriyordu. Böylesine çalkantılı düşüncelerle böylesine sakin bir yerde dururken Joan yine hiçbir şey gerçek değilmiş gibi hissetti.

Bu zaman çizelgesinde insanlar kayıp. Sence onlara ne oldu?

Bizim için karmaşık bir durum, değil mi? Seçimlerimiz açık ya da net değil.

Odanın sonunda bir merdiven vardı. Joan merdivenin dibinde durmuş, tırabzana tutunuyordu. Kusacakmış gibi hissediyordu. Nick'in canavarlara yaptığı katliamlarını geri almıştı ve şimdi insanlar ölmüştü. Bu durumu bir şekilde tersine çevirebilirse,

o zaman canavarlar, kendi ailesi de dâhil olmak üzere yeniden ölmüş olacaktı. Her çözümün katlanılmaz sonuçlar doğurduğu bir denklemdi bu.

Aklına Astrid'in sözleri geldi. *Ben insanları ya da canavarları seçmedim.*

Joan boğazındaki yumruyla birlikte yutkundu. Nick yerine ailesini seçmesi insanların ölmesine neden olmuştu ama Astrid haklıysa sonuçları daha yeni başlıyordu. *Pek çok kişi ölecek,* demişti Astrid. *Her iki taraftan da. Onun öldürdüğünden ya da kurtardığından çok daha fazlası.*

Astrid haklı *olabilir* miydi? Korkunç bir şey yaklaşıyor olabilir miydi? Nick'in durdurabileceği bir şey? Joan sebep olduğu insan ölümlerinden daha kötü bir şeyden sorumlu olabilir miydi?

Joan gözlerini kırpıştırarak tırabzandaki eline baktı. *Ne söylememi istiyorsun? Onun yerine geçip kahraman olman gerektiğini mi? Artık bunların hiçbir anlamı yok.* Ama Nick'in olacakları durduracak gücü varsa bunu başka biri de yapabilirdi. Ve Joan daha önce zaman çizelgesini değiştirmişti...

İşin aslı, gücünü sadece bir kez kasıtlı olarak kullanmıştı, o da Nick üzerinde. Onun dışında hep kendi iradesi dışında ortaya çıkmıştı. Büyükannesi öldüğünde Joan yanlışlıkla altın bir kolyeyi cevhere dönüştürmüştü, Whitehall Sarayı'nda kapıda kaldığında elini anahtar deliğine dayamış ve metali eski haline dönüştürmüştü.

Parmak ucuyla tırabzanın parlak cilasına dokunacak şekilde elini kaydırdı. Gücünün nasıl kullanılacağından bile emin değildi. Tek bildiği, bunun bir yaratma gücü olduğu ve Saray'ın bunu yasakladığıydı.

Derin bir nefes alıp konsantre oldu. Etrafındaki zaman çizelgesinde hafif bir direnç, esintinin hafif baskısı gibi bir şey hissediliyordu. Joan daha da konsantre oldu. İçinde dün gece olmayan bir enerji titreşimi vardı. Parmaklarının altındaki ah-

şabın esnek ve yeşil olduğunu, kabuk bağladığını hayal etti. *Kendini serbest bırak,* dedi.

Hiçbir şey olmadı.

Eski hâline dön, dedi Joan tahtaya. *Zamanını geriye al.*

"Orada öylece duracak mısın?" diye sordu biri sabırsızca.

Joan irkilerek başını kaldırdı.

On sekiz yaşlarında bir çocuk merdivende, onun tepesinde duruyordu. Saçları kül sarısıydı –neredeyse griye çalıyordu– ve köşeli yüz hatlarıyla yumuşak ağzının etrafında bir perde oluşturuyordu. Joan en çarpıcı özelliğinin gözleri olduğunu söyleyebilirdi, ona büyükannesininkileri hatırlatmıştı: parlak yeşil ve zümrüt kadar sert. Ama sonra dövmesini gördü. Soluk tenli kolundaki siyah hatlar çok belirgindi: Yanık bir ağacın solmuş dalları.

Argent ailesindendi, Nick'e bir köpekmiş gibi hareketsiz durmasını emreden adamın ailesinden.

Çocuk Joan'ın, dövmesini inceleyen bakışlarını takip etti. "Sorun ne?" Gözleri dramatik bir korku taklidiyle irileşti. Joan çocuğun onunla alay ettiğini fark etti. "Argentları sevmiyor musun?" Joan'ın gözlerinin içine bakmak için eğildi. "Benden korkuyor musun?" Yüzünde beklenmedik bir samimiyet belirdi. "Bence korkuyorsun. Bence benden o kadar korkuyorsun ki bu odadan kaçman gerekiyor."

"Ne?" Joan ona şaşkınlıkla baktı, kafası karışmıştı. Ondan korkmuyordu. Argent'ın gücünden iğreniyordu, evet ama korkmuyordu.

Çocuk sırıtmaya başladı. "Biliyor musun," dedi, "Argent gücünün bir yarı-insan üzerinde işe yarayıp yaramayacağını hep merak etmişimdir. Sanırım sadece tam insanlarda işe yarıyor."

"Gücünü üzerimde kullanmaya mı çalıştın?" Joan en ufak bir zorlama hissetmemişti ama bu çocuğun kontrolü altında olma düşüncesi midesini bulandırdı. "İğrenç," dedi. "Bu gücü kimsenin üzerinde kullanmamalısın!"

"Ah, tamam," dedi çocuk. Miskin bir el hareketiyle onu selamlar gibi alnına dokundu. Sonra onu iterek yanından geçti geçti ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Joan sarsılmış hâlde arkasından bakakaldı. Neden buradaydı ki? Burası Hathawaylerle Liuların yeri değil miydi?

Sonra aniden çocuk geri gelebilecekken burada tek başına durmaması gerektiğini fark etti. Diğerlerinin yanına gitmeliydi. Merdivenlere yöneldiği sırada gözüne tırabzandaki soluk iz çarptı. Bir güneş ışığı parçası mıydı? Joan parmağının ucunu işaretin üzerine koydu, tam uyuyordu. Parmağını ileri geri hareket ettirdiğinde önce pürüzsüz vernik, sonra pürüzlü ahşap ve ardından tekrar pürüzsüz verniği hissetti.

Bunu o mu yapmıştı? Joan işarete baktı. Verniği sıyırıp atmış, geriye işlenmemiş, çıplak bir ahşap mı bırakmıştı? Gücünün sanki ona cevap verircesine içinde körüklenmiş bir alev gibi titrediğini hissetti. Hâlâ zayıftı ama öncekinden biraz daha güçlü görünüyordu.

Yukarıdaki katta bir depo dönüşümünün kalıntıları görülüyordu. Zemin katta duvarlar sıvanmıştı ama burada her şey açıktaydı. Boyanmamış ahşap kirişler tavan boyunca çaprazlama uzanıyor ve ham tuğla görünüyordu.

Joan geniş koridor boyunca yürüdü ve üzerinde kâğıttan bir tabela bulunan bir kapıya ulaştı: *Buradayız.* İçeride, ev gibi bir yaşam alanı olan küçük bir daire vardı. Uyumsuz kanepeler ve el örgüsü örtüler Joan'a ana Liu evini hatırlattı. Kanala bakan bir balkonda Ruth ve Nick'i gördü. Bu mesafeden bakıldığında saçları siyahın aynı tonunda gibiydi, Ruth'unki kıvırcık, Nick'inki düz.

Birkaç ay önce Joan onları bir arada görse dehşete düşerdi, Nick'in Ruth'u öldürmek için burada olduğunu düşünürdü. Ve belki de Ruth şanslı bir atış yaparak *onu* öldürürdü.

"İşte buradasın!" diye seslendi Ruth, Joan'a. Sürgülü kapıyı açmak için eğildi. "Gel bizimle otur!"

Joan yanlarına doğru yürüdü. Dışarıdan bakıldığında bina daha çok bir depoya benziyordu. Dış duvardaki solmuş beyaz boya orada eskiden bir tabela olduğunu işaret ediyordu. Balkon sonradan eklenmişti, mavi tırabzanları eskimiş kahverengi tuğlayla parlak ve modern bir kontrast oluşturuyordu.

"Tom'la Jamie burada değil mi?" diye sordu Joan, Ruth aralarındaki koltuğa oturabilmek için ayaklarını sürüyerek ilerlerken.

"Yiyecek bir şeyler almaya gittiler," dedi Nick. "Birazdan dönerler."

"Peki siz ikiniz..." dedi Joan kararsızca. "Aranız iyi miydi?" Ruth ve Aaron birbirlerinden nefret ederlerdi. Ruth ve Nick'e gelince... Aslında hiç tanışmamışlardı. Ruth, Nick'in adamlarından biri tarafından bıçaklanmıştı, en fazla bu kadar yaklaşabilmişlerdi.

Nick'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Artık hayatımla ilgili her şeyi biliyor." Buna aldırmıyor gibiydi. "Ve bana senin çocukluğunla ilgili bazı hikâyeler anlattı."

"Ne gibi hikâyeler?" Joan temkinli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Sadece komik olanları," dedi Ruth, Joan'a hiç de güven vermeyen bir el hareketiyle. Joan daha dik oturdu. "Şimdi bir tane daha hatırladım!" dedi Nick'e. "Havuçtan bir gece lambası yapmaya çalışmıştı!"

"Ne?" dedi Nick.

"Bir gece, havucu elektrik prizine sokmaya çalışırken yakaladım onu. Çünkü büyükannem ona havuçların karanlıkta görmeye yardımcı olduğunu söylemiş!"

"*Dört* yaşındaydım," diye itiraz etti Joan.

"Bu dört yaşında bir çocuk için bilimsel sayılır," diye güvence verdi Nick ama kendi gülümsemesini tutmaya çalışıyordu.

Joan ağzını açtı ama sonra sadece ikisine bakakaldı. Bu daha önce milyonlarca kez yaptığı türden bir konuşmaydı –ar-

kadaşları ve ailesiyle– ama Nick'in Huntlardan herhangi biriyle arasında sıradan bir sohbet geçeceğini hayal dahi edemezdi. *Gerçek zaman çizelgesi böyle miydi,* diye merak etti özlemle. *İki taraf birbirleriyle iyi mi geçiniyordu?*

Joan'ın aklına hayatında Huntlar olmadan asla mutlu olamayacağı geldi. Gerçek zaman çizelgesindeki Joan da Nick'e canavarlar hakkında yalan söylemiş miydi? Hayır. O Joan'dan geriye kalan duygular çok saftı. O Joan, Nick'e tamamen güvenmişti. Hiçbir şey bilmeden mutluluk içinde yaşamış olmalıydı. Sırf böyle mutlu yaşayabilmek için neler döndüğünü öğrenmek istememiş olmalıydı, tıpkı Nick gibi.

Ana odadan gelen neşeli bir takırtı Jamie ve Tom'un döndüğünü gösteriyordu. "Merhaba!" diye seslendi Tom. Bir kolunun altında Frankie, diğerinin altında Joan'ın o güne kadar gördüğü en büyük balık ve patates kızartması paketi vardı.

Jamie odanın köşesindeki dolaba yöneldi. Birkaç tabak aldı. "Yemek çubuğu mu, çatal mı?" diye sordu.

"Sadece parmaklar!" diye bağırdı Ruth ve Jamie ona bir bakış attı.

Yanlarına gelen Tom güldü. Ruth'a, "Liu evlerine girmen yine yasaklanacak," dedi. "Jamie çatal bıçak konusunda çok titizdir." Balık ve patates kızartması paketini masaya koydu, Frankie'yi de kucağına oturttu. "Damak zevki olanlar için kızarmış morina balığımız var. Geri kalanlar için de ızgara mezgit balığı." Bunu omzunun üzerinden Jamie'ye söylemişti ama yüz ifadesi alaycı bile değildi, sevgi doluydu.

"Bazılarımız balık yemek istiyor, hamur değil," dedi Jamie ama Tom'a gülümsemesi de bir o kadar sevgi doluydu. Tabakları ve çatal bıçak takımını yere bırakırken Tom'un başının tepesine bir öpücük kondurdu.

Joan otomatik olarak, "Ben ızgara severim," dedi ve Ruth'un, tartışmadan çok ritüel olan o aile arasındaki samimiyetle yüzünü buruşturduğunu bakmadan anladı. "Öbür türlüsü..."

"Öbür türlüsünde tüm dokular aynı," dedi Ruth, şarkı söyler gibi. "Çıtır çıtır ve daha da çıtır çıtır." Normal sesiyle ekledi, "Bu doğru bile değil. Patates kızartmalarının içi yumuşacık."

Nick sırıttı. Kasap kâğıdını yırtarak açtı. Joan'ın kalbi bu gülümseme karşısında bir kez daha küt küt çarpmaya başladı, sonra ızgara filetolardan birini ona uzattığında kalbi duracak gibi oldu. Bu fanteziye, gerçek zaman çizelgesinin bu gölgesine neredeyse kanıyordu. Ama o zaman çizelgesi çoktan gitmiş, yerine Nick'in canavar avcısı olduğu bir zaman çizelgesi gelmişti. Ardından Joan *bu* zaman çizelgesini yaratmıştı ve görünüşe bakılırsa korkunç bir olayın patlak vermesi an meselesiydi.

Joan, Astrid'in ona anlattıklarına inanmak istemiyordu. Ama Astrid'in kanal manzarasına bakarken yüzünde beliren ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Joan'a buranın değerli, hatırlanması gereken bir yer olduğunu düşündürten ifadeyi.

Korkunç bir şey mi *yaklaşıyordu*? Bütün bunlar yakında yok mu olacaktı? Joan da bu ânı geçici ve değerli bir şey olarak mı hatırlayacaktı?

Yüzüne bir şeyler yansımış olmalıydı ki Nick'in kaşlarını hafifçe çatarak ona baktığını fark etti.

"Alt kattaki kadın..." dedi. "Kimdi o? Neden seninle konuşmak istedi?"

"Adı Astrid," dedi Jamie. "Liu ailesinin reislerinden biri."

Nick'in yüz ifadesi değişmedi. Astrid'i gerçekten *hatırlamıyordu*, Astrid'le bir zamanlar bu odadaki diğer herkese karşı duran bir takım olduklarını bilmiyordu.

"O..." Joan tereddüt etti. Hiçbir zaman batıl inançları olmamıştı ama bunu yüksek sesle söylemenin durumu gerçek kılacağını hissediyordu. "Beni bir konuda uyarmak istedi." Kanaldan gelen esinti saçlarını karıştırdı, durgun su gibi kokuyordu. Tom'la Jamie'ye baktı. "Gelecekteki olaylar hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Gelecekteki olaylar mı?" Jamie'nin kafası karışmış gibiydi, diğerlerinin de öyle.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ruth. "Tekrar saldırıya uğrayacağınızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, o..." Joan yine tereddüt etti. "Kötü bir şey olacağını söyledi." Batıl inancı giderek güçleniyordu. "Kıyamet gibi bir şey." Joan bunun yüksek sesle söylendiğinde kulağa saçma geleceğini ummuştu ama tersine, daha gerçek, daha somut bir şeymiş gibi gelmişti.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Ruth.

Nick doğruldu, tetikteydi. "Ne demek istiyorsun? *Ne* olacak?"

"Bilmiyorum." Astrid hiçbir ayrıntı vermemişti. Joan tekrar Jamie'ye döndü; tüm canavar aileleri olayların kaydını tutardı –geçmiş ve geleceğin– ama Liular bu işte herkesten iyiydiler. "Kayıtlarda var mı?"

"Yani... bir felaket mi geliyor?" Jamie'nin kafası karışmış gibiydi. Tom'a baktı, o da şaşkınlıkla omuz silkti. "Hayır."

Pek çok kişi ölecek. Her iki taraftan da. Sayılamayacak kadar çok canavar ve insan. Belki de bu doğru değildir, diye düşündü Joan. Belki de Astrid onunla dalga geçiyordu. Ama Astrid'in dehşetini, korkusunu görmüştü. Joan olayların canavarlardan bile gizlenebileceğini biliyordu. Nick'in katliamları tüm aile kayıtlarından çıkarılmıştı. Kimse *onun* geldiğini görmemişti.

"Peki... bu doğru *mu*?" Nick kaşlarını çatarak sormuştu. "Bunu öğrenmemiz gerek."

Nick profilden bakıldığında Joan'a yine bir heykeli, eski bir kahramanı hatırlatıyordu. Kafa karışıklığını neredeyse hemen geride bırakmıştı. *Neden onun tarafında savaştığımı bilmek ister misin? O bunu durdurabilirdi.* Nick gerçekten de bir kahramandı, canavarlarla savaşmış ve insanları kurtarmıştı. Ve eğer Astrid haklıysa, bundan çok daha fazla insanı kurtarmış olabilirdi.

"Onunla konuşabilir miyiz?"

"Bu zamandan gitti. Felaketin kaçınılmaz olduğunu söyledi."

"Bütün bunları sana neden söylesin ki?" dedi Ruth. Kızmaya başlamıştı. "Neden böyle bir şey söyledi ve gitti?"

Joan yutkundu. "Karmaşık bir durum. Bu... bu sana henüz anlatmadığım uzun hikâyenin bir kısmı." Ruth sormaya fırsat bulamadan Joan eliyle *sonra* işareti yaptı.

Ruth bir kez gözlerini kırpıştırdı. Joan'ın Hunt işaretini kullanmasının tek bir nedeni vardı. Ruth kendi ince işaretini yaptı. Elini yanına koyarak hızlıca bir hareket yaptı, işaret parmağı dışarıdaydı: *Güven.* Başparmağıyla önce Jamie'yi sonra Tom'u gösterdi, yumruğunu sıktı: *Soru işareti.*

Joan kendi işaret parmağını uzattı. Onlara güveniyordu. Ruht kimseye belli etmeden Nick'i işaret etti, bu cevaplaması çok daha zor bir soruydu. Joan *sonra* hareketini tekrar yaptı. Ruth'un gözleri büyüdü ve Nick'e daha dikkatli bir bakış attı.

Joan yüksek sesle, "Astrid daha kuvvetli bir Liu gücü taşıdığını söyledi, geçmişi hatırladığı gibi geleceği de hatırlayabiliyormuş," dedi.

"Bunu sana Astrid mi söyledi?" diye sordu Jamie sıkıntılı bir ifadeyle. "Böyle bir gücü olduğu bilinmiyor." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Yine de o bir aile reisi," dedi neredeyse kendi kendine. "Her türlü sırrı saklayabiliyorlar."

"Ama... bunların *hiçbiri* kayıtlarda yok," dedi Tom. "Ve insanlar her zaman geleceğe seyahat ederler. Öyle bir şey olsa bilirdik. Ben yüzyıllar sonrasına seyahat *ettim.* Kıyamet yok... yemin ederim."

Yüzyıllar sonrasına. Bunun şoku geç de olsa Joan'ı etkilemişti, Tom'un rahat ses tonu söylediklerini anlamasını geciktirmişti. Gelecekte ne kadar ileriye gitmişti? Bu ne kadar insan hayatına mal olmuştu?

"Yine de bunu görmezden gelemeyiz," dedi Nick. "Ya Astrid haklıysa? Bunun olmasına izin veremeyiz."

Joan kendini bir kez daha yakışıklı, kara gözlü ve ciddi Nick'e bakarken buldu. Hiçbir şey bilmemesine rağmen öne çıkıp bunu durdurmak istiyordu. Bu onun için bir içgüdüydü.

Tom'un sözleri de ona gerçeği bir kez daha hatırlatmıştı. Burası canavarlarla, bir çırpıda insan hayatı çalan kişilerle dolu bir odaydı. Midesi çalkalandı.

"Astrid büyükannemden bahsetti. Büyükannemin bunu önlemek için bir yol aradığını söyledi."

"*Büyükannem* biliyor mu?" diye tekrarladı Ruth şaşkınlıkla.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Joan.

"Kıyamet gibi bir olay hakkında mı? *Hayır.*" Ruth elini kalın buklelerinin arasından geçirdi, endişeli görünüyordu. "Onu son gördüğümden bu yana neredeyse bir yıl geçti."

"Bir yıl mı?" Joan büyükannesinin bu kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını fark etmemişti.

"Ondan önce hiçbir şey söylemedi," dedi Ruth. "Yani bilseydi yapacağı şey..." Kendi sözünü kesti. "Eğer bunu bilseydi..." dedi daha yavaşça.

"Neymiş o?" dedi Joan. Ruth boşluğa bakmaya başladı.

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Ruth ama bunu söyleme şekli Joan'ı endişelendirmişti. "Sanırım bu sefer gitmeden hemen önce bir şeyle *meşguldü.* Yani..." Ruth'un gözleri Joan'a odaklandı. "*Senin* için endişeleniyordu. Ama... Sanırım başka bir şey için daha endişeleniyordu."

Joan'ın sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Büyükannesi nadiren bir şey için endişelenirdi ya da en azından bunu nadiren belli ederdi.

Tom öne doğru eğildi. Kucağındaki Frankie hareketinin hesabını sorarcasına *havladığında* Tom başını okşadı. "Neyle meşguldü?"

"Bilmiyorum," dedi Ruth. "Bana söylemedi. Ama bir şeyleri araştırdığı hissine kapıldım. Bir şeyleri anlamaya çalışıyordu sanki."

Büyükannesini şimdi bulup ona sormanın bir yolu var mıydı? O bu zamanın dışındaydı ve Joan da buraya saplanmıştı ama belki en azından iletişim kurabilirlerdi. "Hangi tarihe gittiğini biliyor musun?"

Ruth elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?" dedi Joan'a.

Buz gibi bir ürperti daha hissetti. "Endişelenmek mi?"

"Gittiğinden beri ortalıkta görünmüyor. Ne bir mesaj, ne de nereye gittiğine dair bir haber var." Ruth bir an için başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama devam etmedi.

"Ondan hiç haber almadınız mı?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin," dedi Ruth.

Joan biliyordu. Bütün Huntlar bazen saklanırdı... Ruth da dâhil. Yine de hiçbir haber alınmadan geçen bir yıl uzun bir süre gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa, büyükannesi bir şeyler araştırıyordu ve sonra ortadan kaybolmuştu.

ON ALTI

Merdivenden inmeye başladıkları anda Joan bir şeylerin ters gittiğini anladı. Küçük galeri kalabalıklaşmıştı... Nick geldiğinde ortama düşmanca bir hava hâkimdiyse şimdi sanki her şey kontrolden çıkıyormuş gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Joan en alt basamağa ulaştığında. Odaya otuz kişi doluşmuş olmalıydı ve hepsi Nick'e bakıyordu, bazıları kollarını kavuşturmuş, bazıları açıkça korkmuştu.

Liam Liu kümelenmiş kalabalığın arasından çıkarak Joan'a, "Sakin ol," dedi. "Kimse ona zarar vermeyecek."

Sakin olmak mı? Joan'ın kalbi şimdiden çarpmaya başlamıştı. "Ne yapıyorsun sen?" Merdivenden gelen bir gıcırtı Joan'ın yukarı bakmasına neden oldu. Yukarıdaki sahanlıkta iri yarı bir adam vardı ve çıkış yolunu kapıyordu. Etraflarında da insanlar kapılarda yerlerini almışlardı. "Bu da ne *böyle*?"

"Ailenizden biri bize sığınma sözü verdi!" dedi Ruth Liam'a şaşkınlıkla. "Onun sözünü aldık."

"Söz hâlâ geçerli," dedi Liam.

Joan buna inanmıyordu, herkesin Nick'e bakışı da bunun kanıtıydı. Nefeslerinin düzensiz gürültüsü kendi kulağına bile geliyordu. "Jamie?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum." Jamie ifadesiz görünüyordu. "Tom ve ben olmadan toplantı mı yaptın? Bu doğru değil, Liam," dedi.

"Sen ve Tom da oy kullanmakta özgürsünüz," dedi Liam. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Yine de size söylemeliyim ki büyük çoğunluk sözünü söyledi. Ne yapmamız gerektiği konusunda çoktan bir karara vardık."

"Karar mı?" dedi Joan. Bu adam neden bahsediyordu? "Hiçbir şey hakkında karar vermenize gerek yok!"

"Buraya sığınabilirsiniz," dedi Liam, "ama onun varlığına kontrol olmadan tahammül edemeyiz. Etmeyeceğiz de."

Joan'ın midesi çalkalandı. "Bakın," dedi Liam'a ve odanın geri kalanına. Kendi kendine bu durumu halledebileceğini söyledi. Bunu yapmak zorundaydı. "Özür dilerim. Onu buraya getirmemeliydim. Gideceğiz, tamam mı? Endişelenmenize gerek yok. Bizi bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız."

"Öylece gidemez," dedi Liam. "Burayı gördü. Bir hana girdi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Joan ona bakakaldı. "Az önce ona burada tahammül edemeyeceğini söyledin! Ne demek gidemez?"

"Bir söz vermemi ister misin?" Nick'in sesi hâlâ sakindi. Joan onun Oliverların karşısında, elinde kılıçla duruşunu hatırladı. O zaman da sesi sakindi. Şimdi bütün odaya hitap ediyordu. "İnsanlara bu dünyayı anlatacağımdan korkuyorsunuz," dedi. Sesini yükseltmedi ama sözleri ortamda yankılandı. "Yemin ederim söylemem. Benden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Üzgünüm," dedi Liam. Kendi sesi de titriyordu. "Ama bu yeterli değil. Herkesin güvenliğini garanti altına almak zorundayız."

"Neden bunu *söyleyip* duruyorsun?" diye sordu Joan. "Ne demek istiyorsun?" Nick'i bir odaya mı zincirleyeceklerdi?

Liam ocağın yanında duran bir çocuğu işaret etti. "Owen," dedi. Bu, merdivenlerde Joan'a kaba davranan sarı saçlı çocuktu. Sırf işe yarayıp yaramayacağını görmek için gücünü onun üzerinde kullanmaya çalışan Argent ailesinin ferdi.

"Bekle, ne?" dedi Joan. Bir an kusacakmış gibi hissetti. "Ne *yapıyorsun*? Ne yapacaksınız?"

"Ona zarar vermeyeceğiz," dedi Liam. "Sadece *bize* zarar vermeyeceğinden emin olmak için onu etki altına alacağız."

Joan'ı dehşete düşüren şey Nick'in çocuğa doğru bir adım atması oldu. Hareket etmesiyle Liam geri çekilince bir itiş kakış yaşandı. Joan kalabalığın içinde korku dolu ve düşmanca bakışlar yakaladı.

"Neler oluyor *böyle*?" diye mırıldandı Ruth. Kafası karışmış gibiydi.

Nick'in de öyle. Tekrar denedi. "Hiçbirinize zarar vermeyeceğim. *Vermem* de."

"O zaman bunun farkına bile varmayacaksın," dedi Liam. Nick sesindeki korku dolu titremeyi duyabiliyor muydu? "Hissetmeyeceksin bile."

Joan, Jamie'yle Tom'a döndü. "Onun zihnini kontrol *edemeyiz!*"

"Üzgünüm," dedi Jamie. "Ben de buna katılmıyorum."

Bu bir katılma ya da katılmama tartışması olmamalıydı. Oylama yapmamalıydılar. "Bu doğru değil!" dedi Joan. "Bu çok yanlış!"

Nick, Joan'a, "Sorun değil," diye mırıldandı. "İfşa edeceğimden gerçekten bu kadar korkuyorlarsa, onlara garanti vermeyi dert etmem. İhtiyaçları olan buysa, buyursunlar"

Joan ona, "Hayır," dedi. Tek düşünebildiği, Corvin Argent onu zorladığında Nick'in yüzünde beliren o korkunç boş ifadeydi. "Buna ihtiyaçları *yok!*" Ruth'a döndü. "Bunu yapmalarına izin veremeyiz!"

"Hunt bölgesinde değiliz," dedi Ruth özür dileyerek. "Bu konuda bir şey yapamam."

"Bu neden bir sorun olsun ki?" diye sordu Liam sesi hâlâ titreyen Joan'a dönerek. "Bu hepimiz için adil bir çözüm. Zarar görmeden aramızda dolaşabilecek. Bizim de içimiz rahat olacak."

"*Bu neden bir sorun olsun ki?*" diye tekrarladı Joan kuşkuyla. "Çünkü insanlara öylece bir şeyler yaptıramazsınız! İnsanların zihinlerine giremezsiniz! Bu hak ihlali!"

"Joan," dedi Nick. "Sorun yok." Liam'a döndü. "Hiçbirinize zarar vermek gibi bir niyetim yok. Sözümden fazlasına ihtiyacınız varsa buyurun."

Ocağın yanındaki çocuk –Owen– ona doğru yürümeye başladı. Joan tekrar Nick'in önüne geçmeye çalıştı ama güçlü eller onu çekiştirdi. Hathawaylerden biriydi. Joan, "*Bırak* beni!" dedi.

"*Hey!*" dedi Nick. Aşağı indiğinden beri gösterdiği ilk öfke belirtisiydi bu. Hathaway'e doğru yürümeye başladı.

Owen'ın sesi duyuldu: "Sakin ol." Nick tıpkı avluda olduğu gibi donup kaldı. Ayağı havada kalmıştı, dizleri rahatsız edici bir açıyla bükülmüştü. Gözleri büyüdüğünde Owen ona, "Korkmuyorsun. Sakinsin," dedi.

"Hayır!" Joan onu tutan Hathaway'i çekiştirirken Nick nefesini yeniden, teknede yanında uyuyakaldığı zamanki gibi yavaş ve düzgünce verdi. "Bu çok tehlikeli!" Joan umutsuzca odadakilere seslendi. "Asıl şu anda yaptığınız şey işleri tehlikeli hâle getiriyor! Bunu görmüyor musunuz?" Anlamıyorlar mıydı? Nick canavarlarla ilgili gerçeği anlasaydı, zihnini kontrol ettikleri için onlardan nefret ederdi. Gerçekten nefret ederdi. *Bu* onu yeniden kahraman olma yoluna sokabilirdi. Bütün aileler tehlikeye girerdi.

Owen öne çıktı. Koridorda yaşadığı tatsızlıktan sonra Joan onun böbürlenmesini beklemişti ama çok ciddi görünüyordu. "Bana bak," dedi Nick'e.

Nick başını kaldırıp Owen'ın gözlerine baktı. Neredeyse aynı boydaydılar. Nick, Owen'ın karşısında siyah saçları düzgün kesilmiş bir asker gibi duruyordu. Owen'ınkilerse omuzlarına dökülüyordu.

"Hayır!" Joan tekrar Hathaway'in elinden kurtulmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü.

Owen onu umursamadan Nick'e, "Canavarlarla bir sorunun yok. Onlara zarar vermek istemiyorsun. Ve hiçbir insana onlardan bahsetmeyeceksin," dedi.

Nick sanki yanına bir böcek konmuş gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Bu cümleyi tekrarla," dedi Owen.

Nick, Joan'ı dehşete düşüren düz ve itaatkâr bir sesle, "Canavarlarla bir sorunum yok. Onlara zarar vermek istemiyorum. Hiçbir insana onlardan bahsetmeyeceğim," diye cevapladı. Sonra, daha kendindeymiş gibi: "Neden size zarar verebileceğimi düşündünüz ki? Hepinizin özel güçleri var. Ben en fazla bir futbol topunu epey uzağa atabilirim."

Owen omuz silkti. "Bitti," dedi diğerlerine.

"Bu herkes için en iyisi," dedi Liam, Joan'a.

Joan'ın kalbi küt küt atıyordu. "Bırak beni," dedi onu tutan Hathaway'e. Kolunu çekiştirince adam sonunda elini bıraktı. "Siktir git," dedi Joan adama.

"Asıl sen siktir git," dedi adam sakin bir tonda.

Joan tökezleyerek Nick'e doğru yürüdü. Sanki bedeninde çürükler varmış gibi omuzlarına, kollarına dokundu. Ama görünürde herhangi bir yaralanma yoktu. Her şey kafasının içindeydi.

"İyiyim," dedi Nick. Sesi her zamanki gibi geliyordu. Gözleri berraktı, kendisi gibi görünüyordu. "Gerçekten iyiyim."

"Özür dilerim," dedi Joan. "Bunun olmasına izin verdiğim için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Nick. "Umurumda bile değil. İhtiyaç duydukları güvence buysa, bunu vermekte bir sakınca yok."

Sakıncası vardı. Elbette vardı. Joan omzunun üzerinden Ruth'a, "Ona iyi bak, lütfen!" dedi. Ruth'un aklında onlarca soru olduğunu biliyordu ama beklemek zorundaydılar. Şu anda Joan'ın Owen'ı bulması gerekiyordu.

Owen odadan çıkmıştı. Ama Joan'ın gözü üzerindeydi. Doğu kapısına doğru koştu. Kümelenmiş canavarlar arasında onu ararken gözlerini kaçırdı. Burada olmazdı. Aceleyle yan odaya geçti.

Owen hâlâ ortalarda yoktu ama Liam Liu pencerenin yanında durmuş, kanala bakıyordu. Bu onun kararıydı. Pek tabii kararını geri alabilirdi.

Joan kolunu yakaladı. "Owen nerede?" diye sordu. "Nick'in üzerindeki bu baskıyı kaldırmalı!"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Liam.

"Evet, olacak!" dedi Joan. "Onu rahat bırakacaksınız!" Çok geç değildi. Hemen şimdi geri alırlarsa neredeyse hiç yaşanmamış gibi olabilirdi.

"Neden bırakalım?"

Joan çığlık atmak istedi. "Sırf istediğin için insanları manipüle edemezsin!" Bunu neden anlamıyordu? Belki de kimse canavarları manipüle edemediği içindi, Argent gücü onlar üzerinde işe yaramıyordu. "Bunu insanlara *yapamazsınız!*"

"Sana iyilik *yapıyoruz.*" Liam'ın sesi sinirli geliyordu. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Sana yatacak bir yer veriyoruz ve *onun* kalmasına izin veriyoruz. Karşılığında istediğimiz tek şey, onun buradaki varlığına tahammül edebilmemizin tek yolu bu. Ona hiç zarar vermiyoruz! Çok bir şey de istemiyoruz!"

"O tehlikeli değil!" dedi Joan. "Hatırlamıyor bile'"

"Eh, bazılarımız hatırlıyor!" Kelimeler Liam'ın ağzından hiddetle dökülmüştü, sanki şu âna dek öfkesini zorlukla kontrol ediyordu da artık kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "*Ben* hatırlıyorum!" dedi Joan'a. "Beni öldürdüğünü hatırlıyorum!"

"*Ne?*" Joan şok içinde ona baktı.

"Liu galerisine geldi," dedi Liam. "Eve saldırdı. O ve adamları. Kuzenlerimi öldürdü. Amcalarımı. Teyzelerimi. Kız kardeşim Mabel'ı." Sesi titriyordu. "Onu kurtarmaya çalıştım. Onu arka kapıdan çıkarmaya çalıştım ama bizi koridorda yakaladı." Liam

sanki nefes alması gerektiğini unutmuş da sonradan aklına gelmiş gibi derin bir nefes aldı. "Onu gözümün önünde öldürdü. Boynunu kırdı. Karşı koymaya çalıştım ama tam buraya, göğsüme bir bıçak sapladı." Liam hâlâ hissediyormuş gibi avucunu göğüs kafesine bastırdı, sanki hâlâ kanı durdurmaya çalışıyordu. Tekrar Joan'a odaklandı. "Bana onun aramızda kontrolsüzce dolaşmasını istediğini söyleme. Birçoğumuz onun ellerinde öldüğümüzü hatırlarken buna izin veremeyiz."

"Ben... Bilmiyordum." Joan, Nick odaya ilk girdiğinde Liuların nasıl sustuklarını hatırladı. Korkularının bildiklerinden kaynaklandığını, onun hakkında Liu kayıtlarında bir şeyler okuduklarını sanmıştı. Buradaki herhangi birinin saldırıları hatırlayabileceğini düşünmemişti. "Bilmiyordum," dedi tekrar.

"Bilmek umurunda mıydı? Umursuyor musun? Belki de kendi halkın için endişelenmelisin." Liam'ın gözleri parladı. "Daha doğrusu biz senin halkın *mıyız*? Kendini hangi tarafta görüyorsun? Canavar mı insan mı? Sadakatin kime?"

Bu garip soru tanıdıktı. Joan daha önce Astrid'e buna benzer bir şey söylemişti. Hatta bazen kendisinden *yarı* olarak bahsediyordu. Yarı canavar, yarı insan. Yarı İngiliz, yarı Çinli. Sanki bir araya getirilmiş ve tekrar sökülebilecek inşaat bloklarından yapılmış gibiydi. Ama içten içe hissettiği bu değildi.

Jamie'nin sesi geldi, şaşırtıcı derecede yakındı. "Her şey yolunda," dedi. Odaya ne zaman girmişti? Joan onu duymamıştı bile.

"Hiçbir şey yolunda *değil*." Liam'ın sesi ağlamaklıydı.

"Biliyorum," dedi Jamie nazikçe. "Olmadığını biliyorum."

Liam boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. Kapıya doğru giden Liam'ın arkasından bakan Joan sarsılmıştı.

Bütün bunlara rağmen Astrid nasıl Nick'in yanında savaşabilmişti? Nasıl böyle bir seçim yapabilmişti? Joan, Liam'ın Liu evi katliamıyla ilgili anlattıklarından daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Kendi ailesinin katledilmesinden de. Ama... Ast-

rid'in yüzündeki donuk dehşeti tekrar hatırladı. *Sonu gördüm. Pek çok kişi ölecek. Onun öldürdüğünden ya da kurtardığından çok daha fazlası.*

Astrid'in gördüğü felaket ne kadar kötüydü? Bütün bunlardan nasıl daha kötü olabilirdi?

"Joan," dedi Jamie. Joan'ın kendine gelmesi uzun zaman aldı. "Bir şey bulmuş olabilirim."

Joan gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti. "Ne?" dediğini duydu. Liam'ın sözleri hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. *Boynunu kırdı. Onunla savaşmaya çalıştım. Sadakatin kime?*

"Ruth haklıydı. Büyükannen bir şeyi araştırıyordu," dedi Jamie.

"Neyi araştırıyordu?" Joan'ın sesi sanki ağlıyormuş gibi boğuk çıkmıştı. *Birçoğumuzu öldürdü.* Nick'in adamlarından kaçmaya çalışırken Holland Köşkü'ne doğru koştuğu an gözünün önüne geldi. Büyükannesinin kanını tekrar ellerinde, labirentin keskin dallarında hissedebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Jamie. "Büyükannen bir yıl önce ortadan kayboldu. Ama ondan önce bir şeyi *araştırıyordu*. Kaybolmadan önceki hafta Covent Garden yakınlarındaki bir yeri üç kez ziyaret ettiğine dair kayıtlarımız var."

"Buraya yakın mı?"

"Yeterince yakın," dedi Jamie. "Seni götürebilirim. Yine de dikkatli olmamız gerekecek. Sokaklarda hâlâ Saray Muhafızları var."

"Dikkatli olacağız." Joan'ın buradan gitmesi gerekiyordu. Nick'i buradan çıkarması gerekiyordu. Kafasını boşaltması gerekiyordu.

ON YEDİ

Tom tekneyi akşam karanlığından bir süre önce Hungerford Köprüsü'nün yanına demirledi. Parlamento Binası köprünün ağa benzeyen iskeletinin ötesinde yükseliyordu.

Tekneden indiklerinde Joan bir huzursuzluk hissetti. Diğer zaman çizelgesindeki olaylar hayalet gibi pusuda bekliyordu. Bir sokak ötede, Canavar Sarayı'nın kapısı açılmıştı. Hemen ötesinde St. James's Park ve ardından Joan ve Aaron'ın 1993'te ilk kez geldikleri Buckingham Sarayı vardı.

"Burada demirlemeniz yasak değil mi?" diye sordu Nick şüpheyle. "Burası nehir otobüsü durağı değil mi?"

"Yasak mı?" Tom omuz silkti. "Bilmem. Ama bu sembolün su üzerinde bir anlamı var." Başıyla iki başlı köpek simgesini işaret etti. "*Tranquility*'yi bir yıl boyunca burada bırakabiliriz ve kimse ona dokunamaz."

Beton iskeleden yukarı doğru yürüdüler, nehir turları için kepenkli bir standın etrafından dolaştılar. Makaralı kapının üzerinde bir sürat teknesinde gülen insanların reklam afişi vardı, resim kapının girintilerinin şeklini almıştı.

Joan kendini Nick'in yanında buldu. Yüzünde Argent gücünün izlerini aradı ama normal görünüyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim," diye güvence verdi Nick. "O adamın gücünü üzerimde kullandığını bile sanmıyorum, kendimi farklı hissetmiyorum."

Suyun üzerinde esen soğuk rüzgâr Joan'ın titremesine neden oldu. Nick'in umursamazlığını tedirgin edici buluyordu. "Nick..."

"Hey," dedi Nick. Joan'ın dirseğini nazikçe yakaladı. "Daha önce canavarları incitmek istemedim, hâlâ da istemiyorum. Yaptığı şeyin beni etkilediğini hiç sanmıyorum."

Joan çocuğun elinin sıcaklığını düşünmemeye çalışarak yutkundu. "Belki de etkisi çoktan geçmiştir," dedi bir umutla. "Corvin Argent'ın gücü uzun sürmedi." Corvin'in imzasına göre babası bir aile reisiydi. Gücü çok kuvvetli olmalıydı.

Ruth ileriden araya girdi. "Bunu test etmenin bir yolu olmalı."

Tom omzunun üzerinden, "Birimize vurmayı deneyebilirsin," diye önerdi. Frankie kucağındaydı ve çoktan uykuya dalmıştı. "*Bana* vurmayı dene."

Nick güldü. "Belki sonra."

Onun bu ikircikli tavrı Joan'ın dizlerinin bağını çözdü. Gücün hâlâ etkisini sürdürdüğünden emindi.

Daha yukarıdaki Jamie hiçbir şey söylemedi. Buna karşı çıkmıştı ama Joan, Nick etki altında olduğu için rahatladığını hissetti.

Jamie onları Whitehall'dan Victoria Embankment'a kadar götürdü. Kleopatra'nın İğnesi isimli antik dikilitaşın yanından geçtiler. Joan bunu hep tuhaf bulmuştu. Zamanın ve mekânın ötesinden bir nesneydi. Yıpranmış hiyerogliflerle kaplı bu taş, bin yıldır var olmayan şehir Heliopolis'ten geriye kalan birkaç kalıntıdan biriydi. Nasıl olmuştu da buraya, Thames Nehri'nin yanına dikilmişti?

Nehrin karşısında, bu zamana ait yeni piramit bina ışığı yansıtıyordu. Uçsuz bucaksız, elmas gibi parlayan bir gökdelen. Joan, piramit ve İğne'nin birlikte bir anlam ifade ettiğini düşünüyordu: Antik Mısır'dan esinlenen modern bir bina, üç bin beş yüz yıllık gerçek bir eserin karşısında duruyordu.

"Onun için hep biraz üzülmüşümdür," dedi Nick. İğne'ye diktiği bakışlarını takip etmişti. "Evinden uzakta bir yetim, asıl şehri yok edilmiş."

Joan kendi düşüncelerinin Nick'inkilere bu kadar benzemesine şaşırmıştı. "Sence bu geleceği tahmin etmişler midir? Heliopolis halkı? Sence bir gün şehirlerinden geriye kalan tek şeyin böyle nesneler olacağını hayal etmişler midir?" Tekrar Astrid'i düşündü, sanki bildiği dünya yakında yok olacakmış gibi pencereden dışarı bakıyordu. "Bunu hayal *edebileceğimi* sanmıyorum," diye itiraf etti.

"Bunu çözeceğiz," dedi Nick. "Aynısı bizim de başımıza gelmeyecek." Ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Hem aslında Heliopolis yok olmadı. Senin için olmadı en azından. Zaman yolculuğu yapabilen hiç kimse için olmadı. Belki tüm bunlar sona erdiğinde orayı ziyaret edebiliriz."

Joan da gülümsemeye çalıştı. *Tüm bunlar sona erdiğinde.* Bu nasıl bir şeydi ki? Nick eve dönebilecek miydi? Peki ya Joan?

Nehirden Covent Garden'a döndüler. Tanıdık ve tanımadık dükkânların önünden geçip pazara doğru yürürken güneş alçaldı.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Ruth, Joan ve Nick'e merakla. "Saldırı sırasında mı?"

"Hayır, bir gün önce," dedi Nick. "Joan telefonunu okulumuzun arkasındaki sahada düşürdü ve ben de onu buldum."

Önden yürüyen Jamie, Joan'la göz göze geldi.

Joan, Jamie'ye, *Onunla yeniden karşılaşmak istemedim,* demek istedi. Ama yalan olurdu. Bu yeni Nick'in yanında olmaya dayanamıyordu ama alternatifi daha da acı veriyordu. Ruth'a,

"Nick okulda çok popüler," dedi. "Farklı çevrelerdeyiz. Yani, evet, daha geçen gün tanıştık."

Nick, Joan'a yumuşak gözlerle bakarken sanki sesindeki imayı anlamaya çalışıyordu. "Yine de seni etrafta görmüştüm," dedi. "Birbirimize rastlarız diye umuyordum."

Joan'ın kalbi aniden hızla çarpmaya başladı ve yanakları kızardı. Göz ucuyla Ruth'un ikisine tuhaf tuhaf baktığını fark etti. Kayıkhanede ona yaptığı el işaretini merak ediyordu. Joan, Nick'e tam olarak güvenmediğini belirtmişti. Ama Ruth Joan'ı herkesten daha iyi tanıyordu; Joan'ın kızardığını da görmüş olmalıydı.

"Peki ya siz?" dedi Nick. "Siz ikiniz kuzen misiniz? Sen ve Ruth?"

Joan konuşmak için ağzını açtı ama sonra Ruth'la akrabalık bağlarından emin olmadığını fark etti. Ruth'a, "Senin annen ve benim annem kuzenler, değil mi?" diye sordu. Büyükannesinin Ruth'un gerçek büyükannesi olmadığını biliyordu. "Biz ikinci dereceden kuzen mi oluyoruz?"

"Canavarlar sadece kuzen der," dedi Ruth.

Babasının ailesinde de durum aynıydı. Herkes kuzen, teyze ya da amcaydı. Joan, Nick'e, "Ruth'la birlikte büyüdük," diye açıkladı. "Her yaz annemin ailesinin yanında kalıyorum."

Artık tiyatro bölgesine gelmişlerdi. Saat beşi biraz geçmiş olmalıydı. Etraflarında ofis çalışanları hızlı adımlarla metroya doğru yürüyor, turistlerse telefonlarına bakarak etrafta dolanıyordu.

"Genellikle" diye başladı Joan. Sonra sesi boğazında düğümlendi. Bow Sokağı'nın köşesini dönmüşlerdi ve önlerindeki opera binasının beyaz sütunları alçalan güneşle altın rengine bürünmüştü. Bu manzara çok tanıdık geliyordu. *Bu daha önce de olmuştu,* diye düşündü. *Bu manzaranın aynısını daha önce de görmüştüm.*

"Ne oldu?" dedi Tom sertçe. "Muhafız mı gördün?"

"Muhafız yok." Hissetmek için uzandı ama çoktan kaybolmuştu. Bulutlar güneşin üzerine çökmüş, binanın girişi matlaşmıştı. "Az önce çok güçlü bir dejavu hissine kapıldım."

Ruth gözlerini kısarak ileriye baktı. "Belki de büyükannemin bizi operaya götürdüğü zamanı hatırlıyorsundur."

"Öyle mi?"

"Unuttun mu? Bütün o atların olduğu garip gösteriyi?"

"Muhtemelen *Pietro il Grande*'yi düşünüyorsundur," dedi Jamie dalgınca. "1852'de beş gösteri yapmışlardı."

"Onu sanırım Bertie'yle ben izlemiştik," dedi Ruth. "Joan hiç böyle seyahat etmemişti."

Joan diğerlerinin peşinden caddeye çıkarken konuşmanın onu etkilemesine izin verdi. O an, dejavudan çok bir anı gibi gelmişti. Tekrar opera binasına baktı, güneşin sütunlar üzerindeki altın ışıltısını hayal etti, zihnindeki o tonu yakalamaya çalıştı. Yine de bu his geri gelmedi ve Jamie onları başka bir sokağa, tanıdık olmayan logoları olan dükkânların ve Joan'ın hiç duymadığı bir *buddy-cop* dizisinin reklamlarının önünden geçirirken giderek azaldı.

Jamie sonunda her tarafı iskele olan bir binanın önünde durdu. Tek katlı bir yapıydı, pizza, kahve ve giysi satan dükkânlarla dolu bir sokağın ortasında yer alıyordu.

"Büyükannemin sürekli gelip durduğu yer *burası* mı?" Joan ne umduğunu bilmiyordu ama Covent Garden'ın en turistik yerinde bir inşaat alanına gelmeyi de beklemiyordu.

"Belki de bir yıl önce tadilatta değildi," dedi Nick.

Joan yaklaştı ve ellerini bir pencereye dayadı. Camda yansıtıcı bir kaplama vardı ama masa ve sandalyelerin belli belirsiz şekillerini seçebiliyordu. "Bir kafeye benziyor. Belki büyükanne burada biriyle buluşmuştur."

Jamie güçlükle durakladı. "Hayır," dedi. "Kayıtlarımız onun buraya yalnız geldiğini gösteriyor. Burası neredeyse iki yıldır tadilatta."

Joan ikinci kez dönüp baktı. "Şey, bu... bunu biliyor olmanız çok ürkütücü."

"Liu kayıtları öyledir," dedi Tom. "Ürkütücü ve yararlı."

"Bu bilgi nereden geliyor ki?" diye sordu Joan.

Jamie omuz silkti. "Telefon kayıtları, kapalı devre kamera sistemi, sosyal medya paylaşımları, drone fotoğrafları. Herhangi bir veri tabanında bulunan her şey eninde sonunda bize ulaşıyor. Ve sonra..." Hafifçe başına vurdu. "Burada depolanıyor."

"Arı kovanı gibi bir zihin," dedi Nick, ilgiyle bakarak.

"Belki de kovan gibi bir hafıza diyebiliriz," dedi Jamie.

"Hımm." Ruth cebinden yumuşak siyah bir bez çıkardı. "Kameralardan kaçabileceğimizin hayali de suya düştü."

"Kilidi mi kurcalayacaksın?" Nick'in sesi hafifçe ayıplarmış gibi çıkmıştı.

Kapı birden açıldı. "Yanlış zaman kipi," dedi Ruth. "Kilidi kurcala*dım* bile." İçeri girdi. "Şey," dedi, "tam da beklediğimiz gibi."

Joan alçak bir metal kirişin altından geçerek onu takip etti. Paralel duvarlar boyunca uzanan büyük pencereleri olan aydınlık bir ortamdı. Mekânın içi boşaltılmıştı ama kafenin kalıntıları hâlâ buradaydı. Pencerelerin yanında bir sıra gömme kabin uzanıyordu ve kasanın olması gereken yerde de bir tezgâh vardı.

Tezgâhın arkasındaki duvarda, Buckingham Sarayı'nı küçük bir kale, hayvanat bahçesini de fil ve zürafa kümesi olarak gösteren karikatürize bir Londra haritası asılıydı. Mekânın turistlerle dolup taştığını, pencerelerden güneşin üzerlerine vurduğunu hayal etmek hiç de zor değildi. Joan burânın bir zamanlar Amerikan tarzı bir kafe olduğunu tahmin etti.

Dejavu hissi, opera binasındaki o andakinden çok daha etkili bir güçle Joan'ın üzerine çöktü. Bu kez ona tedirginlik duygusu da eşlik ediyordu. *Burayı biliyorum*, diye düşündü. *Buraya daha önce de gelmiştim.*

"Belki de büyükannen burada biriyle buluşmuştur," dedi Nick. "İçeri girdikten sonra, buranın inşaat alanı olmadığı bir zamanda seyahat etmiş olabilir."

Kulağa mantıklı geliyordu. Belki de burada bir lavabo vardı, büyükannesi kimse görmeden seyahat etmiş olabilirdi. Joan etrafına bakınırken, büyükannesinin buraya kimseyle buluşmak için gelmediği hissine kapıldı. Buraya başka bir şey için gelmişti.

"Dikkat et," dedi Jamie. Parmağıyla işaret ettiği yeri takip ederek tavanın köşelerindeki iki devasa güvenlik kamerasına döndü. Sanki bu an daha önce de yaşanmış gibi, aşinalık ve tedirginlik karışımı bir duyguyla sarsıldı.

Tom güven veren bir sesle, "Merak etme," dedi. "O kameralar eski, tıpkı manyetik bantlar gibi. Çalıştıklarını sanmıyorum." Etrafına bakındı. "Mühür yok. Geleceğe dair bir teknolojinin izi yok. Burası bir canavar yeri değil." Kollarının arasındaki Frankie kıpırdanınca eğilip onu aşağı indirdi. Köpek Tom'u ayakkabılarına burnunu sokup bağcıklarını çekiştirdi. Yumuşak bir sesle, "Frankie," dediğinde hayvan Nick'in pantolonunun paçalarını koklamak için ona döndü.

Ruth tezgâhın arkasındaki kapıda yeniden belirdi. "Mutfakta hiçbir şey yok," dedi. "Lavaboda da öyle. Ne yapmak istiyorsun?"

"Büyükannen buraya neden gelmiş olabilir?" diye fikir yürüttü Nick.

Joan'ın içgüdüsel olarak ona döndü. Nick güneş ışığının altında duruyordu. Altın sarısı ışıkta koyu renk saçları siyahtan çok kahverengiydi. Ötesindeki pencereden evlerine gitmekte olan ofis çalışanları görünüyordu. İşte o zaman Joan *anladı*.

Buraya daha önce de gelmişti; önceki zaman çizelgesinde, burası turistlere gün boyu kahvaltı servisi yapan hareketli bir kafeydi. Kendini en güneşli masayı bulmaya çalışırken hayal etti. Ve sonra da Nick'in karşısındaki sandalyede oturduğunu.

"Joan?" dedi Nick. "Ne oldu?"

Joan gözlerini kırpıştırdı, ona odaklanmaya çalıştı.

Geçen sefer Joan'ın bileklerini tutmuştu. *Bana dokunmana izin veremem.*

Ve Joan ona katliamdan beri içini kemiren soruyu sormuştu. *Öldürtmeden önce onların benim ailem olduğunu biliyor muydun?*

Hayır.

Bilseydin onları yine de öldürür müydün?

Nick tereddüt etmemişti: *Evet.*

"Joan?" dedi Nick. Ona doğru bir adım attığında kız irkilerek ondan uzaklaştı. Nick'in gözleri büyüdü.

Joan'ın kendini toparlaması uzun sürdü. "Bana bir saniye verin." Artık herkesin ona baktığını hissedebiliyordu. Bir elini yüzüne götürdü. Sadece bir saniye düşünmesi gerekiyordu. Büyükannesi neden buraya gelmişti? Neden *burası?*

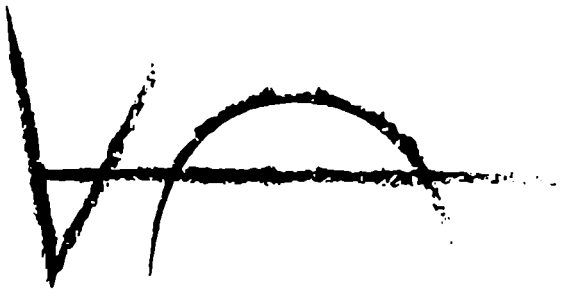
Joan ve Nick soldaki son masaya oturmuşlardı. Joan kendini oraya doğru birkaç adım atarken buldu. Bu sırada yerde bir şey gözüne çarptı, koyu renkli ahşap üzerinde beyaz çizikler vardı. Sandalyelerin sürüklenme izleri miydi bunlar? Hayır... şekilleri çok düzenliydi... Joan aşağıya baktığında kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ruth!" diye seslendi.

"Efendim?" Ruth geldi, onu diğerleri izledi. "Neye bakıyoruz?" dedi. "Bu izler mi?" Sonra o da Joan gibi onları hatırladı. "*Ah.*"

"Ne bu?" diye sordu Nick.

"Bu bir tilki," dedi Ruth.

Huntların aile sembolü olan tilkiyi üç hızlı işaretle çizmek gibi bir yöntemleri vardı: baş için bir V, sonra gövde ve bacaklar için baş aşağı bir yarım daire, sonra her şeyi kesen ve kuyruk oluşturmak için yarım dairenin ötesine uzanan yatay bir çizgi.

"Büyükannem *buradaydı*," dedi Joan.

"Bu bir mesaj mı?" diye sordu Tom.

"Bunu tek başına hiç görmedim," dedi Joan. Hunt işaretine genellikle kişinin baş harfleri ve bir talimat eşlik ederdi, *buradan çıkın* uyarı işareti ya da *burada güvendeyiz* işareti gibi.

"Belki de sadece burada olduğunu belirtmek istemiştir," dedi Ruth şaşkınlıkla.

Joan yavaşça doğruldu. İşaret mekânın yaklaşık üçte birini kaplıyordu, büyükannesi onu masaların başladığı yerde, zeminin boş kalan bölümüne çizmişti. Joan büyükannesinin burada durduğunu hayal etti. Ne yapıyordu acaba? Ne düşünüyordu? Ruth buraya geldiği hafta endişelendiğini söylemişti.

Joan bir adım daha attı. Bunu yaparken kolu görünmez bir şeye çarptı. Soluğu kesildi.

"Ne oldu?" dedi Ruth. Uzattığı eli havada dondu. "Bu da ne böyle?"

Düz ya da belki de hafif kavisli gibiydi, sıcak değildi. Joan belli belirsiz dürttüğünde görünmez bir itme hissedildi, fiziksel bir şeyden çok manyetik bir his veriyordu.

Nick avucunu at okşar gibi havada gezdirdi. "Sanki bir duvar gibi. Bir bariyer."

"Bariyer mi?" Jamie uzandı ve o şeyi hissedince elini geri çekti. Tekrar uzandı, bu kez yüzünde hafif bir kuşku vardı. "Sanırım... Sanırım bu bir Ali mührü."

"Ali *mührü* mü?" Ruth meraklanmıştı. O da Jamie kadar şaşkın ve belki biraz da korkmuş görünüyordu.

"Neden biri buraya bir mühür koysun ki?" diye mırıldandı Tom. Elini gezdirdi, bariyer ulaşabildiği yere kadar devam ediyordu. Joan tavana kadar uzandığını tahmin etti.

"Ali mührü nedir?" diye sordu Joan.

Frankie de artık bariyeri keşfetmişti. Bir patisiyle ona vurdu, basık suratı şaşkın şaşkın bakıyordu. Uyarırcasına havladı.

"Ali ailesinin yerleri ve zamanları kimsenin erişemeyeceği şekilde kilitleme yeteneği vardır," diye açıkladı Tom.

"Bu mühürler *nadir* görülür," dedi Jamie.

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Mühürlü alana baktı, tıpkı kafenin geri kalanı gibi görünüyordu. Nick'le buraya gelmiş olmaları sadece bir tesadüf müydü? Ayrıca büyükannesi neden burayı üç kez ziyaret etmişti? Neden mührün başladığı yerde bir iz bırakmıştı? "Oraya girmenin bir yolu olmalı."

"*Mührü bozmayı* mı kastediyorsun?" Ruth, sanki Joan aya uçmalarını önermiş gibi konuşmuştu.

"Bunu bir Ali yapamaz mı?" dedi Nick.

"Öyle olmaz..." Ruth başını iki yana salladı. "Mesele sadece mühürlerin nadir olması değil. Ali *gücü* de nadirdir, çoğu Ali onu kullanamaz bile." Diğerlerine dönerek, "Sanırım jüri heyetinde bir istisnaları var, değil mi? Ali olarak onaylanmak için bir güç göstermeleri gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Tom. "Küçük kız kardeşimin bir Ali olduğu anlaşıldı. Onun da bazı farklı güçleri vardı." Bir elini ağzına götürerek düşündü. "Söyleyebileceğim en iyi şey, Laila'nın zaman çizelgesiyle bir yakınlığı olduğu. Zaman çizelgesi onu seviyor."

"Onu seviyor mu?" dedi Ruth.

"Zaman çizelgesinin nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi Tom. "Biz onu zorlarız, o da bizi geri püskürtür. Ama Ali ailesine pek aldırmıyor gibi görünüyor. Laila yakınlardayken zaman çizelgesinin hep farklı aktığını hissediyorum. Sanki... daha mutlu. Sanırım panel de bunu hissedebiliyor."

Joan, Tom'un kız kardeşinden bahsetmesine hem şaşırdı hem de merak etti. Canavar kardeşler farklı güçler gösterdiklerinde ne olduğunu merak etmişti. Tom ve kız kardeşi çocukken farklı evlere mi dağıtılmışlardı? Yakınlar mıydı, yoksa birbirlerini çok az mı görüyorlardı?

"Bu ilginç," dedi Nick.

Diğerleri arasında küçük bir duraksama oldu ve sonra Tom dostça, "Ben de hep öyle düşünmüşümdür," dedi.

Buraya gelirken beşi de rahatça sohbet ediyordu ama Joan birden bunca zamandır Nick'le diğerleri arasında ince bir uçurum olduğunu fark etti. Argent gücü tarafından etki altına alınmış olması önemli değildi, hepsi ona karşı temkinliydi, hatta *neden* etki altına alındığını bilmeyen Ruth bile.

Ruth sessizliği bozdu. "Kız kardeşin yardım edebilir mi?" diye sordu Tom'a. "Tanıdığı güçlü Aliler var mı?"

"Kız kardeşimi bu işe karıştırmayacağız," dedi Tom hiç düşünmeden ama sesi uyarır tondaydı.

"Dinleyin..." dedi Jamie hepsine. "Bu mühür buraya sadece Saray tarafından konmuş olabilir. Bunu yapabilecek kadar güçlü herhangi bir Ali, gücü ortaya çıkar çıkmaz Saray tarafından yakalanır, gönüllü olsun olmasın." Kollarını göğsünde kavuşturduğunda Joan onun Saray tarafından Kraliyet Arşivi'ne götürülüşünü hatırladığını anladı.

Tom da bunu anlamıştı. Elini Jamie'nin sırtına koydu. "Hadi tekneye geri dönelim," dedi. "Burada hiçbir şeyi çözemeyeceğiz."

Joan dönmeleri gerektiğini biliyordu. Büyükannesinin buraya bariyerin ötesinde ne varsa onun için geldiği açıktı ama orada ne olduğunu bilmenin ve bariyeri aşmanın bir yolu yoktu. Burası bir çıkmaz sokaktı.

Ama aynı zamanda... Joan bir şeyleri atlıyordu, bundan emindi. Yerdeki tilki çizimine baktı. Sonra kaşlarını çatarak çömeldi. Tilkinin yanında başka çizikler de vardı ama belirgin bir çizgiyle kesilmiş gibiydiler.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ruth.

Joan parmağını çizgide gezdirdi. Bariyeri, etrafına yaydığı ılık ve basınçlı havayı parmağının yan tarafında hissedebiliyordu. "Bu işaretin bir kısmı orada," dedi. "Mührün *içinde*."

"Yani burası büyükannem buraya geldikten sonra mı mühürlendi?" diye sordu Ruth.

Bu mümkündü. "Ya da," dedi Joan yavaşça, "Büyükannem açmanın bir yolunu buldu. Tam burada."

Ruth'un kahkahası sert bir soluma şeklinde çıkmıştı. "Büyükannem pek çok şey yapabilir ama böylesine güçlü bir Ali'yle iş birliği yapmasının imkân yok."

Joan diz çökerek bir elini bariyere bastırdı. "Daha önce de böyle bir şey hissetmiştim," diye mırıldandı. Gözden kaçırdığı şey *buydu*. Tanıdık olan sadece kafe değildi. Mührün kendisi de tanıdıktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ruth.

Hafif kavisli, görünmez bir bariyer... Joan bununla nerede karşılaşmıştı? Sonra hatırladı. "Canavar Sarayı'nda buna benzer bir mühür vardı." Jamie'nin hapishane hücresini çevrelemiş ve onu dünyadan soyutlamıştı.

"Saray'da mı?" Ruth şaşkın görünüyordu, arkasındaki Tom da öyle. *İkiniz de orada benimleydiniz,* diye düşündü Joan. Hatırlamıyorlardı.

"Canavar Sarayı hakkında ne biliyorsun?" Ruth iyice meraklanmıştı. "Saray'a girdiğini mi söylüyorsun sen şimdi? Saray'a kimse giremez!"

"Anlatacağım," diye söz verdi Joan. Ruth'a anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki. "Ben sadece..." Ayağa fırlayıp etrafına bakındı. Geçen sefer kullandıkları rulo halı gibi bir şeye ihtiyacı vardı, çembere dönüştürülebilecek bir şeye. Tezgâhın arkasındaki turistik resmi gördü ve duvardan indirdi. Neredeyse kendi boyu kadardı. Onu arkadaşlarının yanına sürükledi.

Hepsi onu izlerken Joan resmin çerçevesini açıp camını ve kartonunu çıkardı. Sonra boş çerçeveyi Ruth'un ellerine verdi.

"Ne *yapıyorsun* sen?"

"Büyükannem Hunt gücüyle bu mührü kırdı, sen de kırabilirsin... Sadece bu çerçeveye ihtiyacın var."

Ruth bir kahkaha daha attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hunt gücü bir nesneyi zamanın bir ânına itmenizi sağlar, değil mi?"

"Şey..." dedi Ruth. "Evet, sanırım bu şekilde çalışıyor ama..."

"Bunu yaptığında, nesneyi aynı anda iki kez tuttuğun kısa bir süre var. Bunu bu çerçeveyi kullanarak yapabilirsin."

"Sen neden *bahsediyorsun*?" diye tekrar sordu Ruth.

"Sadece dene," dedi Joan. "Çerçeveyi şu bariyerin içinden geçir ve bir kısmını *burada*, bir kısmını da mührün *içinde* tut. Bir köprü yapacaksın. İçinden yürüyebileceğimiz bir geçit olacak. Büyükannem de böyle yapmış olmalı."

"Joan, Hunt gücünün bir Ali mührünü kırmasının imkânı *yok*," dedi Ruth. "*Aliler* bile bu mührü kıramaz. Binlercesi içinde belki bir tanesi kırabilir."

"Dediğimi yap," dedi Joan. "İşe yaramazsa tekneye döneriz."

"O zaman tekneye dönüyoruz," dedi Ruth. Çerçeveyi bariyerlere yasladı. Orada öylece duruyordu, görünüşe göre hiçbir şey tarafından desteklenmiyordu. "Gördün mü?"

"Ona tutunman gerekiyor," diye açıkladı Joan. Yanına gitti ve ona göstermek için diğer tarafı kavradı. "Çerçeveyi tam bariyerin olduğu yere koymak için Hunt gücünü kullandığını hayal et. Kısmen bariyerin içine koy. Hunt gücünü normalde kullandığın gibi. Ama bir kısmı gittiğinde bırakma."

Ruth ona baktı ama çerçeveyi düzgünce tuttu. "İşimiz bittiğinde *uzun* bir konuşma yapacağız." Yine de gözlerini kapayıp konsantre oldu. Sonra çerçeveyi bariyere itti. Çerçeve sallandığında Joan onu sabitledi. Tıpkı diğer zaman çizelgesinde olduğu gibi, Ruth, "Hunt gücünün bunu yapabileceğini gerçekten sanmıyorum. *Yapabileceğimi* sanmıyorum..." derken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Joan, Tom'unkiyle aynı anda kendi nefes alışını da duydu. Meraklı bir ilgiyle ona doğru eğilen Nick hariç, herkesin yüzünde aynı şok ifadesi vardı.

Çerçevenin içinde güneş farklı bir açıdan, zayıf bir şekilde parlıyordu.

Ruth bir geçit açmıştı, mühürde bir boşluk yaratmıştı.

ON SEKİZ

Joan çerçevenin içinden öteki tarafa baktı. Odanın kapalı kısmı tıpkı dışarıdan olduğu gibi görünüyordu: Aynı büyük pencerelerin yanında aynı masalar. Tek fark güneşin yönüydü. Mührün içinde, doğudaki pencerelerden yumuşak bir ışık süzülüyordu. Mührün dışındaysa güneş mekânın diğer tarafındaydı.

Büyükannesinin mührü artık döşeme tahtalarında açıkça görülebiliyordu, tilkiyle başka bir sembol daha vardı: Tek bir noktadan farklı yönlere doğru çatallanan üç çizgi. Bir kuş pençesine benziyordu. Büyükannesinin baş harfleri olan D.H. de hemen yanında yer alıyordu.

"Bu sembol ne anlama geliyor?" diye sordu Joan Ruth'a.

Ruth burnunu kırıştırdı. "Bu *fırsat* sembolü değil mi? Bunu neden buraya koysun ki?"

Joan mesajın kimin için bırakıldığını merak etti. Huntlar hırsızdı ve *fırsat* sembolü potansiyel hedef konumunu belirtmek için kullanılırdı. Joan bakışlarını tekrar mührün açıklığına çevirdi. "Sence içeride ne var?" *Fırsat* sembolüne rağmen hissedebildiği tek şey endişeydi.

"Hayır, benim başka bir sorum var," dedi Ruth, Joan'a. "Hunt gücünün bir Ali mührünü kırabileceğini nereden bildin? Hunt gücün bile yok senin. Çocukluğumuzdan beri olmadı."

Ruth kıvırcık saçları ve keskin yeşil gözleriyle bazen tıpkı büyükannesi gibi görünüyordu. "Bu çok uzun bir hikâye," diye fısıldadı Joan.

Ruth onun yüzünü okumaya çalıştı. "O saldırıdan sonra sana *ne oldu*?"

Joan'ın göğsü, Nick'in yanında söyleyemediği onca şey yüzünden iyice daralmıştı. "O zaman olmadı."

Ruth'un bakışlarından aklında daha fazla soru olduğu belli oluyordu ama Jamie araya girdi. "İçeri gireceksek, girelim," dedi. "Burada bir mühür varsa, Saray burayı izliyor olabilir." Ruth'a, "Şu kapıyı birkaç dakika açık tutabilir misin?" dedi.

"Evet," dedi Ruth. "Yani..." Joan'ın sadece siyah saçlarını görebileceği şekilde başını eğdi. Omuzları sanki ağır bir yükü ne kadar süre taşıyabileceğini ölçüyormuş gibi derin bir nefesle inip kalkıyordu.

"Hey," dedi Joan, bir an kararsız hissederek. Ruth diğer zaman çizelgesinde, *Hunt gücünün kapıları bu şekilde açabileceğini hiç sanmıyorum,* demişti. Geçitleri açtıktan sonra yorgunluktan hasta olmuştu. "İyi misin?"

Ruth başını tekrar kaldırdı. Joan gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordu. "Yapabilirim."

"Ruth..."

"İyiyim. Yapabilirim," dedi Ruth. Çenesiyle çerçeveyi işaret etti. "Devam et. Orada ne olduğunu ben de öğrenmek istiyorum."

Joan Ruth'a, "Hemen girip çıkacağız," diye söz verdi. "Uzun süre tutmak zorunda kalmayacaksın."

"Tamam," dedi Ruth. "Bildiğim iyi oldu." Sesinde de gerginlik vardı artık.

Joan neden birdenbire bu kadar isteksiz hissettiğini bilmiyordu. Ruth geçitleri en son açtığında, Paleolitik bir kışı geçmek zorunda kalmışlardı, boşluğun kendisiyle mücadele etmişlerdi. Onun yanında bu hiçbir şeydi. Altı üstü bir adımlık mesafeydi.

Joan çerçeveyle yüz yüze geldi. Sonra kendini o adımı atmaya zorladı.

Ayağı çerçeveyi aşar aşmaz kötü havada sallanmaya başlayan bir teknedeymiş de deniz tutmuş gibi midesi bulanmaya başladı.

Bu yeni bir histi, geçen sefer Paleolitik hendekten geçerken midesi bulanmamıştı. Arka arkaya derin nefesler aldı.

Bu tarafta sabah olmuştu ve mührün dışından daha soğuktu. Güneş bulutların arasından zayıf bir parıltı yayıyordu.

Soluk ışık dışında, mekân tıpkı dışarıdan göründüğü gibiydi: Tadilattan geçmiş bir kafe. Duvarlarda her pencerede bir tane olmak üzere boş masalar sıralanmıştı. Doğudaki manzara arka sokaktaki siyah pencereli modern apartmanları gösteriyordu. Batıdaki ana caddeyse huzursuz edecek kadar boştu. Bir saniye önce aceleyle işe gidip gelenler ve vitrinlere bakan turistlerle doluydu.

Joan döndü ve odanın ortasında boş bir çerçeve tutan Ruth'un tuhaf görüntüsüyle karşılaştı. Bu taraftan bakıldığında bariyer görünmüyordu ama güneşin yön değiştirdiği nokta belirgindi. Nick karşıya geçerken diğerleri de boyunlarını eğerek çerçevenin arkasını görmeye çalıştılar. Joan, Ali bariyerinin tek yönlü bir görüş açısı olduğunu fark etti. Mührün dışındaki Ruth, Jamie ve Tom'u görebiliyordu ama onlar kendisini sadece çerçevenin gözünden görebiliyor gibiydiler.

Nick ana caddeye bakarak, "Bu kafa karıştırıcı," dedi. "Bunlar Portelli camları mı, yoksa zamanda yolculuk mu yaptık?"

"Emin değilim," dedi Joan. "Burada... dünyadan kopmuş gibiyim." Tom, *Ali ailesinin yerleri ve zamanları kimsenin erişemeyeceği şekilde kilitleme yeteneğini vardır,* demişti. Joan en son bu duyguyu yaşadığında Canavar Sarayı'ndaydı, zamandan tamamen kopuk o yerde. "Sanki hiçliğin ortasındaymışız gibi geliyor," dedi.

Arkalarından bir inilti duyuldu. Tom da Nick'i takip etmişti. Sanki kötü bir koku almış gibi elini ağzına götürmüştü, solgun yüzündeki çiller belirgindi. "Bu da ne?" diye mırıldandı.

"Ne ne?" dedi Nick.

Joan'ın hâlâ midesi bulanıyordu. Nick ise hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Burada bir şey var," diye sordu Tom. "*Yanlış* bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Nick.

Jamie'nin tepkisi Tom'unkinden bile daha şiddetliydi. Çerçeveyi aşarken nefesi kesildi ve iki büklüm olarak öğürdü. Tom hızla ona yöneldi, Joan o dev cüssesiyle bu kadar hızlı hareket edebilmesine hep şaşırıyordu. Bir saniye içinde bir kolunu Jamie'nin ince beline dolamıştı. Frankie koşarak geldi ve Jamie'yi sorgularcasına havladı, basık suratıyla en az Tom kadar endişeli görünüyordu. Ama Nick gibi Frankie de etkilenmiş görünmüyordu.

"Herkes iyi mi?" Ruth'un sesi endişeli geliyordu.

"İyiyiz!" diye güvence verdi Joan ona. "Portal nasıl gidiyor?"

Uzun duraksaması Joan'ı tedirgin etse de Ruth sonunda, "İyiyim. Halledebilirim," dedi.

Tom Jamie'nin doğrulmasına yardım etti, koca elini Jamie'nin sırtına uzattı. "Hadi seni buradan çıkaralım," diye mırıldandı. "Sadece birkaç adım." Onu Ruth'a doğru götürmeye yeltense de Jamie onu durdurdu.

"Hayır, görmek istiyorum," demeyi başardı. Alnında ter birikmişti. "Burada ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben öğreneceğim," dedi Tom. "Sadece seni buradan çıkarmama izin ver."

"*Tom*," dedi Jamie. Sadece tek bir kelimeydi ama Tom sanki Jamie tam bir cevap vermiş gibi ofladı. "Güvendeyim," diye fısıldadı Jamie. Tom'un hâlâ göğsüne bastırdığı elini tuttu. "Burada seninleyim." Bu, daha önce yaşadıkları bir tartışmanın devamı gibi görünüyordu.

Joan, Tom'un yüzünde yalın bir ifadenin belirdiğini gördü; Jamie'nin ona kendisini aramayı bırakıp kahramanı aramasını söylediği zamanki hâline benziyordu. Joan gözlerini kaçırdı, o zaman olduğu gibi şimdi de özel bir şeye kulak misafiri olduğunu hissetmişti.

Tom burada bir şey olduğunu söylemişti... Joan gözlerini kapadı. Kulağına belli belirsiz bir nota ilişti. Hayır, bir ses değildi. Bir *hisli*. Uyumsuz bir şey.

"*Joan?*" Omzunda sıcak bir el hissetti. "Joan?" Nick'in sesiydi bu, Tom kadar endişeliydi. "İyi görünmüyorsun."

"*Hepimiz* gitmeliyiz," dedi Tom titreyerek. Frankie'yi kucağına aldı. "Buraya girmemeliydik. O mührü kırmamalıydık. Onu buraya koymalarının bir nedeni olmalı."

"Sen öyle diyorsan," dedi Nick. "Ama... burası boş bir kafe gibi görünüyor. Sadece masa ve sandalyeler var."

Joan bu uyumsuzluğun kaynağını sezmeye çalıştı. Hissettiklerinin ona yol göstermesine izin vererek döndü. Kendini Nick'le oturdukları o masaya bakarken buldu.

Oraya doğru yürüdü, diğer zaman çizelgesindeki adımlarını takip ederken ona seslenen diğerlerinin seslerinin belli belirsiz farkındaydı. Burada hiçbir şey yokmuş gibi *görünüyordu*. Sabitlenmiş masalar ve sandalyeler dışında her şey çıkarılmıştı.

Ardından Joan son masanın arkasına geçti ve onu *gördü*.

Dünyaya açılmış bir yara gibiydi, kenarları pürüzlü ve kötü görünüyordu. Bu bir delikti. Yarı yarıya masanın içine gömülmüştü, havada asılı duruyordu. Joan geri çekildi, tökezleyerek arkadaşlarına döndü.

Bu şey bir yara gibi insanı içgüdüsel olarak dehşete düşürüyordu, doğanın kanunlarına aykırıydı. Joan ona bakarken bile var olmaması gerektiğini hissediyordu. Büyükannesinin araştırdığı şeyin *bu* olduğunu biliyordu. Mühürlenmiş şeyin.

Arkasından önce ayak sesleri sonra da bir öğürme sesi yükseldi. Tom yine eliyle ağzını kapatmıştı ve Joan döndüğünde göğsü bir başka öğürmeyle kabardı. Arkasında Jamie dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Jamie," diye seslendi Tom, ona yardım etmek için uzandı. Jamie kısa ve keskin nefesler alıyordu. Parmakları titreyen ve zar zor odaklanabilen Tom, Jamie'nin yeşil hırkasının üst düğ-

mesini açmayı ve yakasını gevşetmeyi başardı, iri parmakları son derece nazikti.

Joan omzunda sıcak bir el hissetti. "Joan?" Nick'ti. "İyi görünmüyorsun." O da Tom kadar endişeli görünüyordu ama mührün bu tarafından etkilendiğine dair bir emare yoktu. Nick dünya üzerinde açılmış yaraya baktı. "O şey de ne?"

"Bilmiyorum," demeyi başardı Joan.

Tom ona bir göz attı ve sonra sanki görmeye dayanamıyormuş gibi hızla uzaklaştı. "*Hiçlik* gibi geliyor. Herhangi bir şeyin yokluğu. Sanırım bu zaman çizelgesinin ötesindeki boşluk. Dünyanın... dünyanın dokusunda bir yırtık. Zaman çizelgesinde bir yırtık gibi."

Joan, Canavar Sarayı'nın kapısında durduğunu hatırlayınca vücudunu saran ürpertiyi bastıramadı. Orada boşlukla karşılaşmıştı, tüm Saray'ı çevreleyen korkunç bir hiçlik. İçinde bulunduğu âna dönmek için derin bir nefes aldı ve kendini oraya *bakmaya* zorladı.

Bu, içinde karanlık bir boşluk olan şekilsiz bir *delik,* bir tür uçurumdu.

Jamie bir şeyler mırıldandı. Artık daha rahat nefes alıyordu ama beti benzi atmıştı.

"Biliyorum," dedi Tom. Açıklamak için başını Joan ve Nick'e doğru kaldırdı. "Zaman çizelgesindeki boşluklar sadece kıyamet günleriyle ilgili hikâyelerde olur. Bu olmamalıydı. Bu bir *lanet.*"

"Sanki zaman çizelgesi acı çekiyor," demeyi başardı Jamie.

Joan da bunu hissedebiliyordu. Zaman çizelgesi bazen büyük bir canavar gibi görünüyordu ve şu anda Joan onun yaralı hâlde kıvrandığını hissedebiliyordu.

Nick, Joan'ın oturduğu yere doğru ilerledi. Diğerlerinde görülen şiddetli etkilerle onun rahat hareketleri tezat oluşturuyordu.

"Frankie, bir yere *ayrılma!*" dedi Tom sert bir şekilde, Frankie onu takip etmeye başladığında.

Joan kendini o şeye yaklaşmaya zorladı. İçten içe bunu yapmak istemiyordu, kaçma dürtüsü ensesinde umutsuz bir ürpertiye dönüşmüştü. Ama büyükannesinin bunu neden araştırdığını ve o şeyin neden burada, Joan ve Nick'in bir zamanlar bulundukları bu kafede olduğunu anlaması gerekiyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı Nick.

Joan başıyla onayladı. Artık o şeye olabildiğince yakındı. Kendini doğrudan ona bakmaya zorladı ve sonra irkilerek geri çekildi.

Delik boş değildi, içinde gölgemsi bir şey vardı. Ve nedense bu Joan'ı boşluğun kendisinden daha çok dehşete düşürdü.

Ellerini yumruk yapıp kendini daha yakından bakmaya zorladı, Nick'in elini tutmamaya, diğerlerini toplayıp oradan kaçmamaya çalıştı.

O baktıkça gölgeler katı bir şeye dönüşüyordu sanki. Bir masaya. Deliğin dışındaki masanın aynısıydı. Joan kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Aynı görünüyorlardı. Aynı ahşap damarlarla süslüydü.

Hayır, tam olarak aynı değillerdi. Yırtığın *içindeki* masanın üzerinde izler vardı, el izlerine benziyorlardı. Sanki biri masanın kenarını tutmuş gibiydi.

Joan'ın aklına Nick'in bıçak çektiği an geldi.

Sana söylemiştim. Seni burada öldürmeyeceğim, demişti.

Joan da ona, *Öldürmelisin. Peşini bırakmayacağım. Başka birini daha öldürmene izin vermeyeceğim. Seni öldüreceğim,* diye yanıt vermişti.

Nick gitmek için ayağa kalktığında, Joan kendini zapt etmek için masaya sarılmıştı, ailesinin ölümünün üzerinden sadece iki gün geçmişti. Ellerini tam da o izlerin olduğu yere koymuştu.

Daha yakına eğildi. Vernik soyulmuş, geriye işlenmemiş ahşabın ham çizgileri kalmıştı. Karanlığa karşı aydınlık. Keskin bir nefes aldı. Böyle bir şeyi daha önce de görmüştü. Bunu daha

önce de yapmıştı. Kayıkhanedeki ahşap tırabzanın verniğini çıkarmak için gücünü kullanmıştı.

Bu izleri de o mu yapmıştı? Masayı kavradığında gücü burada mı ortaya çıkmıştı?

Ama... bunu nasıl görebiliyordu? Bu izler tamamen başka bir zaman çizelgesinde yapılmıştı.

Zaman çizelgesinde bir yırtık gibi, demişti Tom. Şu anda önceki zaman çizelgesine mi bakıyorlardı?

Kendini nedense bunu yapmaya mecbur hisseden Joan, parmaklarını o izlerin üzerine koymak için uzandı.

Jamie'nin arkasından, "*Yapma!*" dediğini duydu.

Ama Joan duramadı. Dehşete kapıldı, eli aniden zihnine itaat etmiyor gibi hissetti. Parmakları bariyeri aştı ve korkunç uyumsuzluk dayanılmaz bir gürültüyle daha da şiddetlendi. Ama bu bir ses değildi; tüm dünyaya ait bir uyumsuzluğun yarattığı uğultuydu.

Joan elinin altında kâğıt mendilin yırtılmasına benzer bir his duydu. *Dur!* diye düşündü. O anda bir duraklama oldu –gürültü de his de bıçak gibi kesildi– Joan'ın nefes almasına, uyumsuzluğun geçtiğini ummasına yetecek kadar uzun sürdü. Ama nefesini bıraktığında bir baskı hissi oluştu ve ardından yara patladı.

Şiddetliydi. Joan tepetaklak olarak başını sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Görüşü bulanıklaştı. Birileri konuşuyordu ama Joan sesleri ayırt edemiyordu. Gözlerini açtı. Tavanda farklı bir şey mi vardı? Aşağı doğru kablolar sarkıyor gibiydi. Uyumsuzluk hissi tamamen sona ermişti ama her şey bulanık görünüyordu. Joan kafasını iki yana sallayarak bu histen kurtulmaya çalıştı. Ama bu sadece mide bulantısının artmasına neden oldu. İnleyerek kıvrandı.

"Joan!" Bu Nick'in sesiydi.

Joan ona odaklanmaya çalıştı. Nick yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. "Düştün mü?" diye sordu Joan. Herkes iyi miydi?

Nick kaşlarını çattığında Joan şaşkınlıkla ona baktı. "Yaralı olan sensin," dedi Nick yumuşak bir sesle. Son derece nazik bir hareketle başının arkasına dokundu. Joan ne yapmaya çalıştığını anlamadı. Doğrulmaya çalıştı ama Nick omzunu sıkıca kavrayarak onu engelledi.

"Biraz daha uzan," diye mırıldandı. "Başını çarptın."

Joan gözlerini sımsıkı kapadı ve tekrar açtı. Başının döndüğünü hissediyordu. "Hepiniz iyi misiniz?" diye sordu Nick diğerlerine.

"Ben ve Jamie iyiyiz," dedi Tom.

"Ne oldu?" Ruth boynunu çerçeveye doğru uzattı ama o açıdan onları göremiyor gibiydi. "Bir çarpma sesi duydum!" Çarpmadan etkilenmemiş gibiydi. Joan onun mühür tarafından korunduğunu tahmin ederek rahatladı.

"Emin değilim!" diye seslendi Nick. "Ama iyiyiz!"

Az önce ne *olmuştu?* Joan o işaretlere dokunmak için dayanılmaz bir istek duymuştu, sonra bu uyumsuz duygu şiddetlenmişti ve ardından...

Jamie'nin hayretle nefes aldığını duydu. "Yırtık yok."

"*Ne?*" dedi Joan. Ayağa kalkmak için masanın kenarına uzandı.

Nick kolunu beline dolayarak onu ayağa kaldırdı. Joan yutkundu, her ne kadar bunu istiyor olsa da ona yaslanmamaya çalıştı. Yalnızca varlığı bile tuhaf bir güven hissi yayıyordu. Ama Joan öyle olmadığını biliyordu. Burada çok garip bir şeyler oluyordu.

"Geçti," dedi Jamie tekrar. "Artık kusacakmış gibi bile hissetmiyorum."

Joan bakakaldı. Delik gerçekten de yok olmuştu.

Tom sanki konuşacakmış gibi yumuşak bir ses çıkardı. Joan ona döndü ve onun da gözlerini kocaman açmış baktığını gördü. Ama Tom yırtığın olduğu yere değil, pencereye bakıyordu.

Joan bakışlarını takip etti.

Dışarıda, ana cadde tanınmaz hâldeydi. Resmen yerle bir olmuştu. Bir saniye önce kafeler, giyim mağazaları, bir parfümeri vardı, turistleri cezbetmek için güzelce süslenmiş vitrinleri göze çarpıyordu. Şimdiyse bütün dükkânlar gitmişti. Onların yerini pek de Viktorya dönemine ait olmayan binalar almıştı. Joan'ın bildiği hiçbir tarza uymuyordu. Neyin tuhaf olduğundan bile emin değildi. Belki çok uzunlardı. Belki de tuğlalar çok koyu renkliydi.

"Anlamıyorum," dedi kendi kendine. Sokağın ilerisindeki binalardan birinin bacasından çıkan yoğun duman gökyüzünü grileştiriyor ve bir fırtına yaklaşıyormuş izlenimi veriyordu.

"Zamanda yolculuk mu yaptık?" diye sordu Nick.

Yapmışlar mıydı? Joan'ın gözüne tuhaf bir nesne takıldı. Karşısında pırıl pırıl parlayan bronz bir heykel duruyordu. Caddede parlayan tek şeydi. Çiçeklerle taçlandırılmış bir kadını tasvir ediyordu. Taze güller ayaklarının dibinde adak gibi duruyordu. Kaideye iki kelime kazınmıştı: *Semper Regina.*

Joan içine tedirgin edici bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

"Mimariyi tanıyamıyorum," dedi Jamie yavaşça. "Ya da insanların giydiklerini. Bu benim bildiğim bir dönem değil."

Joan sokağın hayalet bir kasaba olduğunu düşünmüştü ama şimdi Jamie'nin aklından geçenleri anladı. Yolun diğer tarafında insanlar vardı, yağmurdan kaçmak için acele ediyormuş gibi duvar diplerine sığınmış, hızlı adımlarla yürüyorlardı. Giysileri binaların siyah tuğlaları ve gri gölgeleriyle uyumluydu, tarzları yabancıydı. Joan'ın tanımadığı hafif bir malzemeyle yün karışımı giysiler giyiyorlardı.

"Ne bu?" diye sordu Joan. "Zamanda yolculuk yapmadıysak..."

Pencerenin kenarında bir hareketlenme oldu. Zayıf, sarışın bir adam koşarak köşeyi dönmüştü. Omzunun üzerinden baktı, gözleri fıldır fıldırdı, göğsü çaresiz nefeslerle inip kalkıyordu. Giysileri kirliydi ve saçları yüzüne yapışmış, terden sırılsıklam olmuştu. Joan adamın yaydığı korkunun kokusunu alabiliyordu.

"Neden bu kadar korkuyor?" diye sordu Nick usulca.

Sokağa bir minibüs girdiğinde hâlâ konuşuyordu. Araç bir cenaze arabası kadar siyahtı, tepesinde soluk bir ışık yanıp sönüyordu. Polis mi? Hayır. Kapının üzerinde altın renginde bir arma vardı: bir gül, bir tavus kuşunun genişçe açılmış kuyruğu ve –Joan'ın kalbi çarpmaya başladı– kanatlı bir aslan. Canavar Sarayı'nın simgesi. Gün gibi ortadaydı. Neler *oluyordu?*

Kuzguni siyah saçlı ve asil yüz hatları seçilen bir adam minibüsten indi, kapının çarpma sesi kafenin pencerelerinden duyulmuyordu. Özel dikim siyahlar giymiş ve Canavar Sarayı'nın altın rozetini takmıştı. Adamın şıklığı harap olmuş caddenin görüntüsüyle garip bir tezat oluşturuyordu.

Muhafız kafeye baktı. Joan irkilerek geri çekildi ama adam gözlerini başka yere çevirmişti bile, anlaşılan pencereden onları göremiyordu. Adam belindeki kelepçeleri düzeltip rahat bir tavırla sarışın bir adama işaret verdi.

Joan sarışın adamın koşmayı bıraktığını gördü. Korkmuş gibi görünüyordu. Şimdi tereddütle ve isteksizce muhafıza doğru yürüyordu.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Joan. Sahne tamamen yanlış geliyordu. Sokağın diğer tarafında insanlar hâlâ olağandışı bir şey olmuyormuş, Canavar Sarayı mühürlü minibüs sıradan bir şeymiş gibi işlerine devam ediyorlardı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Joan'ın anladığı üzere, etraftaki insanlar bakışlarını yaşananlardan kaçırıyordu, ilgisiz değillerdi, aksine ilgi göstermekten *korkuyorlardı.* Bu da kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Muhafız sarışın adama bir şeyler söyledi, Joan'ın tahminine göre adamı uyarıyordu. Onu tutukluyordu. Sarışın adam orada durdu, göğsü şişmişti, gözleri cam gibiydi. Muhafıza fısıldayarak karşılık verdiğinde Joan ağzından dökülen kelimeleri okudu: *Sadık biriyim. Sadık biriyim.*

Joan muhafızın kelepçelerini çıkarmasını bekledi ama onun yerine daha da yaklaşıp sarışın adamın boynunu neredeyse sahiplenircesine kavradı. *Sen bir hiçsin,* dedi.

Joan, muhafızın niyetini anladığında kendi kendine, "Hayır!" dediğini duydu, "*Hayır!*"

"Sorun ne?" diye sordu Nick.

Ve sonra sarışın adam yere yığıldı.

Joan adamın boğazından dehşet verici bir sesin çıktığını duydu. Muhafızın duygusuz yüzünü tüm netliğiyle gördü. Sanki bir sineği öldürmüş gibiydi. Joan güçlükle nefes alıp veriyordu, soluklarının sesi kulağına kadar geliyordu. Sokağın karşısında artık kimse bakışlarını kaçırmıyordu. Hepsi arkasını dönmüştü.

"Ne..." dedi Nick uyuşuk bir sesle. "Biz... biz oraya gidip o adama yardım etmeliyiz. Bir ambulans çağırmalıyız!"

Sarışın adamın öldüğünü bilmiyordu. Muhafızın az önce ondan tüm hayatını çaldığını bilmiyordu, hem de düzinelerce tanığın önünde. Bir canavar güpegündüz, sanki buna hakkı varmış gibi bir insanı öldürmüştü.

Zamanda yolculuk mu yaptık? diye sormuştu Nick. Joan'ın solukları kontrolden çıkmıştı. *Yapmışlar* mıydı?

Muhafız gökyüzünü kaplayan gri dumana baktı. Sonra minibüsün arka kapısını açtı.

İşte o zaman Joan'ın nefesi kesildi. İçeride daha fazla ceset vardı. Parça parça ayrıntıları fark etti: hâlâ ayağa takılı kayışı kopmuş bir kadın ayakkabısı, okul üniformalı bir çocuk, bıyıklı, orta yaşlı bir adam.

Joan dehşet içinde masalardan geriye doğru sıçradı, neredeyse Nick'i de sırtüstü düşürüyordu. Ardından dünya titrer gibi oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede Viktorya döneminden kalma yıpranmış binalar yok olmuştu. Muhafız gitmişti. Cesetlerle dolu minibüs gözden kaybolmuştu.

Her şey geldikleri zamanki gibiydi; şekilsiz delik bile yerli yerindeydi. Artık içinde boşluktan başka bir şey yoktu.

"Bunu gördünüz mü?" diye sordu Nick gözlerine inanamıyor gibi. "Neydi o?"

Joan titremesini durduramıyordu. Ruth ona ailesinin öldüğünü söylediğinden beri hiç böyle hissetmemişti. Nick'in kurbanlarının bahçede yatan cesetlerini gördüğünden beri.

Neydi o? Tahmin yürütecek olursa, canavarların insanlar arasında açıkça yaşadığı, bir canavarın güpegündüz bir insanı öldürebildiği, izleyenlerin itiraz etmeye dahi cesaret edemediği bir Londra'ya benziyordu.

"Astrid'in gördüğü gelecek bu muydu?" diye fısıldadı.

"Ama yanlış." Jamie'nin sesi uyuşmuş gibiydi. "Gelecek bu değil, böyle bir zaman asla olmaz."

"Ama *neydi* o?" dedi Nick. "O adama ne *yaptı?* Anlamıyorum! Sanırım onu *öldürdü!* Sanırım minibüsteki bütün o insanları öldürdü!"

Tom kararlı bir şekilde, "Buradan çıkmamız gerek," dedi. "Her şeyi teknede çözebiliriz. Bu kadar uzun süre kalmamalıydık. Burası izleniyor olmalı."

Joan gözlerini sıkıca kapadı, kendini toparlamaya, minibüsün içinde gördüklerini düşünmemeye çalıştı. Ruth'a seslenmek için ağzını açtı ama yüzünü görünce durdu. O da Joan'ın hissettiği kadar sarsılmış, yüzünün rengi atmıştı.

Ruth bir parmağını dudaklarına götürdü. Dudaklarını oynatarak, "*Şşş, Muhafızlar,*" dedi.

Joan uzun bir süre onun ne demek istediğini anlayamadı. *Muhafızlar* mı?

Hâlâ sessiz olan Ruth, çenesiyle pencereleri işaret etti. Mührün kendi tarafında kalan kısmını. O sırada bir gürültü duyuldu. Birisi, "*İskeleyi kaldırın!*" diye seslendi. Anahtarlar şangırdadı.

Joan bir an için, *Önce Ruth'u görecekler,* diye düşündü. Hemen ardından Nick Joan'ın yanından koşarak geçti, inanamayacağı kadar hızlıydı. Kilit tıkırdayıp kafenin kapısı açıldığında Nick çerçevenin içinden geçmişti. Ruth'u kafenin mühürlü bölümüne

itip çerçeveyi kenara devirdi. İlk muhafız içeri girdiğinde çerçeve hâlâ düşüyordu. Çerçeve büyük bir gürültüyle yere çarpınca muhafız şaşkınlıkla geri çekildi.

"*Hayır!*" diye bağırdı Joan. "Nick!" Hiç düşünmeden ona doğru koştu ve omzu görünmez bariyere çarptı. Soluk soluğa geri döndü. "Nick!"

Odada şimdi üç muhafız vardı, etraflarına bakıyorlardı, Joan boş bir kafe ve Nick'ten başka bir şey görmediklerinin farkındaydı. Mühürden görünen manzara sadece tek yönlüydü.

"Nick!" Joan tekrar bağırdı.

"Seni duyamazlar." Ruth'un sesi titriyordu. "Geçit açıkken bile ben seni oradan zar zor duyabiliyordum."

Muhafızlardan ikisi Nick'in kollarını tutarak ellerini arkadan bağladılar. Aradaki güç farkı neredeyse gülünçtü. Nick'in sıkıştırılan kollarındaki kaslar belirginleşmişti. Muhafızlar bir boğayı zapt etmeye çalışan çocuklara benziyorlardı.

"Nick!" dedi Joan. İki eliyle bariyerlere vurdu. Belki Nick onlarla savaşabilirdi. Bu zaman çizelgesinde eğitim almamış olabilirdi ama hâlâ güçlüydü. Corvin Argent'ı avluda yere sermişti.

Ama Nick orada sakin sakin duruyordu. Joan'ın onun dövüşemediğini hatırlaması uzun zaman aldı. Owen Argent ona, *Canavarlarla bir sorunun yok,* demişti. *Onlara zarar vermek istemiyorsun.* Nick kendini savunamazdı.

Joan birden gözyaşlarına boğuldu. Muhafızlar Nick'i onun gözleri önünde öldürecekler miydi? "Ruth, başka bir geçit açmalısın!" diye bağırdı. "Üzerindeki Argent gücüyle savaşamaz! Ona yardım etmeliyiz!" Etrafına bakındı. Başka bir çerçeve bulması gerekiyordu. Bir halı. Kanal görevi görecek kadar büyük bir halka oluşturabilecek *herhangi bir şey.*

"Joan..." Ruth başını iki yana salladı, Joan kızın yüzünü inceledi. Ruth'un gözleri çökmüş ve donuklaşmıştı. Joan onu diğer zaman çizelgesinde bu şekilde görmüştü, Canavar Sarayı'nda geçit

oluştururken de böyle bitkin düşmüştü. "Hiç takatim kalmadı," diye fısıldadı Ruth.

Joan'ın nefesi hıçkırıklarla kesildi. *Onun benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun,* demek istedi Ruth'a. *Ona bir şey olursa ölürüm.* Ama Ruth tamamen tükenmiş görünüyordu.

Çaresiz kalan Joan ellerini bariyere dayadı ve gücünün işe yaramasını diledi. *Çözül,* dedi mühre. *Yok ol.* Hiçbir şey olmadı. Kendi kendine sinirli bir ses çıkardığını duydu ve iki elini dayayıp var gücüyle bariyeri itti. Gücü istemediği zamanlarda ortaya çıkıp duruyordu. Neden şimdi, en çok ihtiyaç duyduğu anda hiçbir işe yaramıyordu?

Muhafızlardan biri – saçları diken diken olanı– mutfaktan çıktı. "Burada başka kimse yok. Sanırım o garip dalgalanmalar hâlâ devam ediyor."

"O dalgalanmalar sadece söylenti," dedi başka bir muhafız.

"*Doğru,*" dedi diken diken saçlı muhafız, kelimeyi uzatarak. "Yanlış istihbarat demek?" Odaya göz gezdirdi. Adamın boş bakan gözleri üzerinde gezinirken Joan bir sarsıntı hissetti. Adamın bakışları daha sonra bir anlığına yere düşmüş resim çerçevesine kaysa da yoluna devam etti. İnce bir telefonu kulağına götürdü. "Çocuğu bulduk. Burada tek başına, mührün hemen dışında."

Kiminle konuşmuştu? Joan üç muhafızın da orada öylece durduğunu fark etti. Neyi bekliyorlardı?

Diken diken saçlı muhafız ön kapıya baktığında Joan sorusunu değiştirdi. *Kimi* bekliyorlardı? Kalbi tekledi.

Kapı kolu sanki ona cevap verircesine indi. Nick başını kaldırdı.

Ve Aaron Oliver kapıdan içeri girdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

ON DOKUZ

Muhafızlar yüzünden Nick'in gömleğinin düğmeleri kopmuş, saçları dağılmıştı. Aaron ise jilet gibi takım elbisesi, kusursuz taranmış altın sarısı saçlarıyla onun tam tersiydi. Bir eli cebinde, Nick'i incelemek için yanına yürüdü.

Joan, Aaron ve Nick bir önceki zaman çizelgesinde sadece bir kez aynı mekânda bulunmuşlardı. Nick o zaman da alıkonuluyordu. O zamanlar güçsüz görünüyordu ama gecenin sonunda Aaron'ın ve Joan'ın tüm ailesini katletmişti.

Aaron ve Nick şimdi karşı karşıyaydı. Nick, Aaron'dan sadece biraz daha uzundu ama kaslı yapısı Aaron'ı zayıf gösteriyordu. Joan uyumsuz gözükeceklerini düşünmüştü ama yan yanayken dikkat çekiyorlardı: Aaron, sarışın ve sıra dışıydı; Nick ise siyah saçlı ve klasik bir gençti.

Aaron'ın bakışları Nick'in yüzünde gezindi. Bir süre durakladıktan sonra, "O bir insan," dedi.

"Bunu zaten biliyorduk," dedi muhafızlardan biri. "Argent gücünün etkisi altındaydı."

Aaron kuru bir sesle, "Tamam o zaman, benden onun insan olup olmadığını onaylanmam istendi, ben de onaylıyorum," dedi. "Burada kalmam için başka bir neden var mı?" Adamın çenesi gerildi ama Aaron onu görmezden geldi, bakışları hâlâ Nick'in üzerindeydi. Joan, insanların Nick'in yanından geçerken hep başlarını kaldırdıklarını fark etmişti. Nasıl ki pusulanın ibresi

kuzeyi gösteriyorsa insanların bakışları da ona çevriliyordu. Joan nedense Aaron'ın Nick'in bu havasına kapılmayacağını düşünmüştü.

Aaron da Nick'in dikkatini çekmişti. Onu baştan aşağı süzdü. Aaron tüm dikkatini ona vermişti, belki de Nick'i tutan muhafızlar değildi.

"Kız nerede?" diye sordu Aaron.

Nick'in çenesi meydan okurcasına kalktı.

"Burada mıydı?" diye bastırdı Aaron. "Buraya bir grupla geldiğinize dair ihbarlar aldık."

"*Buraya* neden geldiniz?" dedi saçları diken diken olan muhafız. "Burada bir mühür olduğunu biliyor muydun?"

Nick cevap vermeyince Aaron abartılı bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Ya şimdi konuşursun ya da daha sonra konuşturulursun." Zarif elini muhafızlara uzattı. "Bana bir kelepçe verin."

Soluğu kesilen Joan, "Hayır," dedi. Aaron onu nereye götürecekti? Nick'i burada öldüreceklerinden korkuyordu ama diğer ihtimal de en az onun kadar korkutucuydu. Ona ne yapacaklardı? Sorguya mı çekeceklerdi? Canını mı yakacaklardı? Zamanda başka bir yere götürürlerse onu nasıl bulacaktı?

Aaron'ın eline tanıdık bir altın halka tutuşturuldu. Çocuk halkayı bileğinin gevşek bir hareketiyle açtı.

"Hayır!" Joan tüm gücüyle mühre tekrar tekrar vurdu. İçindeki gücün kıvılcımlarının bariyeri zorladığını hissedebiliyordu. Ateş tutuşmaya başlamıştı ama Ali mührünü kıracak kadar güçlü değildi. Alevlerin yükseldiğini, mührün ellerinin altında çözüldüğünü hayal etti. Ama hiçbir şey olmadı.

Aaron Nick'in yanına gidip kolunu tutmaya çalıştı. O ya da Joan tepki vermeden önce Nick eli hışımla havaya kalktı. Avucunu Aaron'ın göğsünün ortasına, sanki onu geri itecekmiş gibi yerleştirdi. Joan'ın nefesi kesildi, Aaron için korkuya kapılmıştı.

Ama Nick onu itmedi, elleri öylece orada durdu, havada, kararmış gözlerinden niyeti belli oluyordu. Joan bir an için bu tabloya bir anlam veremedi ve sonra hatırladı: Nick dövüşemezdi.

Aaron'ın yüz ifadesi korkudan şaşkınlığa dönüştü ve sonra suratında Joan'ın tam olarak anlamlandıramadığı bir şey belirdi. Muhafızlar Nick'in kollarını tekrar kavrayınca Aaron'ın nefesi kesildi.

"*Jamie?*" dedi Tom aniden.

Joan o anda Tom'un Jamie'nin adını tekrar tekrar söylediğini ama ondan yanıt alamadığını fark etti. Arkasını döndüğünde tüyleri diken diken oldu.

Jamie yanında durmuş, gözlerini kocaman açmıştı. Nick'e ya da Aaron'a değil, yakındaki muhafıza bakıyordu. Kanatlı aslan rozetine.

"Jamie?" dedi Tom tekrar. "Sorun ne?"

Sorun kelimesi küçücük alanda yankılanıyor gibiydi. Yanlış giden bir şeyler vardı. Jamie titriyordu, birdenbire beliren o koca deliği gördüğü, hatta Nick'i Wyvern Hanı'nın önünde gördüğü zamankinden bile daha çok korkmuş gibiydi.

Jamie ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Tekrar denedi ve bu kez konuşmayı başardı. "Bu mührü biliyorum. Çiçeksiz bir gül sapı."

Dikenli sap mı? Joan bunu Wyvern Hanı'nda görmüştü, Corvin Argent'ın mührüne kazınmıştı, muhafızların rozetlerinde de vardı. Joan bunun özel bir muhafız sınıfını simgelediğini düşünmüştü.

Bariyerin ardından Aaron'ın sesi yükseldi. "Gidelim o zaman. Onu kadın sorgulamak isteyecektir."

Kadın?

O anda Joan'ın kalbi tekledi. "Bu mührü daha önce nerede gördün?" diye sordu Jamie'ye yavaşça.

Jamie ona döndü. Gözleri korkudan kararmıştı.

Joan'ın bütün vücudu buz kesti. Gözünün önüne bronz heykel geldi.

O garip Londra sokağında. Levhada *Semper Regina* yazıyordu. *Daima Kraliçe.* Heykelin üzerindeki yüz tanıdık gelmişti... Joan sonunda kim olduğunu anlayınca başını iki yana sallamaya başladı.

Geçen sefer gizemli bir kadın Nick'in sıradan dünyasına girmiş ve kişisel tarihini değiştirmişti. Joan bazı kayıtları görmüştü. Nick'in ailesi, canavarlardan nefret etmesini sağlamak için öldürülmüştü, sadece bir kez değil, başlangıç hikâyesi tam olarak kadının istediği gibi olana dek defalarca.

"*Bu onun mührü*," diye fısıldadı Jamie. "Beni esir alan kadının. Onu kahramana dönüştüren kadının."

"Ama bu zaman çizelgesinde ondan hiçbir iz görmedik," dedi Joan aval aval bakarak. Kadın geri dönmüş *olamazdı*. Döndüyse bile... *Hayır*. Joan arkasını döndü ve iki eliyle bariyere vurdu. "Nick! Nick!" Ama Nick onu duyamıyordu. Dövüşemezdi. Ona canavarlara zarar vermemesini tembihlemişlerdi. Ancak o bunu *bilmiyordu*. Joan akılsızlık etmiş, şansı varken ona gerçeği söylememişti.

Bir muhafız Nick'in ceketinin kolunu yukarı sıvayarak bileğini ortaya çıkardı. Aaron kelepçeyi Nick'in koluna geçirdi. Metal dumanlar çıkarıp tıslayarak derisine gömülüp Joan'ınkine benzeyen kanatlı bir aslan dövmesi oluştururken Nick irkilmedi bile.

"Bana kelepçelendi," dedi Aaron. İnce kemikli eliyle dövmenin üstünü örterek Nick'in ön kolunu kavradı.

Nick'in gözleri kafeyi taradı, görünüşe göre rahattı. Bakışları bariyerin ardına ulaşırken Joan ve diğerlerini rahatlatmak istercesine hafifçe gülümsedi.

Aaron bir adım atarak Nick'i de yanında çekti.

"Hayır!" Joan çığlık attı. Bariyeri itip kakıyor, çözülmesini istiyordu ama bariyer inatla yerinde durmaya devam etti. "Hayır!"

Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar Aaron Nick'i de yanına katarak gitti.

YİRMİ

Joan uyuşmuş hâlde Nick ve Aaron'ın ardından boşluğa, muhafızların az önce durduğu yere baktı. "Peşlerinden gitmeliyiz," demeyi başardı. Ama nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçmişte ya da gelecekte herhangi bir yerde olabilirlerdi. Başını iki yana salladı. "Geri dönmüş *olamaz*," diye fısıldadı. Diğer zaman çizelgesindeki kadın Nick'i tekrar ele geçirmiş olamazdı. Aaron bu kez onunla çalışıyor *olamazdı*. Joan buna inanmak istemiyordu.

"Kimden bahsediyorsun sen?" diye sordu Ruth. Yorgun olmasına rağmen yeşil gözleri parlıyordu. Cevap istiyordu ve bunun için daha fazla bekleyemiyordu. "Kim *o kadın*?"

"Gittiğini sandığım biri," diyebildi Joan. "Sanıyordum ki o..." Cümlesini tamamlayamadı.

Joan kadını sadece bir kez, Nick'in kayıtlarında görmüştü, altın sarısı saçları ve kuğu gibi uzun boynuyla soğuk, zalim bir güzelliği vardı.

Kadının zaman çizelgesi üzerindeki gücü sınırsız olmalıydı. Olayları durdurup yeniden başlatmış, Nick'in kişisel geçmişini defalarca silip yeniden yazmıştı, ta ki onu canavarlardan nefret edip onları öldürmeye şartlanmış birine dönüştürene kadar. *Tekrar*, demişti. *Tekrar. Tekrar.* Nick'in ailesinin bu sefer farklı bir sırayla tekrar öldürülmesini, Nick'e tekrar işkence edilmesini emretmişti. Ve sonunda Nick'e, *Sen mükemmelsin*, demişti, onaylayan ses tonu buz gibi ifadesiyle çelişiyordu.

Sonra Nick, Joan'ın ailesini öldürmüştü.

Benden ne kadar nefret ettiğini biliyorum, demişti Joan'a sonunda. Joan başını iki yana sallamıştı. Ondan nefret etmişti, doğru ama aynı zamanda onu sevmişti de. Onunla birlikte olmayı her şeyden çok istemişti.

Seni seviyorum, demişti. *Hep sevdim.*

Öpüşmüşlerdi ve Joan sadece bir an için kendine bunu hissetme izni tanımıştı. Ardından yasak gücünü onun üzerinde kullanmıştı. Nick'in hayatını eski hâline çevirmiş, sonunda ailesi geri dönmüş, sevdiği Nick ise gitmişti. O ve Nick artık bir yapbozun parçaları gibiydiler. Bir zamanlar birbirlerine uyan ama artık eskisi gibi oturmayan parçalar.

"Diğer zaman çizelgesinde kadın o mührü taşıyordu," dedi Jamie. "Onu rüyalarımda görüyorum." Yine midesi bulanıyordu, Joan bunu görebiliyordu, kollarını karnına dolamış, parmaklarını kollarının altına sıkıştırmıştı. Nick'in yaratılışının ardındaki gerçeği öğrenmeye çok yaklaştığında o kadın Jamie'yi yakalamıştı. Kadının kendisine yaptıklarını Joan'a hiç anlatmamıştı ama orada yaşananlar Jamie'nin hayatını baştan sona değiştirmişti.

Tom'un Jamie'nin omzunda duran eli kasıldı. Çenesi gergindi. "Onun kim olduğunu *öğrenmeliyiz*," dedi. "Saray'da yüksek bir mevkide olduğu belli."

"Bu bize ipucu vermez," dedi Jamie nazikçe. "Saray'da pek çok önemli yüksek mevkili kişi vardır. Güçlü saray mensupları, bazı aile reisleri, alışılmadık derecede güçlü yetkilere sahip canavarlar..."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Ruth. "Diğer zaman çizelgesi mi?" Kelimeler sanki büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi ağzından ağır ağır dökülmüştü. Joan ve diğerleri ona döndüler, herkes aynı anda onun ne kadar bitkin olduğunu fark etti. "Sadece tek bir zaman çizelgesi var, Kral'ın zaman çizelgesi. *Bu* zaman çizelgesi."

Joan bir kolunu ona doladı. "Hey," dedi. Ruth'u birkaç adım geriye, en yakın sandalyeye götürdü. Bir elini Ruth'un alnına koydu, teni buz gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Ruth. "Yine beni geçiştirmeye çalışma."

Joan ailesinin diğer zaman çizelgesinde yaşanan dehşeti bilmesini hiç istememişti. Bazen hiç aklından atamayacak gibi hissediyordu. Büyükannesinin ölmeden önce çıkardığı sesleri. Ruth'un karnında bir bıçakla Joan'a *kaçması* için bağırışı. Bahçedeki bedenler, yerlere saçılmış uzuvlar, kan. Hissettikleriyle, yani hâlâ hissettikleriyle, ailesini kaybetmenin ezici kederi içinde kayboluşu.

Ruth'un önüne çömelip elini tuttu, nasıl ifade etmesi gerektiğini düşündü. "Canavarlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğimi sormuştun. O geçidi açabileceğini nasıl bildiğimi..." Derin bir nefes aldı. "Bundan önce başka bir zaman çizelgesi vardı, bir şeylerin gerçekten yanlış gittiği bir zaman çizelgesi. Ailemizin..." Bocaladı. "Ailemizin öldürüldüğü bir zaman çizelgesi. Büyükannemin. Ada teyzemin. Gus dayımın. Bertie'nin."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı Ruth.

Ellerine ve elbisesine bulaşan büyükannesinin kanını hatırladı. Ruth'un giysilerini sırılsıklam etmişti. Joan kuzeninin bunu bilmesini hiç istememişti. Huntlardan hiçbirinin bilmesini istememişti. Nefesi kesildi. "Ruth... hepsi *öldü*."

"Sen neden *bahsediyorsun*?" diye tekrarladı Ruth. Sesi tam olarak kızgın değildi, kızamayacak kadar yorgundu. "Neden böyle bir şey *söylüyorsun*?"

Joan'ın arkasından Jamie konuştu. "Doğruyu söylüyor. Başka bir zaman çizelgesi vardı. Liulardan bazıları hatırlıyor."

"Hepimizin öldüğü bir zaman çizelgesi mi?" diye sordu Ruth.

"Biz değil," diye fısıldadı Joan. "Sen ve ben değil. Ama ailemizin geri kalanı..."

"Hayır," dedi Ruth. Artık her şeyi anlamaya başlamıştı. Alnı kırıştı. Joan duyduklarına inanmak istemediğini görebiliyordu. Ama Joan'ı çok iyi tanıyordu, onun böyle bir şeyi uydurmayacağını biliyordu. "*Nasıl?*"

"Bir insan oğlan canavarları öldürmek için eğitildi," dedi Joan. Güçlükle yutkundu. "Londra'daki tüm canavarların peşine düştü."

Ruth'un şaşkınlığı biraz olsun geçmişti. "İnsan bir kahraman hakkında efsaneler vardı, büyükannem bize hikâyeler anlatırdı. Hatırladın mı? Ama onlar efsane, Joan. Kral Arthur gibi. Gerçek değil. Bunları size kim anlattı bilmiyorum ama doğru değil."

"Ben *oradaydım*," dedi Joan usulca. "O gerçekti." Boğazında yine bir yumru oluştu. Nick'in gittiğine inanamıyordu, onu bir sonraki görüşünde yine kahraman mı olacaktı? Joan'dan nefret edecek miydi? Onu öldürmeye mi çalışacaktı?

"Efsanelerdeki insan kahraman ailemizi mi öldürdü?" diye sordu Ruth. Gülümsemeye çalışarak Joan'ı bunun doğru olmadığını söylemeye davet ediyordu. Joan hiçbir şey demeyince Ruth ona bakakaldı. "Ailemizi mi öldürdü?"

"Sadece bizim ailemizi değil," dedi Joan. Oliverları. Liuları. Londra'daki bütün canavar ailelerini."

Kadının ilk seferki planı neydi? Joan bir canavarın neden bir canavar avcısı yarattığını hiç anlamamıştı. O korkunç Londra'daki *Semper Regina* heykeli yine gözünün önüne geldi. Kadının amacı *bu* muydu? Bunu kolaylaştırmak için mi Nick'i kullanıyordu?

Ama Astrid, Nick'in bunu durduracağını söylemişti. *O zaten bunun için savaşıyordu.* Bu hiç mantıklı değildi. Tabii... Joan dudağını ısırdı. Nick kendisine ne yapıldığını ve bunu kimin yaptığını anlayabilir miydi? Joan hikâyenin kahramanını saf dışı edip kötü adamı mı serbest bırakmıştı?

"Ama ben hâlâ anlamıyorum," dedi Ruth, Joan'a. "Bu kadının tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Jamie, Joan'a yumuşak bir sesle, "Ona *oğlandan* bahsetmelisin," dedi.

Diğer Nick hakkında konuşmak çok zordu. Joan tırnaklarını avucuna bastırdığında kırıldıklarını hissetti. Ellerini tekrar açtı. Bu ne zaman olmuştu? Bariyeri o kadar sert mi tırmalamıştı? "Kahramanı tanıyordum," dedi Ruth'a. "Onunla ben onun ne olduğunu öğrenmeden önce tanıştık, o benim ne olduğumu öğrenmeden önce. Ona karşı bir şeyler hissediyordum."

Ruth bakışlarını Joan'a dikti. "Ailemizi öldüren adama karşı bir şeyler mi hissediyordun?"

Ruth böyle söyleyince kulağa çok daha kötü geliyordu ama Joan başıyla onayladı. "Daha sonra onunla *zhēnshí de lìshǐ*'de birlikte olduğumuzu öğrendim. Gerçek zaman çizelgesinde."

Ruth'un yüzünde aynı anda bir sürü duygu belirmişti. Joan neredeyse her bir düşünceyi okuyabiliyordu. *Ama gerçek zaman çizelgesi de sadece bir efsaneydi.* Sonra anlayışlı bir tavır takındı. "Bazıları gerçek zaman çizelgesinde birbirine ait olanların ruh eşi olduğuna inanıyor. Zaman çizelgeleri onları hep bir araya getirmeye çalışıyormuş."

Joan başıyla onayladı. "Yazdan sonra bu zaman çizelgesinde eve döndüğümde okulda yeni bir çocuk vardı."

"Onunla tekrar mı tanıştın?" diye fısıldadı Ruth.

"Beni hatırlamadı. Diğer zaman çizelgesini de hatırlamadı. Sonra o saldırıya uğradık." Joan'ın sesi çatallandı.

Ruth'un gözleri büyüdü. Bakışları Nick'in biraz önce durduğu yere kaydı ve sonra tekrar Joan'a döndü. "Ah, Joan," diye fısıldadı.

Joan daha en kötüsünü söylememişti bile. "Dahası da var. Ben... Tanrım, Ruth, yaptıklarından sonra ondan nefret ettim. Onu öldürmek istedim. Öldürebilirdim. Ama düşündüğüm gibi olmadı. Hikâyeler nasıldır bilirsin: *Bir zamanlar canavarları öldürmek için doğmuş bir oğlan vardı. Bir kahraman.* Ama bu

doğru değilmiş. Bu onun kaderi değilmiş. Onu kahramana dönüştüren bir canavarmış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi Joan. Ama kendini yine o heykeli düşünürken buldu. *Semper Regina.*

"Kadın deyip duruyorsun," dedi Ruth. "*Kim...*" Sonra bakışları tekrar bariyerin diğer tarafındaki boş kafeye döndü.

"O dikenli sap onun mührü," dedi Jamie. "Kadın geri döndü. Ve Nick'i tekrar ele geçirdi."

Ruth'un gözleri birden büyüdü.

"Buradan çıkmamız gerek!" dedi Joan sesi titreyerek. "Nick'i ondan uzaklaştırmalıyız!"

Aaron... Aaron o kadınla iş birliği mi yapıyordu? O da mı o kadının pençesindeydi? Joan *ikisini* de ondan uzaklaştırmak zorundaydı.

"Bütün bunlardan daha fazlası olduğunu biliyorum," dedi Ruth. Joan'ın sorgulayan bakışları karşısında kaşlarını kaldırdı. "Neden bu zaman çizelgesinde kahraman o değil? Neden ailelerimiz hayatta?" Joan ağzını açtığında Ruth başını iki yana salladı. "Önce buradan çıkalım." Ruth odanın arka tarafına, zaman çizelgesindeki yırtığın olduğu yere baktı. "Oradaki *şey* bende kusma isteği uyandırıyor."

Tom, Ruth'un geçiş oluşturabilmesi için ceketlerini ve kazaklarını bir halka şeklinde birbirine bağlama fikrini ortaya attı. Sonra arkasından iki sandalyeyi sürükleyip onları biraz uzağa yerleştirdi. Birbirine bağlanmış giysileri arkalıkların üzerine asarak hepsinin içinden geçebileceği açık bir çember oluşturdu.

"Sıra sende," dedi Ruth'a. Ruth bundan emin değilmiş gibi görünüyordu. Joan da öyleydi. Ruth bitkin, başı öne eğik ve şaşırtıcı derecede solgundu.

Tom Jamie'ye endişeli bir bakış attı, belli etmemeye çalışsa da durgunlaşmıştı. Yırtığın en uzak köşesine sığınmış, ağırlığını duvara vermişti.

Ruth bakışları fark ederek. "Kalkmama yardım edin," dedi.

Joan'la Tom ayağa kalkmasına yardım ettiler ve oluşturdukları derme çatma tünele doğru yürüdüler. Ruth tünele dokunup gözlerini sıkıca kapadı.

Jamie de güç bela yanına geldi. "Bir geçit açtığını nasıl anlayacağız? Diğer taraftan açtığında çerçevenin görüntüsü değişmişti."

Joan yeri işaret etti. Dışarıda kafe kararıyordu ama burada, bariyerin öteki tarafında hâlâ sabahın erken saatleriydi. Mühür, ışığın değiştiği yerde cetvelle çizilmiş gibi düz bir çizgiyle belirlenmişti. "Mührün oluşturduğu bariyer açıldığında bu ışık çizgisi kırılacak," dedi.

Önlem almak için telefonunu çıkardı. El fenerini yakıp çemberin içinden geçirerek döşeme tahtalarının üzerine tuttu. Işık bariyerin ötesine geçmedi. Yine de zemin aydınlanır aydınlanmaz geçidin açıldığından emin olacaklardı.

Büyükannesinin kazınmış izlerinin hâlâ yerde olduğunu gördü. Orada olduklarını neredeyse unutmuştu: *fırsat* sembolü. Büyükannesi bu sembolü neden *burada* kullanmıştı? Joan onun aklından geçenleri hayal dahi edemiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itip tekrar Ruth'a odaklandı.

Dakikalar geçti. Ruth'un gittikçe solgunlaşması dışında hiçbir şey olmadı.

Joan endişeli bir sesle, "Geçen sefer kısa süreliğine açmıştın," dedi. "Sürekli açık tutmaya çalışmadın."

"Sonra *tam olarak* ne olduğunu bana anlatman lazım," dedi Ruth boğuk bir sesle.

Joan kuzeninin sesini duyunca rahatladı, bu bir süredir Ruth'un ağzından çıkan ilk şeydi. "Bizi Canavar Sarayı'ndan çıkardın."

Ruth'un kaşları hayretle yukarı kalktığında Joan rahatladı. Bu konuşma onu biraz canlandırmış gibiydi.

"Bizi içeri Tom sokmuştu," dedi Joan. "Jamie'yi arıyordu." Tom homurdandı, meraklı görünüyordu. Joan ona, "Bize nasıl konuk listesindeymişiz gibi numara yapacağımızı söylemiştin," dedi. Gözünün önüne Aaron'ın onu endişeyle izleyişi geldi. Girişteki güvenlik görevlisini konuşarak atlatmak zorunda kalmıştı. Kalbi sıkıştı. Aaron bu zaman çizelgesinde ona düşman olacağını biliyordu ama Joan bunu hâlâ sindirememişti. Bir yanı bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"*İşte!*" dedi Tom. Mührün diğer tarafında aniden bir ışık parçası belirdi.

"Hadi!" dedi Ruth. "Onu uzun süre tutamayacağım!"

Tom konuşarak zaman kaybetmedi. Jamie'yi itti ve Frankie'yi de atlaması için kucağına aldı. Diğer tarafta iki büklüm olarak sudan çıkmış gibi derin nefesler aldı. "Hadi!" diye seslendi tekrar. "Siz de kendinizi daha iyi hissedeceksiniz!"

Jamie nefesini verdi. "Midemin bulanmamasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Devam et!" dedi Ruth, Joan'a.

"Şimdi birlikte geçiyoruz," dedi Joan.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye fısıldadı Ruth titreyerek.

İşe yaramak zorundaydı. Ruth'u burada bırakmanın imkânı yoktu. "Geçen sefer işe yaradı. Hazır mısın?"

"Hayır," dedi Ruth. Ama Joan'ın boştaki elini tutmasına izin verdi. Joan derin bir nefes alıp önündeki çembere odaklandı. Ruth'un elini daha sıkı kavradı. "Bir," dedi. "İki..."

"Ya yapamazsam..." diye başladı Ruth.

Joan, Ruth'u da kendisiyle birlikte sürükleyerek, yaptıkları derme çatma geçide doğru eğildi. Ruth tökezleyerek peşinden ilerledi.

Diğer tarafa ulaştıklarında Ruth derin bir nefes verdi. Joan havadaki değişikliği hissetti, mide bulantısının birdenbire yok olması herkesi rahatlatmıştı.

"Hunt gücü bunun için *yaratılmamış*," dedi Ruth soluk soluğa.

"Bu *inanılmazdı*," dedi Joan. Ruth gözlerini devirdi ama dudakları kıvrıldı.

Joan arkasına baktı. Bariyerden iz yoktu. Ceketlerden, kazaklardan ya da onları desteklemek için kullandıkları sandalyelerden de öyle. Kafenin o tarafında gündüz vaktiyken, şimdi tüm mekân karanlıktı, içeriyi sadece dışarıdaki sokak lambaları aydınlatıyordu.

Tom kızın bakışlarını takip etti. "O *şey* hâlâ içeride. Mühür yeterli gelmiyor."

"Ne o?" diye sordu Jamie. "Orada gördüğümüz şey neydi?"

Sonrasındaki sessizlik manidardı. Dünyaya açılan o şekilsiz yara –ve gördükleri görüntü– o kadar sıradışıydı ki kimse daha derine inmek istemiyordu. Yine de Joan'ın kafasında pek çok soru belirmişti. Neden bir zamanlar gücünü kullandığı bu *yerde* açılmıştı? Büyükannesi neden bunu araştırıyordu? Neden buraya bir *fırsat* sembolü çizmişti?

Ruth, "Benim açımdan mührün içinde tüm mekân değişmiş gibi görünüyordu," dedi. "Zemin, tavan, pencerelerden görünen manzara..."

Joan o manzarayı görmemeyi diledi. Bir ışık patlamasından sonra beliren görüntüler gibi hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Yaşadığı anlık şok geçince durum daha da kötü hâle gelmişti. Minibüsteki cesetleri, birbirine karışmış uzuvları hatırladı. Sarışın adamın çöp gibi kaldırıma yığılışını.

Neyin gelmekte olduğunu gördüm, demişti Astrid.

Şimdi geçit kapanmışken bile o korkunç Londra'nın dehşeti is kokusu gibi üzerine sinmişti. "Astrid'in bahsettiği şey bu muydu? Buna karşı mı uyarmıştı?"

"Bilmiyorum," dedi Jamie.

"Saray logolu polis minibüsü," diye mırıldandı Tom. "Açıkta duruyordu. İnsanların görebileceği şekilde güpegündüz ortadaydı."

"Ama kayıtlarda böyle bir gelecek yok," dedi Jamie. "Canavarlar asla insanlar arasında açıkça kendilerini belli etmezler. Canavarların hüküm sürdüğü bir zaman hiç olmadı."

Canavarların hüküm sürdüğü bir yer... Joan bunu kelimelere bu şekilde dökmemişti ama gözünün önüne yine minibüsteki cesetler, dehşete kapılmış izleyiciler geldi. Ürperdi. "Sokağın diğer tarafındaki heykeli gördünüz mü?"

Jamie kusursuz hafızasıyla manzarayı hatırlarken gözlerini bile kırpmadı. "*Semper Regina* heykeli mi?" Sonra gözleri büyüdü. "O *kadındı.*"

Joan derin bir nefes alarak kalp atışlarını kontrol altına almaya çalıştı. Burada neler olduğunu bilmiyordu ama şu anda gerçekten önemli olan tek bir şey vardı. "Nick'i onların elinden geri almalıyız."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Ruth. Joan'ın itiraz etmesine fırsat vermeden bitkin bir hâlde elini kaldırdı. "Ben varım. Nereden başlayacağımızı bilmediğimizi söylüyorum."

Jamie dalgınca eğilerek mührün kenarını eşeleyen Frankie'yi yatıştırmaya çalıştı. "Bunu çözmek zorundayız," dedi. "Çünkü haklısın, Joan. Geçen sefer bir şeyler planlıyordu. Onu kahraman yapmasının bir nedeni vardı. Bunu tekrar yapmasına izin veremeyiz." Tom itiraz kabilinden bir ses çıkarsa da Jamie'nin ifadesi inatçı bir kararlılığa dönüştü. "Bundan kaçamam," dedi Tom'a. "Bir gün geri gelebileceğini biliyorduk zaten."

Joan onun ne demek istediğini biliyordu. Onun da bir yanı hep kadının geri dönmesini bekliyordu. Yeni zaman çizelgesinde uyandığından beri bunun için hazırlanıyordu.

"Jamie..." diye başladı Tom.

"Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler var, Tom," dedi Jamie usulca. "Orada mühürlü olan her neyse... var olmaması gerekiyor."

Tom, Jamie'nin yanındayken hep olduğu gibi kırılgan görünüyordu. "O kâbusları gördüğünde *yanındayım*," diye fısıldadı. "Uyandığında da oradayım. Bu zaman çizelgesinde sana böyle bir şey olmasına asla izin veremem. Sadece..." Sesi çatladı. "Bırak bununla ben yüzleşe*yim*. Sen Frankie'yle evde kal."

Jamie Tom'un elini tuttu. Sözcükler olmadan konuşuyorlardı sanki. Görünüşe göre tartışmayı Jamie kazanmıştı çünkü Tom başını eğdi. Jamie elini tutup Tom ona bakana kadar başparmağını yüzüğünde gezdirdi, yüzü o kadar sevgi ve korku doluydu ki Joan onun için üzüldü.

"Keşke onunla ilgili daha fazla ayrıntı hatırlayabilseydim," diye fısıldadı Jamie. "Keşke gerçekten işe yarar bir şeyler hatırlayabilseydim. Ama... onu herhangi bir yere götürmüş olabilir. Aklıma net bir ipucu gelmiyor."

Sokaktan geçen bir araba odanın içine ışık saçtı. Hepsi endişeyle pencerelere döndü. Dışarıdaki manzara artık eski hâline dönmüştü. Işıl ışıl kahve, giysi ve parfüm dükkânları. Görünürde hiç muhafız yoktu.

Ama ortada bariz bir ipucu *vardı*. Bu düşünce Joan'ı dehşet ve garip bir özlem doldurdu. "Nick'i kimin kaçırdığını biliyoruz," dedi.

"Kadının Saray'la ilişkisi olduğunu biliyoruz," dedi Tom, "ama..."

"Onu kastetmiyorum," dedi Joan. Aaron'ın Nick'in bileğindeki ince kemikli elini hatırladı. "Aaron Oliver, Nick'i yakaladı. Nick'i bulmak, burada neler olduğunu anlamak için Aaron'ın peşinden gitmeliyiz."

YİRMİ BİR

Joan kafeden çıktıklarında muhafızlarla karşılaşmaya hazırlanıyordu. Hatta belki Nick'in elinde bir bıçakla yeniden ortaya çıkıp canavar avcısına dönüşmesini bile bekliyor olabilirdi. Ama Covent Garden'da sıradan bir akşamdı, ortam ışıl ışıldı ve insanlarla doluydu, turistler ve tiyatroya gidenler bir şeyler içmek için buluşuyor, işçiler evlerine dönmek için koşturuyordu.

Tekneye doğru yürürlerken Jamie zihnindeki kayıtları gözden geçirdi. "Pazar günü Oliver Malikânesi'nde maskeli balo olacak. Aaron da orada olacak."

Oliver Malikânesi. Joan'ın içinde çılgın bir dürtü belirdi. Hemen oraya gitmek istiyordu, bir plan bile yapmadan hemen oraya gitmek ve bu işi bitirmek istiyordu.

Derin bir nefes aldı. *Düşün*, dedi kendi kendine. Oliverlarla dolu bir ev tehlikeliydi. Gerçek Oliver gücüne nadiren rastlanırdı ama Oliverların toplandığı bir yerde, bazı misafirlerin böyle bir gücü olması çok muhtemel görünüyordu. Aaron bu söz konusu güce sahipti. O ve ailesinin bazı fertleri Joan'ın yasak gücünü sadece yüzüne bakarak bile anlayabilirdi. Ruth'un düşman bir aileden geldiğini de öyle.

Ama en azından *bunun* için net bir çözüm vardı. Bu bir maskeli baloydu... Joan ve Ruth gözlerini maskelerle kapatabilirlerdi.

"Gerçek evlerinde mi?" Ruth'un sesinde merak ve gerginlik birbirine karışmıştı. Joan daha iyi göründüğünü fark edince

rahatladı. Yanaklarına renk gelmeye başlamıştı ve kendinde yeniden yürüyecek gücü bulmuştu.

"Evin *içinde* değil," dedi Jamie. "Meşhur bahçelerinde olacak."

Noel gibi ışıklandırılmış pazarın kemerlerinin altından geçtiler. Yakınlarda bir yerden davul sesleri yükseliyordu. *Aaron bu manzarayla ilgili her şeyden nefret ederdi,* diye düşündü Joan acıyla, *yüksek sesli müzikten tutun kalabalığın karışık temposuna kadar her şeyden.*

Joan, Aaron'ın evine doğru yolda olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Aylarca kendine onu bir daha asla görmeyeceğini söyleyip durmuştu. Sonunda gördüğündeyse ondan kaçmak zorunda kalmıştı.

"Aaron hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Tom. Eğilip Frankie'yi alarak bir kolunun altına sıkıştırdı.

Jamie bir elini siyah saçlarından geçirerek düşündü. "Herkes adını biliyor, Nightingaleler ondan nefret ediyor."

"Nightingaleler mi?" dedi Joan. Nightingalelerin onunla ne alıp veremediği vardı?

"Kendi *ailesi* bile ondan nefret ediyor," dedi Ruth. "Ailenin bir sonraki reisi olması gerekiyordu ama babası onu veraset sırasından çıkardı." Kaşlarını kaldırdı. "Nightingaleler *ve* Oliverlar ondan nefret ediyor..."

"İki zorlu aile," diye mırıldandı Tom. "Ne *yaptı* acaba?"

Joan da Aaron'm mirastan mahrum bırakılmasının nedenini merak etmişti. Geçen sefer bunu ona sormak istemişti ama bu, belli ki onun için hassas bir konuydu.

"Her ne olduysa, iki aile de bunu herkesten saklıyor," dedi Jamie. "Bu miras olayıyla ilgili her şey kayıtlardan silinmiş."

"Düşünün yani, o kadar kötü bir şey yapmış ki *Oliverlar* bile onu dışlıyor," dedi Ruth.

Jamie omuz silkti ve Joan'ı şaşırtarak, sanki söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi sessizce yürümeye devam etti.

"Onun hakkında tüm bildiğin bu mu?" diye sordu Joan, Jamie'ye. Aaron'ın onların tarafında olduğunu hatırlamıyor muydu?

Jamie düşündü. "Sanırım herkes onun Edmund'ın ikinci evliliğinden olduğunu biliyor. Annesi de saray tarafından idam edildi." Joan'ın bakışlarını görüp başını yana eğdi. "Bilmen gereken başka ne var?"

Joan içinin sızladığını hissetti. Liu gücü Jamie'ye sadece önceki zaman çizelgesinin parçalarına ulaşma şansı veriyordu. Ama her şeyi *hatırlamıyordu*. "Aaron geçen sefer *bizimle* birlikteydi. Nick'i durdurmamıza yardım etti."

Bir an için hepsinin ifadesi değişti. Joan anlam veremedikleri saçma bir şey söylemiş gibi boş boş baktılar. Sonra Ruth'un ağzı kuşkuyla büzüldü. "*Aaron Oliver*'dan bahsediyoruz," dedi, sanki Joan onu başka biriyle karıştırmış gibiydi.

"Katliamdan onunla birlikte kaçtım," dedi Joan. "Sonra da sen bizi buldun." Ruth ona bakmaya devam edince kalbi sıkıştı. Başka kimsenin hatırlamadığı anıları hatırlamak hiçbir zaman kolay olmayacaktı. "Ben onun hayatını kurtardım, o da benimkini. Sen onunkini kurtardın. O seninkini kurtardı..."

"Hayır." Ruth'un sesi sertti. Anlaşılan, Canavar Sarayı'na girdiğine inanabiliyordu ama Aaron Oliver'la birbirlerinin hayatını kurtardıklarına inanamıyordu.

"*Evet*," dedi Joan. "Bize yardım etti. Gerçekten yakın arkadaş olduk. Sonunda ona tamamen güvenmeye başladım."

Ruth'un yüzünde önce inançsızlık, sonra da daha korumacı bir ifade belirdi. "Onunla ne kadar zaman geçirdin, Joan?"

Joan bir an düşünmek zorunda kaldı. "Birkaç gün." Şimdi düşününce garip gelmişti. Oysa çok daha uzun gibiydi.

"Aman Tanrım," dedi Ruth. Gözlerini karanlık gökyüzüne kaldırdı. "Onu *tanımıyordun* bile." Joan ağzını açtığında Ruth hızla devam etti: "Onunla tanışmadın demiyorum. Sana inanıyorum, tamam mı? Sadece Aaron Oliver'ın adının çıktığını

söylüyorum. Ona güvendiysen, gerçek kişiliğini senden saklamış olmalı."

Joan başını iki yana salladı. "*Saklamıyordu.*" Aaron'ın sırları vardı ama Joan onu tanıyordu. Aaron grubu annesinin güvenli evine götürmüştü. Hepsini korumak için kendini riske atmıştı.

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Ruth.

Daha sakin bir sokağa saptılar. Gecenin çökmesiyle hava serinlemeye başlamıştı. Joan bu konuyu daha sonra konuşmak istemiyordu. Ona bu kadar karşı çıkmasına şaşırmamalıydı aslında. Oliverlar ve Huntlar düşmandı. Ve üçü –Aaron, Joan ve Ruth– geçen sefer çok farklı koşullar altında bir araya gelmişlerdi.

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi. Aaron'ın Nick'i nereye götürdüğünü bulmaları gerekiyordu. Ama nasıl? Aaron bu bilgiyi onlara öyle kolayca verecek gibi görünmüyordu.

"Onu öylece kaçırmayacak mıyız?" dedi Ruth. "Onu konuşmaya zorlamayacak mıyız?"

"Ne?" Joan ona karşı şiddet kullanma düşüncesinden ürkmüştü. "*Hayır.*"

"Joan..."

Joan tekrar itiraz edemeden Jamie araya girerek, "Yapamayız," dedi Ruth'a. "Oliverlar tarafından sevilmiyor olabilir ama yine de Edmund'ın oğlu. Onu Oliverların bölgesinden kaçıramayız."

Joan rahat bir nefes aldı. Ama hâlâ bilgiye ihtiyaçları vardı. Wyvern Hanı'nın kapısındaki Griffith güvenlik görevlisini hatırladı. Joan'dan kolaylıkla bilgi almıştı. "Bizimle gelmesi için bir Griffith'e para ödeyebilir miyiz? Ondan gerçeği öğrenmesi için?" Kurnazca bir fikirdi, böylece Aaron ondan bilgi koparıldığını anlamayacaktı.

"Pek çok Griffith kendi evinde Edmund Oliver'a böyle bir saygısızlık yapma riskine girmez," dedi Ruth ama düşünceli görünüyordu.

"George Griffith yapabilir," dedi Tom, Jamie'ye.

"George, Edmund Oliver'a böyle bir şey yapmaz," dedi Jamie. "Oliverların bölgesinde olmaz."

"Biraz ikna edilmesi gerekebilir ama babası bir Nightingale," dedi Tom. "Dediğin gibi, hepsi Aaron Oliver'dan *nefret* ediyor. Onun hakkında dedikodu yaptıklarını duydum."

Joan bu ifade karşısında huzursuz oldu. Dudağını ısırdı. "Peki ya partiye girmek?"

"Girip çıkmak oldukça kolay," dedi Ruth. "Sadece doğru kıyafetleri seçmemiz gerekecek."

"Ve maskeler," dedi Joan. *Benden uzak durmalısın. Benden ve ailemden*, demişti Aaron ona birlikte geçirdikleri son gün. Ürpertisini bastırmaya çalıştı. Onlardan uzak duracağına söz vermişti ama şimdi burada durmuş onun evine girmeyi planlıyordu.

Pazar akşamı hava serin ve berraktı. Hilal şeklindeki ay gökyüzünde parlıyordu. Tom *Tranquility*'yi Richmond'a demirledi. Sık salkım söğütler platformu kapatmış, ağır dalları suyun üzerine düşmüştü. Burası Oliverların demirlediği yer değildi –Tom birinin çift başlı köpek simgesini fark etmesinden endişe ediyordu– ama Joan'ın nehir boyunca sıralanmış süslü tekneleri görebileceği kadar yakındı.

İnsanlar geldikçe üzerlerinde helikopterler vızıldıyordu.

"Maskelerinizi takın," dedi Joan. Misafirler tarafından fark edilme riskine girmek istemiyordu.

Ruth hepsine kıyafet ve maske bulmak için gönüllü olmuş ve harika bir iş çıkarmıştı. Her şey mükemmeldi, devasa bedenine rağmen tam Tom'a göre dikilmiş gibi görünen takım bile.

Joan'ın elbisesinin yarı transparan siyah bir eteği vardı. Dekolteli korsajı altın boncuklar ve altın işlemeli çiçeklerle süslenmişti. Eteğinin ay ışığında parlaması onu şaşırtmıştı çünkü

küçük kristal ışıltılar gün ışığında görünmüyordu. Maskesi de altın rengindeydi, yüzünün üst yarısını kaplayan, ateşi andıran zarif bir taç gibiydi. Altına, gözlerini gizlemek için siyah bir dantel parçası takmıştı. Uzun siyah eldivenler bileğindeki kelepçe izini gizliyordu.

Ruth kendine şampanya rengi ipekli kumaştan dar bir elbise bulmuştu. Kelebekten esinlenilmiş geniş maskesi, altın ve kraliyet mavisi rengindeydi. Kelebeğin kanatları dantel gibi inceydi, bir Valkyrie[4] gibi başının üzerinde yükseliyordu. Kelebeğin uzantısı olan aynalı mavi cam Ruth'un gözlerini gizlemek amacıyla özenle yerleştirilmişti.

Tom ve Jamie'nin kıyafetleriyse birbirleriyle uyumluydu. Takımları etraflarında gölgelerde kalan yapraklar gibi koyu bir yeşildi. Maskeleri deriydi. Sadece ağızlarını açıkta bırakıyordu ve sonbaharda yanık kahverengiye dönüşen çınar yapraklarının tonundaydı.

Tom *Tranquility*'nin kaptan köşküne bakıyordu. Frankie yüzünü buruşturarak ona baktı ve esnedi. "Gelmiyor musun?" diye sordu Tom ona, şaşırarak. "Yemek olacak." Frankie tekrar esnedi ve uyumaya devam etmek için dertop oldu.

"Çok yerinde bir karar," diye mırıldandı Ruth. "Ben de Oliverlarla takılmak istemezdim."

Kıyıdaki hafif yokuşu tırmanmaya başladılar. Tepeye vardıklarında Joan ağzının açık kaldığını fark etti. "Oliverların evi *bu* mu?" Aaron *orada* mı büyümüştü?

Malikâne tepede resmen parlıyordu. Kaleyi andıran kuleleri ve ışıltılı pencereleriyle dört katlı bir yapıydı. Ötesinde kubbeli bir kış bahçesi, fener gibi etrafı aydınlatıyordu ve onun ilerisinde de geniş bir bahçe vardı. Joan bakakaldı. Aaron'ın geçmişi hakkında tahminleri vardı, onu lüks okul yurtlarında kalıp kır evlerinde aylaklık ederken hayal etmişti. Ama bu...

---

4 İskandinav mitolojisinde savaşçı bakire. –*ç.n.*

"Biraz abartılı, değil mi?" diye mırıldandı Ruth.

"Burası bir saray," dedi Joan merakla. Oliverlar diğer zaman çizelgesinde Holland Köşkü'nün sahibiydi ama bu ondan bile daha görkemliydi. Aaron'un Whitehall Sarayı'nın paha biçilmez tabloları ve heykelleri arasında evindeymiş gibi görünmesine ve kaçarken kaldıkları alelade odalarda oraya ait değilmiş gibi durmasına şaşmamalı.

Tom kıyıdaki yokuşa döndü. "George nerede?" diye mırıldandı. George Griffith'le nehrin kenarındaki söğütlerin arasında buluşmak için sözleşmişlerdi.

"Geç kalmadı," diye fısıldadı Jamie. "Saat daha on olmadı."

Ama bir saat geçmişti ve George ortalıkta yoktu. Ay yükselmiş sıcaklık düşmüştü. Joan ısınmak için Ruth'a sokuldu. Birkaç dakikada bir, siyah bir araba uzun araba yolunda beliriyor ve konuklar şıkır şıkır elbiseler ve şık takımlar içinde, ay ışığında parlayan maskelerle gelmeye devam ediyordu. Evin etrafındaki ışıklı yolda ilerliyor, uşaklar tarafından balonun olduğu tarafa yönlendiriliyorlardı.

"Vakit geçiyor," dedi Ruth. "Geç kalırsak, kalabalık azalacak ve malikâneye girişimizi fark edecekler. Bunun tam aksini istediğimizi hatırlatmama gerek var mı?"

"Birkaç dakika daha bekleyelim," dedi Joan.

Yarım saat sonra Tom'un telefonuna bir mesaj geldi. Asık yüzüyle mesajı okudu.

Joan'ın yüreği ağzına geldi. "Gelmiyor mu?"

"Görünüşe göre daha iyi bir teklif almış."

"Ciddi misin?" dedi Ruth. "İşte bu yüzden Griffithlerle çalışmıyorum."

Joan'ın midesi çalkalandı. Bir Griffith'e ihtiyaçları vardı, gerçeği ortaya çıkarabilecek birine.

"Ne yapacağız?" diye sordu Jamie.

Zaten buradaydılar, partiye uygun giyinmiş ve yüzlerini, gözlerini saklamışlardı. Bu fırsatı değerlendirmek zorundaydılar.

"İçeri girelim de bir çaresine bakarız," dedi Joan. Ruth haklıydı. İçeri girme fırsatını kaçırmak üzereydiler.

Aaron'ı tek başına yakalamaları gerekecekti. Ve sonra... Griffith gücü olmadan Nick'in yerini Aaron'dan öğrenmenin bir yolu bulacaklardı.

Evin etrafındaki patika, yüksek bir çitle çevrili bahçeye ve açık duran bir demir kapıya çıkıyordu. Kapının menteşelerini iki taş figür tutuyordu. İlk bakışta meleklere benziyorlardı ama Joan yaklaştıkça onların pullu kuyrukları olan Oliver deniz kızları olduğunu gördü. Kapının diğer tarafında bir patika araziye açılıyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların ve çiçeklerin tatlı kokusu durdukları yerden bile sarhoş ediciydi.

Girişte kırmızı elbiseli bir uşak duruyordu. "Lütfen ışıklı yolu takip edin," dedi başıyla göstererek.

Patika ağaçların etrafından dolanıyor, yemyeşil çimenlere açılıyordu. Joan burada piknik yapmanın ne güzel olacağını hayal etti. Aaron'ın hiç piknik yapıp yapmadığını merak etti. Yürürken Ruth'a, "Davetiye isteyecekler diye endişeleniyordum," diye fısıldadı.

"Davetiye *olduğundan* bile şüpheliyim," diye mırıldandı Ruth. "Oliverların düşmanları onların düzenlediği bir partiye gelmez." Joan'ı dirseğiyle dürttü. "Bizim gibi aptallar hariç."

"Onlarla ne alıp veremediğimiz var?" Joan, Huntlarla Oliverların bin yıldır düşman olduklarını biliyordu ama nedenini hiç öğrenememişti.

"Onlar Saray'a sadıkmış gibi davranan sümüklü, sinsi yılanlardır," dedi Ruth. "Oysa Saray'a falan değil, sadece kendilerine sadıktırlar."

"İttifaklar ve düşmanlıkların nedenleri zamanla unutulup gider," dedi Jamie. "Geriye sadece onlar hakkında anlatılan efsaneler kalır."

"Kim kiminle ittifak kurmuş?" diye sordu Joan.

"Tekerlemeyi bilmiyor musun?" dedi Tom. Gecenin karanlığında usulca mırıldandı: *"Anka kuşu ve köpek. Deniz kızı ve sığırcık kuşu. Ejderha çöl ve ölümsüzlük üzerine yemin eder. Griffinler beyaz ata inanır, başka bir şeye asla boyun eğmezler. Nightingaleler karaağaçla bağlıdır, her zaman kalkan olur."*

Jamie devam etti. "Liular Hathawaylerle müttefiktir. Oliverlar Mtawalislerle. Portelliler Aliler ve Nowaklarla. Griffithler Patellerle. Nightingaleler Argentlarla."

"Huntların müttefikleri yok mu?" diye soru Joan. Aaron'ın geçen sefer bu konuda Ruth'a sataştığını hatırlar gibiydi.

"Kimin müttefike ihtiyacı var ki?" diye omuz silkti Ruth. "Hepsi sıkıcı toplantılar, politikalar ve uzlaşmaktan ibarettir."

"Evet. Birbirimizle uzlaştığımız o toplantılara katlanamıyorum," dedi Tom. Öyle yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Joan neredeyse Jamie'ye sırıtışını gözden kaçıracaktı. Jamie başını hafifçe iki yana salladı ama karanlıkta boynu kızarırken gülümsemesini bastırdı.

Jamie, "Düşmanlıklar zaman çizelgesine bağlı olarak değişebiliyor," dedi Joan'a. "Kalıcı olan tek şey Oliverlar ve Huntlar. Nowaklar ve Nightingaleler. Griffithler ve Argentlar."

Tom boynunu öne doğru uzattı. Artık uzaktan partinin sesini duyabiliyorlardı, kahkahaların ve yaylı çalgıların tatlı tınısı geliyordu. Yaprakların arasından parlak bir ışık yayılıyordu. "Bir Hunt, bir Oliver evinde yakalanırsa ne olur?" diye kendi kendine konuştu Tom.

Ruth yüzünü buruşturdu. "En iyisi yakalanmayalım." Bu gece kelebek maskesine uygun olsun diye mavi ruj sürmüştü ve ağzı iyice aşağı doğru kıvrılmıştı.

Joan çocukken Hunt gücüne sahipti, yani nesneleri kaybetme yeteneği vardı. Ancak bu güç zamanla yok olmuş, yerini yeni bir tanesine bırakmıştı. Büyükannesinin kimseye, hatta Ruth'a bile göstermemesi için uyardığı bir güç. Yasak olduğu ortaya çıkan bir güç.

Nick teknede sorana kadar Joan bunu sadece Aaron'la konuşmuştu.

Ben bir Hunt değilim, değil mi? Aaron'a böyle demişti. Annesinin güvenli evinin koridorundaydılar. Güneş batarken oğlanın güzel yüzüne altın rengi bir ışık vuruyordu. Joan bu soruyu daha önce kendisine bile soramaya cesaret edememişti. Çünkü canavarlar için güç aileydi, aile de güçtü ve Joan'da artık Hunt gücü yoktu.

İnsani anlamda, onlar senin ailen, demişti Aaron. *Sen onları seviyorsun ve onlar da seni seviyor.*

Ama canavarlar için durum böyle değildi ve Aaron bunu tanıştıkları geceden beri biliyordu, Joan'ın gözlerinin rengini görebilecek kadar yakınına girdiği andan beri.

Aaron, Oliverlar arasında ender rastlanan gerçek Oliver gücünü taşıyordu: Canavarları insanlardan ayırt etmekten daha fazlasını yapabiliyordu, bağlı oldukları aileleri de ayırt edebiliyordu. Gücü onaylandığı gün Saray tarafından ona özel bir talimat verilmiş ve Joan'ınki gibi bir gücü olan herkesi öldürmesi söylenmişti.

Aaron, Joan'ı tanıştıkları gece öldürmeliydi; tıpkı babasının yapmaya çalıştığı gibi. Bunu başaramazsa, onu Saray'a teslim etmeliydi. Oysa Aaron hiçbirini yapmayıp onu diğer Oliverlardan ve Saray'dan korumuştu.

Neyim ben? diye sormuştu Joan, Aaron'a. Neden on iki ailenin güçlerinden başka bir güç vardı onda?

Bilmiyorum, demişti Aaron. Joan'ın nefesini kesen bir yoğunlukla ona bakmıştı. *Tek bildiğim şu ki, eğer katliamı geri alırsan benimle bir daha asla tanışamayacaksın. Bana asla güvenemeyeceksin. Benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlamayacağım.*

Joan maskesine dokunarak yüzüne tam oturuyor mu diye kontrol etti. Önlerindeki ağaçlar nihayet açılarak büyük kış bahçesini ve Oliver'ın maskeli balosunu gözler önüne serdi.

"Vay canına," dedi Ruth isteksizce.

"Göz kamaştırıcı," dedi Jamie.

Yaprakların arasından gördükleri parlak ışık, yaldızlı cam bir geçitle eve bağlanan kış bahçesinin parlayan kubbesiydi. Bahçe alçak çitlerle ayrılmış gezinti yollarıyla klasik bir görüntü çiziyordu. Her şey peri ışıklarıyla aydınlatılmış, geç açan yıldız çiçekleri gibi görünüyorlardı.

Ama Joan'ın dikkatini çeken maskeli balonun kendisiydi. Oliverlar hatırladığı kadar güzel ve tehlikeliydi. Bakışları bir misafirden diğerine kayıyordu. Uzun kuyruklu, gelinlik gibi bir elbise giymiş kadını gördü, döndüğünde maskesinin de aynı beyaz tonunda bir kafatası olduğunu fark etti. Kuzguni saçlı bir adam, altın işlemelerle süslenmiş ve göz yuvaları olmayan görkemli bir maske takmıştı. Bir kadın yaldızlı tüylerle yapılmış bir elbise giyiyordu, yüzündeyse başının üzerine doğru ışıltılı bir taç gibi uzanan altın rengi bir maske vardı. Uşaklar masaların arasından dolanarak şampanya servis ediyordu.

Çimenlerde ilerlediler. Süslü bir kemerden geçip bahçenin girişine vardıklarında Ruth herkesin duyabileceği kadar yüksek sesli, derin bir nefes aldı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye fısıldadı. "Gerçekten aslanın inine mi giriyoruz?" Artık burada oldukları için sesi daha bir gergin çıkıyordu. Büyükannesi bile davet edilmediği bir Oliver balosuna gelmeye cesaret edemezdi.

Joan da korkuyordu. Oliverlarla dolu bir yere en son geldiğinde Edmund onu canı uğruna dövüştürerek eğlenmişti. Joan'ın bıçağı, kardeşi Lucien'in de kılıcı vardı. Joan hiç düşünmeden bıçağını adama savurmuştu. Dövüş bu zaman çizelgesinde olmamıştı ama yine de bıçağın değdiği yerde bir yara izi bulmayı umuyordu. Nick araya girmeseydi, Joan o gece ölebilirdi.

Bahçeye girdiklerinde Joan etrafta Aaron'ın tanıdık siluetini aradı. Burası ürkütücü bir labirente benziyordu; çit duvarlar boyun hizasına kadar yükseliyordu.

Tom, gözlerini ve saçlarını kapatan boynuzlu bir miğfer takmış bir adamın yanından geçerken, "Umarım da kocaman maskelerden birini takmıyor olsun," diye mırıldandı.

Joan, Aaron'ı gözden kaçıramayacak kadar iyi tanıyordu. Maske olsun olmasın, görür görmez tanırdı. "Onu yalnız yakalamalı ve konuşmaya ikna etmeliyiz," dedi.

"Onu sarhoş edebiliriz," diye fısıldadı Ruth. "Eminim sarhoşken konuşkan birine dönüşür."

Joan buna neredeyse gülecekti. Muhtemelen öyleydi. Yine de bir yabancının ikram ettiği içkiye dokunacağını hiç sanmıyordu.

Peki bunu nereden biliyordu? Ruth'a da söylediği gibi, onunla sadece birkaç gün vakit geçirmişti. Ama geçen sefer sanki onun içini görmüştü; Aaron görmesine izin vermişti. Kendini bir hediye paketi gibi ona açmıştı.

Bahçenin ortasındaki dairesel açıklığa ulaştılar. Bir düzine insan *Regency* tarzı, düzgün adımlarla dans ediyor, elbiseleri fırıl fırıl dönüyordu. Bir tarafta yaylı çalgılar dörtlüsü oturuyordu, müzisyenler kuş esintili parlak maskeler takmışlardı. Müzik minör tonda, kesik kesikti ve eski moda dans adımlarının ürkütücü görünmesine neden oluyordu.

Joan piste bakarken az önceki kuzguni saçlı adam da dansa katıldı. Bir akbaba gibi dans partnerini selamlamak için başını hafifçe eğdiğinde Joan'ın nefesi kesildi. Gözleri olmayan maskenin ardında Lucien Oliver'ın yüzünün uzun, kasvetli şeklini seçebildi.

Müzik devam ederken Joan her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi hissetti; katliamın başlangıcına dönmüş gibiydi. Lucien'in

kılıcı bir sis perdesinin içinde ona doğru geliyordu, Nick'inkiyse darbeyi savuşturuyordu, Nick kılıcı kalbine saplarken Lucien son nefesini veriyordu. Lucien o anda efsanelerdeki kahraman tarafından öldürüldüğünü bile bilmiyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye fısıldadı Ruth. Joan'ın baktığını fark edince.

Joan başını iki yana salladı. Yürümeye devam etmek için kendini zorladı. "Seraya çıkalım." Sera tepenin üzerindeydi ve bahçeyi yukarıdan daha iyi görebileceklerdi.

Seranın önünde tüm ışıkları yansıtan bir havuz bulunuyordu, önlerindeki parlayan kubbenin dalgalanan bir aynası gibiydi. Yakından bakıldığında demir iskelet üzerine dikilmiş, camdan yapılmış iki katlı sera kocaman görünüyordu.

Tom önden ilerledi, ardından Jamie, sonra da Joan ve Ruth geldi. Bir kış bahçesi kadar nemliydi, mis gibi toprak ve yeşillik kokuyordu. Konuklar yapraklı eğrelti otlarıyla kaplı yollarda yürürken, üzerlerindeki asma kat çiçek açmış kasımpatları ve starliçelerle doluydu.

Yine de güzelliğe odaklanmak zordu. Joan, öküz şeklinde bir maske takmış olan Victor Oliver'ın bileğindeki tanıdık deniz kızı dövmesini fark etti. Aaron'ı bir Huntla takıldığı için azarlamış ve Holland Köşkü'nün Güney Bahçesi'nde ölmüştü. Bir de Marie Oliver vardı, siyah saçlarıyla çok güzeldi, yüzü sadece ağzını kapatan gümüş tüylü bir maskeyle örtülüydü. Joan onu en son bir sütunun altında ölü yatarken görmüştü.

Joan şık giysileri ve maskeleriyle içki içen, sohbet edip gülüşen insanlara baktı. Maskelerini çıkarsalar kaçını katliamdan tanırdı acaba?

"Ne oldu?" diye fısıldadı Ruth, Joan'a.

Joan güçlükle yutkundu. "Bu insanlardan bazılarının ölümünü gördüm," diye itiraf etti. Ama şimdi tekrar canlanmışlardı. Joan onları hayata döndürmüştü. Ruth, Joan'ın eldivenli elini daha sıkı kavradı. "Ruth..." diye başladı Joan. Sonra yukarıdaki asma kattan tanıdık, acımasız bir ses duydu.

"...insanların otoritesinden bıktım. Maskeli balolardan da."

Ortama ölüm sessizliği çöktü. Joan, Aaron'ın babası ve Oliver ailesinin reisi Edmun Oliver'ı karşısında görünce ürpertisini bastıramadı. Üzerinde koyu gri, yelekli bir takım elbise, yüzündeyse çıkık elmacık kemiklerini vurguluyormuş gibi görünen kemik beyazı bir yarım maske vardı. Asma katta durmuş, tırabzanı kavrayarak soğuk bakışlarıyla misafirlerini süzüyordu.

Joan emin olmak için elini tekrar kendi maskesine götürdü. Edmund'ın insanlara karşı ayrı bir nefreti vardı. Bir keresinde ona, *Yarı insan, yarı canavar,* demişti. *Annen bir Oliver olsaydı sen daha rahmindeyken ortadan kaldırılırdın. Ama Huntlar bu iğrençlikleri hoş görürler.* Hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu.

Çoğu canavar, insan hayatını küçük parçalar hâlinde alırdı, birinden birkaç gün, diğerinden birkaç hafta. Oysa Edmund'ın sınırı aşıp insanları düpedüz öldürdüğünden şüpheleniyordu. Buna rağmen Joan zaman çizelgesini sıfırlayarak onu da hayata döndürmüştü.

Bunun bir sonucu olmayacağını mı düşündün? demişti Astrid.

"İşte bu yüzden ilk yüzyılları tercih ediyorum," diye cevap verdi Edmund'ın yanındaki adam. Kır saçlı ve kamburdu, gösterişsiz siyah bir maske takıyordu. "Tarihin kaydedilmemiş kuytuları daha hoş."

Edmund cevap olarak homurdandı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kır saçlı adam.

Joan onun Edmund'la değil, Edmund'ın diğer tarafındaki kişiyle konuştuğunu hemen algılayamadı. Derken nefesi kesildi. Bu Aaron'dı.

"Aaron düşünmez," dedi Edmund küçümseyerek.

Aaron tepki vermedi. Meleksi yüzü, burnunu çevreleyen ve gözlerini örten narin, altın rengi bir maskeyle yarı yarıya gizlenmişti. Sarı saçları da maske kadar ışıl ışıldı. Genelde gri tonlarında giyinirdi ama bu gece takım elbise, yelek ve gömleğiyle tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Duruşunda hiçbir duygu belirtisi yoktu ama Joan onun kendi balosunun içinde bir başına olduğunu düşündü.

Joan üst üste binmiş o anılardan birini hatırladı, Aaron'ı ilk gördüğünde Holland Köşkü'ndeki bir pencere girintisinde tek başına duruyordu.

Ruth, Joan'ın bakışlarını takip etti. "Bir konuda hakkını vereceğim," diye mırıldandı. "Her zaman iyi görünüyor." Oliverların bahçelerini hayranlıkla seyrettiği zamanki kadar isteksiz bir tonda konuşmuştu.

Tom dalgın dalgın, "Öyle," dedi ve sonra Joan'ı şaşırtarak kızardı.

Jamie gülümsemesini bastırdı. "Sanırım hepimiz yakışıklılığını takdir edebiliriz." Joan'a döndü. "Sence de öyle değil mi?"

Joan da tıpkı Tom gibi kızarmaya başladığını hissetti. Ruth onu rahatlatmak için araya girdi. "Beş koruma var," diye fısıldadı.

Koruma mı? Joan o anda asma kattaki bazı kişilerin sıradan konuklar olmadığını gördü. Daha sade takım elbiseleri vardı ve maske takmıyorlardı. Edmund ve Aaron'ın etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Joan bir an için umutsuzluğa kapıldı. Aaron'ın bu kadar erişilmez olacağını fark etmemişti.

Aaron düşünmez, demişti Edmund. Babasının dizginlerini elinde tuttuğu açıktı. George Griffith burada olsaydı bile Edmund ya da gözcüler fark etmeden Saray sırlarını Aaron'dan zorla almak neredeyse imkânsızdı. George olmadansa bu...

Ruth ondan önce davranarak, "Bundan hoşlanmadım. Oliver arazisinde olmaktan hoşlanmıyorum. Edmund Oliver'a bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

"George'la yaptığımız plan çoktan suya düştü," dedi Tom. "Daha kötü hatalar yapmadan önce tekneye dönsek iyi olur."

Ama Aaron hâlâ Nick'e ulaşmak için en iyi şanslarıydı. "O bilgiye ihtiyacımız var," diye fısıldadı Joan. Jamie'ye döndü. "Aaron'ın kendi başına dışarı çıktığına dair Liu kayıtları var mı?"

"Kameralardan kaçmakta oldukça başarılı," dedi Jamie. "Liu kayıtlarında pek görünmüyor. Bu tür etkinliklere katıldığında da yanında hep korumaları oluyor."

Joan bunun üzerine dudağını ısırdı. Aaron'ı tanıdığında yanında korumalar yoktu, gerçi o zamanlar kaçaklardı. Ama son zamanlarda onu her gördüğünde yanında saray muhafızları vardı.

"Geri dönelim mi?" diye sordu Ruth.

"Bekle," dedi Joan. "Bekle." Düşünmesi gerekiyordu. "Nick'i nereye götürdüğünü başka birine söylemiş olabilir mi?"

"Belki babasına," dedi Ruth.

"Sorgulaması daha kolay birine?"

"Saray için bir iş yapıyordu, bu yüzden Oliver kayıtlarına girmesi gerekiyordu," dedi Jamie. "Tahminimce bu bilgiyi Oliver kayıtlarına ekledi ama başka kimseye söylemedi."

Joan etrafına bakındı. Fısıltıyla konuşuyorlardı ve sesleri etraflarındaki partinin gürültüsü arasında kayboluyordu. Ama daha da güvende olmak için diğerlerini, fıskiyenin gürül gürül aktığı kış bahçesinin yuvarlak cam duvarına yönlendirdi. "Ev konusunda araştırma yaptınız, değil mi?" diye fısıldadı Ruth'a. "Oliverlar kayıtlarını *burada* mı tutuyor?"

Ruth bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Evet, tabii ki. Burası onların ana evi."

"Onlara ulaşabilir miyiz?"

Tom'un ağzı sanki Joan ona bir kiliseye girmeyi önermiş gibi açık kaldı. "Oliverların kayıt odasına mı girmek istiyorsun?"

"*Aile kayıtlarına mı bakmak* istiyorsun?" Ruth da en az Tom kadar şaşkındı. Joan onun hiç çekinmeden evlere girdiğini gör-

müştü ama bu düşünce karşısında gerçekten şok olmuş gibiydi. "Başkalarının kayıtlarını okumak mı?"

"Bu mümkün mü?" dedi Joan.

"Yani, evet," dedi Ruth. "Ama..." Hepsine baktı. "Aile kayıtları *kutsaldır*."

"Kayıt altına alındıktan sonra aile arşivcisinden başka kimse onlara dokunamaz," dedi Tom. Hâlâ Edmund'la korumaların arasında duran Aaron'a bir kez daha baktı. "Yine de bir ihlal beklemiyorlardır..."

"Arşivci partide," diye mırıldandı Jamie. "Edelie Oliver." Başıyla diğer uçtaki bir kadını işaret etti. Siyah ipekten bir elbise giymiş, karga formunda gotik bir maske takmıştı. Uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor, siyahla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. "Bana meşgul gibi geldi."

Ruth, Joan'ın yüz ifadesini yanlış okudu. "Onunla daha önce de tanıştın mı?"

"Hayır," dedi Joan. Onu Holland Köşkü'nde Güney Garajı'nda ölü yatarken görmüştü, güzel kızıl saçları toz toprak içindeydi. Joan derin bir nefes aldı ama burnuna gelen tek koku ezilmiş ortancalardı. Seranın zengin tropik kokusuna odaklanmaya çalıştı.

"İçeride sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi Jamie. Diğerleri kadar şaşırmış görünmüyordu. "Kayıtların formatına bağlı olarak daha az bile olabilir."

Joan hâlâ ortancaların kokusunu alabiliyordu. Konuşmak için kendini zorladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ruth'a.

"Eski hizmetçilerin kanadında," dedi Ruth. "Mutfakların yakınında." Bunun üzerine hepsi durakladı, ellerinde şampanya ve ordövr tepsileriyle servis yapan garsonlara döndüler.

"Mutfak bir sürü personelle dolu olacak," dedi Joan.

"Mutfaktan uzanan ana yol da öyle," diye onayladı Ruth. "Ama bunu atlatabiliriz." Duraksadığında Joan onun evin planını hayal ettiğini anladı. "Arka merdivenlerden depo koridoruna ve kayıt odasına ulaşabiliriz."

"O zaman benle Tom gözcü oluruz," dedi Joan. "Sen kilidi açarsın. Jamie de işini yapar..."

Ruth nefesini verdi. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Eh, bunu beklemiyorlardır," dedi Tom.

"Hem onların kayıtlarıyla oynamayacağız," dedi Joan. "Sadece *bir göz atacağız.*"

Cam bir geçit kış bahçesini eve bağlıyordu. Joan bu geçitten gizlice geçmeleri gerektiğini düşünmüştü ama diğer davetliler içeri girip çıkıyordu, partinin sınırları kış bahçesinin ötesine uzanıyordu.

Joan geçidin sonuna ulaşıp evin içine girdiğinde nefesini tuttuğunu fark etti. İlk izlenimi evin göz korkutucu olduğu ve tam da bu izlenimi vermek için tasarlandığı yönündeydi. Duvarlarında yaldızlı çerçeveler içlerinde Oliverların resimlerinin bulunduğu uzun bir galeriye girmişlerdi. Joan, Edmund'ın elinde bir av tüfeği ve ölü bir geyikle resmedildiği tabloyu gördü. Yanındaki tablodaysa gümüş bir taç takmış sarışın bir kadın vardı. Bunların hepsi Oliver ailesinin reisleri miydi? İçleri mücevherli süs eşyaları ve küçük porselenler gibi değerli eşyalarla dolu el boyaması dolaplar, tabloların arasına yerleştirilmişti.

"Burada bir çuvalla on beş dakika geçirmeye asla hayır demezdim," diye mırıldandı Ruth.

Jamie kaşlarını onaylamaz bir ifadeyle çattı. "Biz hırsız değiliz. En azından bu gece değiliz. Yürümeye devam edin."

Ruth iç geçirse de galeriden çıktı. Onları giderek görkemini kaybeden bir dizi koridordan geçirdi, mermer zeminler parkeye, ardından sıradan döşeme tahtalarından gri halıya dönüştü. Evin sesleri de değişmişti, partideki insanların uğultusu yerini mutfak işlerinin patırtısına bırakmıştı.

Alarmlar çalacak, biri onları yakalayacak diye Joan'ın yüreği ağzındaydı. Ama bir sonraki koridorda Ruth, Joan'a kapıyı arkasından kapamasını işaret etti.

Ruth ışıkları açtığında hepsi gözlerini kırpıştırdı. "İşte burası," dedi. "Evin arka tarafındaki depo koridoru." Beyaz badanalı duvarlarıyla genişti ve evin geri kalanından o kadar farklıydı ki tamamen sessizdi. "L şeklinde ve her iki ucunda da çıkışlar var," diye fısıldadı Ruth. "Her kolda iki depo odası yer alıyor."

Odaları çabucak kontrol ettiler. Biri düzgünce katlanmış çarşaflar ve eski giysilerle doluydu. İkincisinde eski mutfak eşyaları vardı. Üçüncü odaysa garip bir şekilde, bir depo odası değil, bir hizmetçi odasını andıran küçük bir yatak odasıydı. Dördüncü oda kilitliydi.

"Bu *kadar mı*?" dedi Joan. "Sadece burası ve çamaşır odası mı? Canavar kayıtlarının kutsal olduğunu sanıyordum."

"Öyleler," dedi Ruth. "Ama Oliverlar bile bu konuda hassaslar. Ve hiç kimse arşive girmez."

Tom alaycı bir ifadeyle, "Görünüşe göre biz hariç," dedi.

"Pekâlâ." Joan işaret etti. "Ben bu tarafı gözetleyeceğim."

"Ben de diğer uca göz kulak olurum," dedi Tom. *L*'nin köşesinden dönüp gözden kayboldu.

Joan yerini aldı ve kapıyı dinledi. O kadar sessizdi ki ona zamanda donup kalmış Canavar Sarayı'nı hatırlattı. Bu açıdan Ruth ve Jamie'yi görebiliyordu. Ruth saçından iki toka çıkarıp saniyeler içinde kapıyı açtı. *Boktan kilit*, dedi ağzını oynatarak Joan'a, Jamie'yle içeri süzülürlerken.

Joan beklerken kıpırdanmamaya çalıştı. Ayak sesleri ya da belli belirsiz gıcırtılar duymak için kulak kesildi. Kollarını kavuşturup kıpırdanarak ses çıkarmadan ısınmaya çalıştı. Koridor sıcak bir gecede bile çok soğuktu. Karşıdaki küçük yatak odası buz gibi olmalıydı. *İçeride nasıl uyunur?* diye düşündü.

Orası *kimin* yatak odasıydı? Böyle evlerde hizmetçilerin odası genellikle çatı katında olurdu. Böyle orta yerde, tek ba-

şına bir yatak odası olmazdı. Joan içeriye bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. İnce şilteli bir yatak duvara yaslanmıştı, demir iskeleti ona okul yatakhanelerini hatırlatıyordu. Köşede küçük bir gardırop vardı, parmaklıklı pencere kirli tuğla duvarla kasvetli gökyüzünün bir kısmını gösteriyordu. Joan bu odanın ne kadar kasvetli olduğunu ve bir hapishaneye benzediğini fark etti. Ülkenin en güzel bahçelerine bakan bir malikânedelerdi ama yine de çalışanlardan biri *buraya* yerleştirilmişti.

Her kimse, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Yatağın yanında koyu mavi bir camı olan çok güzel bir gece lambası vardı. Ve içerisi öyle tertipliydi ki, yerde tek bir toz zerresi, yatağın beyaz çarşaflarında tek bir kırışıklık bile yoktu. Tek dağınıklık yastığın üzerindeki kitaptı: *Canterbury Masalları* ve eski tarz el yazısıyla yazılmış, yarım bırakılmış bir mektup. Kâğıdın yanında bir kalem duruyordu.

Joan mektuba baktı. Bu el yazısını tanıyordu.

Bir adım daha yaklaştı, odanın eşiğine gelmişti ama koridora hâlâ ayak seslerini duyabilecek kadar yakındı. Antetli kâğıdın üzerinde bir deniz kızı sembolü ve zarif bir el yazısıyla yazılmış isim vardı: *Aaron Oliver.*

Joan'ın idrak etmesi uzun sürdü.

Burası Aaron'ın odasıydı.

Ama neden *burada*, bu soğuk yerde, evin geri kalanının lüksünden uzakta kalıyordu ki? Joan onu sayvanlı bir karyolada, ipekler ve kadifeler arasında uyurken hayal etmişti. Üst katta kendine ait bir süiti olduğunu düşünmüştü. Ama ailesi onu buraya, hizmetçilerin kanadındaki bu buz gibi odaya hapsetmişti.

Eşikten geçme dürtüsüyle savaştı. O mektubu okumak, gardırobu açmak için korkunç bir istek duyuyordu. Gözleri yaşardı. Nedenini bile bilmiyordu ama onu hayal ettiğinden çok daha fazla özlemişti. Ona bir daha asla bundan daha fazla yaklaşamayacağını biliyordu. Onun bu evde, kendisini hor gören kişinin arasında olmasından nefret ediyordu.

Kendini bir adım gerilemeye zorladı. Tam hareket ederken koridorda bir kapı sesi duyuldu. Sıçradı. *Aaron*, diye düşündü otomatik olarak. Ama hayır. Ruth ve Jamie kayıt odasından çıkıyorlardı.

Ruth mağrur bir ifadeyle Joan'a el salladı ve Jamie Tom'u çağırmak için koştu.

"Aldın mı?" diye fısıldadı Joan.

Ruth başıyla onayladı. "Tarih ve adres!"

Aynı yoldan hızlı adımlarla geri döndüler. *Tarih ve adres.* Joan eldivenli koluna baktı. Hâlâ bu zamana kelepçeyle bağlıydı. Nick başka bir zamana götürüldüyse onun peşinden gidemezdi. Kelepçeyi çıkarmanın bir yolu var mıydı?

Başını kaldırdığında, tam önünde birinin olduğunu fark etti. Ruth değil, daha uzun boylu biri. O çıkarken seraya giriyordu. Çarpıştılar ve Joan geri çekilerek elinde bir tepsi şampanya kadehi taşıyan garsondan kıl payı kurtuldu. Ayaklarının dibine bir şeyin düştüğünü hissetti.

"Çok özür dilerim," dedi tanıdık bir ses.

Joan'ın nefesi kesildi.

Aaron uzaktan çok güzel görünüyordu ama bu kadar yakından âdeta büyüleyiciydi. Altın maskesi yüzüne tam oturuyordu. Çok uyumlulardı, Joan altın sarısı ve siyah bir elbise giymişti, Aaron ise altın bir maske takmış, siyah takım elbise ve siyah gömlek giymişti. Buraya birlikte gelmiş gibi görünüyorlardı. Aaron'ın gözleri hatırladığı kadar çarpıcıydı, fırtına öncesi gökyüzünde beliren o grilikteydi.

Aaron yavaşça maskeyi yüzünden çıkarırken Joan onu inceledi.

Joan'ın eli kendi yüzüne gitti. Parmakları çıplak teniyle karşılaştığında dehşete kapıldı. Altın maskesi ve gözlerini örten siyah tül yerdeydi. Çarpıştıklarında düşmüş olmalıydı.

Katliamı geri alırsan benimle asla tanışamayacaksın. Bana asla güvenemeyeceksin. Asla sana gözlerinin rengini görecek kadar yaklaşmama izin verme.

Bir an için her şey sanki havada asılı kaldı. Aaron'ın yüzü şoktan gerilmiş, Joan ise donup kalmıştı.

Joan dudaklarından yalvarırcasına dökülen, "Aaron," sesini duydu.

Sesi büyüyü bozmuştu. Aaron'ın yüzünde Joan'ın onda daha önce hiç görmediği bir nefret belirmişti.

"Aaron, *lütfen*," dedi Joan. *Beni tanıyorsun*, diye düşündü. Ama tanımıyordu. Birbirlerinin hayatlarını kurtarmış olmaları önemli değildi. Son görüştüklerinde onu annesinin güvenli evine götürmüş olması da önemli değildi. Ona, kendisi için bir şey ifade ettiğini söylemesi de. Çünkü hiçbir şeyi *hatırlamıyordu*.

"Güvenlik!" diye bağırdı Aaron. "Buraya!"

Ve sonra her şey bir anda oldu, siyah takım elbiseli adamlar içeri üşüştü. Bir adam Joan'ın omzunu yakaladı. Ardından kollarını arkadan bağladılar. Aaron'ın sesini duyabiliyordu, öyle nefret doluydu ki kendinden çok babasına benziyordu: "Yakalayın onu! O bir saray düşmanı!"

YİRMİ İKİ

Aaron'ın işaretiyle Joan kış bahçesinden havuzun kenarına, çitlerin başladığı noktaya sürüklendi. Joan ilerideki patikada Ruth'un dehşete kapılmış yüzünü görebiliyordu, Tom ve Jamie de iki yanında duruyordu. *Kaç*, diye işaret etti Joan. Ruth başını iki yana salladığında Joan tekrar işaret etti. *Kaç.*

Tom, Ruth'un kulağına bir şeyler mırıldandı ve Joan'ın içine sular serperek Jamie'yle Ruth'u gözden uzaklaştırdı. Joan adamların dördünü birlikte görmemiş olmasını umuyordu. Böylece diğerleri tekneye geri dönmeyi başarabilirdi.

Aaron'a döndü. Konukların arasında yalnızca onun ve Joan'm maskeleri yoktu. Çocuk her zamanki gibi derli topluydu, tek bir altın saç teli bile dağılmamıştı. Joan bu kadar yakından takım elbisesinin ayrıntılarını görebiliyordu: Siyah üzerine siyah parlak işlemeleri olan bir kumaştan yapılmıştı. Maskesi hâlâ elindeydi.

Joan kendi dağınıklığının farkındaydı. Boğuşma sırasında yarım örülmüş saçları dağılmış, elbisesinin boncukları kopmuş, ipler sarkmıştı.

"Kız ne yaptı?" diye sordu güvenlik ekibinden biri. Joan şimdi üç kişi olduklarını fark etti, hepsi de siyah takım elbiseler içindeydi.

Aaron soruyu duymazdan geldi. Gözleri Joan'ınkilere sabitlenmişti. Artık onu tanımıyor olabilirdi ama Joan onu tanıyordu. Yüz ifadesini ve vücut dilini okuyabiliyordu. Onun ne hatırladığını çok iyi biliyordu. Gerçek Oliver gücü dokuz

yaşındayken ortaya çıkmıştı. Gücünü elde eder etmez, demir bir kafesin içindeki bir adamı görmeye götürülmüştü. Aaron bunu Joan'a anlatmıştı, aradan geçen onca yıldan sonra bunun dehşetini hâlâ hissediyor gibiydi: *Adam gözlerimin içine bakana kadar ona şok verdiler. Bana, bir daha onun gibi birini görürsem öldürmemi söylediler. Ya da bunu kendim yapamazsam bile saraya bildirmem gerektiğini. Bir daha o adam gibi birini görmedim. Ta ki seni labirentte görene kadar. Ta ki sana gözlerini görecek kadar yaklaşana kadar.*

"Bırak gideyim," diye yalvardı Joan Aaron'a. "Bunu istemediğini biliyorum." Saray ona Joan gibi canavarları öldürmesini emretmiş olabilirdi ama Aaron birinin idamından sorumlu olmak istemezdi. Joan'ı hâlâ serbest bırakabilirdi. Sadece bir hata olduğunu söyleyebilirdi. Henüz kimse olayı fark etmemişti. "Aaron..."

Aaron'ın dudakları, Nick'in ön bahçesinde Joan'a *o pislik* dediği zamanki gibi buruştu. "Adımı söylemeyi kes," dedi ve Joan boğazındaki yumruyu yuttu. Buna dayanabilecek miydi? "Görevimi biliyorum," dedi Aaron sertçe ve yan tarafını tutmak için elini kaldırdı. O tertemiz takım elbisenin altında bir deniz kızı dövmesi vardı. Joan, daha önce ıslak gömleğinin altından aynı dövmenin ana hatlarını fark etmişti. Oliverların sloganı da yazılı mıydı? *Fidelis ad mortem*: Ölene kadar sadık. Başıyla Joan'ın arkasındaki muhafızlara işaret verdi. "Babamı getirin."

"Hayır, lütfen!" dedi Joan. Ama siyah takım elbiseli adamlardan biri yanlarından ayrılıp Edmund'ı bulmak için patikadan aşağı doğru koşmaya başlamıştı bile. Joan duygularını kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldı. Edmund geçen sefer Joan'ı öldürmeye çalışmıştı. Nick onu kurtarmıştı ama şimdi o da burada değildi. Hem zaten artık bir kahraman da değildi.

"Ne yaptı?" diye sordu ekipten biri tekrardan. "Onu bir şey çalarken mi yakaladınız?"

"Hırsızlık mı?" dedi Aaron hafif bir kuşkuyla, sanki böyle bir şey yapacak kadar alçalmazmış gibi. "Bana sağ bileğini uzat."

Joan karşı koysa da muhafızlardan biri dirseğini yakaladı. Aaron eldiveni parmak uçlarından tutarak çekiştirdi ve kolunda altının ilk izini gözler önüne serecek kadar kaydırdı.

Siyah takım elbiseli adamlardan birinin nefesi kesildi. "O bir kaçak mı?"

İşte *şimdi* kalabalık durumu fark etmişti. Oliverlar kümeler hâlinde etraflarında toplanıyor, ona bakarak fısıldaşıyorlardı. "*Kaçak*," dediklerini duydu Joan. "*Saray düşmanı.*" Çeşit çeşit maske vardı. Kimileri zarifti, kimileriyse minik taşlarla süslü pullu yılan başı şeklinde ya da Lucien'inki gibi göz boşluğu olmayan gotik figürlerden oluşuyordu. Joan geri çekilmeye çalıştı ama oğlan onu sımsıkı kavramıştı. "Aaron, *lütfen!*"

"Adımı söylemeyi kes!" diye tersledi çocuk. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi adımı söylemeyi kes!" Joan irkilirken Aaron'ın gözleri de kendi çıkışına şaşırmış gibi irileşti. Titreyen elini sarı saçlarının arasından geçirdi.

Joan'ın göğsüne bir ağırlık çöktü, sanki kalbinin üzerine bastırılıyormuş gibi acı veriyordu. *Bu ilk karşılaşmamız değil,* demek istedi. *Başka bir hayatta tanışmıştık.* Ama ona inanmayacağını biliyordu. Boğazının düğümlendiğini hissetti: Aaron'ın tiksintisinin acısı, Oliverların ona bakmasının verdiği aşağılanmayla birleşmişti.

"Bu yaygara da neyin nesi?"

Joan, Edmund'ın sesiyle tekrar irkildi. O gelirken kalabalık dağıldı ve Edmund, Joan'la Aaron'a yaklaştı.

Joan onun ne kadar heybetli olduğunu unutmuştu. Adam maskesini çıkararak yakışıklı yüzünü gözler önüne sermişti. Sarı saçları Aaron'ınkinden daha solgundu. Gençliğinde oğlu kadar göz alıcı bir yakışıklılığı olabilirdi ama yıllar, oğluyla benzer yüz hatlarını daha sıradanlaştırmıştı. "Beni sen mi çağırdın?" diye sordu Aaron'a. Bunu tehlikeli bir şeymiş gibi söylemişti.

"Arazimizde bir kaçak buldum."

Edmund oğlunun Joan'ı yakalamasına şaşırmış ya da etkilenmişse bile bunu belli etmedi.

"Gözlerine bak," dedi Aaron.

Sonra babasında bir ilgi kıpırtısı belirdi. Edmund gözlerini Joan'a dikti. Adamın gözleri çakmaktaşı gibi griydi. Solgun sarı saçları ve siyah takım elbisesiyle siyah beyaz bir fotoğraf karesinden fırlamış gibiydi. Sessizlik uzadı ve Joan'ın nefesi korkuyla daralmaya başladı. Buna benzer bir şey daha önce de yaşanmıştı. Edmund, öldürülmesini emretmeden önce de onu böyle incelemişti.

Joan'ın gözünün önüne yine *onun* Aaron'ı geldi, gün batımının altın ışıkları altında Joan'ın yanağını okşuyordu. Joan'ı kendinden uzak tutmak için çaresizce çırpınmıştı. Bu, tam da o Aaron'ın korktuğu senaryoydu. Böyle olacağını biliyordu.

"Senin türünden birini görmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi Edmund. Joan ürperdiğinde Edmund hafifçe gülümsedi. Geçen sefer de korkusu hoşuna gitmişti. Ağzını kızın kulağına dayadı. "Beni en çok ne sevindiriyor biliyor musun?" diye mırıldandı. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Bunu bilmeden ölüyorsunuz."

Yavaşça, Joan'ın görebileceği şekilde ceketini omuzlarından kaydırıp ve parlayan bir bıçağı kınından çıkardı.

"Hayır," diye fısıldadı Joan ama adamın gülümsemesi genişledi. Joan yanağının içini ısırdı. Edmund onu öldürmeden önce kızın ağlamasını ve yalvarmasını *istiyordu*. Onu acı içinde görmek istiyordu. Bu adamın Aaron'ın babası olduğuna inanmak zordu. Aaron ona hiç benzemiyordu.

Edmund bıçağı kaldırdı, metal ay ışığında parlıyordu. Kabzası çok güzeldi, mavi-yeşil mineli kuyruğu olan bir denizkızı şeklindeydi. Joan artık iyice titremeye başlamıştı. Hepsi gerçek oluyordu, Edmund'ın Lucien'e onu öldürmesini emrettiği Yaldızlı Oda'daki gecenin devamı şu anda yaşanıyordu. Nick orada

olmasaydı olacaklar şimdi vuku buluyordu. Edmund haklıydı. Joan kendisinin ne olduğunu bilmiyordu.

Durum tam da korktuğu gibi daha da kötüleşti. Edmund bıçağı ters çevirip kabzasını Aaron'a uzattı.

Hayır, diye düşündü Joan. *Ölümü Aaron'ın elinden olamazdı.* Titremesine engel olamadı. Elinden geldiğince Aaron'a döndü. Ölecekse, Edmund'ın zalim yüzüne değil, Aaron'ın gözlerinin içine bakarak ölecekti. Aaron bir zamanlar onu önemsemişti, bu zaman çizelgesinde bu gerçeği asla bilemeyecek olsa bile.

Aaron elindeki bıçağa baktı. Yüzünün rengi atmıştı. "Onu canlı istiyorlar." Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki Joan bir an için onu doğru duyup duymadığından emin olamadı.

"Ne?" Edmund'ın sesi tahammülü kalmamış gibi çıkıyordu.

Joan nefes almaya cesaret edemedi. Aaron babasına karşı mı çıkıyordu? Geçen sefer denemiş ama Edmund odadan çıkmasını emrettiğinde çekip gitmek zorunda kalmıştı. Joan'ı ölüme terk etmişti.

"Bana verilen talimat onu sorgulanmak üzere Saray Muhafızları'na götürmekti," dedi Aaron.

"*Verilen talimat* iğrençlikleri görür görmez öldürmektir. Bu hep böyle olmuştur." Edmund'ın bakışları etrafı tarıyordu. "Bazen benim kanımdan olup olmadığını merak ediyorum. Benim kanımdan biri kendi işini Saray Muhafızları'na gördürecek kadar zayıf olamaz."

Aaron'm gözleri Edmund'ın omzunun üzerinden onları izleyen Oliverlara kaydı. Yanakları kızardı. "Ben senin *kanındanım*," dedi Edmund'a gergince. "Senin adını taşıyorum. Seninle aynı gücü kuşanmışım."

Edmund, Aaron gözlerini kaçırıp başka tarafa bakana kadar sessizliğini koruyarak oğlunu inceledi. "Peki sence bu güç sende boşa harcanmıyor mu?" diye sordu alaycı bir sesle. Aaron bıçağı ona geri verdiğinde babası başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Belki muhafız köşküne giderken aklına bir Oliver olduğun gelir."

Aaron orada öylece durdu, Oliverlar partiye geri dönerken yanaklarındaki kızarıklık hâlâ geçmemişti. Joan hâlâ soluk soluğaydı. Bıçağın yaratacağı acıya kendini hazırlamıştı ve hayatta olduğuna inanamıyordu.

"Neden..." diye başladı.

Aaron sözünü kesti, yakışıklı yüzünde buz gibi bir ifade vardı. "Önce sorguya çekileceksin, sonra da infaz edileceksin. Tıpkı olması gerektiği gibi." Cebinden küçük bir altın disk çıkarıp Joan'ın dövmeli bileğine doğrulttu. "Bundan sonra bana bağlısın," dedi ve güvenlik görevlilerine, "biri buraya bir araba getirsin," diye emretti.

Aaron onu evin köşesine kadar götürdü. Partidekilerin görüş alanından çıkar çıkmaz Joan yola fırladı.

"Dur!" Aaron arkasından seslendi.

Joan'ın şok içinde hareketsiz kaldı. Başını şaşkınlıkla Aaron'a çevirdi. Aaron onun tam yirmi adım gerisindeydi, ona dokunmuyordu. Onlar yürürken güvenlik ekibi gözden kaybolmuş ve Joan bunun kaçmak için bir fırsat olacağını düşünmüştü, en azından öyle ummuştu. "Bunu nasıl *yaptın?*" diye sordu.

"Buraya gel!" dedi Aaron.

Joan'ın bacakları iradesi dışında oğlana doğru hareket etti. Kalbi hızla çarpıyordu. "Bunu nasıl *yapıyorsun?*" Bu Argent gücüne benzemiyordu, çünkü aklı başındaydı ve ona itaat etmek *istemiyordu*. Daha çok Aaron onu görünmez bir iple bağlayıp kukla gibi hareket ettiriyormuş gibiydi.

Aaron sanki bilmediğine şaşırmış gibi, "O kelepçeyle bana bağlısın," dedi. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın?"

"Ama... daha önce böyle olmamıştı," dedi Joan. Dehşete kapıldı. Corvin Argent *bana bağlı* ve *kelepçelenmiş* sözcüklerini kullanmış ama Joan'ı hareket ettirememişti.

"Neden öyle olmadığını bilemeyeceğim," dedi Aaron. "Ama olmalıydı. Sanırım sen Corvin'le seyahat ederken kelepçe arızalandı." Başını yana eğdi. "Ne zaman indiniz?" diye sordu merakla. "Bunu hiçbir zaman çözemedik."

Joan başını iki yana salladı. Bunu neden soruyordu ki? O ve Nick, Corvin'le aynı zamana ve aynı yere inmişlerdi. İndiklerinde Saray'ın neden onları beklemediğini hâlâ anlamamıştı.

"Bu muhafız köşkünün cevaplandıracağı bir soru sanırım," dedi Aaron.

Parlak siyah bir Jaguar park alanında bekliyordu, içinde gri şapkalı bir şoför vardı.

"Bin lütfen," dedi Aaron Joan'a. Yüzündeki kızarıklık geçmişti, ay ışığında yüzü fazlasıyla solgundu. Garaj yolundan evin yan tarafı, devasa ve korkutucu, soluk taş duvarları olan bir kale gibi görünüyordu.

Joan tereddüt etti. O arabaya binerse seçenekleri kısıtlanmış olacaktı. Parmak uçlarını elinden geldiğince belli etmemeye çalışarak altın rengi işarete bastırdı. *Çözül,* dedi ona. *Çözül.* Hiçbir şey olmadı, hiçbir değişim göstermeden altın renginde kalmaya devam etti.

"Ah, hadi ama, içeri gir," dedi Aaron. "Bu kelepçeyi kullanmaktan *hoşlanmıyorum.*" Garipti ama doğru söylüyordu. Argentlar güçlerinin tadını çıkarıyor gibi görünse de Aaron, Joan'ı her yanına çektiğinde yaptığı şeyden hiç hoşlanmıyor gibi bir tavır sergiliyordu.

Joan yalvarırcasına, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Gitmeme izin vermen için geç değil."

Aaron arabanın kapısını açtı ve konuşmadan eliyle işaret etti. Joan'ın vücudu istemsizce hareket etmeye başladı. Uzuvları koltuğa doğru manevra yaparken dişlerini sıktı. Aaron'ı nasıl ikna edebilirdi? İkna edebilir miydi ki? Birbirleriyle en son o kadar farklı koşullarda tanışmışlardı ki... İkisinin de ailesi öldürülmüş, birlikte kaçarken yakalanmış, birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı.

Aaron yanına geçti. "A4'e çık ve dosdoğru sür," dedi şoföre. "Sana ne zaman döneceğini söyleyeceğim."

Oliver Malikânesi'nin büyüklüğü arabanın içinden daha net belli oluyordu. Yola varmadan önce etraflarındaki arazi çimenlikten ağaçlıklara ve sonra da boş tarlalara dönüştü. Şoför Richmond'a doğru dönerken Joan kendini Aaron'ı izlerken buldu. Tıpkı Nick'le olduğu gibi, bir yanı aptal gibi hâlâ onu *kendi* Aaron'ı olarak görüyordu.

Ama aynı zamanda, durumun gerçekliği yüzüne vurdukça içinde bir korku beliriyordu. Bu araba yolculuğu ne kadar sürecekti? Kelepçeyi kıramazsa Aaron onu zorla muhafızlara teslim edecekti. Peki sonra ne olacaktı? "Beni sorgulamak istediklerini mi söylemiştin?"

Aaron cevap vermeden önce hafif bir duraksama oldu. "Önce saklanmana kimin yardım ettiğini bilmek isteyeceklerdir."

Joan'ın ağzı kurudu. "Kimse bana yardım etmiyor." Bunun kulağa hiç de inandırıcı gelmediğini duyabiliyordu. En azından Hunt bileziğini teknede bırakmıştı...

"Griffith'in sorgusunda istediğin kadar mücadele edebilirsin," dedi Aaron. "Ama sonunda muhafızlara karşı kaybeden sen olursun." Sanki tecrübelerine dayanarak konuşuyormuş gibi tuhaf bir havası vardı.

"Beni onlara teslim etmek istemezsin," diye fısıldadı Joan.

Aaron yine karanlığa gömülmüştü. Sesi sertti. "Neden bunu söyleyip duruyorsun bilmiyorum."

Çünkü seni tanıyorum, diye düşündü Joan. *Saray sana yetki verdiğinde ne kadar dehşete düştüğünü biliyorum.*

Ama sonra farlar arabayı aydınlattı ve Joan, Aaron'ın yüzündeki tiksintiyi gördü. *O pislik,* demişti. Şimdi de ona aynen öyleymiş gibi bakıyordu, sanki onu aşağılık bir şey olarak görüyor, ölmesini istiyordu. "Sorularına cevap verdikten sonra muhafızlar seni infaz edecek," dedi Aaron. "Ben de kalıp seyredeceğim."

Joan'ın kalbi kurşun gibi ağırlaştı. "Seyredecek misin?" diye fısıldadı kulaklarına inanamıyormuşçasına. Edmund insanları korkmuş ve acı içinde görmekten hoşlanıyordu ama Aaron öyle biri değildi. "Beni öldürmelerini mi seyredeceksin?"

Bunu söyleyen kendisi olmasına rağmen Joan'ın sorusu Aaron'ı şaşırtarak gerçek bir tepki vermesine neden olmuş gibiydi, yüzünde hastalıklı bir korku belirdi.

"Beni neden öldürmek istediklerini bile bilmiyorsun," diye fısıldadı Joan. "Benim gibiler konusunda uyarıldın ama nedenini bilmiyorsun." *Joan* bile nedenini bilmiyordu.

"Nedenini biliyorum," dedi Aaron. Dengesini yeniden bulmuştu. "Bunu yapıyorum çünkü senin gibiler var olmamalı. Sen hiç doğmamalıydın."

Aaron'ın sesinden Edmund'ın sözlerini işitiyordu. Joan'ın göğsü o kadar daralmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu.

"Belki de beni tanıdığını düşünmek işine geliyordur," derken gri gözleri ciddiydi. "Oldukça tanınmış biriyim. Ama idamından ne kadar keyif alacağımı tahmin bile edemezsin." Bir bakıma ciddiydi, Joan bunu görebiliyordu. Bir yanı gerçekten de onun ölümünü bekliyordu.

Joan'ın gözleri birdenbire yaşlarla doldu. Onun için çok şey ifade ettiğini biliyordu –her gün onu düşünüyordu– ama bu âna dek ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Ta ki artık Joan'a

karşı hiçbir şey hissetmediğini gösterene kadar. Şoför park yerine girdiğinde Joan yaşları engellemek için elinden geleni yaptı.

Dirseğinde bir çekiştirme hissetti. Aaron arabadan inmiş, Joan'ı yanına çağırıyordu.

"Seni dışarı sürüklemek zorunda bırakma beni," dedi.

Joan, koltuktan kayarak Aaron'ın tarafındaki kaldırıma çıktı. Bir adım daha attı ama o kadar sert bir hareketle geri çekildi ki neredeyse düşüyordu.

"Tasmanı kısalttım," dedi Aaron soğukkanlılıkla. "Tekrar kaçmaya kalkışırsın diye."

Toparlan, dedi Joan kendine sertçe. *Yoksa öleceksin.* Buradan kaçması gerekiyordu. *Düşünmeye* ihtiyacı vardı.

Etrafına bakmaya çalıştı. Muhafız köşkü neredeydi? Çitlerle çevrili bir parkın önünde duruyorlardı. Karanlıkta pek bir şey göremiyordu. Caddenin diğer tarafı kalabalık görünüyordu, kafeler, giyim mağazaları ve bir süpermarket vardı ama hepsi gece olduğundan kapalıydı.

İşte o anda Joan'ın içine bir dejavu hissi doldu, kafedeki his kadar güçlü ve bir o kadar sinir bozucuydu. Dükkânların kendileri tanıdık değildi ama parkın ve dükkânların biçimi tanıdıktı.

"Burası Holland Köşkü," dedi yavaşça. Ya da bir zamanlar öyleydi, köşkün kendisi onlarca yıldır harabe hâlindeydi. Tüyleri diken diken oldu. "*Burada* ne işimiz var?"

Aaron tepkisi karşısında şaşırarak, "Burası bölgesel muhafız merkezi," dedi.

"Ama... köşk harap hâlde," dedi Joan. Aaron'ın onu buraya getirmesi fazla tesadüfi, fazla garipti. Aileleri *burada* öldürülmüş, Joan Aaron'ın hayatını burada kurtarmış, onunla ve Nick'le burada tanışmıştı.

Zaman çizelgesi Joan'la Nick'in durumunu manipüle ediyordu, tıpkı onları okulda tekrar bir araya getirmesi gibi. Aaron'ın Joan'ı buraya getirmesinin de bir nedeni olabilir miydi? Joan

zaman çizelgesinin olayları manipüle ettiği fikrini düşündü. Aslında böyle hissetmiyordu ama etraflarındaki havada tuhaf bir kıpırdanma vardı.

Bu fiziksel bir esinti değil, zaman çizelgesinin dalgalanmasıydı. Joan bunu tehlikeyi sezen bir hayvan gibi hissedebiliyordu. Sanki buradaki varlıkları zaman çizelgesi için önemliydi.

Aaron hafifçe kaşlarını çattı, o da havadaki kıpırdanmayı hissetmişti ama bir anlam veremiyordu. Yine de Joan'ın sorusuna cevap verdi. "Muhafız köşkü bu yüzyılda değil."

Joan için tek uyarı bu oldu.

Bir anda içine o özlem hissi doldu. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan gökyüzü siyahtan beyaza döndü. Ani parlaklık karşısında gözleri yaşardı. Gözlerini kısarak ışığa alıştırmaya çalıştı. Hava yazın ortasındalarmış gibi sıcaktı, duman ve hayvan gübresi gibi ağır bir koku vardı. Sesler de değişmişti, arka plandaki araba motorlarının uğultusu kaybolmuş, yerini atların toynaklarının ve pazar kalabalığının kakofonisi almıştı.

Joan'ın görüşü netleşince karşısında Kensington Caddesi'ni gördü.

Atlı arabalar kaotik bir düzenle caddede ilerliyordu. Önlerindeki bir adam, insanlarla dolu atlı bir omnibüsü yakalamak için koşturuyordu. Gri bir takım elbise giymiş, melon şapka takmıştı ve koşarken şapkası düşmesin diye elini başına götürdü. Omnibüsün üzerindeki elle boyanmış bir ilanda *Cadbury'nin sıcak çikolatası. Yüzde yüz doğal ve en iyisi...* yazıyordu.

Uzun eteği kıvrılmış bir kadın bisikletle geçiyordu. Kadın geçerken ağzı açık bir şekilde Joan'a baktı ve Joan aniden kendi yersiz kıyafetlerinin farkına vardı: maskeli balodan kalma altın ve siyah parti elbisesi. Kadının kendisi de kabarık bir gömlek ve özel dikim bir ceket giymişti.

Hangi zamandalardı?

Joan atlara, arabalara, bisikletlere ve el yapımı tabelası olan dükkânlara baktı. Her yer buz makineleri, Lipton Çay, Huntley & Palmers bisküvilerinin reklamlarıyla süslüydü.

Joan bakışlarını parka çevirdi. Yaldızlı ferforje kapı hâlâ yerinde duruyordu ama park genişlemiş, batıdaki Tasarım Müzesi'ni ve onun ötesindeki bir dizi binayı da içine katmıştı.

Joan duyduğu ayak sesleriyle yerinden sıçradı. Holland Parkı'nın kapısında bir adam belirmişti. Üzerinde Saray Muhafızları'nın resmî üniforması vardı, altın düğmeli lacivert kadife ceketle polis şapkalarını andıran bir kep giymişti.

Demir parmaklıkların arasından Joan ve Aaron'ı inceledi, yirmi birinci yüzyıl kıyafetlerine ve Joan'ın kolundaki altın aslana baktı.

"O bir kaçak," dedi Aaron. "İdam edilmek üzere işaretlenmiş."

Muhafız, sanki idam mahkûmlarını kabul etmek gündelik bir olaymış gibi başıyla onayladı. "İçeri getirin."

YİRMİ ÜÇ

Açık kapıdan içeri adım attıklarında Aaron, Joan'ı daha sıkı tuttu. Beyaz gökyüzünün altında önlerindeki yol kasvetli görünüyordu. Joan ağaçların arasından ileride geniş bir arazi olduğunu fark etti, şimdiki parktan çok daha büyüktü. Daha çok burada çalıştığı zamanlardan hatırladığı parka benziyordu. Malikânenin ilk işareti gökyüzüne doğru yükselen baca dumanı oldu. Joan bakakaldı. Bacaları tüterken hiç görmemişti.

Yaprakların arasından bakan Aaron'ın başını eğdiğini fark etti.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Joan ona belli belirsiz.

Aaron otomatik olarak kaşlarını çattı ve sonra şaşkın şaşkın yüzüne baktı. "Elbette tanıdık geliyor. Daha önce de muhafız köşküne geldim."

Bunun için değil, diye düşündü Joan. *Burası senin çocukluğunun geçtiği yerdi.* Ama bu zaman çizelgesinde değil. Bu zaman çizelgesinde pek çok şey eskisi gibi değildi... Göğsü yine daraldı. Aaron onun için, *O pislik,* demişti. Bu kelime de nereden çıkmıştı? Joan'la ilgili hiç böyle konuşmazdı. Ona hiç nefret dolu bakmazdı.

Joan, Aaron'ın nefretinin canını bu kadar yakacağını hiç düşünmemişti.

Tanıdıktan daha fazlasıydınız, değil mi? Nick, Queenhithe'de Joan'a böyle demişti.

Joan, Aaron'la aralarında birlikte geçirdikleri zamanın ötesinde bir bağ hissetmeye devam ediyordu. Birlikte bir katliamdan kaçmışlardı. Aaron ona canavar dünyasını öğretmişti.

Joan ilk kez aralarında bundan daha fazlası olup olmadığını merak etti. Yaptıkları bu yüzden mi bu kadar acı veriyordu? Ona karşı arkadaşlıktan daha fazlasını mı hissetmişti?

Hayır, dedi kendi kendine.

Ama sonra, *Bilmiyorum*, diye düşündü.

Gözlerini kırpıştırdı. Kendi sorusuna böyle bir cevap bulmayı beklemiyordu.

Kendini dürüst olmaya zorladı. Geçen sefer ondan etkilenmişti. Hâlâ öyleydi. Muhtemelen Aaron'la karşılaşan çoğu kişi onu az da olsa arzuluyordu. Ama Joan *ondan* gerçekten hoşlanmıştı.

Aaron da aynı şeyi hissetmiş miydi? Bu mümkün görünmüyordu. Aaron gibi biri istediği herkesi elde edebilirdi. Ama... Joan'ın yüzüne dokunduğu bir an yaşanmıştı. Sanki onu öpmek üzereymiş gibi. Ve Joan... Yutkumuştu. Karşılığında o da Aaron'a karşı bir şeyler hissetmişti.

Peki ya şimdi? Şimdi nasıl hissediyordu?

Bir rüzgâr yaprakları dalgalandırarak Aaron'ın saçlarını karıştırdı. Joan'ın gözlerini yakacak kadar sert bir esintiydi.

Düşüncesini uzaklaştırdı. Aaron hakkında ne hissettiğinin aslında bir önemi yoktu, değil mi? Nick hakkında ne hissettiğinin de bir önemi yoktu. İkisi de gitmişti.

Joan omzunun üzerinden geriye baktı. Kensington Caddesi'nin bir kısmı hâlâ görülebiliyordu. Tüvit takım elbiseli bir adamın kullandığı at arabası yoldan geçip gitti.

"Hangi yıldayız?" diye sordu Aaron'a. Evden ne kadar uzaktaydı şimdi?

"Muhafız Köşkü 1889'dan 1904'e kadar buradaydı," dedi Aaron. Sesi her zamanki gibi soğuk çıkıyordu. "Seni 1891'e götürmek istediler."

Joan bunu sindirmeye çalıştı. Köşk arazisinden kaçabilse bile bu zamanda sıkışıp kalacaktı, kelepçe zaman yolculuğu yapmasına izni vermeyecekti. Hem bu kıyafetler içinde de göze batardı zaten. Bisikletli kadının, hayvanat bahçesinden kaçmış bir hayvan görmüş gibi şaşkınlıkla bakışını hatırladı.

Joan, Aaron'ın yanındayken çoğu kişi ona bakardı ama Joan'ın kıyafetleri o kadar tuhaftı ki...

Bir dakika... Joan o karşılaşmayı tekrar hatırlamaya çalıştı, kadın sadece kıyafetlerine değil yüzüne de bakıyordu.

Joan neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Buradaki Çin nüfusu ne kadardı? Buradan çıkmayı başarırsa, kıyafetlerini değiştirse bile muhafızlardan kaçamazdı. Viktorya Dönemi Londra'sında Çinli bir kızdı. Nereye giderse gitsin göze çarpacaktı.

"Hadi," dedi Aaron.

Masallardan fırlamış gibi görünen çatısı, kıvrımlı süslemeler ve ışıl ışıl pencereleriyle malikâne yavaş yavaş karşılarında belirdi. Sonra patika çimenliğe doğru açılarak yapıyı tüm kapsamıyla gözler önüne serdi.

Holland Köşkü Joan'ın hatırladığı kadar güzeldi, kırmızı tuğlalı ve beyaz süslemeli büyük bir Jakoben malikânesiydi. Durumun dehşetine rağmen Joan evin manzarasını seyre daldı. Kuleler, sütunlar... Bu, Blitz'den[5] elli yıl önceydi, yani yangın zarif kütüphaneyi, Harita Odası'nı, Yaldızlı Oda'yı küle çevirerek batı kanadını yerle bir etmeden önce.

Ama hiç de hatırladığı gibi değildi. Burayı sadece bir müze olarak hatırlıyordu, odalara girişi engelleyen şeritler çekilmiş, şömineler kapatılmıştı. Buradaysa yaşam vardı, gerçek bir evdi.

Aaron hafifçe kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Sanki..."

Bir şey mi hatırlıyordu? "Ne hissediyorsun?" diye sordu Joan. Daha önce buraya gelmiş gibi mi hissediyordu?

---

5 The Blitz: İkinci Dünya Savaşı'nda 7 Eylül 1940 - 16 Mayıs 1941 tarihleri arasında Birleşik Krallık'ın Naziler tarafından aralıksız bombalanmasına verilen isim. *–y.h.n.*

Muhafız yolda onlara rehberlik etmek dışında sessiz kalmıştı. Aniden konuşmaya başlayarak, "Holland Köşkü," dedi. "Güzel, değil mi? Kral III. William bir zamanlar burayı saray yapmayı düşünmüştü. Onun yerine Kensington'ı seçti."

Aaron'ın yüzü aydınlandı. "Evet, çok güzel," dedi hızlıca. Tekrar yürümeye başladı. Joan, kelepçe onu öne doğru çekiştirene kadar arkasından bakakaldı. Önceki zaman çizelgesine ait bir anıyı mı tetiklemişti? Bu mümkün müydü?

Aaron ve muhafızın peşinden gitti, yürürken ayakkabısıyla çimleri dürttü. Küratörler evi müze hâline getirirken eski resimlere başvurmuşlardı ama ressamlar çimenleri gerçekte olduğundan daha gür göstermişti anlaşılan. Gerçek çimler soluk ve yamalıydı, yer yer yağmurdan çamurlanmıştı.

Verandanın taş basamaklarına ulaştıklarında muhafız kapıyı iterek açtı. Joan otomatik olarak ilk karoya baktı. *Cave Canem*, yazıyordu. *Köpeğe Dikkat Edin.*

Giriş holü de Joan'ın hatırladığı gibi değildi. Zemin aynıydı, kıvrımlı çiçeklerle süslenmiş mavi beyaz desenli karolarla kaplıydı. Ama mermer büstlerin bulunduğu direkler, tekli koltuklar ve antika sarkaçlı saat artık yoktu. Çıplak hâliyle bile çok güzeldi, ahşap panellerde karmaşık oymalar vardı. Bir sonraki odanın kemerli bir girişi vardı, içi duvar halıları ve fresklerle süslenmişti, tavanı aşk tanrısı ve bulutlarla doluydu.

"Onu şuraya getirin." Muhafız başıyla giriş holünün sonundaki sigara odasını işaret etti.

Joan içeri girdi ancak kapı arkasından kapandığında Aaron ve muhafızın onu takip etmediğini fark etti.

Bir kumaş hışırtısı duyunca döndü.

Donakaldı.

Joan bu kadını sadece bir kez görmüştü, o da Nick'in ilk cinayetinin kaydındaydı. Altın sarısı saçları, soğuk bir güzelliği vardı. Şimdi Holland Köşkü'ndeki bir sigara sehpasının ardında, sanki tahttaymış gibi oturuyordu. Saçları omuzlarına dökülü-

yordu. Joan'ın izlediği kayıtta kadının sarsılmaz bir otoritesi vardı. Karşısındaki kadındaysa bu nitelik daha da ön plana çıkmıştı, bu konuda doğal bir yeteneği vardı; savaşta tebaasının kanını dökmekten korkmayan bir hükümdarı andırıyordu.

"Merhaba, Joan," dedi kadın.

YİRMİ DÖRT

Hayat bulan bir masal prensesi gibiydi kadın. Joan yaşının yirmilerinin başında olduğunu tahmin ediyordu. Mavi elbisesi Orta Çağ'dan kalmaydı; uzun kollu, ipekli kumaştan, düz kesimliydi. Gözleri de maviydi, öğleden sonrası göğü gibi.

Joan uzun bir süre gözlerine inanamadı. Kadının *burada* olduğuna inanamıyordu. Sonra şaşkınlığını üzerinden attı ama kalbi göğsünde acıyla çarpmaya başlamıştı.

Bu kadın Joan'ın hayatını mahvetmiş, Nick'i sıradan bir çocuktan Joan'ın ailesini öldüren bir avcıya dönüştürmüştü. Bütün ailelerinin ölümünün arkasında bu kadın vardı. *Hepsinin.* Joan'ın, Aaron'ın ve Nick'in. Jamie'yi esir almış ve onu soğuk, karanlık bir hücreye hapsetmişti. Joan ve Nick'i ayırmış, onları ruh ikizinden düşmana dönüştürmüştü.

Tekrar, demişti kayıtlarda. *Tekrar.* Nick'e işkence etmiş ve ailesini öldürmüş, bunu tekrar tekrar yapmak için zamanı geriye sarmıştı. Zaman çizelgesi buna izin vermemeliydi ama kadının iradesine boyun eğmişti.

Nick ilk başta yeni kaderine direnmiş, bir katil olmak istememişti.

Saygısızlık etmek istemem ama bu oğlanı kullanmak zorunda mıyız? diye sormuştu kadının asistanı. *Anne ve babasını kaç kez öldürdük? Yine de hep çok* erdemli *davranıyor.*

Aradığımız oğlan bu, diye cevaplamıştı kadın. *Erdemli oluşuna rağmen değil, tam da öyle olduğu için. Direncini kırdığımızda bu nitelik haklı bir öfkeyle harlanacak.*

Nick'in bir canavarı pişmanlık duymadan öldürmesi için iki bin kez aynı acıyı çekmesi gerekmişti. Sonunda da kadın Nick'e soğuk, onaylayıcı bir gülümsemeyle bakmış ve *Mükemmelsin,* demişti.

"*Neden?*" diye sordu Joan şimdi. Pek çok soruya yanıt arıyordu ama ağzından ilk çıkan bu olmuştu. Bu kadın Nick'i neden bir kahramana dönüştürmüştü? Neden bütün o insanların ölmesini istemişti? Joan ve Nick'i neden ayırmıştı? "*Kimsin* sen?"

Kadının yüzünden karmaşık bir ifade geçti –acı, öfke ve hüzün bir aradaydı– ama hemen kayboldu. "Yeni zaman çizelgelerinde hafıza kaybı yaşamak iyi bir şey, değil mi?" dedi. Sesi de Joan'ın kayıtlardan hatırladığı gibiydi, ölçülü ve tok. "Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğradım, Joan. Kelepçeyle gelmeni beklemiyordum. Belki de yeteneğini kaybediyorsundur."

Joan ona bakakaldı. Kadının ses tonu –her ne kadar alaycı olsa da– samimiydi. *Yeni zaman çizelgelerinde hafıza kaybı.* Joan'ı nereden tanıyordu?

Anlattıklarında başka bir şeye de takılmıştı ama gözünün önüne o kayıtlardan biri geldi: Nick'in ailesini mutfakta yerde ölü bulduğu andaki yüzü.

Joan birden bu kadının adını biliyor olmasını umursamadı. Onu nasıl tanıdığı da umurunda değildi. "*Nick* nerede?" Kadın onu yakalamıştı ve şu anda bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Burada mı? Ona ne yaptınız?"

"Nick," diye tekrarladı kadın usulca. Sesi yine alaycıydı ama Joan bunun altında karmaşık, gizli bir şeyler olduğu izlenimine kapıldı. "Senin için her şey Nick'le ilgili, değil mi? Ve o sarışın çocukla."

"Ne?" Aaron'dan mı bahsediyordu?

"Tanrım, gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi kadın. "Beni hatırlamıyorsun."

Joan'ın nasıl cevap vermesi gerekiyordu? *Hatırlamıyordu.* Kadının *onu* tanıyor olması rahatsız ediciydi. Joan hafıza kaybı yaşayan kişi olmaya alışkın değildi. Bu zaman çizelgesinde hafıza kaybı yaşamayan tek kişi kendisiydi. "*O zaman* söyle bana," diye homurdandı. "*Kimsin* sen? Neden onca kişinin ölmesini istedin? *Ailemin* ölmesini neden istedin?"

Joan bir an için kadının mavi gözlerinde soğuk bir öfke kıvılcımı görür gibi oldu. Ama sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Dürüstçe konuşayım mı? Aileni öldürmesi işin kaymağıydı."

Joan içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Öfkeyle kadına doğru yürümeye başladı ve kadın tembelce elini kaldırdı. Joan'm vücudu durdu, yine o aptal kelepçe tarafından kontrol ediliyordu.

"O kelepçeyi *seviyorum,*" dedi kadın. "Seni korkmuş görmek hoşuma gidiyor."

Joan yumruklarını sıktı. Korkmamıştı. Kadının sırıtışı sanki bu düşünceyi duymuş gibi büyüdü.

"Bu seni darmadağın etti, değil mi?" diye sordu kadın. "O erdemli çocuğu bir katile dönüştürmem?" *Erdemli* kelimesini sanki dalga geçilecek bir şeymiş gibi üstüne basa basa söylemişti. "Aileni öldürdüğü için ondan nefret ettin mi? Eminim ondan hâlâ nefret ediyorsundur, biraz bile olsa. Şimdi onu yeniden zayıf ve masum hâline döndürmüş olsan bile."

Joan kadına bir yumruk atabilecek kadar yaklaşabilmeyi diledi. Onunla bu şekilde konuşmasından nefret etmişti, sanki aralarında kişisel bir şey varmış gibi davranıyordu. Joan kadının yüzünü inceledi ve zihninde herhangi bir anıyı tetiklemeye çalıştı. Hiçbir şey hatırlamadı, ne bir his ne de bir dejavu ânı. "Neden onu bir katile *dönüştürdün?*" diye sordu Joan.

Kadın gülümsedi. "Çünkü seni *darmadağın etti.*"

Joan dişlerini sıktı. *Geçen sefer bir şeyler planlıyordu,* demişti Jamie. "Onu eski hâline dönüştürerek *senin* planlarını mı bozdum?" dedi Joan. "Ona bir şey için ihtiyacın mı vardı?"

Kadının yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Beni rahatsız ettin ama ben kolay kolay yılmam." Ve sonra –sanki aniden bu sohbetten sıkılmış gibi– ayağa kalktı. Tek parmağıyla Joan'a işaret etti, soluk tırnakları parlıyordu. Sonra da ipek eteğini zarifçe ardından sürükleye sürükleye buyurgan bir tavırla odadan çıktı.

Joan hayal kırıklığına uğramasına rağmen kadının peşinden koşmak zorunda kaldı. Aynı zamanda zihninde de düşünceden düşünceye koşturuyordu. *Seni darmadağın etti, değil mi?* Kadın Joan'a zarar vermek istemişti ama bunu söylerken bir şeyi de ele vermişti. *Aileni öldürmesi işin kaymağıydı* ve *biraz hayal kırıklığına uğradım,* demişti. Jamie haklıydı. Kadın bir şeyler planlıyordu. Nick'i bir şey için kullanmak istiyordu.

Kadın Joan'ı iç salona götürdü. Burası köşkün merkeziydi ve muhafızlar binanın batı ve doğu kanatlarına ulaşmak için kahvaltı salonuyla beyaz salona girip çıkıyorlardı. Aaron merdivenin yanında kıpırdamadan duruyordu.

Kadın ve Joan içeri girdiğinde, meşgul muhafızlar oldukları yerde durup hazır olda bekledi. Aaron elini göğsüne götürüp mükemmel bir reverans yaptı.

"*Curia Monstrorum*'dan Leydi Eleanor!" diye anons etti bir muhafız.

Joan şaşkınlıkla geri adım attı. Curia Monstrorum –Canavar Sarayı'nın üyeleri– Kral'ın askerleri ve infazcılarıydı, yasa uygulayıcıları. Joan'ın buradaki durumu daha önce kötüyse, şimdi korkunçtu. *Curia Monstrorum* üyelerinin canavar dünyasında eşi benzeri olmayan bir gücü vardı.

"Ayağa kalk," dedi kadın Aaron'a. Çocuk her zaman otoriter bir tavır takınırdı ve şimdi de sanki o altın saçlarının üzerinde bir taç varmış gibi muhteşem görünüyordu.

Aaron doğruldu, gri gözlerini huşu içinde kadına dikmişti.

Joan da ona baktı. Eleanor'un konumunu tahmin etmeliydi, başka türlü kim muhafızlara emir verebilirdi ki? Başka kim Jamie'yi Canavar Sarayı'na kapatabilir, Nick'in katliamlarını gizlemek için aile kayıtlarını değiştirebilirdi?

Aynı zamanda, Joan'ı herhangi bir zaman çizelgesinde tanımış olması da fazlasıyla tuhaftı. Eleanor, canavar dünyasında yasa uygulayıcıydı, hiyerarşi sıralamasında Kral'ın hemen altında yer alıyordu.

Eleanor, Aaron'a "Yaklaşabilirsin," dedi ve Aaron utangaç bir tavırla başını eğerek merdivenlerden yürüdü. Birkaç adım ötede durdu.

"Anladığım kadarıyla kaçakları bulmuşsun," dedi Eleanor. "Oğlanı *ve* kızı."

"Evet, leydim," diye fısıldadı Aaron.

"Çok iyi iş çıkardın," dedi Eleanor ona. "Saray'ı memnun ettin. *Beni* de memnun ettin."

Aaron'ın yüzü siyah gömleğinin yakasına kadar kızarmış, Eleanor'un onayını susuz kalmış bir çiçeğin suyu emişi gibi içine çekmişti.

Joan tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı. Eleanor'un gülümsemesi nedense onu daha soğuk gösteriyordu. Nick'e mükemmel olduğunu söylediğinde de ona bu şekilde gülümsemişti. Joan, Eleanor'un Nick'i incittiği gibi Aaron'ı da inciteceği düşüncesine katlanamıyordu.

Aaron göründüğünden çok daha kırılgandı; özüne sadıktı. Joan o âna kadar onun bir otorite figürünün onayına ne kadar muhtaç olduğunu fark etmemişti. Acaba zalim babası onu hiç onaylamış mıydı? *Bazen benim kanımdan olup olmadığını bile merak ediyorum,* demişti Edmund, Aaron'a tüm Oliver ailesinin önünde. *Benim kanımdan biri bu kadar zayıf olamaz.*

"Bütün bunları neden yapıyorsun?" diye sordu Joan, Eleanor'un dikkatini Aaron'dan uzaklaştırmak istercesine.

Aaron sanki iplerini çekmiş gibi Joan bunu her bir uzvunda hissetti. Tam olarak acı verici değildi ama rahatsız edecek kadar aşağılayıcıydı. "Ses tonuna dikkat et ya da dilini tut!" dedi, alçak sesle. "*Curia Monstrorum*'un bir üyesinin önünde duruyorsun. Leydi Eleanor'un ta kendisi var karşında."

Eleanor'un yüzü zalimce bir keyifle parladı –gümüş rengi, durgun bir göldeki kısa bir dalgalanma gibi– bu keyfin nedeni sadece Joan değil, aynı zamanda Aaron'dı da sanki.

Eleanor bunu onlara neden yapıyordu? Neden âşıkları bir canavar ve canavar avcısı olarak ayırmıştı? Neden daha önce Aaron'dan, *o sarışın çocuk* diye bahsetmişti?

Joan bir an için Eleanor'un soğuk bakışları altında, sanki kadın yüksek bir yerde durmuş da karmaşık ve büyük bir şeye bulaşmış çocuklara tepeden bakıyormuş gibi hissetti.

Joan, Nick'in nerede olduğunu tekrar sormak için ağzını açtı ama boğazı düğümlendi, sesi çıkmadı. Tekrar denedi ama ağzından çıkan tek ses nefesi oldu. Aaron'a döndü. *Ses tonuna dikkat et ya da dilini tut*, demişti. O kelepçeyle onu susturmuş muydu? Joan ağzını tekrar açtı. *Aaron, bırak konuşayım! Konuşmak istiyorum!* Ama Aaron artık ona bakmıyordu bile, dikkati saygıyla Eleanor'a dönmüştü.

Eleanor Joan'a sırıttı ve parmaklarını kıvırarak Aaron'a bir işaret yaptı. "Beni takip et."

Aaron Eleanor'un peşinden gitmeye yeltendi ama aralarındaki görünmez tasma Joan'ın tökezlemesine neden oldu. *Aaron*, demeye çalıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama sesini çıkaramıyordu.

Eleanor onları ana merdivenden yukarı, tanıdık duvar halılarının ve duvar oymalarının önünden geçirdi. Onları nereye götürüyordu?

Ses tonuna dikkat et ya da dilini tut. Joan kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. *Ses tonuna dikkat ederse* belki konuşabilirdi. "Aaron," demeyi başardı. İşe yaramıştı. Sesi sakin çıktığı sürece konuşabiliyordu. Bir nefes daha aldı, kor-

kuyu sesinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Burada bir şeyler oluyor. Kötü şeyler." Ona doğru uzandı ama kelepçe elini geri çekti. Joan dişlerini sıktı. *Bana hükmetmeyi kes,* demeye çalıştı. Aaron dönüp bakmadı –konuşmaya çalıştığının farkında bile değildi– ve her nasılsa bu, Joan'ın kelimeleri ağzında gevelemesini izlemiş olmasından daha da aşağılayıcıydı. "Eleanor'a güvenemezsin," demeyi başardı.

Eleanor omzunun üzerinden onlara eğleniyormuş gibi baktı ve Aaron sanki Joan onu rezil ediyormuş gibi kızardı.

"*Sessiz* ol," diye tısladı. "Asıl güvenilmez olan sensin! Sen Saray'ın düşmanısın!"

Yukarıdaki antreye ulaştıklarında Joan'ın bacakları titremeye başladı. Burası Oliverların öldüğü Yaldızlı Oda'ydı ve...

"Aç şunu." Eleanor kütüphane kapısını işaret etti. Tahtadan bir kare kesilmiş ve biri oraya demir parmaklıklar takmıştı.

Aaron kapının ağır ahşap mandalını kaldırdı. Joan'ın ilk izlenimi baş döndürücü bir aşinalık hissi oldu. Odadaki kitaplar artık yoktu, bu uzun galeriyi kendi evi kadar iyi biliyordu. Nick'le burada tanışmıştı. Onu burada öpmüştü.

"*Joan!*"

Joan hızla döndü. "*Nick!*"

Ona ulaşmak için çabaladı ve tasmayla bağının kesildiğini ancak onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde fark etti. Bileğinden duvara gömülü ağır bir halkaya zincirlenmişti. Üzerinde hâlâ Wyvern Hanı'ndan kalma siyah tişört vardı ama ceketi yoktu, boynunu savunmasız, kaslı kolları çıplaktı.

"İyi misin?" diye sordu Joan kısık sesle. "İyi misin?"

"Hey," diye mırıldandı Nick. Elinden geldiğince diz çöktü. Joan güçlükle yutkundu, tüm bedeni rahatlamıştı. Nick buradaydı. *Yaşıyordu.*

Kapı arkalarından çarparak kapandı. Joan, ağır mandal inip onu ve Nick'i içeriye kilitlediğinde döndü. Tekrar ayağa kalkıp kapıya doğru koştu. "*Aaron...*" diye başladı ama Eleanor

kapının önünde tek başına durmuş, parmaklıklı pencereden onları izliyordu.

"Sarışın çocuğu gönderdim," dedi Eleanor, gözlerini Joan'a dikmişti. "Yakışıklı bir çocuk, değil mi? Belki kendime saklarım." Sesinde meydan okuyan bir tını vardı, sanki Joan'ın tepki vermesini istiyordu.

Joan kendini tutamayarak, "Onu *rahat* bırak," diye patladı ama ânında pişman oldu. Eleanor alt katta Aaron'la çoktan uğraşmaya başlamıştı. Joan'ın onu önemsediğini düşünüyorsa belki ona zarar bile verebilirdi. Yutkundu. "Bütün bunları neden *yapıyorsun?*"

"Bütün bunlar mı?" dedi Eleanor

"Bir şeyler planladığını biliyorum!" dedi Joan. "*Biliyorum!*" Joan tekrar Eleanor'un kraliçe olarak heykelini düşündü. Pencereden görünen korkunç görüntü de bunun bir parçası olmalıydı. Joan bir tahminde bulundu. "Yaratmak istediğin dünyayı gördüm."

"*Ne* gördün?" Eleanor'un gözleri irileşti. Joan'ın tüyleri diken diken oldu. Eleanor bunu tam olarak doğrulamamıştı ama yüz ifadesi alaycılıktan uzaklaşmış, sanki bir an için perdeyi indirmiş gibi acımasız bir hâl almıştı. Eleanor usulca, "Nick'i bir Ali mührünün yanında yakaladık," dedi. "Mührü siz mi kırdınız? Zaman çizelgesindeki o yırtıkta bir şey mi gördün?"

Joan derin bir nefes aldı. Tom, yeryüzüne açılan o şekilsiz yaranın zaman çizelgesindeki bir yırtık olduğu konusundaki tahmininde haklıydı demek.

"Ne gördün?" diye sordu Eleanor.

Joan hafızasında dayanılmaz bir uyumsuzluk hissetmiş ve bir şey parmaklarının arasındaki kâğıt mendil gibi usul usul yırtılmaya başlamıştı. Ve sonra o korkunç gelecek belirmişti. Dehşete düşmüş bir adam ve onu öldüren muhafız. Karşı çıkmaktan korkan tanıklar...

"Saray plakalı bir polis minibüsünü ve içinden bir saray muhafızının çıktığını gördüm."

Eleanor parmaklıkları kavrayıp daha da yaklaştı, yüz ifadesi sanki Joan ona çok değerli bir şey vermiş gibi özlem doluydu. Sesini alçalttı, sadece Joan'a hitap edecek, arka duvara zincirlenmiş olan Nick'in duyamayacağı kadar yumuşaktı. "Canavarların hüküm sürdüğü bir dünya gördün. Daha iyi bir dünya."

"Daha iyi mi?" Joan'ın gözünün önüne minibüsteki cesetler geldiğinde midesi bulandı. "Ben cehennemi gördüm!" diye fısıldadı. Kendi sesindeki dehşeti duyabiliyordu.

Önemli olan her şeyin sona erişini gördüm, demişti Astrid.

Eleanor'un yüzündeki özlem kaybolup gitti ve yerini az önceki karmaşık ifade aldı. *Neydi* bu ifade? Zalimlik değil, acıydı. Eski, çok eski bir öfkenin izi. "Dünyayı olması gerektiği gibi gördün. Ben onu yeniden yarattığımda *olacağı* gibi."

Joan kadının ifadesini okumaya çalıştı ve katı bir inançtan başka bir şey göremedi. "Benim gördüğümü görmedin." Eleanor görseydi... "Git ve o yırtığa kendin bak! Git ve hayalini kurduğun dünyaya bak!" Belki Eleanor o zaman anlardı. Canavarlar insan hayatını çalıyordu ama her insandan sadece birkaç gün. Etrafta dolaşıp insanları öldürmüyorlardı. "Bir minibüste üst üste yığılmış insan cesetleri vardı! On beş tane! Hatta belki yirmi!" Canavarlar bile böyle bir dünyada yaşamak istemezdi.

Eleanor, "Çoktan başladı," dedi. Sesinde acı ve öfke vardı. "O zaman çizelgesi yaklaşıyor."

Joan kendini Nick'e bakarken buldu. Arka duvara zincirlenmişti, bu fısıltılı konuşmayı duyamayacak kadar uzaktaydı. Ama izliyordu, bakışları üzerindeydi. Astrid'in söylediğine göre bunu durdurabilirdi. *Çoktan harekete geçmişti. Ama sen onu durdurdun.*

Joan yumruklarını sıktı. "Hayır." Eleanor'a döndü. "Seni *durduracağım*." Bu sözleri bir yemin kadar ciddiydi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, bir hücrede kilitliydi ve kolunda idam işareti vardı. Eleanor'un bu dünyada Kral'dan başka kimsede olmayan bir otoritesi vardı. Ama Joan'ın bildiği bir şey vardı ki

o da, kahramanı dünyadan kendisi uzaklaştırmıştı. Şimdi bunu düzeltmekten de *o* sorumluydu.

Eleanor'un parmaklıkları kavrayan eklemleri beyazlaştı.

"Hiç anlamadın. Hâlâ da anlamıyorsun. Durdurulması gereken hep sendin, Joan."

Joan ona şaşkınlıkla baktı, kafası karışmıştı. "Ne?"

Eleanor sadece başını iki yana sallamakla yetinip parmaklıkları serbest bıraktı. "Senin için hazır olduğumda geri geleceğim." Sonra arkasını döndü ve antreden geçip evin içine doğru ilerlerken Joan ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

YİRMİ BEŞ

Nick'i Holland Bahçesi'ne bakan geniş bir pencerenin hemen altına bir elinden zincirlemişlerdi. Joan onun önünde parke zemine diz çöktü.

"Joan." Nick boştaki kolunu ona doladığında Joan alnını omzuna yasladı. Boştaki eli Joan'ın yüzünde akan gözyaşını silmek için yukarı kalktı. Ne zaman ağlamaya başlamıştı? "Buradan çıkacağız," dedi ciddiyetle. "Bir yolunu bulacağız."

Joan bağlı bileğine dokundu. Kelepçenin altında derisi yara bere içindeydi. Kelepçe, bir geminin demirleme halkası gibi şöminenin taş duvarına yarıya kadar gömülü metal bir halkaya uzanan kısacık bir zincire bağlıydı. Zincirin konumu, Nick'in elini yukarı kaldırarak garip bir pozisyonda oturmasına neden oluyordu. Ayağa kalkarsa da eğilmek zorunda kalacak, daha da rahatsız olacaktı. "Seni ne zamandır böyle oturtuyorlar?" diye sordu Joan. Eski izin üzerinden teni yeniden tahriş olmuştu.

"Buna takılma." Nick onu kendine çekti, dudaklarını başının üstüne dayadı. Sesi Joan'ın bedeninde yankılandı. "Ben iyiyim." Sesi derinleşti. "Seni nasıl yakaladılar? Canını *yaktılar* mı?"

Joan omzuna doğru başını salladı. "Şu zinciri çıkarmalıyız," demeyi başardı.

Etrafına bakındı. Holland Köşkü kütüphanesi evin eni boyunca uzanan bir galeriydi. En iyi zamanlarında rafları deri ciltli kitaplarla, duvarları yağlı boya tablolarla doluydu. Ama Eleanor

mekânı boşaltmıştı, raflar ve duvarlar ürkütücü şekilde çıplaktı. Galeride kalan tek dekorasyon malzemesi, gümüş yıldızlardan oluşan takımyıldızıyla süslü akşam mavisi tavan ve Cordova derisi kırmızı duvar kâğıdıydı.

Joan kilidi açmaya yarayacak hiçbir şey göremiyordu. Yine de saçında birkaç toka vardı. Nick onu bu köşke zincirlediğinden beri hep takıyordu bu tokaları.

Ayaklarındaki zincirlerle ellerindeki kelepçelere dair anıları bir kenara atıp anahtar deliğini incelemek için Nick'in bileğini tuttu. Nabzı Joan'ın dokunuşuyla hızlandı.

Joan bir anda ona iyice sokulduğunun ve Nick'in dudaklarını onu öpermiş gibi kafasına değdirdiğinin farkına vardı. Hâlâ aralarındaki havanın ısınmasına neden olacak kadar yakındılar. Nick'in tişörtü o kadar inceydi ki, göğsü sanki çıplakmış gibiydi. Joan her bir kasını görebiliyordu.

"Ne... ne kadar süredir buradasın?" diye tekrar sordu.

"Birkaç haftadır," dedi Nick.

"Birkaç *hafta* mı?" Joan dehşete kapılmıştı. Eleanor onu haftalardır elinde mi tutuyordu? Bu süre içinde ona ne yapmıştı?

"Beni buraya bir at arabasıyla getirdiler. Burası geçmişte, değil mi?"

"Yıl 1891," dedi Joan ve Nick Londra'nın yeni simge yapılarına baktığı zamanki gibi yumuşak bir ses çıkardı. *Haftalar*, diye tekrar düşündü Joan. "Sana bir şey yaptı mı? Seni incitti mi?"

"O mu?" Nick şaşırmış görünüyordu. "Az önce konuştuğun kadını mı kastediyorsun? Onu neredeyse hiç görmedim."

Joan rahatlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Yine de kafasında çok fazla soru vardı. Eleanor neden Nick'i tekrar yanına almıştı? Neden en başta onu kahraman yapmıştı? Joan ve Nick'i neden buraya birlikte hapsetmişti?

"Kilit açmayı nereden öğrendin?" diye sordu Nick.

Joan ona baktığında Nick'in gözleri kısıldı. Joan'ın korkusunu yatıştırmaya çalışıyordu. Joan da gülümsemeye çalıştı.

Tekrar kilide odaklandı. Toka kullanmak için biraz büyüktü. "Büyükannem öğretmişti," dedi. "Ben, Ruth ve diğer kuzenimiz Bertie'yle bunu bir oyun hâline getirmiştik."

"Kilitleri açmak için birbirinizle mi yarışıyordunuz?"

Joan gerçekten gülümsediğini fark etti. "Hayır. Bertie sonunda kaybedeceği oyunları sevmez. Büyükannem kilitli kutulara çikolata koyardı. Kilidi açarsak ödül bizim olurdu."

"Kardeşim Robbie biraz Bertie'ye benziyor," dedi Nick. "Ruth bana Alice'i hatırlatıyor."

Joan şaşkınlıkla ona baktı. Onunla ailesinin öldüğü bu evde onlar hakkında konuşmak garip geliyordu. Büyükannesinin Joan'ın kollarında kan kaybından öldüğü yerde. Ama Nick bunu hatırlamıyordu.

Joan onun koluna dokundu ama bileğindeki bariz kızarıklığa temas etmemeye dikkat etti. "Onları özlüyorsun," diye fısıldadığında Nick başıyla onayladı.

"Hepsini. Annemi, kız kardeşim Mary'yi... Küçükleri okula ben götürürdüm." Alnı kırıştı. "Tanrım, bu zamanda daha doğmadılar bile. Büyükannemle büyükbabam bile daha doğmadı."

Joan onun nasıl hissettiğini biliyordu. İlk kez seyahat ettiğinde, hiçbir yerle bağ kuramamıştı. Kendi doğumundan ve babasının İngiltere'ye göç etmesinden önceye, 1993 yılına gelmişti. Aaron'dan başka kimseyi tanımıyordu. "Seni eve götüremediğim için çok üzgünüm."

Nick başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Sarışın kadın..." dedi. "Konuştuğun kadın. Adını duydum, Eleanor."

Nick'in onu hatırlamaması Joan'ın tüylerini diken diken etmişti. Eleanor geçen sefer onu bir kahramana dönüştürmüştü. Joan, "O canavar dünyasında bir otoritedir," diye açıkladı. "Kral'ın hemen altında. Sanırım zaman çizelgesini kafenin penceresinden gördüğümüz o görüntüye dönüştürmeye çalışıyor."

Nick'in çenesi gerildi. "Cesetlerin olduğu minibüsü hatırlıyorum." Eleanor, *Dünyayı olması gerektiği gibi gördün,* demişti. *Olacağı gibi.* Joan yumruklarını sıktı. Hayır, öyle *olmayacaktı.*

"Eleanor o dünyayı gerçeğe dönüştürmek istiyor. Zaman çizelgesini değiştirmek istiyor."

Nick'in bakışları çok netti. "Bu gerçekleşmeyecek. Onu durduracağız." Sesi o kadar kendinden emin geliyordu ki Joan neredeyse ona inanacaktı. O berrak bakışları bir an için daldığında Joan ölü insanları hatırladığını anladı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedi. "Güpegündüz bir cinayet gördük. Minibüsteki onca insan. Kim böyle bir dünya yaratmak ister ki?"

Joan başını öne eğdi. Bu soruyu yanıtlamak için Nick'e canavarlar hakkındaki gerçeği anlatması gerekiyordu. Ve bunu yaparsa onu kaybederdi. Yine. Büyükannesi ona gerçeği anlattığında Joan aile evinden kaçmıştı. Çünkü söyledikleri inanılmayacak kadar korkunç gelmişti.

Joan bu zaman diliminde Aaron'ı çoktan kaybetmişti, bu gece bu gerçekle yüzleşmişti. Kalbi henüz düşünmek istemediği kadar kırılmıştı. Nick'i de kaybederse, kalbinin işi biterdi. Buna dayanamazdı. Bir kayıp yeterince fazlaydı.

Joan konuşmak için ağzını açtı ve sonra boğazının düğümlendiğini hissetti. Nedenini anlaması bir saniye sürdü. Çünkü bir yanı çoktan karar vermişti. Belki de Astrid'le yaptığı o konuşmada yapmıştı bunu.

O bunu durdurabilirdi. Ama sen ona engel oldun. Bunun bir sonucu olmayacağını mı düşündün?

Astrid Nick'in yanında savaşmıştı çünkü onun dünyayı kurtaracağına inanıyordu. Joan da buna inanabilirdi. Eleanor onu kendi amaçları için bir kahramana dönüştürmüş olabilirdi ama o gerçek bir kahramandı.

Onu yaratan kadın... Kendisini kimsenin durduramayacağına inanıyor, demişti Jamie bir keresinde ona. *Ama yanılıyor.*

Kahramanı mükemmel yaptığını sanıyor. Ama yapmadı. Onda bir üretim hatası yaptılar.

Eleanor'un asıl hatası Nick'i hafife almasıydı. Nick'in özünde iyilik vardı ama Eleanor gibi biri bunu asla anlayamazdı. Nick kendi hikâyesini bulabilirdi, Eleanor'a karşı gelebilir ve dünyayı düzeltebilirdi. O zaten sona geldiğinde canavarlar ve insanlar arasında barış istemişti.

Ama Joan onu eski hâline dönüştürmüştü.

"Joan?" dedi Nick.

Joan ona bakmak için başını kaldırdı. Nick'i kaybedecekti ama bu durum Joan'ın kendisinden daha önemliydi. Nick gerçeği bilmeyi hak ediyordu, bunu ondan saklamak yanlıştı. Derin bir nefes aldı. "Bu sadece bir muhafızın sokaktan geçen birini öldürmesi kadar basit değil," dedi. "Pencereden gördüğümüz şey yalnızca bu değildi."

Nick gözlerini bir an bile kırpmadı. "Ne gördük o zaman?" Bakışlarında her zamanki zekâ parıltıları vardı. Joan ona zaman tanırsa, sadece bu bilginin bile olayı çözmesi için yeterli olacağını biliyordu. Ama anlatmak zorundaydı.

Dizlerine yasladığı elleri titriyordu. Ellerini bacaklarının arasına bastırarak titremelerini durdurmaya çalıştı. Ağzı kurumuştu. "Sana söylemediğim bir şey var," dedi. "Sana söylemem *gereken* bir şey." Tereddüt etti, sonra güçlükle konuşabildi: "Canavarlar insan hayatını çalıyor. Zaman yolculuğunun bedeli bu."

Nick'in yüz ifadesi değişmedi. Joan'ın yüzünü inceledi. "Ne?" dedi.

Joan'ın bütün vücudu gerilmişti. "Gördüğümüz dünya, ölü insanların olduğu dünya... Canavarların hüküm sürdüğü bir dünyaydı. Eleanor'un yaratmak istediği dünya."

"Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Nick. Sesi duygusuz çıkmıştı ama yüz ifadesi değişmemişti. "Bunu yapmasına izin veremeyiz."

Joan ona bakakaldı. Tekrar konuşmaya çalıştığında sesi çıkmadı. Nick'in şokta olduğunu fark etti. Bir saniye içinde gerçek tepkisini verecekti. Nick sesini yükselten bir tip değildi ama onu Eleanor'un *haklı öfke* dediği bir durumda görmüştü. Ne de olsa o canavar katliamlarına önderlik eden kişiydi. Canavarlar arasında korkuyla anılan bir efsane.

"Eleanor'un planı ne?" diye sordu Nick.

"Ben... Bilmiyorum," dedi Joan.

Nick neden ona kendisinden nefret ettiğini söylemiyordu? Savaşmaya ya da kaçmaya hazırlanırken gerginlikten kasları ağrımaya başlamıştı.

"*Nick*," diye fısıldadı. "Ne dediğimi duydun mu? Canavarlar..."

"Canavarlar insanlardan hayat çalıyor," dedi Nick. "Zaman yolculuğunun bedeli bu." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Bu çok yanlış." Sesi hâlâ tuhaf bir şekilde duygusuzdu. Başını yana eğdi. İfadesi az da olsa değişmişri ama ses tonunda sadece merak vardı. "Gördüğümüz adam... canavar... Diğer adamın boynuna dokundu. Canavarlar böyle mi hayat çalıyor? İnsanlar hep ölüyor mu?"

Joan tekrar ona baktı. "Ben... Hayır, onlar... Canavarlar genellikle insanların bir ya da iki gününü alır. Gördüğümüz gibi insanları doğrudan öldürme eğiliminde değiller ama..." Aniden çok gerildi. Ağzının uyuştuğunu hissetti. "Neden bu kadar sakin davranıyorsun? Sana canavarların insanlardan hayat çaldığını söyledim! İnsanları avlıyorlar! Dışarıda, onların arasında yaşıyorlar ve insanların bundan haberi bile yok!"

Nick hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ne dediğini duydum." Joan ona daha yakından baktı, yüzü endişeyle buruştu. *Joan* için endişeleniyor muydu? "Titriyorsun," dedi. "Vereceğim tepkiden mi korktun?"

Bu yanlıştı. *Yanlıştı.* Neden böyle konuşuyordu? "Davranış şeklin neredeyse..." Durdu. *Sanki senin için sorun yokmuş gibi,* demek üzereydi.

Owen, Nick'e güvenli evde şöyle demişti: *Canavarlarla bir sorunun yok. Canavarlara zarar vermek istemiyorsun.*

İşte o zaman korkunç bir gerçeği fark etti. "Hâlâ Argent gücünün etkisi altındasın," dedi şok içinde. "Kendinde değilsin."

"Nasıl tepki vereceğimi düşünüyordun?" diye sordu Nick. Birden daha da endişeli görünmüştü, Joan ona gerçeği söylediğinden beri sergilediği en yoğun duyguydu bu. "Bana söylemekten korkuyor muydun? Endişelenmene gerek yok, bu gücün etkisi geçse bile kötü bir şey olmayacak. Sana asla zarar vermem."

Gücün öylece geçip gidebileceği Joan'ın aklına gelmemişti ama şimdi bunun mümkün olduğunu fark etti. Etkisi gelip geçiciydi. Geçtiğinde Nick asıl vermesi gereken tepkiyi verecekti. Joan bir an için gözlerini sımsıkı kapadı. Tepkisi ertelenmiş gibi gelmiyordu. Korkunç bir gerçeği ortaya çıkarıyormuş gibiydi daha çok.

"Joan..." Nick sırtına dokundu, sıcak ve güven vericiydi. Joan bunun suçluluğuyla boğuldu.

"Yapmamalısın," dedi boğuk bir sesle. *Nick* onu teselli etmemeliydi. Elini hızla geri çekti.

Kederli görünüyordu. "Üzgünüm. Yapmamalıydım."

Joan'ın kalbi sıkıştı. "Onu demek istemedim. Senden *istediğim*..." Sustu ama ağzından kaçmıştı bir kere. Tamamlayamadığı cümleyi anlayan Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Bunu söylemek istememişti. Bu yeni Nick hakkında böyle hissettiğini bile bilmiyordu.

Böyle mi *hissediyordu*?

Hayır, dedi kendi kendine. *Hayır, hayır, hayır.* O sadece sevdiği çocuğa benziyordu. Öldürdüğü çocuğa. Tanrım, bu çok berbattı. *Joan* her şeyi berbat etmişti.

Nick ona dikkatle baktı, gözleri karardığında Joan'ın nefesi kesildi. Bu bakışı daha önce de görmüştü, onu ilk kez öpmeden hemen önce. Bu yeni Nick'in davranışları pek okuyamıyordu ama bunu okumuştu.

"Bazen..." dedi Nick sanki sözlerini seçmeye çalışıyormuş gibi kararsızca. "Bazen... Seni ezelden beri tamyormuşum gibi hissediyorum. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama sanki seni tüm hayatım boyunca tamyormuşum gibi geliyor."

Zaman çizelgesinin oynadığı tüm oyunlar arasında en acımasızı buydu; duyguların yaşamdan yaşama geçme biçimi. Joan ve Nick gerçek zaman çizelgesinde birbirlerine aittiler ve bunun yansıması diğer zaman çizelgelerinde de devam ediyordu. *Benim için bir şey hissediyorsan, bu gerçek değil,* demek istedi Joan. *Bu sadece bir zamanlar başka birinin hissettiği bir şey.* "Yakında benden nefret edeceksin," diye fısıldadı Joan. *Bu* gerçek olabilirdi.

Nick kaşlarını çatarak, "Senden nefret etmeyeceğim," dedi. "Senden asla nefret edemem. *Tam tersi.* Ben..."

"Yapma," diye yalvardı Joan. "*Yapma...*" Ama cümlenin sonunu getiremedi. Nick söylemesini dilediği her şeyi söylüyordu, Argent gücünün etkisi geçtiğinde bundan pişmanlık duyacağı gerçeğine dayanamıyordu. "Nick, o gücün etkisi geçtiğinde benden hiç hoşlanmayacaksın. Sen..." Nefesi titredi ve dişlerini sıkarak kendini tekrar kontrol altına almaya çalıştı. Ama hıçkırıklarına engel olamadı. Nick işin özünü anladığında, Joan onu tamamen kaybedecekti. Yine. Sonsuza dek. Gerçek zaman çizelgesinde yaşadıkları asla geri gelmeyecekti.

Nick ona yaklaşmaya yeltenmedi ama sanki acı çektiğini görmeye dayanamıyormuş gibi perişan görünüyordu.

Bileği hâlâ rahatsız açıyla zincirliydi. Joan kilidi tekrar açmaya uğraştı ama tokayı çevirmeye kalktığında ellerinin tir tir titrediğini fark etti.

"Her ne olacağını düşünüyorsan..." dedi Nick yumuşak bir sesle. "Seni ağlatan her neyse. Endişelenmene gerek yok. Bu gücün etkisi geçtiğinde *konuşacağız.* Ben seni dinleyeceğim, sen de beni dinleyeceksin."

Söylediği her kelime kendinde olmadığını doğruluyordu. Joan, "O gücün etkisindeyken bile, bir parçan sana söyledikle-

rimden nefret ediyor," diye fısıldadı ve devam etti, "canavarların insan hayatını nasıl çaldığına dair söylediklerimden." Ve işte Nick beklenen tepkiyi vererek, yüzünü hafifçe buruşturmuştu. Bir yanı hâlâ *hissedebiliyordu*. Ya da belki bir yanı bu gücün etkisiyle savaşıyordu.

"Sandığın kadar etki altında değilim," dedi Nick. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Ama son cümlesini sanki soyut bir şeyden söz ediyormuş gibi duygusuzca söylemişti.

"Bence sandığından daha fazla etki altındasın," diye fısıldadı Joan.

Kendi kendine, bunu onun kışkırttığını hatırlattı. Yara bandı ister yavaşça ister hızlı olsun, her şekilde kalkmak zorundaydı. Karşısındaki çocuk canavarların ne olduğunu öğrenmeyi hak etmişti.

Nick yüzünü ona dönebilmek için kıpırdandı. "Canavarlar neden zamanda yolculuk yapıyorlar?" diye sordu. "Bedeli insan hayatı olacaksa bunu neden yapıyorlar?"

Joan şaşkınlıkla Nick'e baktı. O olsa soracağı ilk soru bu olmazdı. Aklına bile gelmezdi. Ne olduğunu bilmeden önce bile hep başka zamanların özlemini çekmişti.

"Bu bir dürtü gibi," diye itiraf etti. "Bunu daima hissediyorum. Sürekli zamanda yolculuk yapmak istiyorum."

Nick bunu sindirmeye çalıştı. "Peki *yapıyor* musun? Zamanda yolculuk yapıyor musun? İnsan hayatı çalıyor musun?"

Nedense Joan onun bu soruyu sormasını da beklemiyordu. Dengesini kaybetmiş gibi hissetti. Nick'in fiziksel varlığından bir kez daha etkilenmişti. Omuzlarının genişliğinden, kollarının kalınlığından. Yetenekleri olmasa bile –Argent gücünün etkisi altında olsa bile– tehlikeli görünüyordu, kırılgan bir kafesteki yırtıcı bir hayvan gibi. Serbest kaldığında...

Nick yavaşça, "*Yapmıyorsun*," dedi. "Bunu bana Wyvern Hanı'nda söylemiştin. Seyahat etmediğini söylemiştin. O zaman bunu anlayamamıştım. Neye mal olduğunu anlamamıştım."

"Ben... yani..." Joan sesinin ne kadar suçlu çıktığını duyabiliyordu. İşin tuhafı, bu zaman çizelgesinde kendi isteğiyle hiç seyahat etmemişti. Oysa bir öncekinde ailesini geri getirmeye çalışırken o kadar çok hayat çalmıştı ki. Bunu hatırlayınca midesi bulandı. "*Yaptım*," diye fısıldadı. "Bunu daha önce de yaptım."

"Ama artık değil." Nick'in sesi emin gibiydi.

"Yaptım," dedi Joan. "Ama bir daha asla." *Asla.*

"Peki ya ailen?" dedi Nick. "Ruth?"

Joan başıyla onaylayacak gücü kendinde bulamadı.

"Bu yanlış," dedi Nick ciddi bir sesle.

"Biliyorum," dedi Joan.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye fısıldadı Nick. "Yaptıkları şeye nasıl dayanabiliyorsun... kendi ailenin?"

Joan kendini, "Bilmiyorum," derken buldu. "Belki de buna dayanamıyorumdur." Kendi itirafı karşısında şaşırdı. Bunu söylemek istememişti. Bunu hiç yüksek sesle söylememişti.

Nick ağır bir nefes verdi ve Joan, bu odada öpüştükleri gecenin anısıyla sarsıldı. Ev boş ve sessizdi, Nick eliyle Joan'ın yüzünü kavramıştı.

"Bu zor olmalı," dedi Nick. Joan'ın dengesi yine bozulmuştu. Daha sert bir şey söylemesini bekliyordu. "Benim için zor olurdu," dedi Nick. "Eğer onlar benim ailem olsaydı ve onları sevseydim."

"Sen ne yapardın?" diye fısıldadı Joan.

"Kendi ailemin insan hayatı çaldığını öğrendiğimde mi?" Nick'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Bu senaryonun imkânsız olduğunu düşünüyor olabilirdi ama içindeki doğal tiksintiye karşı koyamıyordu. Zihni özgür olsaydı nasıl tepki vereceğine dair bir işaret daha. "Şey... eğer ailemden birinin birini öldürdüğünü öğrenseydim onu polise ihbar ederdim." Başını eğdi, düşünüyordu. "Ama sanırım bir canavarı ihbar etmenin yolu yoktur. Sana inanmazlar. Yani... Sanırım önce onları ikna etmeye

çalışırdım. Bunun neden bu kadar yanlış olduğunu anlamalarını sağlamaya çalışırdım."

Onları polise ihbar etmek mi? Onlarla konuşmak mı? Anlamalarını sağlamaya çalışmak mı? Bu Argent'ın gücünün etkisi miydi? Yoksa Nick gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Joan ona işkence edilen videoları hatırladı. Bir canavar avcısına dönüştürülmeye karşı var gücüyle mücadele etmişti. O hep empati kurmaya meyilliydi. Ailesi öldürüldükten sonra bile katilin gerçek bir canavardan ziyade hasta olduğunu düşünmüştü. Eleanor'un onu canavarları düşünmeden kolaylıkla öldürebilen birine dönüştürmesi için yaklaşık iki bin deneme yapması gerekmişti.

Argent gücü ortadan kalktıktan sonra da böyle düşünmeye devam edecek miydi?

Hayır. Canavarlar onun zihnini kontrol altına almıştı. Bunu nasıl affedebilirdi? Bunun olmasına izin verdiği için Joan'ı nasıl affedebilirdi?

"Eleanor'un..." dedi Nick ve Joan aklı karışmış hâlde ona baktı. "Gördüğümüz o dünyayı yaratmak istediğini mi söyledin?" Nick kaşlarını çattı, gerçek bir kaş çatmaydı bu.

"*Yapamaz*," dedi Joan. "O dünya var *olamaz*. Onu durdurmak zorundayım." Eleanor'un planının ne olduğunu yine umutsuzca merak etti. O zaman çizelgesini nasıl oluşturacaktı? Joan, Nick aracılığıyla zaman çizelgesinde küçücük bir değişiklik yapmıştı, onu kahraman olmaktan çıkarıp sıradan bir insana dönüştürmüştü. Kahramansız bir zaman çizelgesi yaratmıştı. Ama kafenin penceresinden gördükleri dünyayı nasıl yaratmış olabilirdi?

"Onu *durdurmalıyız*," dedi Nick Joan'a. Joan başını kaldırıp baktığında çocuğun yüzünden kararlılık akıyordu. "Buradan çıkmak zorundayız."

Joan güçlükle yutkundu. Nick haklıydı. Ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu. "Yapmamız gereken..."

Nick elini kaldırıp başını eğince durdu. İşte o zaman Joan da kapının dışındaki ayak seslerini duydu. Mandal kalktı ve kapı açıldı.

Joan ayağa fırladı. Nick yanına diz çöktü, hâlâ zincirle bağlıydı. Joan kendine küfretti. Fırsatını bulmuşken kelepçeyi çözmesi gerekirdi.

Odaya bir muhafız girdi. İnce telli kır saçları ve yanağında buruşuk bir yara izi olan yaşlı bir adamdı.

"Az kalsın seni Milton Keynes'te yakalıyordum," diye çıkıştı Joan'a. Sanki bıçak yarası dilini de delip geçmiş gibi kelimelerinde hafif bir sürçme vardı.

Milton Keynes? Joan adama tekrar baktı. Uzun boylu ve zayıftı, kedi gibi gözleri vardı. Yavaş yavaş tanıdı. Joan onu son gördüğünde otuz ya da kırk yaş daha gençti. "Corvin Argent," dedi. Margie'yi öldüren adam.

"Benim için uzun zaman oldu." Corvin dudaklarını yara izini belirginleştirecek şekilde büzdü. "Cüzdanımı ve mührümü aldın."

Ciddi miydi? Cüzdanını çaldığı için mi ona hâlâ kızgındı? "*Arkadaşımı* öldürdün!" Joan adamın daha yakına gelmesini diledi. Yaşlı olsun olmasın, bir tekmeyi hak ediyordu. "Neden buradasın ki? Bizi sorguya mı çekeceksin?"

"Griffith'e benziyor muyum?" Corvin'in sesini küçümser bir tonda çıkmıştı. "Oğlan için buradayım."

Joan Nick'in önüne geçti.

"Ah, dur bakalım, *sakin ol*," dedi Corvin. "Az önce onun üzerinde bir Argent gücü olduğunu söyledin. Eleanor ondan kurtulmak istiyor. Ben de etkisini kaldırmak için buradayım."

YİRMİ ALTI

"Bizi mi dinliyordun?" diye sordu Joan Corvin'e. İçeride dinleme cihazları mı vardı? Tavan ve panaromik pencerelerle aydınlatılmış kütüphaneye baktı. Burada kameralar mı vardı? Eleanor ve emrindekiler başka neler duymuşlardı?

Corvin hâlâ kapının girişinde duruyordu. "Oğlandan uzaklaş," dedi Joan'a.

Joan başını iki yana salladı. Hâlâ Nick'in önündeydi, sanki onu bir şekilde koruyabilecekmiş gibi Corvin'in görüşünü yarı yarıya engelliyordu.

"Joan," diye mırıldandı Nick. "Sorun yok."

Sorun *vardı.*

"Argent gücünün etkisinin geçmesini istemiyor musun?" diye sordu Corvin. "İstiyormuşsun gibi geldi. Ona gerçeği söyledikten sonra korkup vazgeçtiğini söyleme sakın."

Joan'ın yüzü kızardı. Demek her şeyi duymuşlardı.

Eleanor ondan kurtulmak istiyor.

Neden? Eleanor bunu neden istiyordu ki? Nick'i tekrar kahraman yapmaya mı çalışıyordu? Joan arkasına baktı. Nick, Corvin'i dikkatle izliyordu. Joan onu kütüphanenin çıplak ahşap zemininde diz çökmüş hâlde görmekten *nefret* ediyordu. Onun Argent gücünün etkisi altında buraya zincirlenmiş olmasından nefret ediyordu.

Joan istemeyerek de olsa kenara çekildi, Nick ona güven veren bir gülümsemeyle baktı. Joan da gülümsemeye çalıştı ama

kendini tutamadı. "Aramızda sorun olmayacak," diye mırıldandı Nick ona. "Sen ve ben. Göreceksin." Joan bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu Nick'in ona son gülümseyişi olacaktı. Ona güvendiği son an. Corvin'in işi bittiğinde, *onların* da işi bitmiş olacaktı.

"Açıkçası," dedi Corvin, Joan'a, "o gücün hâlâ aktif olduğundan şüpheliyim. Çocuk üç haftadır burada." Nick'e doğru yürüdü ve ona baktı. "Hah," dedi şaşırmış bir sesle. "İşte, hâlâ etkisi altındasın. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Sana ne yapman söylendi?"

Nick'in ifadesi hafifçe donuklaştı. İtaatkâr bir tavırla, "Canavarlarla bir sorunum yok," dedi. "Canavarlara zarar vermek istemiyorum."

"Etki yok," dedi Corvin. "Pekâlâ, eski dürtülerin ortadan kalktı. Argent gücünden kurtuldun." Sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

Aramızda sorun olmayacak, demişti Nick. *Sen ve ben.* Joan şimdi gerçeği anladığında yüzünde dehşet oldu bir ifadenin belirmesini bekliyordu. Kara gözlerinin ihanet ve öfkeyle dolmasını. Ama yüz ifadesi değişmedi.

"Nick?" diye fısıldadı Joan. Sonra Corvin'in kaşlarını çattığını gördü. "Hâlâ gücün etkisi altında!" dedi Corvin'e.

"Sanırım öyle," dedi Corvin belirgin bir sinirle. Nick'e, "Argent gücünden kurtuldun! Canavarlara karşı nasıl hissedeceğin ya da davranacağın konusunda kısıtlama yok!" dedikten sonra sabırla bekledi, ardından da yavaş yavaş artan bir şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla, "Bu gücü senin üzerinde kullanan kim?" diye sordu.

"Senden daha güçlü biri?" dedi Nick.

Corvin'in çenesi gerildi. "Bundan hiç kuşkum yok." Nick'e ters ters baktı. "Sanırım başka bir şey denemem gerekecek." Gidecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Joan onu durduramadan –Nick'in irkilmesine bile fırsat vermeden– Corvin

aralarındaki boşluğu kapayıp Nick'in ona dönük yüzüne sert bir tekme attı.

Nick'in başı ocağın taş duvarına çarparken acı ve şoktan nefesi kesildi. Ağzına kan bulaşmıştı.

Joan öfkeyle kendini Corvin'in üzerine attı. Corvin iki eliyle onu ittiğinde Joan geriye doğru düştü. Ayağa kalkmak için çabaladığında, "Yerde kal!" dedi Corvin ona ve kelepçe eklemlerinin etrafında tanıdık bir sarsıntıyla harekete geçip onu dizlerinin üzerine çökertince Joan sinirden dişlerini sıktı. Tam Nick'in yanına, şöminenin önüne düşmüştü ama ona yardım edemiyordu. Hareket edemiyordu.

Yine de sesi çıkıyordu. Corvin ayağıyla Nick'in göğsüne vururken, "*Yapma!*" diye bağırdı. Nick acı içinde homurdandı.

"Bana karşılık ver!" diye emretti Corvin Nick'e. "Karşılık ver!" Joan artık Corvin'in gücünü hissedebiliyordu, tıpkı bir ateşin sıcaklığı gibi. Sahip olduğu her şeyi Nick'in üzerinde kullanıyor gibiydi.

"Ben..." Nick irkilerek geri çekildi. "Yapamam."

Joan çırpındı ama güçlükle hareket edebiliyordu. "Dur!" diye yalvardı Corvin'e.

Corvin, Nick'e hırladı. "Vur bana!" diye emretti. "Canımı yak! Az önce canını yaktım! Sen de bana vur!" Nick kımıldamayınca Corvin, Joan'a döndü. "Bu gücü onun üzerinde kim kullandı? Üç haftada geçmiş olmalıydı! Şu anda *bana* direnmeliydi."

Owen o kadar güçlü müydü? Joan ondan Corvin'in gücünün sıcaklığına benzer bir şey hissetmemişti. Corvin bir yumruk attı ve Nick'in çenesine isabet etti. Nick, gırtlaktan ve acı dolu kesik bir ses çıkardı.

"Şu anda sana karşılık veremeyecek birini dövüyorsun!" diye bağırdı Joan, Corvin'e.

Adam Nick'in suratına bir yumruk daha attı. "*Vur bana!*" Bir yumruk daha. "*Vur* bana! Sadece..." Corvin elini geriye doğru savurdu, bu kez Nick'in canını gerçekten yakacaktı, Joan

bunu görebiliyordu. Ama Corvin yumruğu Nick'e indirmek yerine hedefini değiştirip sertçe Joan'a doğru savurdu.

Joan irkilerek geri çekildi ama Nick onun algılayabileceğinden daha hızlı hareket etmiş ve Corvin'in yumruğunu yakalamak için elini uzatmıştı.

Uzun bir süre boyunca kütüphane garip bir sessizliğe büründü. Duyulan son ses Corvin'in yumruğunun Nick'in avucuna çarpmasıydı. Joan kendi nefeslerini duyabiliyordu. Kelepçeyle kıstırıldığı için sadece yerinde irkilmişti. Şimdi az önce olanlar zihninde yeniden canlandırıyordu, Corvin hedefini değiştirmiş ve Nick ise yumruğu havada yakalamıştı.

Nick tıpkı bir kahramanın verebileceği kadar *hızlı* tepki vermişti.

"Nick?" diye fısıldadı Joan. Sesinin ne kadar şaşkın çıktığının farkındaydı. Gözlerine baktı, gördüğü gerçekten de Nick'in gözleriydi. Onun Nick'inin, ciddi ve tehlikeli Nick'in.

"Bırak beni!" dedi Corvin. Joan sesindeki yoğunluğun Argent gücünün etkisi olduğunu anlamaya başlamıştı. Argentlar güçlerini kullandıklarında böyle konuşurlardı.

Nick de bunu fark etmiş gibiydi. Ama Corvin'in elini bırakmadı. Onun yerine yüzü sertleşti ve Corvin'in yumruğunu kavrayan elinin eklemleri bembeyaz oldu.

"Dur!" dedi Corvin. "*Dur!*" Sesi panik doluydu, Argent gücünün yoğunluğunu kaybetmişti. "Elimi kıracaksın!"

Nick, Corvin'in yumruğunu kasıtlı bir hareketle, neredeyse umursamaz bir tavırla bıraktı. "Ona bir daha dokunmaya kalkarsan sadece elini kırmakla kalmam."

Corvin ayağa fırladı, elini göğsüne bastırmıştı.

Nick'in bir zamanlar kim olduğunu biliyor muydu? Belki de bilmiyordu. Tökezleyerek geri çekilirken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Corvin sağlam eliyle kapıya vurdu, üç kez hızlıca. Kapı açılır açılmaz dışarı fırladı. Joan kilidin sesini ve ağır mandalın indiğini duydu.

Uzun bir sessizlik oldu. Joan hareket edebiliyor mu diye anlamak için yer değiştirdi. Rahatlamıştı. Tekrar hareket edebiliyordu. Ayağa kalktı ve Nick'i ürkütmemeye çalışarak ondan uzaklaştı. Burada onunla kilitli kaldığının fazlasıyla farkındaydı. Corvin'in kaçtığı kadar kolay kaçamayacağının da.

Nick'in gözleri, sanki onun ifadesini anlamaya çalışıyormuş gibi, üzerinde gezindi. Hâlâ zincirliydi ama serbest eliyle ona uzandı. "İyi misin?" diye sordu.

Joan bir an için bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin olamadı. "*Bana* vurmadı."

Nick'in gözleri artık o kahraman gözleri değildi. O tehlikeli ifade çoktan yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Kanıyorsun," diye fısıldadı Joan. "*Sen* iyi misin?"

Nick elini alt dudağına götürdü. Parmaklarına kan bulaşmıştı. Kaşlarını çattı ve elinin tersiyle kanı sildi. "Argent gücünün etkisi artık yok," dedi. "Etkisini kaybettiğini hissettim."

"Peki..." Joan'ın ağzı kupkuruydu. "Canavarlar hakkında şimdi ne hissediyorsun?"

Joan'ın sorusunu düşünen Nick'in yüz ifadesi boştu. "Ne mi hissediyorum?" dedi.

Arkasındaki pencerede bulutlar hareket etmiyordu. Joan onun tepkisini beklerken tıpkı bulutlar gibi donup kaldığını hissediyordu.

Sonra birden gördü. Nick'in yüzü anlayışla ve dehşetle dolmuştu. Bakışlarını Joan'ınkilere çevirdi. "Canavarlar insan hayatı çalıyor," dedi. "Canavarlar insan avlıyor."

Joan'ın kalbi güm güm çarpıyordu. Geriledi.

Nick'in kara gözleri neredeyse simsiyahtı. "İnsanlar gerçeği öğrenirse..." dedi, çok alçak sesle.

İnsanlar derken, *insanları* kastediyordu. Joan merak etti, öğrenirlerse ne *olurdu*? Bir savaş çıkar mıydı? Kim kazanırdı? Herhangi bir zaman çizelgesinde insan sayısı elbette canavar sayısından fazlaydı. Ama canavarların gelecekten gelen teknolojilere erişimi vardı. Ve eğer tarihteki tüm canavarlar savaş sırasında bir araya gelirse...

Joan o zaman Aaron'ın ona söylediği bir şeyi hatırladı: Canavar Sarayı canavarları insan çevrelerinde üst makamlara yerleştirmişti. O sırada polis teşkilatından bahsediyordu. Ama başka otorite sahibi canavarlar da var mıydı?

Nick kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Savaşır," dedi ve Joan ürpermesine engel olamadı. *Nick* geçen sefer de savaşmıştı.

Nick ayağa kalkmak istedi ama zincir nedeniyle kalkamadı. Başını eğerek zincire baktı. Joan onun açıları hesapladığı düşündü. Sonra ayağını şöminenin taş duvarına dayayıp zinciri bir koluna doladı. Güçlü kasları gerilerek zinciri çekiştirdi. Bir, iki kez çekmesiyle zincir koptu, etrafındaki taş parçalandı.

Joan'ın nefesi kesildi. Nick'in diğer zamanda da yetenekleri olduğunu biliyordu, Edmund'ı mükemmel bir isabetle kılıcını fırlatarak öldürmüştü. Ama yapabileceklerinin boyutunu hiç tam olarak görmemişti.

Nick doğruldu, yediği dayağa rağmen vücudu rahatça hareket ediyordu. Tekrar Joan'a odaklandı. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" diye sordu usulca.

Joan'ın kafasından görüntüler geçiyordu: Nick, Lucien Oliver'ın vücudunu parçalıyordu. Nick, Edmund Oliver'ın göğsüne bir kılıç fırlatıyordu. Nick Joan'a, *Bir daha bir insandan zaman çalarsan, seni kendim öldürürüm,* diyordu.

Artık Argent gücünün etkisi geçmişti. Canavarların gerçekte ne olduğunu biliyordu. Joan'ın ne olduğunu.

Nick ona doğru bir adım attı ve Joan tökezleyerek geri çekilmekten kendini alamadı. Nick'in gözleri büyüdü. Olduğu yerde durdu, kusacakmış gibi görünüyordu. "Benden korkuyor

musun?" diye sordu. Ağzından akan kan hâlâ duruyordu. Joan onun sandalyede gördüğü korkunç işkenceyi hatırladı. "*Sana* zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen..." Joan tereddüt etti. *Bu yeni yeteneklerle birlikte yeni şeyler de hatırlıyor musun?* "Kendin gibi hissediyor musun?"

"Benim için değişen bir şey yok," dedi Nick sakince. "Sana sadece konuşacağımızı söylemiştim ve konuşacağız."

Joan bunu farklı bir soru olarak sormuştu: *Sen o musun? Hatırlıyor musun?* Ama cevabını almıştı. Bu o *değildi.* Diğer Nick artık hiçbir yerde yoktu. Bu yeni dünyada uyandığı andan itibaren farkındaydı, içindeki boşluğu hissedebiliyordu. Karşısındaki çocuk hâlâ yeni Nick'ti, eğitilmemiş ve işkence görmemişti.

Corvin'in yumruğunu yakalaması dışında. Zinciri duvardan koparmıştı. Sadece Argent gücünü aşmakla kalmamış, başka bir şeyi de aşmıştı. "Nick..."

"Ben *kendimim*," dedi Nick. "Argent gücü gitti. Joan, Argent gücünün etkisi geçtiğinde senden nefret edeceğimi söylemiştin. Nefret etmiyorum. Ben..." Birden savunmasız kaldı. Ne yapacağını kestirmek zordu. "Söylediğim her şey hâlâ doğru."

Senden asla nefret edemem. Tam tersi.

Bunu kastetmiş olamazdı. Joan başını iki yana salladı.

"Seninle birlikte olmak istiyorum."

Joan kalbinin göğsünde ezildiğini hissetti. Bütün bunlar çok yanlıştı. Ondan nefret *etmeliydi.* Gerçeği ondan saklamıştı... Canavarların insan hayatını çaldığı ondan gizlemişti. "Ben bir canavarım," dedi ona. "Ben bir *canavarım.*"

"Biliyorum," dedi Nick sakince. Elini ona uzattı ama sonra geri çekti, sanki ona dokunamamak onu öldürüyormuş gibi. Ama Joan ona dokunmamasını söylemişti ve böyle bir talimata asla karşı gelemezdi. Nick ona, "Bunu bana sen söylemiştin," diye hatırlattı. "İnsan hayatını çalmadığını da söylemiştin. Yaptıklarına katlanamasan bile aileni sevdiğini de söyledin."

Midesinin tam ortasına yoğun bir suçluluk duygusu yerleşti. "Yapamam... Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" diye sordu nazikçe.

"Neden hâlâ benimle konuştuğunu. Neden..."

"Seninle konuşmaya son vermek istemiyorum," dedi Nick. "Joan..." Ona doğru bir adım attı ve ayakkabılarının altında bir şeyler çatırdadı. Gözlerini kırpıştırdı. Ayaklarının dibinde paramparça taşlar duruyordu. Zinciri kırmamıştı, şömine duvarına bağlı sabitleme halkasını çekmiş ve duvarı da beraberinde sökmüştü. "Ne..." Koluna dolanmış zincire baktı ve halkanın ucuna kadar takip etti. "Bunu ben yaptım," dedi ama sanki emin değilmiş gibi durakladı.

Joan aklından geçen soruları görebiliyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra sanki Joan'ın aklından geçenleri hissetmiş gibi, "Jamie'yle ilk tanıştığımızda... benden korkuyordu. Tıpkı o yumruğu yediğimde senin korktuğun gibi. Sonra kayıkhaneye gittik, orada da beni görenlerin çoğu dehşete kapıldı. *Benden korkmuşlardı.* Buna bir anlam veremedim. Farklı güçleri olan onca insan *benden* korkuyordu," dedi. Tekrar yerde gevşekçe duran zincirin ucuna baktı. *Nick* bir an için korkmuş ve kaybolmuş görünüyordu. "Benden neden korkuyorlardı?"

"Nick..."

Bekledi, dinliyordu. Yüz ifadesi evinin önündeyken olduğu gibiydi, sanki Joan onun için denizin ortasındaki bir cankurtaran halatıydı.

"Bundan önce başka bir zaman çizelgesi vardı," dedi.

"Başka bir zaman çizelgesi mi?" Nick'in alnı kırıştı.

"Liular hatırlıyor, ben de hatırlıyorum."

"*Liular* benden korkuyorlardı," dedi Nick, farkına vararak. "Sadece Liular. Benim hakkımda bir şeyler biliyorlardı..." Joan kafasında dönen çarkları görebiliyordu. "Ne hatırlıyorlardı?" Bakışları Joan'a odaklandı. "Ben *neyim*?" Duruşu soğukkanlıydı. Korkunç bir şeye hazırlanıyor gibiydi.

"Sen bir *şey* değilsin," dedi Joan.

"Pekâlâ o zaman. *Kimim* ben? *Kimdim* ben..." Konuşurken durdu. "O diğer zaman çizelgesinde kimdim ben? Ben kimdim ki herkes hâlâ benden korkuyor? *Sen* benden korkuyorsun?"

Joan buna tepki vermekten kendini alamadı, nefesi boğazında düğümlendi. Nick de bunu fark etti. Elbette fark etmişti. Nick'in ona bakışı Joan'ın içini parçalıyordu. Joan savunmasızları koruyan ve onlara zarar verenleri cezalandıran eski çizgi roman kahramanlarını hatırladı. Nick onu Oliverların elinden ilk kez kurtardığında hissettiği rahatlamayı hatırladı.

"Sen bir kahramandın," dedi Joan. "Sadece bir kahraman da değil. Sen bir efsaneydin. Kral Arthur gibi."

Nick gülmek istedi ama Joan'ın gülmediğini fark edince yüzündeki tereddüt dolu neşe kayboldu. "Ciddi olamazsın," dedi.

"Büyükannem bana yatmadan önce seninle ilgili hikâyeler anlatırdı," dedi Joan.

"İnsanlar kahramanlardan korkmaz."

Tuhaf değildi ama Joan zar zor nefes alabildiğini hissetti.

Bir an için kafası karışmış gibi olsa da sonra gözlerinde anlayış belirdi. "Ama *canavarlar* korkar."

"Sen bir kahramandın," dedi Joan, anlaması için üstüne basa basa. "Bir kahramandan daha fazlasıydın. Sen 'o' kahramandın. Herkes senin hakkında efsaneler anlatırdı. Seni tasvir eden sanat eserleri yapardı."

"Bu pek ben gibi gelmiyor."

Joan diğer Nick'e bu konuda ne hissettiğini hiç sormamıştı. Belki o da bu durumu aynı derecede tuhaf ve yabancı bulmuştu. Onun hakkında o kadar çok efsane vardı ki –maceralar, trajediler, korku hikâyeleri– belli ki hepsi doğru değildi.

"Ben öyle biri değilim," dedi Nick.

Joan bunca zaman boyunca onun kendi Nick'inden ne kadar farklı olduğunu düşünerek geçirmişti ama şimdi tüm yakışıklılığı, ciddiyeti ve kara gözleriyle ona bakarken, eski Nick'le

aralarındaki benzerlikten etkilendiğini anladı. Bir kez daha onunla burada, bu köşkte, bu odada tanışmış olduğunu fark etti. O kapıdan elindeki kitaba odaklanmış hâlde kütüphaneye girmiş, başını kaldırıp ona baktığında Joan'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi olmuştu.

"Pastanede saldırganlar tarafından yakalandığımda bana yardım etmek için geri döndün," dedi. "Kaçabilirdin ama geri geldin. Senin ilk içgüdün insanlarla yardım etmek. Liuların neden korktuğunu bilmediğin hâlde onlara kendilerini güvende hissettirmek istedin. İçinde *iyi* olan bir şey var."

Bu Nick *farklıydı*, daha karmaşık, okunması daha zor görünüyordu. Ancak her ikisi de özünde iyiydi. Diğer zaman çizelgesinde Nick'in işkencecisi Eleanor'a, *Bu çocuğu kullanmak zorunda mıyız?* demişti. *Her zaman çok erdemli.* Onu içindeki iyiliği kırmak için iki bin kez denemeleri gerekmişti. Ama görünen o ki hiç başaramamışlardı.

Nick'in bakışları Joan'ın yüzünde gezindi. "Beni böyle mi görüyorsun?" diye fısıldadı.

Joan başıyla onayladı. Aslında onu nasıl gördüğünü açıklamanın bir yolu yoktu. O, karanlığın içinde parlak bir ışıktı. Her versiyonu Joan için öyleydi.

"Daha önce..." dedi Nick, sesi artık daha çekingen çıkıyordu. "Sen... bir şey istediğini..." Sesinin titreşimini Joan iliklerinde hissetti. "Ne istiyordun?"

"Ben..." Joan'ın sesi titredi. Bunu kendi kendine bile itiraf edemiyordu. *Söylememeliydi.*

Nick kararlılıkla, "Sana benim ne istediğimi söyleyebilirim," dedi. "Senin olduğun yerde olmak istiyorum. Bana izin verdiğin her şekilde."

Joan bakışlarını ondan ayıramıyordu. Onu bugün kaybetmeyi göze almıştı, şu anda bile bunun hayali acısını hissedebiliyordu. Yeni Nick'in onun için ne kadar önemli hâle geldiğini, onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşene kadar fark etmemişti.

"Ben istiyorum ki..." Joan'ın nefesi titreyerek kesildi. *Ne istiyorsun?* Bu yeni zaman çizelgesinde uyandığından beri kendine hiçbir şey isteme izni vermemişti. İstemek tehlikeliydi, canını yakıyordu. Başka zamanlara duyduğu özlemle bedeni zamanda atlamaya çalışırken bu zamandan uzaklaşmasına neden oluyordu. İstemek, Nick'i uzaktan izlemek ve onunla asla birlikte olamayacağını bilmek demekti.

Ama az önce Nick ona onunla birlikte olabileceğini söylemişti.

Joan bir şey hissetmişti... derin bir nefes aldı. Bu Nick değildi. *O* değildi. Ama... gerçeği artık itiraf edebilirdi. Joan bu Nick'e fena hâlde âşık olmuştu. Çünkü onun her hâli özünde aynıydı.

"Seni istiyorum," diye itiraf etti. Ondan duyduklarıyla içi aydınlanmış gibiydi. Kalbi sıkıştı. "Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı Nick. Gözleri yeni bir gün kadar berraktı. "Öyleyse incitmeyeceğiz," dedi.

Bu kadar basit olabilir miydi?

"İzin verir misin?" dedi. Elini uzattı. "Lütfen?"

Üç adımda ona yaklaştı. Nick başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek yüzünü kavradı. Joan'ın nefesi kesildi. Elmacık kemiğinin üzerinden bir kez daha geçince Nick'in gözleri kararadı. "Tanrım, çok güzelsin," dedi. "Seni ilk gördüğümde de böyle düşünmüştüm. *Çok* güzelsin." *Nick* farkında olmayabilirdi ama o da yakışıklıydı. Bir sanat eseri gibiydi. Bir tablo. Koyu renk saçları uçlarından kıvrılmış, yakışıklı yüzünü çevreliyordu. "Seni gerçekten öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Yüzünü kaldırdığında Joan çoktan ağlamaya başlamıştı. Nick gözyaşlarını silerken şaşkın görünüyordu. Joan onu *çok* özlemişti. Karşısındaki, *o Nick* olmasa da özünde aynı kişiydi. Kahraman yapılmasa eski Nick'in olabileceği kişi.

Nick eğilip onu öptü. Joan'ın özlediği ve istediği her şey o öpüşteydi. O da umutsuzca karşılık verdi.

"Çok tatlı," dedi soğuk bir ses kapı aralığından. "Yeni bir aşkın filizlendiğini görmek çok dokunaklı."

Joan irkilerek geri çekildi ve hışımla arkasında döndü.

Kütüphanenin kapısı açıktı. Eleanor, bir avuç saray mensubu ve muhafızla birlikte odaya daldığında Joan, dehşet içinde Aaron'ı fark etti. Eleanor'un peşinden içeri giren çocuk Joan'a bakmadı bile.

Eleanor, Joan'a, "Ne tatlı bir ilk öpücük," dedi.

Joan kızardı. Eleanor ne *istiyordu*? Neden onlarla alay ediyordu? Bunun onların ilk öpüşmesi *olmadığını* bildiği açıktı. "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu Joan.

Eleanor, Nick'e döndü. "Sana ne dediğini duydum. Sesi ne kadar içten geliyordu, değil mi? Sanki bunca zamandır sana yalan söylemiyormuş gibi."

"Yalan *söylemiyordum*," diye bağırdı Joan, kafası karışmıştı. Eleanor'un ağzı acımasız, eğlenir gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani..." dedi Joan Nick'e, bocalayarak. Ona gerçeği daha *yeni* söylemişti.

Nick elini Joan'ın belinden çekip elini tuttu, güven vermek ve rahatlatmak ister gibi sıktı. *Sorun yok,* diyordu. *Aramızda sorun yok.* Eleanor'a döndü ve soğukkanlılıkla, "Sorusuna cevap ver. Bizden ne *istiyorsun*? Bizi neden burada tutuyorsun?"

Eleanor kenetlenmiş ellerine baktı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Zaman çizelgesi ne kadar romantik, değil mi? İkinizi sürekli bir araya getirip duruyor." Nick şaşkın şaşkın bakınca Eleanor güldü. "Ah, sana işin bu kısmını anlatmadı mı? Şey... Eminim sana anlatmadığı *çok* şey vardır."

"Şaşırırsın," dedi Nick usulca.

"Öyle mi?" Eleanor'un gözleri kırık zincire kaydı. Yüz ifadesi aydınlandı. "Şuna bakın. Tek ihtiyacımız *ona* saldırmakmış demek."

"Sen..." Joan bakakaldı.

Eleanor Nick'i yeniden kahraman yapabileceğini mi sanıyordu? Öyleyse başarısız olacaktı. Joan ona canavarlarla ilgili gerçeği çoktan anlatmıştı. Nick dehşete kapılmıştı ama bir katile dönüşmemişti. Joan'a ailesiyle konuşmasını önermişti. İkna etmek istemişti, savaşmak değil.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," dedi Eleanor, "gösteri başlayabilir."

"Gösteri mi?" dedi Joan yavaşça. O anda içinde kötü bir his belirdi. "Ne gösterisi?"

"Her zamanki gösteri." Eleanor başıyla muhafızlardan birine işaret etti, Wyvern Hanı'nda Joan ve Nick'i kurtaran kiraz satıcısı gibi pembe çiçek dövmesi olan bir adamdı. Adam geniş pencerelerin hemen güneyinde, Joan ve Nick'ten birkaç adım ötede bir yere doğru yürüdü. Sonra sanki bir perdeyi açıyormuş gibi elini havaya doğru uzattı. Uyumsuz bir ses duyuldu. Hayır, ses değildi. Bu bir *histi*. Joan şok etkisi yaratan ani mide bulantısıyla sarsıldı. Adamın bir Ali olduğunu geç de olsa fark etmişti. Az önce bir mühür açmıştı.

Odanın etrafındaki muhafızlar dehşet içinde inlediler. Aaron geri çekildi, sonra iki büklüm olup öğürmeye başladı. Nick Joan'ın elini tutup onu geri çekti.

Joan bakakaldı. Açılan mühür, zaman çizelgesinde kafedekine benzer bir yırtık ortaya çıkarmıştı. Joan ve Nick burada bulundukları süre boyunca yırtıktan sadece birkaç adım ötede duruyor olmalıydılar. Yırtık şekilsiz çevresiyle havada, şöminenin ötesinde belirtmişti, Joan'a yırtılmış bir kefeni hatırlatmış, midesini bulandırmıştı. İçindeki boşlukta gölgeler vardı...

Muhafızlardan biri bir şeyler fısıldadıktan sonra parmaklarını kaldırıp indirerek hızlı bir hareket yaptı. Joan bu hareketi bilmiyordu ama kötülüğe karşı yapılan geleneksel bir korunma hareketi olduğunu tahmin etti.

"Zavallı eski zaman çizelgesi," dedi Eleanor Joan'a. "Düşündüğünden daha kırılgan."

"Bu neden burada?" diye fısıldadı Joan. Bu odaya yüzlerce kez girmiş, müzede gönüllü olarak çalışırken her santimini temizlemişti. İçeride Ali mührü olduğunu hiç fark etmemişti. Zaman çizelgesinde hiç delik olmamıştı.

"Daha yakından bak," dedi Eleanor.

"Neye?" dedi Joan. Ama o konuşurken, yırtığın içindeki gölgeler şekillere dönüşüyor gibiydi.

"Bu da ne?" diye sordu Nick.

Yırtığın içinde oluşan sahnede tanıdık bir şeyler vardı. Akşam vakti bu kütüphaneyi gösteriyordu. İçinde birileri vardı. Joan gözlerini kısarak kim olduklarını seçmeye çalıştı.

"Bir saniye bekle," dedi Eleanor.

Sonra görüntü netleşip aydınlandı ve Joan'ın nefesi kesildi.

Yırtığın içindekiler önceki zaman çizelgesindeki Joan ve Nick'ti. *Onun* Nick'i. Eski hâline dönüştürdüğü ve kaybettiği Nick. Joan keder dolu bir sesi çıkardı. Onu anılarında hatırlamaya çalışmıştı ama bu onu tekrar görmenin yanına bile yaklaşamazdı. Tanrım, onu çok özlemişti. Onu sanki bir parçasını kaybetmiş gibi özlemişti.

Yırtığın içinde gördükleri ekran görüntüsü gibi düz değildi, üç boyutlu ve gerçekti, sanki gerçekten buradaydı, sanki Joan birkaç adım atıp ona dokunabilirdi.

"Seni göremezler," dedi Eleanor. "Zaman çizelgesi kendini hâlâ koruyabiliyor."

Yeni Nick görüntüye doğru bir adım attı, hâlâ Joan'ın elini sıkıca tutuyordu. "*O* da ne?"

Joan titreyerek, "Bu önceki zaman çizelgesi," dedi.

"Bu o mu?" dedi Nick kararsız bir sesle. "Kahraman mı? Ve... sen?" Joan'a döndü.

Joan ne diyeceğini bilemedi. Artık iki Nick aynı odadaydı ve aralarındaki benzerliği gerçekten görebiliyordu. Aynı iyiliği

yayıyorlardı. İkisi de ona aynı aynı şekilde, sanki Joan'ın burada onlarla birlikte olduğuna inanamıyorlar gibi bakıyorlardı. Yine de farklılıklar da vardı. Yeni Nick'in gözlerinde gölgeler yoktu ve eski Nick'in Joan'ın unuttuğu bitkin bir yanı vardı.

Eleanor Joan'a, "Zaman çizelgesi sizi hep bir araya getirecek," dedi. "Birinizi buraya getirirsem, diğerinin de onu takip edeceğini biliyordum. Ve sonra ikiniz de bunu görecektiniz."

"*Neyi* görecektik?" diye sordu Joan. "Görmemiz..." Açılan mührün içindeki manzaraya baktı. Ve Eleanor'un onlara tam olarak ne göstermek üzere olduğunu, Joan ve Nick'i neden muhafız köşküne getirdiğini yavaş yavaş anladı. Joan yeni Nick'in hâlâ güven dolu yüzüne bakınca midesi bulandı. "Hayır," dedi Eleanor'a. "Şu mührü kapat! *Lütfen!*"

"Joan?" dedi Nick kafası karışmış bir hâlde.

"Sus," dedi Eleanor. "Bu, gösterinin en sevdiğim bölümü."

Joan zaman çizelgesindeki yırtıktan Nick'in onu kollarına alışını izledi, yüzü sevgi, merak ve rahatlama doluydu.

Seni gördüğüm andan beri seviyorum, dedi Joan diğer zaman çizelgesinde.

Ben de seni seviyorum, dedi diğer Nick. *Her zaman sevdim.*

Joan nefesinin titrediğini duydu ve yanı başındaki Nick bakışlarını ona çevirdi. O kadar saf bir ifadeyle bakıyordu ki Joan neredeyse ağlayacaktı. Öpüşmelerini, Joan'ın verdiği tepkiyi hatırladığını biliyordu.

Diğer zaman çizelgesinde Joan onu öpmüştü. O zaman da ağlıyordu, şimdi de. Geçmişteki ve şimdiki benliği bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Joan? Bu önceki zaman çizelgesindeki Nick'ti. Geri çekildi, yüzü şok ve acıyla doluydu. Joan sanki acı çeken kendisiymiş gibi irkildi.

"Joan?" dedi şimdiki Nick. "Neler oluyor?"

Görüntüde Nick sanki elektrik çarpmış gibi kasıldı. Tavan sarsıldı ve Nick çığlık atmaya başladı. Joan bu sesi kendi

boğazından çıkıyormuş gibi biliyordu. Rüyalarında defalarca duymuştu.

Joan, diye yalvardı. *Lütfen.*

Joan diğer benliğinin, *Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim*, diye fısıldadığını görebiliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı şimdi zamanda. Bunu kime söylediğini bile bilmiyordu, o zamanki Nick'e mi yoksa şimdikine mi?

Nick sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Yüzünde o aydınlanma ifadesi belirmişti. "Ne yaptın sen?" diye sordu. "Ne *yaptın* sen?"

"Kahramanı eski hâline o getirdi," dedi Eleanor. Ama bakışları Joan'a dönmüştü, muzaffer ve öfkeliydi, sanki Joan'ın ne kaybettiğini çok iyi biliyordu ve ona daha fazla zarar vermek istiyordu. "Kahramanı çalıp yerine sıradan bir çocuk koydu. Sanırım onu öldürdü de diyebiliriz."

Nick geriledi, elini Joan'ın elinden çekerek dehşet içinde ona baktı.

İnsanların koruyucusu var, demişti Astrid. *Bir kahraman. Ve sen onu yok ettin. Bunun bir sonucu olmayacağını mı düşündün?*

Eleanor yakasının altından bir kolye ucu çıkardı. Joan bir an için bunun zincire bağlı bir madeni para olduğunu gördü. Bir seyahat simgesi. Ardından Eleanor gitti. Ortadan kayboldu. Bütün bu olanlardan sonrasını izlemeyecekti.

Nick hâlâ Joan'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Kahramanı sen mi öldürdün?"

"Ben..." Joan zihninde Bay Larch'ı tekrar gördü, geçen yılki tarih öğretmeni, gürültücü Bay Larch... O ölmüştü. Astrid'in söylediği gibi pek çok insan ölmüştü. Joan, kahramanı ve kahramanın yaptığı her şeyi yok etmişti. Joan ailesini kurtarmış ve kahramanın kurtardığı her insanı ölüme mahkûm etmişti.

Nick'in bakışları içine işliyordu.

"Nick..." Joan'ın sözleri kırılan camların sesiyle kesildi. Pencere içeriye doğru patlarken odanın içine beyaz bir duman bulutu yayıldı.

Joan nefes alamıyordu. Dumanın ortasında bir muhafız yere yığıldı. Ağır gümbürtüler duyuldu, pencerenin parmaklıkları düşüyordu. Çok geçmeden Joan kalın beyaz sisten başka bir şey göremedi. Biri elini tuttu. Joan elini çekti.

"*Benim.*" Tom'un sesi kulağının dibinden geliyordu. Joan'ın yüzünü bir şeyle örtmüştü. Eski moda bir gaz maskesi. Joan maskeyi çekip çıkardı. "*Nick*," dedi Tom'a ama duman yüzünden nefes alamıyordu. Nick yanına yığılıp kaldı. Joan dumanın içinde uyku yapan bir şey olduğunu fark etti. Görüşü kararardı. "*Nick*," demeye çalıştı tekrar. Nick *biliyor.*

Tom maskeyi tekrar yüzüne yerleştirdi. "O bizimle," dedi nazikçe. "İkiniz de bizimlesiniz."

YİRMİ YEDİ

Joan'ın bilinci gidip geliyordu. Rüzgâr yüzüne çarptığında sarsılarak uyandı. Yumuşak bir şeyin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Bir battaniye miydi? Karanlıktı ama ay ışığı yanındaki Nick'i seçebilecek kadar parlaktı. Bilinci yerinde değildi, elmacık kemiklerinde koyu renkli morluklar vardı. Toynak seslerinden ve etraflarındaki sarsıcı hareketlerden, bir tür atlı vagonun içinde oldukları anlaşılıyordu.

"Nick," diye mırıldandı Joan.

"Her şey yolunda." Ruth'un sesiydi. "Merak etme. Nick güvende. İkiniz de güvendesiniz."

"Hayır," diye mırıldandı Joan. *O biliyor*, demeye çalıştı. *Ne olduğumuzu biliyor. Çıplak elleriyle bir zinciri kırdı.* Ama ağzını hareket ettirmeyi başaramadı. Sonunda tekrar karanlığa gömüldü.

Joan tekrar uyandığında Nick de uyanıktı. Artık yanında değildi. Yüzü Joan'a dönük, sallanan bankta oturuyordu. Joan farklı bir araçta olduklarını fark etti, biraz daha rahat bir araçta. Bir at arabasında.

Yan pencerelerden alçak tuğla binalarla gökyüzü görünüyordu. Arabacıyı göremiyordu.

Joan doğrulmaya çalıştı. Sıkışık pozisyonda oturmaktan ve sarsılmaktan her yeri ağrıyordu. Onu izleyen Nick'in yüz ifadesi değişmedi, bakışları sertti. Yüzündeki morluklar koyulaşmıştı. O da acı çekiyor olmalıydı ama belli etmiyordu. Sanki tamamen rahatmış gibi koltuğuna uzandı.

Joan korka korka, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Neden böyle söylüyorsun?" Donuk ışıkta Nick'in morlukları onu tehlikeli gösteriyordu. Bir kavgaya karışmış ve tekrar kavga edecek biri gibi. "Onlara bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Joan'ın içinden korku dolu bir ürperti geçti. Ne kadar zamandır baygındı? Kalbi acıyla çarpıyordu. Tırnaklarının içine işleyen büyükannesinin kanını yıkarkenki görüntüsü gözünün önüne geldi. "Yaptın mı?" derken buldu kendini.

"Başka bir atlı arabanın vagonundalar," diye mırıldandı Nick. Joan'ın yüzündeki ifadeye cevap olarak, "*Yaşıyorlar,*" diye ekledi. "Tespit edilmemek için araçları değiştirdik ve ayrıldık."

Joan'ın göğsü sıkışmıştı. "Peki onlarla nerede buluşacağız?"

Nick ona uzun uzun baktı. Joan çocuk sanki içini görüyormuş gibi hissetti. "Tek bir insanın özel güçleri olan canavarlara zarar verebileceğinden korkuyorsan senin Nick gerçekten güçlü olmalı."

Nick'in hiçbir fikri yoktu. Onun hakkında bir sürü efsane ortaya çıkmıştı. Canavar çocukları korkutmak için anlatılan masallara konu olmuştu.

"Düşündüm ki..." Nick'in çenesi bir an için kasıldı. "Bana canavarların ne olduğunu söylediğinde... Ne olduklarını anladığımda... En azından seni anladığımı sanmıştım. Ama aslında hiçbir şey anlamamışım, değil mi? İnsanları korumamız gerektiğini söylemiştin. Ama biri zaten insanları koruyordu. Ve sen onu öldürdün."

Ailemi öldürdün, demek istedi Joan. Ama yaptıklarının hiçbir mazereti yoktu. Nick haklıydı. O insanları korumuştu ve Joan onu ortadan kaldırmıştı.

Joan onun Corvin'in yumruğunu yakalayışını hatırladı. Lucien'in kılıcının kabzasını yakalayışını.

Nick aklından geçenleri biliyor gibiydi. "O adam sana vurmaya çalıştığında." Bir an için gözleri parladı. "Sana vurmaya çalıştığında onu nasıl durduracağımı biliyordum. Sanırım kolunu kırabilirdim. Kemiğin en zayıf noktasını biliyordum. Kırılması için ne kadar baskı yapmam gerektiğini biliyordum."

"Nick..."

"Bu arabadan nasıl çıkacağımı biliyorum," dedi Nick. "Beni takip etmesini zorlaştırmak için hızlanmasını beklemem gerektiğini biliyorum. Kapıyı nereden ve ne kadar sert tekmeleyeceğimi biliyorum. Yaralanmayı önlemek için nasıl atlayacağımı biliyorum."

"Sen bir mahkûm değilsin." Joan kendi sesinin çatladığını duydu. "Gitmek istiyorsan gidebilirsin."

"Sanırım gitmezsem, bir Argent'tan bana her şeyi unutturmasını isteyeceksin," dedi Nick. "Gördüklerimi unutturmasını. Bana anlattıklarını unutturmasını."

Joan'ın aklına bile gelmemişti böyle bir şey ve bir an bu fikrin ne kadar cazip olduğunu düşününce dehşete kapıldı. Bir an için Nick'in yüzündeki hayal kırıklığının yumuşadığını, onu kütüphanede öpen hâline dönene kadar zamanı geriye sarabileceğimi hayal etti.

Ve sonra midesi kusacakmış gibi bulandı. "*Hayır.* Bunu yapmam."

"Neden?" diye sordu. "Daha önce de yapmıştın."

Nick nasıl manipüle edildiğinin farkında bile değildi. Joan'dan önce Eleanor onu değiştirmiş ve yeniden şekillendirmişti. Canavarlar hayatıyla tahmin ettiğinden daha fazla oynamıştı.

Araba döndü. Binaların arasında su, yağ gibi simsiyah parlıyordu. Neredeydiler? Nick yolu izlemek için döndü. "Gerçek şu ki," dedi, "Argent gücünün üzerimde tekrar işe yarayaca-

ğından emin değilim. Onu nasıl etkisiz hâle getirebileceğimi artık biliyorum."

Ağırlığını değiştirdiğinde Joan irkildi. Hareketi fark edip Joan'a döndü. "Benden korkuyorsun," dedi. "Bunu daha önce anlamamıştım. Neden *sen* –bir canavar olarak– benden korkasın ki? Ama her şeyin farkındaydın. Benimle tanıştığın andan itibaren biliyordun." Hatırlayınca kaşlarını çattı. "İlk tanıştığımızda boynuma dokunmuştun. Benden zaman mı çaldın?"

"Hayır," diye karşı çıktı Joan. Onun hakkında böyle düşündüğüne inanamıyordu ama sonra... Joan gerçeği ilk öğrendiğinde Ruth'a da bunu sormuştu. *Babamdan hiç hayat çaldın mı?* demişti Ruth'a. *Ya benden?*

"Beni sınıyordun," dedi Nick, farkına vararak. "Hâlâ o olup olmadığımı kontrol ediyordun."

"Değildin," diye fısıldadı Joan.

"Hayır," dedi Nick açıkça. "Ben o değilim. Onun yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Joan'ın kalbi Nick'i yeniden kaybetmenin acısıyla sızladı. "Bu araba durduğunda ne yapacaksın?" Joan'ın aklına dehşetle, diğerlerinin yanma dönmek için bekliyor olabileceği geldi. Hepsini öldürecek miydi? Joan'ın gözünün önünde Ruth'un ve diğerlerinin yerde yatan cesetleri canlandı. Onları uyaracak zamanı olmayacaktı.

Nick'in gözleri sanki Joan'ın ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi kısıldı. "Korkunç bir şey geliyor," dedi. "Zaman çizelgesindeki o yırtıkta ikimiz de bunu gördük. O dünya var olamaz."

Joan umut etmeye cesaret edemiyordu. "Bunu durdurmama yardım edecek misin?" Astrid geçen sefer bunu kahramanın durdurabileceğini söylemişti. Şimdi hafızasını kaybetmiş olsa da bazı yetenekleri geri geldiğine göre bunu *durdurabilir* miydi?

"Birlikte yapacağız," dedi Nick. "Onu durdurana kadar aynı saflarda savaşacağız. Ama ondan sonra..." Ay ışığı yüzünde

oynaşarak gözlerinin etrafındaki gölgelerin kararmasına neden oldu. "Ondan sonra yollarımız ayrılacak."

Joan güçlükle yutkundu. Araba döndü, engebeli zeminde sallanarak ilerliyordu.

"Onu sevdiğini söylemiştin," dedi Nick. Joan'a bakmıyordu ama sesinde yine o anlamsız tını vardı. "Önceki zaman çizelgesinde, onu öldürmeden önce sevdiğini söylemiştin. Bu doğru muydu? Söylediklerinin herhangi biri doğru muydu? Onu gerçekten önemsedin mi?"

Gerisini söylemesine gerek yoktu. *Beni gerçekten önemsedin mi?*

Joan'ın gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu. *Hâlâ önemsiyorum*, demek istedi. *Bu hissin bir gün sonlanacağını sanmıyorum.* "Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Nick'in yüzünde bir kez daha gölgeler titreşti. "Sanırım değiştirmez."

Yolun geri kalanında sessiz kaldılar.

Sonunda araba durdu. Pencerelerden sadece karanlık ve sis görünüyordu ama Joan dışarıda işlek bir cadde, sabahın erken saatlerinde çalışan işçiler olduğu fark etti. Hava bitkisel ilaçlar, balık ve tuzlu su kokuyordu. Nehrin kuzeyinde mi yoksa güneyinde mi olduklarını anlayamasa da rıhtımın yakınında olduklarını tahmin etti.

Ayak sesleri arabaya yaklaştı, kapı açıldı Tom'un kıpkırmızı yüzü karşılarında belirdi. Kıyafetlerini değiştirmişti, üzerinde buruşuk bir liman işçisi gömleği, kalın bir pantolon ve başında da bir kasket vardı. Arkasında, siyah kapısı olan tuğlalı sıradan bir bina vardı. "Geldik," dedi Tom.

Joan, Nick'in bir hamle yapmasını bekleyerek gerildi. Ama Nick hemen dışarı fırlayıp içtenlikle Tom'a teşekkür etti.

Tom Nick'e, "Git şu yaralarını kontrol ettir," dedi. "Seni bekleyen bir doktor var."

Nick elleri cebinde, arkasına bakmadan binaya doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında tereddüt etmeden açtı. Joan onun içeri girişini izlerken tedirgin oldu.

Tom, bakışlarını takip ederek, "O iyi olacak," dedi. "Yaralarını daha önce de kontrol ettik. Çürükler derin değil."

"Tom..." Joan'ın ona Nick'in tehlikeli olduğunu söylemesi gerekiyordu. Argent gücünün etkisinden kurtulduğunu söylemeliydi.

Ama bunu söylerse Tom ne yapacaktı? Nick'e ne olacaktı? Onu hapsetmeye çalışırlar mıydı? Öldürmeye? Nick savaşırdı. Joan'ın gözünün önüne Holland Köşkü'ndeki benzer bir katliam geldi.

Hayır, henüz değil, diye karar verdi. Nick şimdilik onların tarafında olacağına söz vermişti. Sözünü tutacaktı. Daha önce hep tutmuştu.

Ama ya sonra? Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacaktı?

Öncelikle kayıkhanenin boşaltılması gerekiyordu. Ve Wyvern Hanı'nın. Joan onu canavarların olduğu yerlere götürmekle aptallık etmişti.

Tom, "Joan?" diye seslenince Joan bir süredir boş boş baktığını fark etti. "Sen de doktor kontrolünden geçmelisin."

"Ben iyiyim," dedi Joan. Yaralanmamıştı. "Seninle konuşmam gerek."

"Jamie ve Ruth yiyecek bir şeyler alıyorlar. Git onları bul, ben de hemen arkandan geliyorum O zaman konuşabiliriz."

"Tom..."

"Bir şeyler ye," dedi Tom. "İhtiyacın olacak. Mahkûmla uzun bir görüşme yapmamız gerekebilir."

"Mahkûm mu?" diye sordu Joan.

"Seni kaçırırken Aaron Oliver'ı da yakaladık." Tom'un çenesi gerildi. "*O kadınla* iş birliği yapıyordu. Bize bildiği her şeyi anlatana kadar onu sorgulayacağız."

YİRMİ SEKİZ

Gökyüzünde pembelik belirmeye başladığında Joan şaşırdı. Gün batımı mıydı yoksa şafak mı? *Şafak*, diye hatırlattı kendine. Geceyi arabada geçirmişlerdi ve şimdi de sabah oluyordu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. Duygularını bir türlü çözemiyordu. Nick'i öpmüştü ve sonra Eleanor onları ayırmıştı. Yine. Hayır... Joan bu kez Eleanor'u suçlayamazdı. Çünkü affedilemez bir şey yapmıştı ve Nick bunu öğrenmişti. İşin aslı *buydu*. Ama asıl sorun Nick'in sözünü tutup tutmayacağıydı. Eleanor'un planlarını engelleyene kadar onların tarafında kalacak mıydı?

Sabahın erken saatleriydi, seslerden anlaşıldığı kadarıyla balık pazarından geçiyorlardı. "*Yılan balıkları!*" diye seslendi bir kadın, başında ağır bir kovayla yürürken. Kalın şalını düzeltti. "*Yılan balıkları! Yılan balıkları! Taptaze yılan balıkları!*" Kova, içindeki balıkların çırpınışlarıyla sarsıldı. Daha uzakta, başka bir kadın, "*Balık! Balık! Öyle lezzetli ki!*" diye bağırıyordu.

At arabası Arnavut kaldırımlı dar bir sokağa girmişti. Kensington'da at gübresi ve is kokusu vardı. Burada, rıhtımın yakınında, o kendine özgü kokuya çürümüş balık ve lağımla daha hoş ve tanıdık bir şeyin belli belirsiz kokusu eklenmişti. Joan'ın tam olarak çıkaramadığı bir koku...

Etrafına bakındı. Karşıdaki dükkânda cam kavanozlar içinde kurutulmuş kökler ve otlar sergileniyordu. Vitrinin üzerinde Çince harfler yazıyordu. "Çin tıbbı," dedi şaşırarak. O sırada burnuna gelen hafif kokunun tütsü çubukları olduğunu anladı.

Kakofoninin ortasında birkaç tanıdık kelime yakaladı: *Hão de. Hão de.* Tamam. Tamam. Karanlığın içinden, omuzlarında tahta kalaslar taşıyan iki adamı fark etti. Çekik gözleri ve sıra sıra saç örgüleri vardı. Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Bu gerçekten de on dokuzuncu yüzyıldı. Bir yanı, yani tarihi seven canavar yanı yürümeye devam etmek, etrafı keşfetmek istiyordu.

"Burası Çin Mahallesi'nin dış kısmı," dedi Tom. "İlk denizcilerin yerleştiği yer." Başıyla batıyı işaret etti. "Regent Kanal Rıhtımı şu tarafta."

"Limehouse'a geri mi döndük?" Joan önlerindeki siyah kapıyı fark ederek, "Burası kayıkhane," dedi. Sokak bu kez daha dardı ve gelecekteki makaralı kapının yerinde şimdi ahşap bir kapı vardı. Binanın kendisi hâlâ aynı kızıl tuğladandı. Kat sayısı da hâlâ aynıydı.

Joan kapının koluna uzanırken derin bir nefes aldı. Nick ondan sadece bir dakika önce içeri girmişti ama içeride karşılaşabilecekleri manzarayla ani bir korkuya kapıldı.

Kapıyı açtığında hiçbir şiddet belirtisi göremedi, Nick'ten de iz yoktu. Turuncu bir kedi kapının hemen ardına uzanmış yatıyordu. Joan içeri girerken onu okşamak için eğildi. Yukarıdaki asma kattan bir ıslıkla şakımaya benzer bir ses duyuldu, Hathawaylerin özel dili.

Bu dönemde iç mekânın dekorasyonu çok farklıydı. Yirmi birinci yüzyılda kayıkhane bir dizi odadan oluşuyordu. Burada, cepheyi saran bir asma balkonla tek bir salon vardı. Asma katın altında kemerli tuğla oyuklar uzanıyordu. Bazılarında kurutulmuş balık olabilecek koyu renkli yığınlar, diğerlerindeyse ahşap bira fıçıları ve içi dolu çuvallar duruyordu.

Joan ikinci katın duvarlarındaki mozaik eserleri seçebiliyordu: Anka kuşları ve köpekler.

Salonun diğer ucundaki birkaç ahşap masada buharda pişirilmiş bütün balıklar, pilav tencereleri ve tahtaların üzerinde

taze ekmekler vardı. Joan sessizce yemek yiyenlerin arasında Ruth'la Jamie'yi ve Jamie'nin kucağındaki Frankie'yi gördü.

"Joan!" Ruth, Joan ona yaklaştığında ayağa kalkıp onu kucakladı. "Aman Tanrım! Çok endişelendim! O Oliver denen çocuk seni yakaladığında..." Joan'a daha da sıkı sarıldı. "Onu öldürebilirdim!"

Joan da Ruth'a sarıldı. "Bir muhafız köşküne zorla girdiğine inanamıyorum."

"Yerimde olsan sen de aynısını yapardın." Ruth Joan'ı nazikçe geri itti. "Diğer zaman çizelgesinde de neredeyse aynısını *yapmıştın*." Ruth *diğer zaman çizelgesi* derken sanki bu fikri hâlâ tam olarak kavrayamamış gibi kekelemişti.

"Ben..." Joan, Ruth'un kıyafetlerini incelerken durakladı. "Bu giydiklerin de ne?" Jamie'nin üzerinde ince bir gömlek ve pantolon vardı, dışarıdaki Çinli insanlara benziyordu. Ruth'un üzerinde siyah vinil bir tulum vardı.

"Kamuflaj için," dedi Ruth ciddiyetle.

"Ciddi misin?" Joan gülümsemeden edemedi.

"Bunsuz bir plan düşünülemezdi."

"Geç Viktorya dönemi kıyafetlerinden hoşlanmıyor musun?"

Ruth burnunu kırıştırdı. "Tüm o kabarık bluzlar ve düğmeler. Her neyse... Jamie'nin buraya uyum sağlamak için kafasını tıraş etmediğini fark eden tek kişi ben değilim, değil mi?"

"Dışarıda takmak için peruğum var," dedi Jamie sakince.

Joan Ruth'u bir kez daha kucakladı. Yine de aklının bir köşesinde, Jamie, Ruth ve Tom'un buraya gelebilmek için yüzlerce yıllık insan hayatını çalmış olmaları gerektiğini hesaplıyordu. Joan'ın hisleri, kurtarılmanın minneti ve bunun bedeli karşısında duyduğu dehşetle karmakarışık hâle gelmişti. Ve sevgiyle. Joan, Ruth'u çok seviyordu. Ailesini çok seviyordu. Bunu aklından atamıyordu.

Astrid hiç böyle hissetti mi, diye merak etti. *Parçalanıyormuş gibi?*

"Al bakalım." Jamie küçük bir porselen kâseye biraz balık koymuştu. "Ekmek mi istersin, pilav mı?"

"Pilav," dedi Joan. Ama Jamie'nin sandalyesinin yanında diz çöktü. "Sana bir şey söylemem gerek." Jamie'nin gülümsemesi kayboldu. Joan'ın ses tonu anlatacakları konusunda ipucu vermişti muhtemelen. "Haklıydın," diye fısıldadı. "Kadın *yine ortaya çıktı*."

Jamie sanki düşürmekten korkuyormuş gibi kâseyi yere bıraktı. "Onu gördün mü?"

"Onunla konuştum. Adı Eleanor."

"Eleanor mu?" Ruth boş boş bakıyordu ama Jamie aniden masanın kenarını kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Adının Eleanor olduğuna emin misin?" diye fısıldadı Jamie ve Joan başıyla onayladı. Jamie dua ya da küfür olabilecek bir şeyler mırıldandı.

"Eleanor kim?" Ruth ikisine de baktı.

"Ruth," dedi Jamie nazikçe.

Ruth bir süre daha suskun kaldı ve sonra gözleri yavaşça büyüdü. "Hayır." Joan'a döndü, yüzü büyük bir şok ifadesi vardı. "*Curia Monstrorum*'dan Eleanor mu?" diye fısıldadı. "Canavar Sarayı'nın en korku salan ve en acımasız üyesi?"

"En çok korku salan mı?" dedi Joan. Ruth ve Jamie'nin tepkilerinden Eleanor'un sandığından çok daha tehlikeli ve korkunç olduğunu anlamaya başlamıştı.

Ruth ve diğerlerinin Eleanor'u kıl payı kaçırmış olduklarını fark etti. Eleanor onlar gelmeden birkaç dakika önce kütüphaneden gitmişti. Sanki Joan'ın kurtarılacağını biliyordu. Bu düşünceyle Joan'ın içine bir kuşku düştü. Geçiştirmeye çalıştı. Önemli olan hepsinin kaçmış olmasıydı.

"Bana yeni bir zaman çizelgesi yaratacağını söyledi," dedi Joan. "Bizim gördüğümüz, canavarların hüküm sürdüğü."

Jamie gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Herkesi bir araya toplamalıyız," dedi. "Tom da duymalı." Joan ayağa kalk-

mak üzereyken onu durdurdu. "Yine de bir şeyler ye," dedi. "Bir süre yemek yeme şansımız olmayabilir."

Joan'ın istediği son şey yemek yemekti. Nick'le yaptığı konuşma yüzünden midesi bulanıyordu, onun kahraman yerine canavarları seçtiğini anladığında Nick'in gözlerinde beliren bakış yüzünden. "Nick geldi mi?" diye sordu.

"O iyi," dedi Jamie güven verici bir tonda. "Doktor kontrol ediyor. Ama iyi görünüyordu."

"Jamie..." diye başladı Joan.

Ağır çizmelerin sesi ve kapıdaki gürültüden cümlesini tamamlayamadı. Sanki muhafızlar çıkıp gelecekmiş gibi hışımla döndü. Ya da daha kötüsü, Nick gelecekmiş gibi. Fikrini mi değiştirmişti? Saldırmaya mı karar vermişti?

Ama gelen Nick değildi. Tom gözleri bağlı bir oğlanı odaya sokuyordu. Oğlanın elleri arkadan kelepçelenmişti. Sarı saçları loş ışıkta bile parlıyordu.

Joan'ın kalbi sıkıştı.

Aaron.

Güçlükle ayağa kalktı. O sırada yakındaki bir masadan sapsarı saçları olan bir adam da doğruldu. Rıhtıma uygun olmasa da 1890'lara göre giyinmişti, ince bir frak ve işlemeli ipek bir yelek vardı üzerinde. Ön kapıya ilerlerken Joan'a Aaron'ı hatırlatan titiz bir zarafetle paltosunu düzeltti.

Tom, Aaron'ı adamın önünden çekerek kapıyı onun için açtı. Ancak o zarif adam Joan'ı şoke ederek kapıdan geçmeye yeltenmedi. Bunun yerine Aaron'ın boynunu tutup onu duvara itti. Aaron'ın başı mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Joan masadan uzaklaşıp onlara ulaşmaya çalıştı.

"Bu lanet hainin burada ne işi var?" dedi adam. Aaron'ı tekrar itti. "Seni öldürebileceğimi biliyor musun?" dedi ona. "Öyle kolay olur ki. Yalnızca boynuna dokunmam yeter." Elini Aaron'ın boğazından ensesine doğru kaydırdı.

"Hey!" Joan onlara yaklaşıp adamı itti. Adam tökezleyerek geri çekildi ve ellerini Aaron'dan uzaklaştırdı. "Ne *yapıyorsun* sen?" diye sordu Joan.

"Joan," diye mırıldandı Tom. "Bu işe karışmasan daha iyi olur."

"Ne?" dedi Joan kuşkuyla. *Kimdi* bu adam? Az önce Aaron'ı öldürmekle tehdit etmişti. Elleri Aaron'ın boynundaydı. Hızlı ve panik dolu soluklar alırken Aaron'ın omuzları inip kalkıyordu. Göz bağının kenarlarından neler olup bittiğini anlamaya çalışırken başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Sarı saçları darmadağınıktı ve ceketi buruş buruştu. Joan'ın yüreği burkuldu. Onu en son bu kadar korkmuş gördüğünde, Nick'in adamlarından biri ona bıçak çekmişti.

Joan onu duvara iten adama doğru döndü. Adam otuz yaşlarındaydı ve Aaron'dan daha solgundu. Joan'ın şimdi fark ettiği üzere frakı döneme pek uygun değildi. Cebinde ipek bir nakış vardı, kafesteki bir kuş silueti. Joan ürpertisini bastırdı. *Nightingaleler alır*, diye bir çocuk tekerlemesi vardı. Tüm canavarlar insanlardan hayat çalabilirdi ama *Nightingaleler* canavarlardan da hayat çalabilirdi. Aileler arasında en çok korkulan onlardı.

Nightingaleler Aaron'dan nefret eder, demişti Tom, Covent Garden'da.

"Sebastien," dedi Tom *Nightingale*'e. Telaffuzu Fransızcaydı. "Ona ihtiyacımız var. Onu sorgulamamız gerek."

Sebastien sakinleşir gibi oldu. "Bu konuda yardıma ihtiyacın var mı? Aaron acıya asla dayanamaz. Ona acı çektirecek birine ihtiyacınız varsa, herhangi bir *Nightingale* gönüllü olabilir."

Joan *Nightingalelerin* Aaron'la ne alıp veremediği olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. "Bu işi bu şekilde *yapmayacağız.*"

"Hayır... galiba bir Griffith daha etkili olurdu," dedi Sebastien üzüntüyle.

Aaron hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Joan ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Her şeyin yoluna girmesini sağlayacaktı. Ona bir şey olmasına asla izin vermezdi. Ama onu rahatlatmaya çalışırsa Aaron onu kendinden uzaklaştırırdı. Birinin burada onun tarafında olduğuna asla inanmazdı.

O anda izlendiğinin farkına vardı. Herkesin gözleri üzerlerindeydi, asma kattaki ve depodaki canavarların, Ruth ve Jamie'nin. "Hadi," dedi Joan, Tom'a. "Onu buradan çıkaralım. Onu rezil etmemize gerek yok." Aaron'ın koluna girdi. "Aslında o yanlış bir şey yapmadı, tamam mı?" diye ekledi Sebastien'e, izleyenlere. Aaron, Joan'ın peşinden gelmişti ama bu *Curia Monstrorum*'un bir üyesinin emriyle olmuştu. İstese de hayır diyemezdi.

"Yanlış bir şey yapmadı mı?" dedi Sebastien kaşlarını çatarak, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çekil yolumdan!" dedi Joan. Sebastien kıpırdamayınca, sinirli bir ifadeyle, "Yakaladığı kişi *benim!* Ve evet, ben de öyle düşünüyorum!" diye ekledi.

"Yakışıklı bir yüzü var, değil mi?" dedi Sebastien. "Ondan hoşlandığını görebiliyorum. Ama biz *Nightingaleler* o yüzün ardındaki çirkin gerçeği biliyoruz. Onun ne olduğunu biliyoruz."

Aaron her zamanki mağrur duruşunu sergilemek üzere başını kaldırdı. "Bunu bir çekişmeye döndürmeye gerek yok, Bastien." Joan'ın elinin altındaki kolu sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

Sebastien, Aaron'ın gözleri bağlı yüzüne baktı. "Sana bir daha bu kadar yakın durabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Güçsüz olmak nasıl bir duygu? *Onun* infaz edilirken hissettiği gibi mi?"

Kimden bahsediyordu? Her kimse, Aaron biliyordu. Göz bağı yüzünden solgun teni iyice süt beyazına dönmüştü.

"Balta inmeden hemen önce arkanı döndüğünü gördüm," dedi Sebastien. "Sebep olduğun şeyi görmeye dayanamadın.

Ama *ben* gördüm. Ağlıyordu. Dehşete düşmüştü. Son anlarında *sana* baktı ama sen dönüp ona bakmadın bile!"

Cevap Joan'ın yüzüne soğuk su gibi çarpmıştı. "*Annesinden* bahsediyorsun," dedi. Marguerite Nightingale'in idam edildiğini biliyordu. "Bu..." Joan ne diyebilirdi ki. "Bu çok *zalimce*," dedi. Nightingalelerin Aaron'la alıp veremediği ne olursa olsun annesinin idamını onun yüzüne vurmak çok yanlıştı.

"Zalimce mi?" dedi Sebastien. Kelimeyi sanki tartıyormuş gibi uzattı. "*Zalimlik* kendi anneni Saray'a ihbar etmektir. *Zalimlik* onu idama hazırlamaktır. Zalimlik celladın onu saçlarından sürükleyerek idam sehpasına götürmesidir. Son anlarında onu aşağılamaktır."

"Ne?" diye fısıldadı Joan.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Sebastien, Joan'a usulca. Etrafına bakındı ve sonra sesini daha da alçalttı. "*Senin* gibi birini koruyordu. Bu yüzden idam edildi. Çünkü senin gücün gibi bir gücü olan birine yardım etti. Aaron da onu ihbar etti."

"Ne?" dedi yine. Sebastien'in onun gücünden haberdar olması Joan'ı sarsmıştı. Dahası, Sebastien'in söylediklerine bir anlam veremiyordu. Aaron'ın annesi Joan'ınki gibi yasak gücü olan birini mi saklıyordu? Aaron kendi annesini Saray'a mı ihbar etmişti? "Hayır," dedi aptal gibi. Aaron bunu asla yapmazdı.

Değil mi?

Sebastien onu duymuyor gibiydi. Dikkati Aaron'daydı. "Senin bir Oliver olduğunu biliyorum," dedi Aaron'a. "Kendi ailen dışında hiçbir aileyi önemsemediğini de biliyorum. Ama o seni *sevdi*. Ve sen ona ihanet ettin. Muhafızları onun üzerine saldın!" Gözleri parlıyordu. Joan onun ağlamak üzere olduğunu anladı. "Marguerite Nightingale içimizdeki en iyi kadındı ve sen onu Saray'a teslim ettin!"

Joan başını iki yana salladı. Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyordu. Birden Sebastien'in Marguerite'i nereden tanıdığını merak etti.

Aaron'ın kuzeni olabilir miydi? Ya da dayısı? Aynı çıkık elmacık kemikleri, aynı porselen gibi yarı saydam teni paylaşıyorlardı.

"Şu anda içerideki herkesin sana nasıl baktığını görmelisin," diye fısıldadı Sebastien, Aaron'a. "Yüzlerindeki tiksintiyi görmelisin. Seni nasıl küçümsediklerini. Çünkü sen busun. Aşağılık birisin." Joan etrafına baktı. Herkes tiksinti dolu ifadelerle onu izliyordu.

Gözleri bağlıyken Aaron'ın yüzü çok solgundu ama şimdi ona yakışmayan bir kızarıklıkla renklenmişti. Çenesi hâlâ meydan okur gibi dimdikti. Joan ona baktı. *Öz anneni ihbar etmek zalimliktir.* Çevrelerindekiler bu konuda fısıldaşıyordu.

Aaron Oliver, dediklerini duydu Joan. *Kendi annesini ihbar etti. Oliverlar tarafından gözden çıkarılmıştı.*

"Onunla konuşurken *bunu* aklında tut," dedi Sebastien, Joan'a. Gözlerini kırpıştırdı ve bir damla gözyaşı düştü. Bu onu kendine getirmiş gibiydi. Yüzünü ovaladı. "Ve sakın daha sonra onu özgür bırakma," dedi kabaca. "Yoksa hepimizi ihbar eder." Joan'ın cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Aaron'ın başı hafifçe Sebastien'e doğru eğilmiş, ayak seslerinin uzaklaşmasını dinliyordu. Ama sonra sanki Joan'ın kendisine baktığını hissetmiş gibi ona döndü. "Ee?" dedi soğuk bir sesle. "Bana soracak sorun yok mu? Burada böylece durmaya devam mı edelim? Belli ki herkes aval aval bize bakıyor?" Sebastien'in söylediği hiçbir şeyi inkâr etmemişti, Joan bu gerçeği sindirmeye çalıştı. Hepsi doğru muydu yani? Annesini ihbar edip idamına mı sebep olmuştu?

"Hadi," dedi Tom usulca. "Kayıkhanenin arka tarafında bir oda hazırladık. Kapısını kilitleyebiliriz."

Yürümeye başladıklarında bir şey Joan'ın başını kaldırmasına neden oldu. Nick onlara doğru geliyordu. Joan çocukla göz göze gelince nefesi kesildi.

"Seninle orada buluşabilir miyiz?" diye sordu Joan Tom'a. Aaron'ın kolunu isteksizce bıraktı. "Ben gelmeden onu sorgulamaya başlama, tamam mı? Sadece Nick'e bir bakmam gerekiyor."

Nick kıyafetlerini değiştirmişti, artık kahverengi bir kasket, işçi gömleği ve yelekle çağa uygun görünüyordu. Her zaman yakışıklıydı ama bugün görünüşünde bir farklılık vardı, yanağındaki morluk ona eskisi gibi dövüşçü havası veriyordu.

"Doktor ne dedi?" dedi Joan merakla.

Nick'in kaşları hafif bir ironiyle kalktı. "Kaburgalarım zedelenmiş. Kırık yok," diye cevap verdi.

"Acı verici olmalı."

Nick'in gözleri acıyla parladı, sonra yeniden o soğuk tavra büründü. Sanki Joan'ın onu önemsediğine inanmak istiyormuş ama inanmıyormuş gibi. Joan kollarını kendi etrafına sardı. Nick tam karşısındaydı ama kendini ona hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

"Neden bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sormuyorsun?" dedi.

Joan, Holland Köşkü'ndeki çiçek bahçesini hatırladı, koyu kanla lekelenmişti. "Şu anda bir ateşkes mi yapıyoruz?"

"Sana söz verdim," dedi Nick. Sesi alçaktı, bir aslanın tehlikeli homurtusu gibiydi. "Vermemiş olsaydım bile, doğru olanı yapardım. Eleanor'un canavarların hüküm sürdüğü bir dünya yaratmasına izin veremeyiz. Onu durdurana kadar aynı saftayız."

Joan'ın rahatlamış olması gerekirdi ama göğsü acıyla sıkıştı. *Sonra yollarımız ayrılacak,* demişti.

"Bizi kurtardıklarında Aaron'ı da mı yakaladılar?" diye sordu Nick.

Joan başıyla onayladı.

"Onu diğer zaman çizelgesinde tanıyordun, değil mi? Bu yüzden bu sefer seni yakalamaya çalıştığı için çok üzüldün." Nick'in sesi çok soğuk geliyordu. "Ona değer veriyorsun ama o artık seni hatırlamıyor."

Joan'ın cevap vermesi biraz uzun sürdü. "Evet."

Nick'in dudakları alaycı bir ifadeyle büzüldü. "Acı verici olmalı."

Joan güçlükle yutkundu. Onun önünde ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Tırnakları etine batana kadar ellerini yumruk yaptı. "Gidip onu sorgulamamız gerekiyor," dedi.

Nick haklıydı. Eleanor'un durdurulması gerekiyordu. Bu her şeyden önce gelmeliydi.

YİRMİ DOKUZ

Joan deponun arka tarafına giderken Nick'in peşinden geldiğinin farkındaydı. Tom onları kemerli tuğla girintilerinden birinin önünde bekliyordu. Her iki tarafı da düzgünce istiflenmiş çuvallarla doluydu. Sadece arkasındaki oyuğun kapısı vardı.

"George Griffith'i sorgu için getirdik," dedi Tom. "1890'da, yakınlardaydı, uğramayı sorun etmedi."

Joan, Nick'in ağırlığının değiştiğini hissetti. *1890'da, yakınlarda.* Artık bunun ne anlama geldiğini biliyordu, adam 1891'e gelmek için insan hayatından bir yıl çalmıştı.

Joan Nick'in gözlerine bakamadı. Diğerlerine Nick'in bildiğini, artık etki altında olmadığını söylemek *zorundaydı.* Ama nasıl? Yapacaklarından çok korkuyordu. Ona saldırırlarsa ya da onu tekrar kontrol etmeye çalışırlarsa Nick'in yapacaklarından.

Ya Joan yanlış zamanda yanlış bir şey söyler ve insanların ölümüne neden olursa?

Geç de olsa George Griffith adını hatırladı. "Maskeli baloda bizi eken adam değil mi?"

"Anlaşılan biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı varmış." Tom parmak uçlarını birbirine sürterek *para* işareti yaptı. "Hadi gel." Ağır ahşap kapıları açtı.

Burası sadece bir oyuk değildi, bir tarafında küçük bir karyola, diğer tarafında da üzerinde bir sürahi su ve biraz ekmek bulunan masanın olduğu düzgün bir odaydı . Bu yavanlık Jo-

an'a tuhaf bir şekilde Oliver'ın malikânesinde gördüğü Aaron'ın gerçek yatak odasını hatırlattı.

Demir parmaklıklı küçük bir pencereden zayıf ışık huzmeleri süzülüyordu, henüz şafak sökmemişti. Duvarlar tuğlaydı ve tavan kaba kesilmiş ahşaptan alçak bir üçgen şeklindeydi. Burası asma kat balkonunun alt kısmıydı ama Joan asla tahmin edemezdi. Kalın tuğla duvarlar odayı her şeyden uzakta, özel bir alan gibi ayrıştırıyordu.

Aaron sırtını duvara dayamış, kapıdan olabildiğince uzakta duruyordu. Diğerleri karyolada oturuyordu. Aralarında, Joan'ın George Griffith olduğunu tahmin ettiği bir yabancı da vardı.

Tom kapıyı arkasından kaparken Aaron, "Ne güzel, daha fazla kalabalık," dedi. Oda *havasızdı*, yaz ayına gelmişlerdi. Birisi Aaron'ın göz bağını ve kelepçelerini çıkarmıştı. Joan'ın hiç görmediği kadar telaşlı görünüyordu, altın rengi saçları terden kıvrılmış ve güzel yüzü kızarmıştı. Aaron'ın bakışları bir an Joan'ın üzerinde gezindikten sonra Nick'e kaydı. "Şu işe bakın..." dedi. "Canavar evine bir insan getirmişsin. Görünüşe göre, Kral'ın yasaları burada hiçbir şey ifade etmiyor."

Nick masaya doğru ilerledi ve küçük, ahşap bir bardağa su doldurdu. Nick yaklaşırken Aaron geri çekilmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Uyuşturulacak havada değilim," dedi Aaron ona.

Nick başını yana eğdi, belki de buna şaşırmıştı. "Uyuşturucu mu?" diye sordu diğerlerine.

"Yok öyle bir şey," dedi Tom.

"Biraz içmemi ister misin?" dedi Aaron'a. Aaron düşünür gibi durakladı ve sonra başını iki yana salladı. Nick bardağı uzattığında temkinle aldı ve oğlan geri çekilirken bakışlarını üzerinden çekmedi. Aaron bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyor gibiydi. Joan onun insanlarla fazla vakit geçirmediğinin farkındaydı.

"Ee..." George Griffith yavaşça ayağa kalktı. Otuz yaşlarındaydı, kızıla çalan saçları Joan'a Beatles'ın ilk dönemlerini hatırlatıyordu. Joan'ın avuç içi büyüklüğünde ağır bir gümüş griffin kolyesi takıyordu. "Ne bilmek istiyoruz?"

Eleanor'un zaman çizelgesinin nasıl değiştirmeyi planladığını bilmeleri gerekiyordu. Onu nasıl durduracaklarını bilmeleri gerekiyordu. Bir de sadece Joan'ın bilmek *istediği* şeyler vardı: Eleanor Nick'i neden bir canavar avcısına dönüştürmüştü? Joan'la ne alıp veremediği vardı?

"Senden beni aramanı kim istedi?" diye sordu Joan, Aaron'a.

Aaron ona uzun uzun baktı, belli ki ne diyeceğini düşünüyordu.

"Cevap ver ona," dedi George. Öyle rahat bir ses tonuyla konuşmuştu ki Joan onun gücünü kullanıp kullanmadığından bile emin olamadı.

Aaron omuz silkti. "Saray babama kaçakların serbest dolaştığını bildirdi. Ondan aramaya yardımcı olması için bir Oliver'ı seçmesini istedi."

"Neden *seni* seçti?" diye seslendi Ruth karyoladan. Aaron'ın tek yanıtı ona ters ters bakmak oldu.

Edmund, Aaron'ı gerçek Oliver gücüne sahip olduğu için aday göstermişti ama Aaron zorlanmadıkça bu konuda konuşmazdı. Bu bir Oliver sırrıydı.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu biliyor musun?" diye sordu Aaron. Hâlâ maskeli balo kıyafetleri içindeydi, siyah ceketi pencere kenarında düzgünce katlanmış duruyordu. Joan ceketini asmayı tercih edeceğini biliyordu. "Leydi Eleanor bizzat bu kaçakların peşinde." Eliyle Joan ve Nick'i işaret etti.

Diğerlerinden hiçbiri tepki gelmedi, Jamie çoktan onlarla konuşmuş olmalıydı.

"Bana oldukça fazla para ödüyorlar," dedi George, Aaron'a.

Aaron'ın yüzü düştü. Belli ki Eleanor'un adının birilerini korkutup onu özgür bıraktıracağını ummuştu. Genellikle

duygularını maskelemekte şimdikinden daha iyiydi. Korkmuş görünüyordu.

"Kimse sana zarar vermeyecek," diye söz verdi Joan. "Sadece bilgiye ihtiyacımız var."

Aaron'ın kaşları kuşkuyla çatıldı. Joan şaşkınlıkla ona baktı ve Aaron'ın dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Sanırım o kelepçe artık çalışmıyor."

"Onunla olan bağını kestik," dedi Tom homurdanarak. "O küçük bağlantı cihazını parçaladık."

"Ve seyahat jetonlarımı aldınız," dedi Aaron. "Evet, biliyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Doğrudan Eleanor'la mı çalışıyordun?" diye sordu Joan.

Aaron ona hafif bir küçümsemeyle baktı. "Sana onun hakkında bir şey söyleyerek Saray'a ihanet etmeyeceğim."

"Soruya cevap ver," dedi George. Joan bu kez gücünün baskısını hissetti, tıpkı bir lambanın sıcaklığı gibiydi.

Aaron başını iki yana salladı ama hareketi biraz sarsıntılıydı, sanki George'un isteğini görmezden gelmek için çaba harcamış gibiydi.

"Saray'a ihanet eden *Eleanor*," dedi Joan, Aaron'ın sadakatini kırmaya çalışıyordu. "Zaman çizelgesini değiştirmek istiyor."

"Onun hakkında böyle konuşmayı kes," dedi Aaron sertçe. "Zaman çizelgesi değiştirilemez. Ve Eleanor asla Kral'a karşı gelmez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" dedi George, Aaron'a. Soruyu sorarken tüm gücünü kullanmıştı. Joan onun Aaron'a baskı yaptığını hissedebiliyordu. Oğlanın omuzları gevşedi. Joan, Griffith gücünün nasıl olduğunu, nasıl eski bir dostun huzurundaymış gibi hissettirdiğini hatırladı.

"Elbette inanıyorum," dedi Aaron neredeyse hülyalı bir sesle. "Leydi Eleanor Kral'a karşı gelmez. Zaman çizelgesi değiştirilemez." Ve sonra aniden gözleri odaklandı. Kaşlarını çattı.

Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Joan hayal kırıklığı ve rahatlama dolu nefesini bıraktı. Eleanor'un planlarını bilmiyorsa, onlara pek yardımcı olamazdı. Ama bu aynı zamanda onun suç ortağı olmadığı anlamına da geliyordu. Joan onun Eleanor'la birlikte doğrudan o dünyayı yaratmak için çalıştığından, o dünyanın var olmasını istediğinden o kadar korkmuştu ki.

Jamie, Joan'a bir bakış attı. Yüz ifadesi, *Hiçbir şey bilmiyor*, der gibiydi.

Joan dudağını ısırdı. "Eleanor, biz kurtarılmadan hemen önce kütüphaneden ayrıldı. Nereye gittiğini biliyor musun? Bir yerden bahsetti mi? Bir kişiden? Bir plandan?"

"Şimdi nerede?" dedi George sessizce.

"Ben..." Aaron'ın yüzü buruştu. O Griffith'in gücüyle savaşırken Joan'ın midesi altüst oldu. "Ben... ben Saray'a ihanet etmem, Kral'a sadığım."

"Oliverlar sadece Oliverlara sadıktır," diye mırıldandı Ruth karyoladan.

"Sen ne bilirsin ki?" diye cevap verdi Aaron. "Huntlar hiçbir şeye sadık değildir!"

"Eleanor nereye gitti?" diye sordu George.

"Ben..." Aaron durdu. "Ben..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Titrek bir nefes aldı, belli ki cevap vermemek için direniyordu. Alnında boncuk boncuk ter belirdi. "Hah. Hımm. Griffith gücü daha önce de üzerimde kullanıldı," diye homurdandı. "Geçen sefer daha güçlüydü." George'a dişlerini gösterdi. "Nesin sen, aile reisinin getir götürünü yapan biri mi?"

George'un gözleri öfkeyle parladı. "Sözlerine dikkat et! Benim babam da bir Nightingale, tıpkı annen gibi. Saray'a sadakatten bahsediyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki içinde zerre kadar sadakat yok."

Aaron başını kaldırdı. "Sanırım sorun sözlerime dikkat *edebilmem*. Gücün beni etkileyecek kadar büyük değil." Meydan

okur gibi bakıyordu. "Bir erkek kardeşin var mı? Ya da ablan? Belki onlar benimle başa çıkabilirler."

George'un gözleri parladı. "Eleanor nerede? Yüksek sesle düşün!"

"*Bekle*," dedi Joan, Aaron'ın gözleri yumuşarken. Bu, hiç kimseden istenmemesi gereken bir şeydi.

"Ben... ben..." Aaron destek için bir elini duvara dayadı. Nefes alıp verişleri normalden daha hızlıydı.

"*Yüksek sesle düşün* dedim!" dedi George.

"Sanırım burada öleceğim!" diye patladı Aaron. Birden sesi gerçek ve savunmasız çıkmıştı, tüm kabadayılığı yok olmuştu. "Kimsenin bana yardıma geleceğini sanmıyorum! Öz babamın bile yardım edeceğini sanmıyorum..."

"*Dur!*" dedi Joan ve Nick'in hareket ettiği izlenimine kapıldı, sanki o da buna bir son vermek istiyordu. Boğazı düğümlendi.

Aaron'ın gözleri Joan'a odaklandı, sanki kız büyüyü bozmuş gibi ağzını kapadı. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Bilinç akışını gözden geçirmemiz gerekeceğini biliyordum," dedi George Joan'a, "ama..."

"Bunu böyle yapmayacağız!" dedi Joan.

"Joan," dedi Tom, "eğer bunu kaldıramıyorsan..."

"Aklındaki her şeyi söylemesi için onu zorlayamayız!" dedi Joan. "Bu çok yanlış! Bu..." Etrafına bakındı. Tom ve Nick hapishane muhafızları gibi kapıda bekliyorlardı. Ruth ve Jamie hâlâ karyoladaydı, Frankie Jamie'nin kucağında sessizce duruyordu. Ruth ve Tom, sanki George'un sorguya devam etmesinde bir sakınca yokmuş gibi sakin görünüyorlardı. Jamie ise sıkıntılıydı. Nick... Joan bir an için onun da George'u durdurmaya hazır olduğunu düşünmüştü ama yüzü bomboş ve okunmaz hâldeydi.

Joan tekrar Aaron'a döndü. Yüz ifadesi yeniden yumuşamıştı. Yine de yüzündeki o her an kusacakmış gibi görünen ifade yerli yerindeydi. Aaron hâlâ onlardan olabildiğince uzakta, tuğla du-

vara yaslanmış, üstündeki hücre benzeri pencereye bakıyordu. *Sanırım burada öleceğim.*

Joan buna dayanamadı. "Aaron'la yalnız konuşmak istiyorum."

"Bu iyi bir fikir mi?" dedi Nick arkasından. "Onunla yalnız konuşmak yani?" Joan şaşkınlıkla ona baktı. Nick'in sesi neredeyse korumacı çıkmıştı ama dün gece olanlardan sonra bu hâlleri ona pek mantıklı gelmiyordu. Belki de ittifaklarına karşı korumacıydı.

"Bu iyi bir fikir *değil*," dedi Ruth.

"Hayır, *bu* iyi bir fikir değil," dedi Joan ve George, sanki kız ona doğrudan hakaret etmiş gibi kaşlarını çattı. Onun gücüne hakaret ettiğini düşünüyordu.

"Onunla yalnız kalmak istiyorsan onu dizginlemeliyiz," dedi Nick ve Joan tekrar ona hayretle baktı.

Sonra Aaron'a döndü. Ellerini eklemleri bembeyaz olacak şekilde yumruk yapmıştı. Ondan daha uzun boyluydu ama hep sözleriyle dövüşürdü. Joan başını iki yana salladı. "Dizginlemek yok." Öyle bir şeyin düşüncesini bile hazmedemiyordu.

Jamie karyoladan kalkıp Joan'ı kapıya doğru çekti. "Joan," diye mırıldandı. Aaron'a baktı ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak konuştu. "Bu yeni bir zaman çizelgesi ve o da yeni biri. Artık seni *tanımıyor.* Bu Aaron seni avlamak ve *öldürmek* için Saray'a çalışıyor."

"O beni tanımıyor ama ben *onu* tanıyorum," diye fısıldadı Joan.

Bu zaman çizelgesinde Nick farklıydı. Tüm hayatı değişmişti. Çocukken acımasızca bir kahramana dönüştürülmemiş, sıradan bir hayat yaşamıştı. Yine de bu Aaron, Joan'ın tanıdığı Aaron'a neredeyse tıpatıp benziyordu. On yedi yıl boyunca aynı hayatı yaşamıştı. Değiştiği an Holland Köşkü'ndeki o katliamdı.

İçten içe aynı Aaron olmalıydı, aynı sarsılmaz sadakat duygusunu, herkesten gizlediği aynı yumuşak kalbi taşıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Joan, Jamie'nin kuşkulu ifadesine cevap verdi. "Bana sadece bir saat ver."

Jamie iç çekti. "Bu oyunu böyle oynamak istiyorsan, sen bilirsin. Ama şunu bil, sadece kendine zarar veriyorsun. O senin tanıdığın kişi değil."

"Bir saat içinde bir şey bulamazsam George Griffith'i geri getirebiliriz," dedi Joan. "Sadece onunla konuşmama izin ver. Lütfen."

Jamie durumdan rahatsız görünüyordu ama geri çekildi. "Hadi," dedi diğerlerine. "Bazen bir şeylerin değiştiğini anlamak için tüm şansları denemek gerekir." Bunu öyle bir bıkkınlıkla söylemişti ki Joan onun haklı olup olmadığını merak etti.

"Hemen kapının önünde olacağız," dedi Tom. Bu söz daha çok Aaron'aydı ve o da hafifçe omuz silkmekle yetindi.

Sonunda Joan ve Aaron yalnız kalmışlardı.

Joan onunla yüzleşmek için döndü. Aaron artık sayıca dezavantajlı olmadığı için biraz rahatlamıştı gibiydi. Hâlâ duvarın dibinde olsa da artık çok daha rahat bir tavırla oraya yaslanmış gibi görünüyordu.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Joan'a.

"Senden mi?"

"Yarı insan olduğunu görebiliyorum," dedi Aaron. "Hayatını çalmamdan ve bunu kaçmak için kullanmamdan korkmuyor musun?"

Joan canavarların olduğu bir yere her adım attığında korkuyordu. Bazen Nick'ten de korkuyordu. Ama Aaron'dan hiç korkmamıştı. "Bunu yapmazsın."

Yüzü kıpkırmızı ve saçları dağılmış hâldeyken bile çok yakışıklıydı. Ve hâlâ korkmuş görünüyordu. Tüm rahat duruşuna rağmen gri gözleri kocaman açılmıştı ve donuktu. *Sanırım burada öleceğim,* demişti.

"Burada *ölmeyeceksin,*" dedi Joan ona. "Yemin ederim."

"Tutamayacağın sözler verme zahmetine girme," dedi Aaron. "Sebastien Nightingale oyunun sonunu ele verdi. Buradan çıkamayacağım."

"Hayatım üzerine yemin ederim ki," dedi Joan, "konuştuktan sonra istediğin yere gidebilirsin."

Aaron ellerini ceplerine soktu. "Biliyor musun, bence Griffith iyi polisi oynarsa bu iş daha iyi yürür. Bir Saray haininden daha fazla inanırım ona." Başını yana eğdi. "Arkadaşların senin ne olduğunu biliyor mu? Gücün hakkında bilgileri var mı?"

Joan keskin bir nefes aldı, bunu Aaron da duydu. Hâlinden memnun görünüyordu. Oku hedefini vurmuştu. Joan muhafızın sözlerini hatırladı: *Yasak bir şey. Yanlış bir şey.* "Benim ne olduğumu bilmiyorsun," dedi Joan. Aaron son seferinde ona böyle söylemişti. "Gerçek Oliver gücü bile sana bunu söyleyemiyor. Ve... Ben de bilmiyorum. Bu gücün ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum."

Aaron gözlerini kıstı. Joan, bir an için gerçek Oliver gücü hakkında ne bildiğini soracak sandı. Ama sadece, "Ne *istiyorsun?*" dedi.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Joan. "Eleanor Kral'a karşı hareket ediyor. Yeni bir zaman çizelgesi yaratmaya çalışıyor, bunu kendi gözlerimle gördüm. Başarırsa insanlar ölecek." *Sayılamayacak kadar çok canavar ve insan ölecek,* demişti Astrid.

"Sana söyledim. Bu mümkün değil," dedi Aaron.

"Mümkün olmayan ne? Başka bir zaman çizelgesi mi?"

"Hepsi!"

"Bu gece başka bir zaman çizelgesi gördün," dedi Joan. "Kütüphanede beliren o yırtığı gördün. İçinde önceki zaman çizelgesini gösteriyordu!" Nick'e nasıl baktığı, onun da kendisine nasıl baktığını ve Nick'in hayatını eski hâline çevirdiğinde çıkardığı sesi hatırlayınca boğazı düğümlendi.

"Bir Hunt gibi yalan söylüyorsun," dedi Aaron kuşku dolu bir sesle. O anda Joan'ın aklına Aaron'ın kütüphanedeki sah-

neyi net bir şekilde görememiş olabileceği geldi. Mühür açılır açılmaz Aaron iki büklüm olup öğürmeye başlamıştı. Zaman çizelgesindeki yırtık midesini altüst etmişti. "Ne gördüğümü bilmiyorum," dedi tereddütle.

"Sana yalan söylemiyorum," diye fısıldadı Joan. "Aaron... bundan önce başka bir zaman çizelgesi vardı."

"Bana gerçek zaman çizelgesi hakkında söylev çekeceksen..."

"Ben *zhēnshí de lìshǐ*'den bahsetmiyorum. Bir şeylerin yanlış gittiği bir zaman çizelgesinden bahsediyorum. İnsan kahramanın gerçek olduğu bir zaman çizelgesi."

Aaron durakladı, öyle ki Joan onun muhafız köşkünde Nick'in kahraman olduğuna dair bir şeyler gördüğünü ya da duyduğunu anladı. Yine de, "İnsan kahraman bir peri masalıdır," dedi.

Joan başını iki yana salladı. "Bizimkinden önce başka bir zaman çizelgesi vardı. Onda kahraman gerçekti, peri masalı değil." Yine de bu fikrin Aaron'a ne kadar saçma geleceğini biliyordu. Ona bir peri masalının gerçek olduğunu anlatıyordu. "Kahraman o zaman çizelgesinde ailelerimizi öldürdü. Senin ve benim ailelerimizi. Onu durdurmak için aynı safta mücadele ettik. Ailelerimizi hayata döndürmek için. Ve *başardık* da. Bu zaman çizelgesinde artık hayattalar."

Joan devam ettikçe Aaron'ın yüz ifadesi giderek daha şüpheci bir hâl aldı ve sonunda bir kahkaha attı. "Bu senaryo o kadar zorlama ki oyunun ne olduğunu bile anlamıyorum!"

"Aaron, gerçek bu! Birbirimizi bundan önce de tanıyorduk."

"Bu sorgulamayı Griffith'le yapmayı tercih ederdim. En azından aklı başında görünüyordu."

Joan ona cevap vermek için ağzını açtı ama bu istek nostaljik bir acıya dönüştü. Bunu bile özlemişti, Aaron'ın onu sürekli terslemesini. "Biz *arkadaştık*," dedi. "Ve kahraman öyle kendiliğinden ortaya çıkmadı. Eleanor bir çocuğu aldı ve onu kahraman *yaptı*. Onu bir canavar avcısına *dönüştürdü*."

"Kahretsin, *Nightingale*'i içeri getirin," dedi Aaron. "Bana arkadaş olduğumuzu söylemeni dinlemektense işkence görmeyi tercih ederim. Sebastien Nightingale'in hayatımı kurutmasını tercih ederim."

Bu sözler Joan'ın canını yakmalıydı. Ama Aaron'ın sesi *Nightingale* derken çatlamıştı ve Joan'ın kalbi onun sert maskesinin altındaki korku ve ıstırap karşısında tekledi.

"Nightingaleler senden gerçekten nefret ediyor," dedi Joan ve Aaron'ın yüz ifadesi değiştiğinde söylediğine pişman oldu.

"Nightingaleler hainleri sevmezler," dedi Aaron. "Annem de bir Nightingale'di."

Joan yüzünü inceledi. Çenesi kaskatı kesilmişti. Joan onunla ilk tanıştığında annesi hakkında neredeyse hiç konuşmazdı ama her konuştuğunda da sesi duygusallaşırdı.

"Sebastien onu Saray'a teslim ettiğini söyledi."

"Özete ihtiyacım yok. Daha on beş dakika önce konuşuldu bunlar," dedi Aaron sertçe. "Neden idam edildiğini biliyorsun, değil mi? Çünkü *senin* gibi birine yardım ediyordu."

"Evet," diye fısıldadı Joan. "Bu yüzden bana idamımı izlemek istediğini söylemiştin. Çünkü annen benim gibi biri için öldü." Bunu yüksek sesle söylemek, Aaron'ın bu zaman çizelgesinde ondan nefret ettiğini kabul etmek canını acıtmıştı. Fakat Aaron'ın soğuk ifadesinin değiştiğini gördü, kusacakmış gibi görünüyordu. Joan yutkundu. "Sebastien'in ne dediği umurumda değil. Anneni Saray'a ihbar etmediğini biliyorum. Sevdiğin birine asla böyle bir şey yapmazsın sen."

Aaron'ın yüz ifadesi bir kez daha çöktü. "Şu an beni sorguya bile çekmiyorsun, farkında mısın?" dedi. "Sadece bir şeyler söylüyorsun. Bunun amacı ne?"

Joan buna bir anlam veremiyordu. "Neden yapmadığın bir şey için Nightingalelerin senden nefret etmesine izin veriyorsun?"

Aaron yumruklarını sıktı. "Beni tanıyormuşsun gibi davranmayı kes. Bu akıl oyunu bende işe yaramaz."

"Onu koruyacağını biliyorum," dedi Joan.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Geçen sefer *beni* korudun. Saray peşime düştüğünde beni güvenli bir eve götürdün."

"Ne?" dedi Aaron. Ona çıkışmak için derin bir nefes aldı ama sadece bakmakla yetindi. "Ne güvenli evi?" Kendini toparlıyormuş gibiydi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Southwark'taydı. Küçük bir mutfağı ve oturma odası olan tek yatak odalı bir ev. Annen orada kalıyormuş."

Aaron bir an için sarsıldı. "Ben *asla*..." Durdu. Yumruklarını sıkıp açtı. Şoku yavaş yavaş atlatıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi soğuktu. "Birkaç dakika önce *gerçek Oliver gücü* dedin. Bunu nereden duydun?"

Joan tereddüt etti, konunun değişmesi onu şaşırtmıştı. "Senden," dedi. "Bunu bana sen söyledin."

"Bu bir *yalan*," diye çıkıştı Aaron. "Bu..." Çenesini sıktı. "Devam et o zaman," dedi meydan okurcasına, inanmaz bir sesle. "Bana olayları anlat. Bana tam olarak ne söylediğimi anlat."

Joan güvenli evden çıkarken koridordaki yumuşak ayak seslerini hatırladı. *Seninle gelmeme izin ver,* demişti. "Kahramanın nerede olduğunu bulmuştum," dedi Aaron'a. "Peşinden tek başıma gitmem gerektiğini biliyordum. Ama... gitmeden önce sen yolumu kestin. Benimle gelmek istedin."

Aaron, Joan'ı bariz bir yalanını yakalamış gibi hem şüpheci hem de memnun görünüyordu. "Beni çok asil biri gibi gösteriyorsun."

Gerçekten de *öyleydi.* "Bir canavar avcısıyla dövüşebileceğini düşünmüyor musun?"

"Beni gerçekten *tanımıyorsun*," diye fısıldadı Aaron.

"Belki de düşündüğünden daha cesursundur."

"Sahte pohpohlamalar beni etkilemez," dedi Aaron. "Ve bana hâlâ *gerçek Oliver gücü* terimini nereden bildiğini söylemediğinin farkındayım."

Buna gerçekten inanmamıştı. Kendisini o şekilde görmüyordu. Joan o geceyi acıyla hatırladı. Onu *özlemişti*. "Zaman çizelgesini değiştirmenin bir yolunu arıyorduk," dedi. "Ailelerimizi ölümden döndürmek için."

"Zaman çizelgesini değiştirmek mümkün değil," dedi Aaron tekrardan.

"Geçen sefer de böyle düşünmüştün," diye onayladı Joan. "Ama sanırım sonunda fikrin değişti çünkü bana katliamı geri almayı başarırsam seninle asla buluşamayacağımı söyledin. Sana asla güvenemezdim. Dedin ki..." *Benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlamayacağım.* Joan kendi sesinin çatladığını duydu. "Sen... sen bu yeni zaman çizelgesinde benden nefret edeceğini söylemiştin."

Aaron'ın ifadesi sertti. "Eh, uydurduğun ben her kimse, bu konuda haklıymış."

Joan'ın kalbi sanki biri avucuna almış da sıkıyormuş gibi acıyordu. Aaron Joan'ı, ondan nefret edeceği konusunda uyarmıştı ama bunun nasıl bir his olduğunu anlamamıştı. Konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Bana canavarların çocukken girdikleri imtihandan bahsetmiştin, aile gücü imtihanından. Sen gücünü daha dokuz yaşındayken aldın."

"Erken gelişmiştim," dedi Aaron ama kaşları hafifçe çatılmıştı. Sanki kendi sorduğu bir soruyu yanıtlıyormuş gibi, "Gücümü erken gösterdiğim herkesçe bilinir," dedi.

"Ama daha güçlüydün," dedi Joan. "Sıradan Oliverlar insanları canavarlardan ayırt edebiliyordu. Sense gerçek Oliver gücünü kullanarak bir canavarın yüzüne bakıp ailesini ayırt etme gibi nadir bir yetenekle doğmuştun."

Aaron'ın yüz ifadesi değişti. Joan, gücünü doğru tanımladığı için böyle bir tepki vermişti. Oliverlar güçlerinin bu yönünü hep sır olarak saklarlardı.

"Gücünü gösterdikten sonra başka bir odaya götürüldün," dedi Joan ve Aaron çenesini kaldırdı. İşte şimdi dikkatini çek-

mişti. "Sana demir parmaklıklı bir kafesteki adamı gösterdiler. Adam sana bakana kadar ona şok verdiler. Ve sonra onunki gibi gözleri olan herkesi tutuklamanı ya da öldürmeni emrettiler."

"Bunu başka birinden duymuş olmalısın," diye fısıldadı Aaron. "Bunu asla kimseye söylemem."

"Benimle tanışana kadar onun gibi birini bir daha görmediğini söylemiştin." Aaron'ın onu öpecekmiş gibi saçlarını yüzünden çekişini hatırladı. "Gitmeden hemen önce bana bir broş vermiştin," dedi. "Onu güvenli evdeki bir dolapta bulmuştun. Kafeste kahverengi bir kuş."

"*Ne?*" Aaron'ın sesi şimdi gerçekten şok olmuş gibiydi ve Joan'ın dikkati kafasındaki görüntülerden ona kaydı. Aaron sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Sanki burada bir mahkûm olduğunu unutmuştu.

"Annene aitti," dedi Joan. "İçinde elli yıllık bir zaman vardı. Bana bu şekilde yolculuk yapmanın o kadar da kötü bir his olmayacağını söylemiştin."

"Neden kötü hissedesin ki?" dedi Aaron, bu bir meydan okuma değil, gerçek bir soruydu. Sonra yumuşak bir sesle, "Çünkü sen yarı insansındın ve çok az seyahat etmiştin. Bir jetonla seyahat etmek senin için daha kolay olurdu," diyerek kendi sorusunu cevaplandırdı.

"*Öyleydi*," diye itiraf etti Joan. "Yine de kullandığım hâlâ insan ömrüydü. Hâlâ yanlış geliyordu ama..." Ahlaki açıdan her türlü kötüydü ama o anda o kadar da kötü gelmemişti. Bu Joan'ın karakterini mi belli ediyordu?

"Neden sana annemin broşunu vereyim ki?" diye mırıldandı Aaron, neredeyse kendi kendine. Gözlerini ondan tek bir an bile ayırmamıştı.

"İçindeki zaman yüzünden," diye açıkladı Joan tekrar. Aaron cevap vermedi. Sadece ona bakıyordu.

"Nightingaleler neden onu senin ihbar ettiğini düşünüyor?" diye fısıldadı Joan. "Senin yapmadığını biliyorum."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" dedi Aaron. Temkinliydi ama sesinde yeni bir kırılganlık da vardı.

"Yapmazsın çünkü. Böyle bir şeyi yapmazsın. Eğer biri onu ihbar etseydi, bu..." Gerçeği anladığında sustu. "Baban," dedi yavaşça. Aaron cevap olarak yumuşak bir inilti çıkardı. "*Ah*," dedi Joan, işte şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Yapbozun son parçasını bulmuş gibiydi. "Sende gerçek Oliver gücü var," dedi. "Gücün o kadar kuvvetli ki, sen daha dokuz yaşındayken onaylandı. Bir sonraki aile reisi sen olmalıydın. Ama baban seni sıralamadan çıkardı." *Eğer aile ismimizi elinden alabilseydim, alırdım*, demişti Edmund. "Anneni Saray'dan korumaya çalıştığın için seni mirastan mahrum etti. Çünkü onu ihbar *etmedin*."

Aaron bir şey söyleyecek gibiydi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Maskesi tamamen düşmüştü. Çırılçıplak görünüyordu.

Joan kalbinin parçalandığını hissetti. "Neden Nightingalelere hiç söylemedin? Onu korumaya çalıştığını neden onlara anlatmadın?" Ama Joan kelimeler ağzından çıktığı anda bu sorunun cevabını biliyordu. "*Fidelis ad mortem*," dedi. Oliverların sloganıydı bu. *Ölene kadar sadık*. "Sen asla bir Oliver'a sırt çevirmezsin," dedi bu farkındalıkla. "Babana bile. *Özellikle* de babana."

Nightingaleler ve Oliverlar ondan nefret ediyor, demişti Ruth. İnsanlar onun arkasından konuşuyordu. Onu küçümsüyorlardı. Joan bu adaletsizlik karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bu doğru değil," dedi.

Aaron'ın gözleri bir an için gözyaşlarıyla parlar gibi oldu ve sonra başını çevirdi.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Joan. "Sebastien Nightingale'e söylememe izin ver..."

"*Hayır*," dedi Aaron kaba bir şekilde. Joan yeniden düşmanca bir tavır takınacak diye kendini hazırladı ama Aaron tekrar döndüğünde gözlerindeki yaşlar gitmişti. Daha sakin görünüyordu. "Adın Joan, değil mi?"

Joan hâlâ farkındalığın şokunu yaşıyordu. "Ben..." Ve sonra onun ne dediğini anladı. Nick adını sorduğu zamanki gibi şok etkisi yaratmıştı.

Aaron'ın gözleri yüzünde gezindi, duygusallaştığını fark etmişti. Sesi yumuşadı. "Joan mı?"

Joan başıyla onayladı.

"Tamam, Joan," dedi Aaron.

"Tamam, ne?"

"Tamam, sana inanıyorum."

Joan'ın boğazı birden düğümlendi. Bunu söylemesini beklemiyordu. Bu kadar çabuk kabullenmesini beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun bir daha asla böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Aaron da kendini Nick gibi geri dönülemez biçimde kaybolmuş hissediyordu. "Birbirimizi tanıdığımıza inanıyor musun?" diye sordu Joan.

"Söylediğin her şeye inanıyorum."

Acıdan kurtulmuştu. Joan omuzlarının rahatladığını hissetti. Buna inanamıyordu. Son görüştüklerinde, *Benimle asla tanışamayacaksın. Bana asla güvenemeyeceksin,* demişti. Joan, Aaron'ın bir daha ona böyle berrak gözlerle ve nefretten arınmış bir ifadeyle bakabileceğini hayal bile etmemişti.

"Ben..." Joan gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Daha çok ağlayacak gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Aaron. "Ne söyleyecektin?"

"Seni özledim," demeyi başardı Joan. "Bu zaman çizelgesinde." O kadar duygulu bir sesle söylemişti ki Aaron şaşırmış görünüyordu. "*Üzgünüm,*" dedi Joan. "Beni hatırlamadığını biliyorum. Biz sadece... Kimsenin yaşamadığı şeyleri birlikte atlattık. Ve ben seni özledim. *Hem de çok.*"

Aaron o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Joan kızardığını hissetti. Daha yeni tanışmışken onu özlediğini söylemek biraz aşırı gelmişti.

"Haklısın. Seni tanımıyorum," dedi sonunda. Joan bunun keskin acısını görmezden gelmeye çalıştı. Onu hatırlamıyordu, gerçek buydu. "Yine de biliyorum," dedi Aaron, gri gözleri ciddiydi, "eğer sana o broşu verdiysem, ben..." Duraksadı. "Sana çok güvenmiş olmalıyım."

Joan duyduklarına inanamıyordu. Çocuğun başka bir şey söyleyecek gibiyken tereddüde kapıldığını fark etti.

İçinde şu anda üzerine düşünmek istemediği bir duygu kuyusu vardı. Öz babasının ona ihanet etmiş olması ve yapmadığı bir şey yüzünden annesinin ailesinin onu bir kenara atmış olması onu bir kez daha üzmüştü.

Aaron bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten Eleanor'un Kral'a karşı geldiğini mi düşünüyorsun?"

Joan başıyla onayladı. Şu anda konuşabileceğini sanmıyordu.

"O zaman doğru dürüst konuşmamız gerek," dedi Aaron. "Çünkü haklısın. Sanırım sana yardım edebilirim."

Duzenleme
Ny.ozlem

OTUZ

Joan kapıyı açtığında diğerlerinin hemen kapının önünde beklediğini gördü. Arkalarındaki depo aydınlanmıştı. Güneş doğmuş, gün ışığı parmaklı pencerelerden içeri süzülerek asma kat duvarları boyunca uzanan mozaik desenleri aydınlatıyordu.

"George'u geri mi istiyorsun?" diye sordu Tom.

Joan başını iki yana salladı. "Aaron'ı kendim ikna ettim." Omzunun üzerinden baktı. Aaron kapıya doğru birkaç adım atmaya cesaret etmişti. Bir an tereddüt ettikten sonra Joan'ı takip ederek dışarı çıktı.

"Gerçekten mi?" dedi Tom kaşlarını kaldırarak. "Ne kadar hızlı ikna olmuşsun."

"Söylediği gibi." Aaron kibirli tavrına geri dönmüştü, bir eli cebindeydi. "Beni ikna etti." O büyülü tarzıyla saçlarını ve kıyafetlerini düzeltip kusursuz hâle getirmişti. "Benim hakkımda öyle şeyler biliyordu ki... Eh, ona inanmaktan başka çarem kalmadı."

Tom son derece kuşkulu görünüyordu, Ruth ondan da kuşkuluydu. Hatta Jamie bile kuşkulu görünüyordu. Joan'ın yüreği biraz burkuldu. Ama Aaron'la bu konuşmayı başkalarının önünde yapamazdı. Sadece onunla paylaştığı özel şeyleri herkese yaymak haksızlık olurdu.

Nick kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Şöyle bir bakınca öylesine duruyor gibi görünse de Joan onun aslında stratejik bir yerde pusuya yatığını hissetti. Gerekirse odaya girebileceği bir

yerde. Joan yutkundu. Onu koruyor *muydu*? Gözleri Aaron'ın üzerindeydi, ifadesini okumak zordu.

George Griffith ortadan kaybolmuştu. Joan, adamın aile gücünü aşağılanmış olabileceğini hissetti. Görünüşe bakılırsa, daha fazla hakarete uğramamak için ortadan kaybolmuştu.

Ruth, Aaron'ın yüzünü daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaştı. "Seni *ikna* mı etti?" Ses tonu şüphe doluydu. "Tam olarak neye ikna etti?"

Aaron çenesini kaldırdı. "Onu bir zamanlar tanıdığıma. Onun da beni tanıdığına."

"Yakın olduğumuza," dedi Joan Ruth'a. "Bir zamanlar birbirimize güvendiğimize." Ruth'un bakışlarındaki kuşku daha da arttı. "Geçen sefer hepimiz birlikte hareket ediyorduk," dedi Joan, etrafındaki Ruth, Tom ve Jamie'ye bakarak. Bakışları hâlâ duvarın dibinde duran Nick'e ulaştığında duraksadı.

Nick'in koyu renk gözleri onunkilerle buluştu ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Hepsi ona karşı birlikte çalışmışlardı ve Nick bunu artık biliyordu. Joan yutkundu. Tekrar karşı karşıya gelmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Joan, Nick'in omzunun üzerinden karşıya baktı. Artık etraf daha kalabalıktı. Victoria dönemi denizcileri gibi giyinmiş Hathawayler ve Liular, binaya ön kapıdan ve yan taraftaki batıya bakan ikinci bir kapıdan girip çıkıyorlardı. Söz konusu kapı doğrudan kanala açılıyordu. Açık kapının ötesinde bir at, yüklü bir mavnayı çekerek kıyı boyunca hızla ilerliyordu. Joan'a bir düğün için yeterince şık görünen ama muhtemelen o dönemde işçi kıyafeti olarak kabul edilen, kasketli ve takım elbiseli bir adam tarafından yönetiliyordu.

Nick, Aaron'a dönerek, "Anladığım kadarıyla bir şeyler biliyorsun?" diye sordu.

Aaron sanki Nick'in ciddi ses tonundan etkilenmiş gibi sırtını dikleştirdi. Ya da belki Nick sadede geldiği için böyle davranıyordu. Gerçi sadece Aaron da değildi. Joan, konuşur ko-

nuşmaz hepsinin istemsizce Nick'e doğru döndüklerini görünce ürpetisini bastırdı. Aklına yine eski kralı gelmişti.

Eleanor'u durdurduktan sonra ne olacaktı? Kendi deyimiyle *yolları ayrıldığında* Nick ne yapacaktı? Geçen sefer yandaşları vardı, belki bu sefer canavarlara karşı bir ordu kurardı.

Joan bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Önce Eleanor'u durdurmaları gerekiyordu.

Aaron'a döndü. "Yardımcı olabilecek bir şey bildiğini söylemiştin," dedi.

Aaron başını eğerek onayladı. "Eleanor planlarından hiç söz etmedi," dedi. "Ama kıdemli muhafızlar ve saray mensupları bu konuda konuşuyordu. Bazı şeylere kulak misafiri oldum."

"Ne tür şeyler?"

"İkinizi arayan muhafızlar vardı," dedi Aaron, başıyla Joan ve Nick'i işaret ederek. "Ama başka bir grup olduğuna dair söylentiler de vardı. Farklı emirler almış muhafızlar."

Bunu söyleme şekli Joan'ı ürpertti. "Farklı emirler?" Ama aynı zamanda *Neden?* diye merak etti. Eleanor neden Joan ve Nick'i istemişti? Neden Nick'i kahraman yapmıştı? Eleanor Nick'i son üç hafta boyunca Holland Köşkü'nde tutmuştu. Bu süre içinde ona ne yapmıştı?

Onu eski hâline dönüştürerek planlarını mı mahvettim? diye sormuştu Joan, Eleanor'a.

Beni rahatsız ettin ama ben kolay kolay yılmam, diye yanıtlamıştı Eleanor.

Ne demek istemişti?

Joan, Nick'e baktı. Bakışları geniş alanda geziniyor, Hathawayleri ve Liuları izliyor, neredeyse onları ölçüp biçiyordu. Joan her şeyine bahse girerdi ki etraftaki canavarları saymış, tüm kapı ve pencerelerin yerlerini belirlemişti.

"Diğer muhafızlar ne gibi emirler almıştı?" diye sordu Jamie. Sıkıntılı görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Bütün bunlar sadece söylentiydi."

"Eleanor *kim*?" diye daha çok kendi kendine mırıldandı Joan. "Yani, *Curia Monstrorum*'un bir üyesi olduğunu biliyorum ama gerçekte kim? Yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu. Bu kadar gençken nasıl böyle bir güce erişti?" Peki Joan'ı orijinal zaman çizelgesinde nereden tanıyordu?

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum," dedi Aaron. "*Curia Monstrorum* üyeleri Saray'a katıldıklarında aileleriyle olan tüm bağlarını koparmak zorundalar." Tereddüt etti. "Yine de bir Nightingale'e benziyordu." Bu söz Joan'a yönelikti, Joan ne demek istediğini anlamıştı. Eleanor'un gözlerini görebilecek kadar yakınında bulunmuştu. Nightingale gücü taşıdığını görecek kadar.

"Sanırım bu mantıklı," dedi Jamie. "Conrad'ın bir zamanlar Nightingale olduğunu biliyoruz, o ve Eleanor'un kardeş olduğuna dair söylentiler dolanıyor."

"Aaron'ın söylediği hiçbir şeyin işe yaramadığını düşünemeden edemiyorum," diye araya girdi Ruth. "Bir sürü söylenti var ama *bilmiyorum*."

"Ruth," dedi Joan.

Ruth'un çenesi gerilmişti. "Joan, o odada sana ne söylediyse sadece onu dışarı çıkarman için uydurdu! Bunu anlamıyor musun? Bize işe yarar bir şey vermeyecek. Ve eline geçen ilk fırsatta buradan çıkıp hepimizi ihbar edecek!"

"Yapmayacak," dedi Joan.

"Kendi annesini ihbar etti!"

"O yapmadı!" dedi Joan. "O asla kimseye böyle ihanet etmez!" Aaron'a döndü ve onun yalnızca diğer zaman çizelgesinde gördüğü bir ifadeyle kendisine baktığını görünce şaşırdı. Sanki Joan'ı anlayamıyordu, sanki Joan'a çözülmesi gereken bir bulmaca gibi bakıyordu.

"Griffith'i geri getirmeliyiz," dedi Ruth. "Oliverlar hep yalan söyler."

Aaron'ın bakışları sertleşirken gözleri tekrar Ruth'a kaydı. "İstediğinizi getirin," diye tersledi. "Oliverlar yalancı değildir! Asıl yalancı olan Huntlardır!"

"Ailem hakkında ileri geri konuşma!"

"Kes şunu!" dedi Joan sinirle. Geçen sefer de böyle didişmişlerdi.

"Joan, ona güvenemeyiz," dedi Ruth. "O bir Oliver! Oliverların yüz karası! Ailelerimiz arasındaki düşmanlık..."

"...bin yıldır sürüyor!" dedi Joan, sinirlenmişti. "Biliyorum! Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık!" Eski düşmanlıklarını bir kenara bırakmaları gerektiğini düşünüyordu. "Aaron'ın bir sonraki söyleyeceği şey Huntların hırsız olduğu olacak. *Sen* de Oliverların bir grup omurgasız entrikacı olduğunu söyleyeceksin. Ve Aaron hiçbir ailenin Huntlarla müttefik olmadığını çünkü bizim çok sevimsiz olduğumuzu söyleyecek. *Sen de* Mtawalilerin Oliverlarda ne bulduğunu anlamadığını söyleyeceksin. Ve bu böyle sürüp gidecek. Bunu *kesmemiz* gerek! Esas düşmana odaklanmalıyız!"

Nefes almak için duraksadı. Ruth ve Aaron sanki gerçekten de geçen seferki tartışmalarını tekrar edeceklermiş gibi şaşkınlardı. Ruth Joan'a baktı, Joan böyle bir tartışmayı ancak bu konuşmaya çok benzer bir şey daha önce yaşanmışsa hatırlayabilirdi. Ruth'la Joan Aaron'ı gerçekten daha önceden tanıyorlarsa.

"Dinle," dedi Joan. "Gerçekten kötü bir şeyler oluyor. Gördüğümüz gelecek bize bunu kanıtladı. Eleanor bana bunun gerçekleşmesi için bir planı olduğunu söyledi." Aaron'a sordu: "Diğer muhafız grubu hakkında başka *bir şey* duydun mu? Ne emir aldıkları hakkında?"

Aaron mahcubiyetle başını iki yana salladı.

"Tahmin etmiştim," dedi Ruth ama siniri geçmişti. Başını eğdi, daha düşünceli görünüyordu. "Etrafta dolaşan başka söylentiler duymadın mı?" diye sordu Aaron'a.

Aaron'ın dudakları sanki içgüdüsel olarak onu tersleyecekmiş gibi tiksintiyle kıvrıldı. Ama terslemek yerine kaşlarını çattı. Düşünüyordu. "Başka bir şey daha *duydum*," dedi yavaşça.

"Öyle mi?" Joan canlandı.

"Oliverlar gibi Alilerle de temasa geçildiğini duydum," dedi Aaron. "Muhafızlara yardımcı olmaları için birilerini göndermeleri emredilmiş ama..." Kaşları çatıldı. "Kaçakları arayan bir Ali görmedim hiç."

"Diğer muhafız grubuyla birlikte miydiler?" diye sordu Tom.

"Muhtemelen," dedi Aaron. Hâlâ kaşları çatıktı.

"Eleanor neden Ali ailesinin üyelerine ihtiyaç duysun ki?" dedi Ruth.

"Bir şeyleri mühürlemek için," dedi Joan.

"Ya da mühürleri açmak," dedi Nick, sesi o kadar kısıktı ki Joan iliklerine dek ürperdi. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra söylediği ilk şeydi bu. Sırtını duvara dayamıştı. Beyaz gömleği ve koyu renk pantolonuyla bu çağa ait gibi görünse de sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi gömleğinin kollarını sıvamıştı.

Joan'ın içinde bir huzursuzluk çöktü. Ama bu Nick'le ilgili değildi. *Bir şeyleri mühürlemek ya da açmak mı?* diye düşündü.

Joan, Alilerin mühürleri ve o mühürlerin ardına saklananları düşünmemeye çalışıyordu. Açık konuşmak gerekirse, zaman çizelgesinde, tam da gücünü kullandığı yerlerde, yani Covent Garden'daki kafede ve Holland Köşkü'nün kütüphanesinde iki yırtık olmuştu.

Nedense birden aklına Tom'un sözleri geldi. Mührün eşiğinden geçerken zaman çizelgesindeki yırtığı hissetmişti. *Burada bir şey var. Yanlış bir şey.*

Bu sözleri bir yerden hatırlıyordu. *Yasak bir şey*, demişti bir muhafız Joan'ın gücü hakkında. *Yanlış bir şey.*

Oda sıcaktı ama Joan ürpetisini bastırmak için kollarını kavuşturdu. Ali mühürlerinin ardına gizlenmiş, dünyaya açılan

o şekilsiz yaraları gördüğünden beri aklının bir köşesinde duran soruyla ilk kez yüzleşmek zorunda kaldı.

Diğer zaman çizelgesinde gücünü kullanarak yırtıkları *o* mu açmıştı?

Eğer o yaptıysa... *bu* ne anlama geliyordu?

"Eleanor canavarların hüküm sürdüğü yeni bir zaman çizelgesi yaratmak istiyor," dedi Nick. "Bunu nasıl yapacak?"

Joan, Nick'in kahraman olarak yaptığı her şeyi silerek zaman çizelgesinde nispeten küçük bir değişiklik yapmıştı. Ama zaman çizelgesindeki o yırtıktan gördükleri dünya çok farklı bir Londra'ydı. Yönetim değişmiş, insanlar korkutularak sindirilmişti, mimari bile tuhaf görünüyordu. "Bunu nasıl *yapabilir?*" Kral gerçek zaman çizelgesini sildiğinde yenisini nasıl yapmıştı? Bu sırrı hiçbir zaman çözememişlerdi.

Jamie bir elini yumuşacık siyah saçlarının arasında gezdirdi. Sonra başını eğdi. "Beni takip edin."

Onları binanın batıya bakan kapısına götürdü. Kanal saman, yapraklar ve odun parçalarıyla doluydu, su o kadar durgundu ki üzerindeki çalı çırpı neredeyse hareket etmiyordu.

Jamie onları kapının hemen ilerisindeki bir platforma götürdü. Joan'ın tahminine göre Hathaway teknelerinin yanaşabilmesi için tasarlanmıştı. Altı kişi için yeterince büyüktü, bir de suyu ilgiyle koklayan Frankie vardı.

Aaron kanalın karşı tarafına bakarak, "Bu çok iğrenç," dedi. Diğer tarafta asfalt bir yol ve onun ötesinde de ahşap çitleri devrilmiş, yıkıldı yıkılacak köhne evler vardı. Tom ve Jamie'ye, "Neden kenar mahallelerde yaşıyorsunuz ki?" diye sordu.

"Kendi bölgelerimizde de evlerimiz var," dedi Tom yumuşak bir sesle. "Sadece burayı seviyoruz."

"Aman Tanrım," dedi Aaron. Elleri ceplerindeydi, sanki çıplak teninin buradaki havaya maruz kalmasını hiç istemiyor gibiydi.

"Sakın atlayayım *deme*," diye uyardı Ruth.

Aaron dehşetle bulanık suya baktı. "Neden atlayayım ki?"

"Kaçmak için. Ailene geri dönmek ve hepimizi ihbar etmek için."

Aaron dehşet dolu bakışlarını Ruth'a çevirdi. "Her ne kadar seninle aynı havayı solumak istemesem de hepatit kapma riskini göze alamayacağım, canım."

Joan huzursuzlandı. Diğerleri Aaron'ın daha sonra gitmesine izin verecek miydi, yoksa kaçmasına yardım etmesi mi gerekecekti? Yanındaki Nick ağırlığını diğer ayağına verdi. Bakışları kanalın diğer tarafındaydı ama Joan etrafını dinlediğini anlayabiliyordu. Birden aklına Nick'in gitmeden önce ona haber bile vermeyebileceği geldi. Muhtemelen zamanı gelince öylece çekip gidecekti.

Nick sanki onun düşüncelerini duymuş gibi kara gözlerini ona çevirdi. Joan bir an için yüzünü kavrayan ellerini hissetti, yumuşak dudaklarının onunkilere değişini... Göğsü öyle sızlıyordu ki nefes alamıyordu.

Aaron ve Ruth hâlâ tartışıyorlardı. "Fikrimi değiştirdim!" dedi Aaron. "Kanala atlamayı seninle aynı havayı solumaya tercih ederim!"

"Sadece..." Joan elini kaldırdı. Şu anda tartışmalarına dayanamıyordu. "Kesin. Lütfen kesin."

Aaron'ın, sesinde bir gariplik algılamış gibi ona döndüğünü gördü. Aralarındaki gerginliği sezmiş olacak ki dikkati Joan'dan Nick'e kaydı. Başka hiç kimse durumu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Joan derin bir nefes aldı. Durgun kanalın kokusu burnuna doldu ama hava zihnini berraklaştıracak kadar serindi. Jamie'nin onları bu yüzden, onlara düşünecek alan yaratmak için buraya getirmiş olabileceğini düşündü.

Yine de küçük platform onları birbirlerine daha da yakınlaştırmıştı. Joan neredeyse bir yandan Nick'e, diğer yandan Aaron'a dokunuyordu. Bir an için gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı.

"Eleanor zaman çizelgesini nasıl *değiştirebilir?*" diye tekrar sordu. "Gördüğümüz o dünyayı nasıl yarattı?"

"Zaman çizelgesini nasıl değiştirilebileceğine dair pek çok teori var," dedi Tom. Onaylarcasına Joan'a baktı. Bunu Nick'i eski hâline çevirerek yapmıştı.

"Gördüğümüz zaman çizelgesini oluşturmak için Eleanor'un önemli bir şeyi değiştirmesi gerekir," dedi Jamie. "Önemli bir tarihsel olay diye tahmin yürütebilirim."

"Hangi olay?" dedi Ruth.

Jamie ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Eleanor'un istediği boyutta zaman çizelgesini değiştirmek için..." Başını iki yana salladı.

"Böyle bir şeyi sadece Kral yapabildi."

"Kral bunu nasıl yaptı?" diye sordu Joan. Gerçek zaman çizelgesini nasıl silmişti? "*O* hangi önemli şeyi değiştirdi?" Düşünürken dudağını ısırdı. Eleanor'un bir heykelini görmüşlerdi. *Semper Regina.* Daima Kraliçe. Yani en azından Eleanor'un nihai hedefi hakkında bir şeyler biliyorlardı.

Aaron ağırlığını diğer ayağına verince Joan'ın yanına kaydı. "Konuyu tamamen yanlış ele alıyoruz," dedi aniden. Joan şaşkınlıkla ona baktı. Bir lord gibi görünüyordu, elleri hâlâ ceplerindeydi. Joan bir an için çok önemli bir şeyin farkına vardı. Eleanor hakkında, kendisi hakkında. Eleanor'un Nick'i neden bir avcıya dönüştürdüğü hakkında. Neden, *Senin için her şey Nick'le ilgili, değil mi?* demişti? *Ve o sarışın çocukla.*

Aaron, "Zaman çizelgesi değişime izin vermiyor," dedi ve o anda Joan'ın zihninde belirmekte olan şey patlamış bir balon gibi söndü, ulaşmaya çalışsa da olmadı. "Bunların hiçbiri mümkün olmamalı."

O neydi? Joan neredeyse neyi çözüyordu? Birden yok olunca zihninin ona oyun oynayıp oynamadığını merak etti. En son ne zaman uyumuştu? Bir an için gözlerini kapadı ve aniden üzerine yorgunluk çöktüğünü hissetti. Dün gece birkaç saat

baygın kaldığını tahmin ediyordu ama kendini pek de dinlenmiş hissetmiyordu. Kendini gözlerini açmaya zorladı.

"Zaman çizelgesi buna izin vermiyor da ne demek?" dedi Nick. Yavaşça Joan'a dönüp, "Bana dünyada bir güç olduğunu söylemiştin, olayların değişmesini engelleyen bir güç..." dedi.

Bu konuşmayı Bedford'dan gelirken trende yapmışlardı. O zamanlar Joan ona daha fazla güveniyordu. "Zaman çizelgesi bizi geri itiyor," dedi.

Aaron, Nick'e, "Zaman çizelgesi değişimden nefret eder," diye açıkladı. Biraz da hoşnutsuzlukla eğilip ayağının altından bir taş aldı ve kanala fırlattı. Taşın değdiği yerlerde su dalgalandı. "Zamanda yolculuk yaptığımızda nehre atılan taşlar gibi oluruz. Gittiğimiz her yerde şu dalgacıklar gibi etkiler yaratırız."

"Benzetmeyi anladım," dedi Nick yumuşak bir sesle.

"İzlemeye devam et," dedi Aaron.

Taş gözden kaybolana kadar dalgalanmalar devam etti.

"Zaman çizelgesi her zaman önceki hâline geri döner," dedi Aaron. "Yarattığımız değişiklikleri kusursuz hâle getiriyor."

"Bu doğanın kanunu," diye onayladı Ruth.

Joan neredeyse durgunlaşan suya baktı ve içini bir ürperti kapladı. Nick'i eski hâline geri döndürdüğünde hiçbir güç onu durduramamıştı. Bir taş atmıştı ve dalgalar hiç durmadan, doğal olmayan bir hareketle dalgalanmaya devam etmişti.

Peki doğanın kendisine meydan okuduğunuzda ne oluyordu?

Joan dünyadaki delikleri, kenarları yırtık kefenler gibi paçavraya dönmüş, içi karanlık o boşlukları bir kez daha hatırladı. Zaman çizelgesinin parçaları tam da gücünü kullandığı yerlerde yok olmuştu. Bu gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Sen hiç doğmamalıydın, demişti Edmund ona bir keresinde, solgun gözleri buz gibi bakıyordu. *İğrençsin.*

Bir sesle yerinden sıçradı. Nehrin diğer tarafında, saman yüklü tahta bir el arabasını iten kasketli bir adam vardı. Joan'ın grubunu görünce dönüp bir kere daha baktı, tuhaf bir ekip

gibi görünüyor olmalıydılar: iki Çinli, iki kız, bir dev, küçük bir bulldog.

Joan bir anda eteği yarı transparan maskeli balo elbisesinin farkına vardı. Çıplak kolundaki altın aslan dövmesi hâlâ görünüyordu. "İçeri girelim mi?" diye mırıldandı diğerlerine. "Döneme uygun kıyafetler alalım?" Ruth'un üzerinde de hâlâ bir tulum vardı.

Jamie umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sokağa çıkmadığımız sürece insanlar kendi işlerine bakacaklardır."

Tom tırnak işareti yaparak, "Limehouse bu dönemin 'şer yuvasıdır,'" diye açıkladı. "Ama en güzel yanı Londra'nın lüks semtleri kadar gergin olmaması."

Aaron istemsizce kaşlarını çattı, Tom Londra'nın *lüks semtlerini* aşağılamıştı.

Joan o anda ensesinde bir karıncalanma hissetti. Bakışlarını kaldırdı ve Nick'in diğer herkes gibi nehrin karşısındaki adama bakmadığını fark etti. Joan'a bakıyordu. İfadesinde aklındaki soruların yanı sıra tehlikeli bir şey vardı. *Zaman çizelgesini değiştirmek mümkün değilse, o zaman bunu nasıl yaptın? Beni nasıl öldürdün?* diye düşünüyor olmalıydı.

Bilmiyorum, demek istedi Joan. Kendi gücü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. *Ne olduğunu bile bilmiyorsun,* demişti Edmund. *Hepiniz öğrenemeden ölüyorsunuz.* Joan bu kez ürpertisini bastıramadı.

"Bak..." Jamie bir elini yüzünde gezdirdi. "Zaman çizelgesinin direnişi bir yana... elimizde yeterli bilgi yok. Tek bildiğimiz Eleanor'un zaman çizelgesinde önemli bir şeyi değiştirmeye çalışacağı. Dediğim gibi, bu büyük olasılıkla önemli bir tarihi olay olacak. Onu bulacak ve durduracaksak eğer bundan daha fazlasını öğrenmemiz lazım."

Nick kıpırdandı. Gözleri şimdi Aaron'ın taşı attığı kanaldaydı. "Bir olay mı?" dedi, o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Joan neredeyse onu duyamayacaktı.

"Ne?" dedi Ruth.

Nick hâlâ kanala bakıyordu. "Jamie, Eleanor'un tarihî bir olayı hedeflediğini düşünüyor. Ama ya hedefi başka bir şeyse? Ya bir kişiyi değiştirmeye çalışacaksa?"

"Bir kişi mi?" Ruth'un kafası karışmış gibiydi. "Bir kişiyi değiştirmek zaman çizelgesini nasıl değiştirebilir ki?"

Nick Joan'a bakmadı ama Joan birden kalbi göğsünde küt küt atmaya başladığını hissetti. Kütüphanedeki sahneyi tekrar hatırladı. *Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum,* demişti ona. Onu öpmüş, sonra da durması için yalvarırken gücünü onun üzerinde kullanmıştı. Joan onu eski hâline çevirmişti.

Kahramanı çalıp yerine sıradan bir çocuk koydu, demişti Eleanor, Nick'e.

Belki Nick de o ânı hatırlıyordu çünkü yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Sonra çevresine ördüğü duvarlar tekrar yükseldi ve yüz ifadesi bomboş bir hâl aldı.

"Bir kişiyi nasıl değiştirirsin ki?" diye sordu Ruth.

Joan, Nick'in Ruth'a olanları anlatacağını düşünüp gerildi. Kalbi ağzındaydı. Joan'ın Nick'in neden hâlâ sessiz olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Ona teknede yasak gücünü anlattığında Nick bir söz vermişti. *Kimseye söylemeyeceğim,* demişti. *Kimse bunu benden öğrenmeyecek.* Şimdi bile –ona ihanet ettiğini bile bile– söylemeyecekti. Nick'in doğası öyleydi.

Joan yutkundu. Ruth Joan'ın gücünü bilmiyordu. Aaron ise sadece yasak olduğunu biliyordu. Eleanor'un Holland Köşkü'ndeki gösterisinden bir şeyler görmüştü ama ne kadarını anlamıştı?

Büyükannesi bir keresinde Joan'a, *Kimseye söyleyemezsin, kimseye güvenemezsin,* demişti.

Gerçi büyükannesi bir konuda yanılmıştı. Bazen başkalarına güvenmek gerekiyordu ve Joan, Ruth'a güvenebilirdi. Aaron'a da güvenebilirdi.

Derin bir nefes aldı. "Covent Garden'da," dedi Ruth'a, "bana zaman çizelgesinin nasıl değiştiğini sormuştun..."

Tom uyarırcasına, "Joan," dedi. Nick'e manidar bir bakış attı.

Joan aslında Nick'in bu olaydaki rolü hakkında konuşmak niyetinde değildi. Nick'in canavarların insanları avladığını öğrenmemesi gerekiyordu. Bir zamanlar canavarları öldürdüğünü de öğrenmemesi gerekiyordu. "Ben..." diye başladı Joan.

Ama Tom birden onun ve Nick'in yüzündeki ifadeyi fark etti. Gözleri büyüdü. Nick'in suratından yansıyan gerçeği anlamıştı. "Ona söyledin mi?" diye sordu Joan'a. Bu bir soru değildi. Sesinde tehlikeli bir tını vardı. Joan'ın kalbi gerçekten yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Nick ağırlığını Joan'a doğru kaydırdı. Omuzları gerildi.

"Söyledin. Ona söyledin," dedi Tom. Bu kez tonu çok net, tehdit apaçık ortadaydı.

Tom'un duruşu, ellerini sert yumruklar hâline getirmesi Joan'ın midesini altüst etti. Nick'in her şeyi öğrendiğini bu şekilde anlamasını beklememişti. Sadece yüz ifadesine bakarak. Yine de beklemeliydi. Tom *zekiydi.*

Kimin tarafındasın? Tom bu soruyu sormadı ama sormuş kadar olmuştu, hem de Liam Liu'nun söylediği kadar açık.

Bu geçici ittifak daha başlamadan bitiyor muydu yoksa? Joan diğerleriyle arasına çoktan bir uçurum mu koymuştu? "Tom..."

Ama önce Nick konuştu. "Joan bana zaman çizelgesinin nasıl değiştirildiğini anlatmadı," dedi Tom'a. "*Eleanor* söyledi."

Joan tereddüt etti. Teknik olarak aslında bu doğruydu. Joan Nick'e çoğunu anlatmıştı ama son kısmı anlatan Eleanor olmuştu.

"Eleanor bana eskiden bir canavar avcısı olduğumu söyledi," diye ekledi Nick.

Aaron keskin bir nefes aldı. Joan bu bilginin onun için tamamen yeni olmadığı izlenimine kapılmıştı. Muhafız köşkünde bu konuda bir şeyler duymuş olmalıydı. Ya da belki Eleanor'un gösterisi sırasında gördüklerinden bir şeyler çıkarmıştı. Yine de bildikleri doğrulanmıştı ve şimdi Nick'e korku ve hayranlıkla bakıyordu.

"Canavarlardan haberdar olmamdaki sorun ne?" diye ekledi Nick, bunu Tom'a soruyordu. Kahverengi gözleri kurnazca bakıyordu. "Beni etki altına aldınız, unuttun mu? Argent gücünü üzerimde kullanmak istedin." Bu da tam olarak yalan sayılmazdı. Ama başka bir yanlış yönlendirmeydi. Nick artık o gücün etkisinde değildi.

Tom'un gözleri, Nick'in tavırlarında bir yanlışlık sezmiş ama tam olarak ne olduğunu anlayamamış gibi kısıldı. "Belki de emin olmak için o gücü yeniden etkinleştirmeliyiz."

Nick, "Nasıl istersen," dediğinde Tom gevşedi.

Joan nefesini düzene sokmaya çalıştı. Şimdi *herkes* Nick'i dikkatle izliyordu. Ama o sözlerini dikkatle seçmişti. Belki de kırılgan ittifaklarını şimdilik korumaları Joan için olduğu kadar onun için de önemliydi.

Nick Joan'a bakmadı ama Joan kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu, peki *o* şimdi diğerlerine Nick'in gücün etkisinde olmadığını söyleyecek miydi?

Joan'ın midesi hâlâ çalkalanıyordu. O da bu ateşkesi bozmak istemiyordu. Eleanor'u durdurmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı.

"*Biri* ne olduğunu anlatsa mı artık?" dedi Ruth.

Nick duvara yaslandı. Joan onun ilk kez yüksek yakalı bir gömlek seçtiğini fark ediyordu. Boynunu koruyan bir gömlek. Bunu başka kimse fark etmiş miydi?

Joan kuru dudaklarını ıslattı. Tom'un tepkisi, Nick'e işin aslını söylemenin ne kadar riskli olduğu gerçeğini ortaya koymuştu. *Eleanor söyledi,* demişti Tom'a. Ama gerçek şuydu ki, ona canavarların gerçekte ne olduğunu anlatan Joan'dı. Ona bir zamanlar bir efsane, bir kahraman olduğunu söylemişti.

O zamanlar yapılacak en doğru şey bu gibi gelmişti. Canavarların Nick'e yaşattığı acıyı düşünüyordu. Onu eski hâline dönüştürmesinin sonuçlarını, verdiği karar yüzünden yok olan herkesi.

Ve Astrid'in söylediklerini... *O bunu durdurabilirdi.*

Ama şimdi –burada onu koruyan, onun için hayatlarını riske atan, onu önemseyen ve onun da önemsediği kişilerin arasındayken– her şey çok daha karmaşık görünüyordu. *Sadakat nerede yatıyordu?*

"Joan?" dedi Ruth onu düşüncelerinden kurtararak.

Joan derin bir nefes daha aldı. "Zaman çizelgesini *ben* değiştirdim," dedi Ruth'a.

Ruth boş boş baktı. "Sen mi değiştirdin?" diye sordu.

Joan Tom'a baktı. Tom gevşemişti. Nick hâlâ tetikteydi.

"Gücümü kullandım," dedi Joan. Ruth'un alnı kırıştı. Joan onun şaşkınlığını anlamıştı, Ruth, çocukluğundan beri Joan'ın zamanda yolculuk bile yapamadığını düşünüyordu.

"*Ne gücü?*" dedi Ruth.

Şu anda bile tüm içgüdüleri Joan'a bu konuda konuşmaması için haykırıyordu. *Kimseye güvenemezsin,* demişti büyükannesi. *Başın büyük tehlikede, tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir tehlike bu.* "Galiba her şeyi eski hâline geri döndürebiliyorum. Onları yeniden yaratabiliyorum."

"Ama... Anlamıyorum," dedi Ruth. "Zaman çizelgesini nasıl değiştirdin?"

Joan bunu söylemek için kendini zorladı. Yaptığı en kötü şeydi bu. "Bu gücü Nick'in üzerinde kullandım." Nick'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama bakışlarına karşılık vermeye yeltenmedi.

Ruth bunu sindirirken yumuşak bir inilti çıkardı.

"*Benim* anlamadığım bir şey var," dedi Nick. Sanki başka kimsenin tepkisini fark etmemiş gibi, Joan'ın sözleri ona hiçbir şey hissettirmemiş gibi rahattı. "Zaman çizelgesi seni neden durdurmadı? Mantıken buna izin vermemeliydi, değil mi?"

Herkes onun söylediklerini düşünürken suspus oldu. Duraklama sırasında kanal yumuşak şırıltılarla platforma vuruyordu.

Binanın içinde Liular ve Hathawaylerden konuşma ve kahkaha sesleri geliyordu.

Önce Aaron cevap verdi, sesi kararsızdı. "Zaman çizelgesi seni durdurmalıydı, Joan," diye onayladı. "Sana direnmeye çalışmadı mı?"

Joan hâlâ kâbuslar görüyordu. Şimdi bile isteye o anları hatırlamaya çalışmak canını yakıyordu.

Nick'i nasıl eski hâline *döndürmüştü?* Onu öpmüş, sonra da gücünü onun içine akıtmıştı. Nick durması için ona yalvarmıştı. Ve sonra... Ve sonra, bu yeni zaman çizelgesinde, büyükannesinin evindeki yatak odasında hasta ve bitkin bir hâlde uyanmıştı.

İşte böyle olmuştu. Tek hatırladığı buydu. "Zaman çizelgesi bunu yapmama izin vermiş gibiydi," dedi Aaron'a. "Nasılını açıklayamam." Söylerken bile içinde bir huzursuzluk hissetti. Sahiden, zaman çizelgesi neden onu *durdurmamıştı?*

"Sence Eleanor da zaman çizelgesini bu şekilde değiştirebilir mi?" diye sordu Ruth.

Joan yine o tedirginliği hissederek, "Bilmiyorum," dedi.

"Şey..." Aaron sıkıntılı görünüyordu. "Eleanor bir Nightingale. Planı buysa, bunu gerçekleştirmesi için başka birine ihtiyacı olacak."

"Joan'la aynı gücü taşıyan bir müttefik mi?" dedi Ruth.

"Daha çok bir tutsak." Aaron dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu gücü olan birkaç kişinin idamı Saray tarafından onaylandı. Ama... Eleanor'un onlardan birini kendisi için saklayarak ölümünü engellemesi de mümkün."

Aaron'ın kafesteki adamla ilgili anlattıklarını hatırlayan Joan ürperdi. Eleanor, Joan gibi birini tutsak mı *etmişti?* Aaron'ın ona döndüğünü hissetti, titremesini fark etmişti. İfadesi hâlâ gergindi ama göz göze geldiklerinde yüzünde daha güven verici bir ifadenin belirmesi Joan'ı şaşırttı.

"İdamı mı onaylandı?" diye kükredi Ruth. Endişeyle büzüşen yüzünün rengi atmıştı. Joan onunla bütün bunların ne

kadar korkutucu olduğuyla ilgili konuşmak istiyordu ama şimdi zamanı değildi.

"Şey... Eleanor bunu yapacaksa eğer şöyle bir şey var ki," dedi Tom, "benim gördüğüm kadarıyla çözmesi gereken iki sorun var. *Neyi* değiştireceğini bulması gerekiyor. Bir de zaman çizelgesinin direncini nasıl aşacağını."

"Eleanor sanki planları çoktan başlamış gibi konuşuyordu," dedi Joan. *Dünyayı olması gerektiği gibi gördün. Ben onu yeniden yarattığımda olacağı gibi. Curia Monstrorum*'un bir üyesi olarak Eleanor'un gücü ve yetkisi neredeyse sınırsızdı. Saray Muhafızları'nı kontrol ediyordu, arzu ettiği kişileri istediği zaman idam ettirebiliyordu. Joan kusacak gibi oldu. "Onu nasıl durduracağız? Nerede olduğunu bilmiyoruz. Neyi değiştireceğini, hangi olayı ya da kişiyi değiştireceğini bilmiyoruz." Nick'e bakmaktan kaçındı. "*Acaba*," dedi, konuşurken sözlerini sindirerek, "sadece Saray'a mı gitsek?"

Bunu söyledikten sonra bir sessizlik oldu.

İlk konuşan Aaron oldu. "Ne amaçla?"

"Eleanor'u ihbar etmek için." Birdenbire o kadar bariz bir seçenek gibi görünmüştü ki Joan bunu neden daha önce düşünmediğini sorguladı. Ama diğerleri öyle düşünmüyor gibiydi. Aaron ve Ruth ilk kez aynı fikirdeydi, ikisi de kaşlarını çatmıştı. Jamie ve Tom tedirginlikle bakıyorlardı.

"Kime söyleyeceğiz?" diye sordu Jamie.

"Saray'ın diğer üyelerine," dedi Joan. Bu o kadar kötü bir fikir miydi? Ona mantıklı gelmişti. Saray güç sahibi onlarca kişiyle doluydu, Kral'ın altında canavar dünyasını yönetiyorlardı. Eleanor sadece bir üyeydi. "Kral'a karşı hareket ediyor, değil mi? Zaman çizelgesini değiştirmeye çalışıyor... Bu kutsallığa saygısızlık değil mi? İhanet değil mi?"

"Joan." Ruth belli ki mantıklı olmaya çalışıyordu ama dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Saray engereklerle dolu."

"Saray'ın geri kalanını bu işe karıştırmak çok büyük bir risk," diye onayladı Tom. "Eleanor'un etkisinin ne kadar ileri gittiğini bilmiyoruz. Ya bu bir darbeyse? Ya Saray'ın diğer üyelerini Kral'a karşı kışkırttıysa? Kime güveneceğimizi bilemeyiz."

Joan durgun kanala baktı. Astrid'in değerli ve geçici diye adlandırdığı manzaraya. "Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi. "Onun bu dünyayı yaratmasına izin veremeyiz."

"Haklısın. İzin veremeyiz." Bunu söyleyen Nick'ti, sesi kararlıydı. Joan derin bir nefes aldı. Diğer Nick bunu durdurabilirdi ama şu an burada *yeni* Nick vardı. Bir de Joan. Jamie, Tom, Aaron ve Ruth da buradaydı. "Eleanor'un kimi ya da neyi hedeflediğini bulmamız gerekiyor," dedi Nick. "Kimi ya da neyi değiştirmek istiyor. Bunu öğrendiğimizde, onu nerede bulacağımızı da öğrenmiş olacağız."

"Bunu nasıl öğreneceğiz?" dedi Joan merakla.

"Liularla konuşmalıyız," dedi Tom. Sesi hâlâ gergindi. "Onlar zaman çizelgesinin âlimidirler."

Jamie düşünceli bir ifadeyle, "Âlimlerden çoğu resmî kayıtlar almıyor," dedi. "Biriyle doğrudan konuşmamız gerekecek."

"Bizimle konuşmak isteyen biri var mı?" diye sordu Joan. Aynı anda, *Astrid* diye düşündü: Astrid'le tekrar konuşabilmeyi diledi, o bunun olacağını biliyordu. Ama çok açık konuşmuştu: *Başladığında, gelip beni bulma. Ben zaten bu savaşı verdim.*

Jamie onu şaşırtarak, "Babam yapar," dedi. "Şu anda burada kalıyor."

"Ying mi?" Ying'le geçen sefer tanışmıştı. Ona yardım etmişti ama karşılığını da istemişti. Bu yüzden Liulara hâlâ bir iyilik borcu vardı.

"Babamı tanıyor musun?" Jamie, şaşırmış gibiydi.

Joan, "Bir keresinde bana yardım etmişti," dediğinde Jamie merakla başını yana eğdi. Joan, *Ying'in Saray'a mesaj iletmek için bir yöntemi var mıydı acaba,* diye düşündü. Sonuçta o bir aile

reisiydi. Resmî makamlara erişimi olabilirdi. Belki de Saray'da Eleanor'a karşı kime güvenilebileceğini biliyordu.

"Ana Liu evi Narrow Sokağı'nda," dedi Jamie. "Çin Mahallesi'nin kalbinde."

Kanalın üzerinden gelen bir esinti Joan'ın eteğinin ince kumaşından içeri sızdı. Joan giydiği şeye baktı. "On dokuzuncu yüzyıldan kıyafetler bulsam iyi olacak," dedi.

OTUZ BİR

Joan soluk mavi bir etek ve Frankie'yi bile içine alabilecek kadar kabarık kolları olan beyaz bir gömlekle 1891'e uygun bir kıyafet giymişti. Ruth isteksizce tulumundan kurtulmuş, özel dikim bir elbiseyle tüvit ceket geçirmişti. Aaron bej rengi bir takım elbise giyerek belini sıkıca saran yeleğiyle zayıf vücudunu ortaya çıkarmıştı.

Jamie, Joan'ın o sabah gördüğü Çinli denizcilere benzeyen örgülü bir peruk ve siyah bir şapka takmıştı. Şapkasının altından kafasını kaşıdı. "Peruk kaşındırıyor," diye itiraf etti Joan'a.

Artık güneş doğduğu için Joan etraflarını daha iyi seçebiliyordu. Kayıkhane, iki tarafı binalarla çevrili çamurlu bir cadde üzerindeydi. Yolun sonu bir dönemeçle kayboluyordu ama bu kısımda Çin tıbbı üzerine bir eczane, üzerinde *kahvehane* yazan ama tuhaf bir şekilde biftek kapamayla koyun pirzolası satan bir dükkân ve isten kararmış vitrininde ikinci el gömlek ve paltoların sergilendiği pis bir emanetçi vardı. Sokak sabahın erken saatlerinde olduğundan daha hoyrat görünüyordu. İki adam emanetçinin önünde itişip kakışırken denizciler ve liman işçileri bu olayı aldırmadan yanlarından geçip gidiyordu.

Ruth'un gözleri herkese şüpheyle bakıyordu. Ayrılmadan önce, tüm deneyimli zaman yolcuları yüzüklerini, saatlerini ve canavar imzalarını otomatik olarak çıkarmış, bunları giysilerinin içindeki gizli ceplere saklamışlardı. Joan ve Nick de aynısını yapmıştı.

"Bu çağda yankesiciler her yerde," diye açıklamıştı Ruth Joan'a. "Onların parmakları benimkilerden çok daha hızlı."

Joan da Ruth gibi hırsızlara karşı tetikte olması gerektiğini biliyordu ama etrafındaki her şey onu büyülüyordu. Nick de gardını indirmiş, hayranlıkla etraflarına bakıyordu.

Daha önceki balık satıcılarının yerini, şafak öncesi kalabalığından daha gürültülü, devekuşu tüylü şapkalar ve parlak şallar giymiş kadınlar, boyunlarına ipek fularlar bağlamış erkeklerden oluşan daha gösterişli seyyar satıcılar almıştı. Yolun karşı tarafından gelen sesleri birbirleriyle ve buharlı trenlerin uzaktan gelen kükremeleriyle yarışıyordu.

"Sıcak sıcak bezelye püresi! Sıcak sıcak!" diye bağırdı bir adam. Denizcilerden oluşan kısa bir kuyruk sabırla adamın tencereden lahana yaprağının içine sarı bezelyeden yapılan püreden doldurmasını bekliyordu.

"Tatlı istiridyeler!" diye bağırdı bir kadın aynı anda. "Taptatlı istiridye!"

Cadde boyunca, müşterilerin attıkları lahana ve kabuklardan yollar oluşmuştu. Frankie mutluluk içindeydi. Çamuru, kokuşmuş bir istiridyeyi, bir yılan balığı kuyruğunu ilgiyle kokladı.

İlerideki yoğun hareketlilik Joan'ın ilgisini çekti. Küçük bir kız emanetçinin önünde itişip kakışan adamlardan özenle kaçınarak cadde boyunca koşturdu. Oluktan bir şey almak için eğildi ve lekeli önlüğünün içine sokup koşmaya devam etti.

"Ne yapıyor bu kız?" Joan merakla kızın tekrar bir şey almak için eğilmesini izledi.

"*Gerçekten* bilmek istemezsin," dedi Aaron. Elleri ceplerindeydi ve ağzı tiksintiyle buruşmuştu. "Savoy'da bir çay içmek için neler vermezdim," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Burası Aaron'ın seveceği türden bir yer değildi, her yerde çöp yığınları vardı. Balık artıkları oluklarda çürüyordu, at gübresi sinekleri topluyordu. Joan yerdeki pislik bulaşmasın diye eteğinin uçlarını kaldırdı. Hava leş gibi kokuyordu ama buna

aldırmadı. El arabalarındaki bütün yiyecekleri tatmak, rıhtıma kadar yürümek istiyordu.

Nick, Joan'ın bakışlarını yakaladığında yüzündeki şaşkınlık yerini yine temkinli bir ifadeye bıraktı. Joan'ın kalbi aniden kurşun gibi ağırlaştı. Son birkaç aydır, onu uzaktan görmenin, onu kaybettiğini bilmenin can yakan özlemine alışmıştı. Ama bu yeni ayrılık çok daha kötüydü.

"İnsanlar bakıyor," diye mırıldandı Ruth.

Joan etrafına bakındı. Ruth haklıydı. Tüccarlardan denizcilere ve çocuklara kadar herkes onları izliyordu.

"Uyumlu giyinmeliydik," diye söylendi Aaron.

"Uyumlu giyinmeyen *sensin!* Limehouse'daki bir lord gibi giyinmişsin," diye mırıldandı Ruth.

"*Ben* gayet iyi görünüyorum!" diye tersledi Aaron. "Hepinizin benimle uyumlu giyinmesi gerekirdi!"

"Hadi," dedi Jamie. "Yürümeye devam."

Joan kayıkhanenin etrafındaki binaların bakımsız olduğunu düşünmüştü ama ilerledikçe sokaklar daha sıkışık ve karanlık bir hâl alıyordu. Pencerelerin çoğu kırıktı. Bacalardan koyu dumanlar yükseliyor ve havada kara bir sis gibi asılı kalıyordu. Joan, Eleanor'un yaratmayı hayal ettiği dünyada gördüğü harap binaların rahatsız ediciliğini hatırladı.

Bir grup gri giysili işçi dışarı çıkıp arka sokaktaki bir *pub*a geçtiler. Joan onların yanından geçerken yakıcı bakışlarını ensesinde hissetti.

Aaron ona yetişti. Yollarına bir sıçan çıkınca yüzünü buruşturdu. Liu soyunma odalarında silindir şapkalar vardı ama Aaron gri keçe ve ipekten bir şapka seçmişti. Şapkayı taktığında Joan, *Bir gangster filminden fırlamışsın gibi görünüyor,* demişti. Aaron eğlenerek bir kaşını kaldırmıştı. *Bu bir Homburg,* demişti. *Bu dönemde icat edildi. 1970'lerde Rönesans devrini yaşadı.*

Aaron'ın altın rengi saçları şimdi şapkanın altında parlıyordu. Gülünç derecede yersiz görünüyordu ama bu sadece güzel kıya-

fetlerinden kaynaklanan bir şey değildi. Bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen güzelliği, etraflarındaki çalışan insanların yorgun ve asık suratlarıyla tezat oluşturuyordu.

Joan ağzını açtı ama sonra artık onunla nasıl konuşacağını bilmediğini fark etti. Eski Aaron olsa ona her şeyi söyleyebilirdi ama şimdikiyle daha yeni tanışmıştı.

"Zaman yolculuğunda yenisin," dedi usulca ve Joan konuşmayı onun başlatmasına şaşırdı. Genelde kendini tutup beklerdi.

İşte o anda garip bir nostalji hissetti. Bu onların ilk konuşmalarından biriydi. *Bu şeyde yenisin*, demişti geçen sefer. *Daha doğru düzgün yolculuk yapmamışsın bile.*

"Sadece bana bakarak bile anlayabiliyor musun?" diye sordu Joan. "Bu Oliver gücünün bir parçası mı?"

"Öyle değil," dedi. "Ya da *sadece* o değil. Buradaki her şeye yeniymiş gibi bakıyorsun. Sanki henüz hiçbir şeyden bıkmamışsın gibi."

Joan zaman yolculuğundan bıkmış olmayı hayal bile edemiyordu. "Hep *senin* ne kadar," dedi çekingen bir tavırla, "yolculuk yaptığını merak etmişimdir." Aaron bazen başka bir çağda yaşıyormuş gibi davranırdı.

Joan'ın sorusuna şaşırdı. Joan yine buruk hissetti, bu sefer daha da üzgündü. *Hep* derken hatırladığından daha uzun bir geçmişleri varmış gibi konuşmuştu. Aaron, "Çocukken çok zaman yolculuğu yaptım. On dokuzuncu yüzyılda birkaç yıl geçirdik. On sekizinci yüzyılda bir yıl, on yedinci yüzyılda bir yıl..." diyerek sorusunu cevapladı. Hatta bir sonraki sorusunu da tahmin ederek, "Sanırım yirmi birinci yüzyılı evim olarak görüyorum. En çok zamanı orada geçirdim. Ben..." diye devam etti. Sonra tereddütte kalarak cümlesini yarıda kesti.

"Ne oldu?" diye sordu Joan, duraklamanın uzadığını fark edince.

"Sadece..." Ona Oliverların gerçek gücünün ne olduğunu söylediğinde attığı delici bakışın aynısı vardı yüzünde. "Kendim hakkında konuşmayı pek sevmem."

Geçen sefer de böyleydi. Bu yönden kahraman Nick'e benziyordu. Joan, işkence gördüğü ve ailesinin öldürüldüğü kayıtları görene kadar Nick'in neden bu kadar içine kapanık olduğunu anlamamıştı.

Aaron ise... Joan içten içe Aaron'ın suskunluğunun kendini koruma içgüdüsü olduğunu düşünüyordu.

Diğerlerinin biraz gerisinde kalmışlardı. Nick sanki Joan'ın aklından geçenleri sezmiş gibi omzunun üzerinden ona baktı. Aaron başını yana eğdi, Joan'la Nick arasındaki gerilimi fark etmiş gibiydi. İfadesinde Nick'in herkesin korkulu rüyası bir efsane figürü olduğunun farkındalığını belli eden bir şey vardı.

Joan göz ucuyla Nick'in tekrar önüne döndüğünü gördü.

Dudağını ısırarak, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Aaron'a.

Aaron ellerini ceplerine soktu. "Elbette."

"Maskeli baloda baban bana bir şey söyledi."

Aaron birden canlandı, belki de Edmund'ın ona bir bıçak verip Joan'ı oracıkta öldürmesini söylediği ânı hatırlamıştı.

Joan işin bu kısmını düşünmek istemiyordu. Aceleyle, "Bana dedi ki..." dedi Edmund'dan alıntı yaparak, *"Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Hepiniz öğrenemeden ölüyorsunuz.* Sence ne demek istedi?"

Aaron bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Seni korkutmak istedi. Tek derdi buydu."

"Evet ama..." Onu korkutmanın milyonlarca yolu vardı. O kadar kesin kelimeler kullanmıştı ki. *Ne olduğunu bile bilmiyorsun.* Joan tekrar önüne baktı, diğerleri hâlâ duyma mesafesinden uzaktaydı. "Oliver gücün onaylandıktan sonra seni kafesteki o adamı görmeye götürdüler. Sana onun gibi bir güç taşıyan herkesi öldürmeni söylediler. *Benim* gibi olan herkesi."

"Bana nedenini söylemediler," dedi Aaron, aslında sormak istediği soruya cevap vererek. "Ama Saray açıklama yapma zahmetine girmediği türlü türlü şey yapar." Joan'ın yüzünü incelerken ifadesi yumuşadı. "Babamı dinlememelisin. İnsanların hassas noktalarını sezme yeteneği vardır. İnsanları nasıl inciteceğini çok iyi bilir."

Belki de Aaron haklıydı. Belki Edmund hiçbir şey kastetmemişti.

Ama diğerlerinin peşinden bir sonraki sokağa doğru ilerlerken zihninde *neden* sorusu yankılandı. Köşe başında, altında lokanta olan küçük bir apartmana gelmişlerdi. Gri bulutlar ortalığı karartmaya başlamıştı. Joan yine etraftakilerin gözlerini üzerinde hissederek ürperdi. Çevresine bakındı. Lokantanın penceresinden, yukarıdaki pencerelerden insanlar onlara bakıyordu.

Bir kova çamur oluğa sıçrayarak Joan'ın ayaklarının dibindeki kaldırıma ulaştı. Hızla geri çekilen Joan asık suratlı, düşmanca bakan bir kadınla göz göze geldi.

Diğerleri hâlâ biraz ilerideydi. Joan onlara yetişmek için hızlandı, Aaron da öyle. Hızla yürürken kaşlarını çattı. Acaba kadının derdi fazla şık giysiler içindeki Aaron mıydı? Hayır, değildi. Yavaş yavaş farkına varırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bütün gözler *onun* üzerindeydi.

Barda çalışan gri giysili işçilerin bakışlarını hatırladı. Bazıları Jamie'ye bakıyordu ama çoğunluk gözlerini ona dikmişti. Acaba kız olduğu için miydi? Çin'den ilk göç edenlerin çoğunlukla erkek olduğunu biliyordu. Yoksa insanlar onun melez olduğunu anlıyor muydu? Birden ırklar arası evliliğin bu dönemde yasal olup olmadığını merak etti. Bazı ülkelerde bunun yasak olduğuna dair belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu. Ama İngiltere'de öyle bir şey yoktu, değil mi?

Köşeyi döndüler. Mavi denizci üniforması giymiş bir adam yanlarından geçerken Joan'ın anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Aaron bir anda adamın omzunu yakaladı, eli adamın ensesine yaklaşmıştı. Bir santim daha kaydırsa onu öldürebilirdi.

"Aaron?" dedi Joan. Diğerlerine yetişmişlerdi ve şimdi hepsi durmuştu. Joan daha önce Aaron'ın şiddete başvurduğunu hiç görmemişti. Adam hayatının tehlikede olduğunu anlamamıştı. Joan, Nick'e baktı, bir canavarın elini bir insanın ensesine götürmesinin ne anlama geldiğini bildiği için Aaron'a zarar verebileceğinden korkuyordu. Ama yüzünde tehlikeli bir ifadeyle gözlerini denizciye diktiğini görmek Joan'ı şaşırtmıştı.

Aaron adama yumuşak bir sesle, "Bir hanımefendiyle böyle konuşmamalısın," dedi. "Kimseyle böyle konuşmamalısın." Joan şaşkınlıkla bakakaldı. Adamın bir şeyler mırıldandığını duymuştu ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aaron adamı daha sıkı kavradı. Aaron ufak tefek biri olmasına rağmen denizci sanki bir yırtıcının, insanlık dışı bir şeyin elinde olduğunu sezmiş gibi olduğu yerde büzüldü. "Ağzından düzgün sözler çıksa iyi olur," dedi Aaron, soğuk ses tonu babasınınkine hiç benzemiyordu. Adam yine bir şeyler mırıldandı. Bir özür olmalıydı çünkü Aaron onu iterek serbest bıraktı ve hızla uzaklaşmasını izledi.

Joan tekrar Aaron'a döndü. Güzel yüzü buz gibiydi. "Ne dedi?"

Aaron'ın çenesi gerildi. "Tekrarlayamam," dedi Jamie ve Tom'a, "Bu korkunç yerde daha ne kadar kalmak zorundayız?" diye sordu.

"Neredeyse vardık," dedi Jamie.

Eklektik binalardan oluşan Narrow Caddesi'ne ulaştıklarında güneş yeniden doğmuştu. Bakımlı kahverengi tuğla terasların hemen yanında cumba balkonları ve soyulmuş boyalarıyla köhne ahşap yapılar yer alıyordu.

"Eh, adının hakkını veriyor," dedi Aaron.

Cadde adına yaraşır şekilde *dardı* ama fazlasıyla kalabalıktı, Güney ve Doğu Asyalılar, siyahlar, beyazlar. Joan bir dakika içinde yarım düzineden fazla dilin konuşulduğunu duydu. Kıyafetler farklı olsaydı, buranın modern Londra olduğunu düşünebilirdi.

"Thames Nehri eskiden daha içerilere doğru akardı," dedi Tom. "Bu cadde bir zamanlar nehri geride tutmak için bir Orta Çağ seti olarak yapılmıştı." Binalar arasındaki boşluğu işaret ettiğinde Joan, Thames Nehri'ni gördü, cadde insanlarla olduğu kadar teknelerle de doluydu. "Bütün bu binaların yüzü nehre bakıyor."

Yürürlerken çekiç ve testere gürültüleri duyuluyordu. Joan kayıkhaneler için halat yapan ve yelkenleri tamir eden atölyeleri hatırladı. Binalar yerleşim için ya da fabrika ve dükkân olarak kullanılıyor gibi görünüyordu. Gemici kurabiyeleri yapan bir fırının, bir marangozun, pencerelerinde ve duvarlarında Çince karakterler olan dükkânların yanından geçtiler; bir bakkal, bir restoran, bir başka Çin tıbbı malzemeleri satan dükkân daha.

Jamie sonunda caddenin ortasında, vitrininde ahşap çay kutuları ve küçük tabaklarda çay yaprakları örnekleri olan bir dükkânının önünde durdu. Tezgâhtaki adam Çinliydi, üç parçalı güzel bir takım elbise giymişti, yeleğine anka kuşu deseni işlenmişti. Jamie kapıyı açınca adam başını kaldırdı.

Jamie ona Mandarince bir şeyler söyledi. Joan *wǒ bàba* kelimesini duyabildi: *babam*.

Adam arka duvardaki, kenarları ahşap panellerle gözlerden gizlenmiş kapıyı işaret etti. Adam işaret etmeseydi Joan kapıyı fark etmezdi bile.

"İçeride," dedi Jamie.

Kapı, Joan'a 1993'te Liu galerisinin arkasındaki meydanı hatırlatan geniş bir avluya açılıyordu. Avlunun kenarlarında üstü kapalı bir yürüme yolu vardı. Sağda ve solda, diğer binalara açılan kapılar bulunuyordu. Joan, sokaktaki diğer dükkânlar-

dan bazılarının Liuların evinin ön cephesi olabileceğini fark etti. Tam karşıda, oymalı ahşap bir çerçevenin içinde Thames Nehri'nin pitoresk bir görüntüsünü sergileniyordu. Avlu saksı bitkileri ve ağaçlarla bahçe gibi düzenlenmişti.

Ying Liu avlunun ortasında, sırtı onlara dönük bir şekilde duruyordu. Tekneler ve sudan oluşan nehir sahnesini düz siyah mürekkeple boyuyordu. Joan bir dejavu hissetti. Diğer zaman çizelgesinde Ying onunla ve Aaron'la yine böyle bir avluda, şövalelerin ve resimlerin arasında konuşmuştu.

Atmosfer o kadar sakindi ki Joan bu huzuru bozmamış olmayı diledi. Onların avluya girdiğini fark eden Ying fırçayı bir bardak suyun içine koyup ellerini bir beze sildi. Döndü, görünüşe bakılırsa onları gördüğüne şaşırmamıştı ama bir an için bakışları Nick'e takıldı.

"Merhaba, baba," dedi Jamie. "Konuşmamız gerek."

Ying, Joan'ın onu son gördüğü zamankinden daha yaşlıydı, o zamanlar kırklı yaşlarındayken şimdi altmışlarında gibi görünüyordu. Yaşlılık saçlarını dağıtmış ve yüzündeki hüzünlü çizgileri derinleştirerek bıçak kesiklerini andıran bir görünüm kazandırmıştı. Bunun dışında hemen hemen aynı görünüyordu, yakışıklı ve ağırbaşlı.

Ying sanki ağır bir yükün altındaymış gibi başını hafifçe eğdi. "Neden burada olduğunu biliyorum," dedi. "Astrid'le konuştun. Gelmekte olan şeyi durdurmak istiyorsun."

OTUZ İKİ

Ying alçak bir masa ve üstü kapalı geçidin altına yığılmış birkaç tahta tabure getirdi. Jamie çayevine geri dönüp üzerinde bronz bir çaydanlık, ayaklı ısıtıcı ve seramik fincanlar olan bir tepsiyle çıkageldi. Demlik büyüleyici bir kuş şeklindeydi, Liuları simgeleyen anka kuşu. Gagasından buhar süzülüyor ve kuyruğu bir kulp oluşturacak şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu.

Jamie demliği küçük ayaklığın üzerine koydu ve çayı sıcak tutmak için bir mum yaktı. Siyah metal ayaklığın çevresine titreşen mumun ışığıyla canlanan kuş desenleri oyulmuştu. Küllerinden doğan anka kuşlarına bir göndermeydi.

Yeterli tabure olmadığı için Joan ve Aaron, Thames Nehri'ne bakan banka oturdular. Aşağıda dik bir eğim vardı. Binanın bu tarafı nehrin içindeydi, ahşap kolonların etrafında kahverengi bulanık su dalgalanıyordu. Joan'ın tahminine göre teknelerin geçişi ve teslimatlar için yan taraftaki balkondan suya bir merdiven uzanıyordu.

Nehir, sandıklar ve varillerle mal taşıyan muşamba kaplı mavnalar, yolcu taşıyan sandallar, paslı kırmızı yelkenli küçük tekneleri ve siyah duman püskürten silindir bacalı buharlı gemilerden oluşan bir ulaşım kanalıydı. Uzakta, iki yana açılmış yelkenleriyle kocaman bir gemi gözden kaybolmaktaydı.

Aaron, Joan'ın bakışlarını takip etti. "Yelkenli Çağı'nın sonuna geldik," diye gözlemledi. "On yıl içinde yelkenli gemiler

giderek azalacak ancak mavnalar biraz daha uzun süre dayanacak." Başıyla kırmızı yelkenli tekneleri işaret etti.

Nehrin diğer tarafında rıhtımlar gemiler, insanlar ve manavlarla doluydu. Yüz elli yıl içinde buraların teraslı binalarla dolacağını düşünmek tuhaftı. Joan boynunu eğerek daha batıyı görmeye çalıştı. Diğerleri sandalyelerini çekip otururken Aaron'a, "Tower Bridge'in bu zamanda daha yeni inşa ediliyor olduğuna inanabiliyor musun?" diye mırıldandı. "Ve Kristal Saray hâlâ ayakta." Orayı hep görmek istemişti.

"Kristal Saray'ın en parlak dönemini görmek istiyorsan," dedi Aaron, "birkaç on yıl geriye gitmelisin."

Joan otomatik olarak dizini kavrayarak eteğinin sert kumaşını hissetti ve duyusal ayrıntılarla âna odaklandı. Aaron ona zihnindeki sisleri nasıl önleyeceğini öğretmişti. Ama artık bunu yapmasına gerek olmadığını hatırladı. Hâlâ dövmenin etkisindeydi.

Frankie ağır bir patırtı ve gümbürtüyle nehir havasını koklamak için bankta onlara katıldı. Joan onun yumuşak başını ve sarkık kulaklarını okşarken aniden bir melankoli dalgasına kapıldı. Belki de kaybolmakta olan bir çağdan kalma o geminin gidişini düşünüyordu. Ya da belki de tüm bunların yakında başka bir zaman çizelgesi tarafından yutulma ihtimalini...

Frankie Joan'ın üzerinden tırmanarak Aaron'a baktı. Aaron ona odaklanırken hafifçe gülümsedi. Sonra sanki kendi sevecen tepkisi onu da şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Garipti... Frankie diğer herkese saldırganca yaklaşmış olsa da Aaron'a karşı herhangi bir tavır sergilememişti. Köpek diğer zaman çizelgesinden bir şeyler hatırlıyor olabilir miydi? Aaron'ı bir arkadaş olarak mı hatırlıyordu?

Karşılarında Ying oturuyordu. Jamie çay koydu ve Ying, içinde mücevher saklanabilecek kadar süslü bir tenekeyi açtı.

"Opera gofretleri," dedi Ruth saygıyla, ince bir gofret alırken.

Ying'in gözleri sanki gülümsüyormuş gibi kırıştı. "Ben de sonraki dönemlerde bunları özlüyorum," dedi. "Lütfen, buyrun," diğerlerine de birer fincan çay ve gofret almalarını işaret etti.

Joan'ın midesi guruldadı. En son ne zaman yemek yemişti? Emin değildi. Bir gofret alıp ısırdı, zengin çikolata dolgulu hafif bir tadı vardı. Çay da güzeldi, soluk yeşil renkliydi ve çiçeksi kokuyordu.

"Ee," dedi Ying. Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, ellerini kavuşturmuştu. Kıyafetleri biraz çağ dışı görünüyordu, 1891'den ziyade 1910'lara yakındı. Gece mavisi bir ceket ve yelek, koyu gri bir pantolon ve kravatsız, düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek giymişti. Jamie'nin yanında oturan Joan, görünüşten çok tavırlarındaki benzerliği görebiliyordu. İkisinde de kibar bir resmiyet havası vardı.

Ying'in bakışları tekrar Nick'e takıldı. Joan onun kim olduğunu bildiğini fark etti. Geçmişte kim olduğunu. Joan fincanını bırakırken dejavu hissine kapıldı. Başka bir zaman çizelgesinde, buna çok benzeyen bir avluda, Ying'e Nick'in katliamını nasıl geri alabileceğini sormuştu. Ying bunu hatırlıyor muydu?

"Ee," dedi Ying tekrar. "Astrid'le konuşmuşsun. Sana yaklaşan felaketten bahsetmiş." Güzel bir sesi vardı, bir şarkıcı gibi özenli bir diksiyonla konuşuyor, her kelimenin üzerinde düşündüğünü gösteriyordu.

"O zaman, doğru mu?" dedi Joan. Ying'in yankılanan sesi her şeyi bir anda çok gerçekçi göstermişti. Diğerlerini aradı, ikili gruplar oluşturmuşlardı. Tom ve Jamie Ying'in solunda, Ruth ve Nick sağında, Aaron ve Joan ise karşısındaki bankta oturuyordu.

Ying başıyla onayladı. "Aramızdan bazılarının önceki zaman çizelgelerini hatırlama yeteneği var." Joan'ın gözlerine baktı, onu hatırlıyordu. "Ama Astrid'in bundan daha nadir bir gücü var. O gelecekte olanları hatırlıyor." Yüzündeki hüzünlü çizgiler derinleşti. "Korkunç bir gelecek gördü."

Önemli olan her şeyin sona erişini gördüm. O bunu durdurabilirdi. Ama sen ona engel oldun.

Nick, Joan'ın düşüncelerini duymuş gibi başını kaldırdı. İfadesi o kadar kararlıydı ki Joan'ın kalbi tekledi.

Bu son kaçınılmaz, demişti Astrid. Ama bu nasıl doğru olabilirdi? Nick geçen sefer olacakları durdurabildiyse, bu sefer de durdurmanın bir yolu olmalıydı. Birlikte.

Joan yeniden Ying'e odaklandı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Ying cevap vermeden ona baktı ve Joan tedirgin oldu. "Bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz," dedi Joan. "*Curia Monstrorum*'dan Eleanor canavarların hüküm sürdüğü bir dünya yaratmak istiyor."

"Canavarların hüküm sürdüğü bir dünya mı?" Ying şaşkın şaşkın baktı, o kadar şaşkındı ki Joan'ın midesi altüst oldu. "Astrid'in geleceğe dair anıları bu kadar net değil."

"Ama..." Joan'ın dikkati dağılmıştı. Eleanor'un yaratmak istediği dünyayı *görmüştü*. Bir polis minibüsünün üzerindeki Saray logosunu görmüştü. Bir muhafız güpegündüz bir insanı öldürmüştü. Ve sonra Eleanor istediği şeyin bu olduğunu onaylamıştı... "Astrid ne gördü?"

"Birçok ölüm," dedi Ying basitçe. "Bu zaman çizelgesinin sonunu gördü."

Güneş hoş bir sıcaklık yayarak ağaçların arasından süzülüyordu. Alışılmadık derecede parlaktı. Joan birden burada yanlış bir şeyler olduğunu hissetti, kendi varsayımlarında yanlış olan bir şeyler. Daha önce Whitehall Sarayı'na daldığı zaman da benzer bir his duymuştu. Ama o zaman olduğu gibi şimdi de neyin yanlış olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunu durdurmak istiyorsun," dedi Ying ciddi bir sesle. İç çekerek fincanlarını yeniden doldurmak için eğildi. "Ama imkânsız."

Joan'ın yüreği burkuldu. Ying'in Eleanor'la savaşmalarına bizzat yardım edeceğini ummuştu. Fakat karşısındaki adamın

sert duruşu ona Astrid'in o boyun eğmiş ve duygusuz hâlini hatırlatıyordu.

"Buna inanmıyorum," dedi Nick kararlı bakışlarla. "Denemek zorundayız." Joan gibi o da bütün bunların kader olduğuna inanamıyordu. Ama belki de bu –kaçınılmaz olandan şüphe etmek– insani bir özellikti çünkü Joan canavarlara baktığında onların da pek emin olmadığını görebiliyordu.

"Neler yapabileceğimize dair bir şeyler biliyor olmalısın," dedi Joan, Ying'e. Astrid, Liulara Nick'in tarafını tuttuğunu hiç söylememişti ama görünüşe göre gelecekle ilgili anılarını ailesinin diğer reisleriyle paylaşmıştı. Tom da Liuların zaman çizelgesinin âlimleri olduğunu söylemişti. Kesinlikle en azından bir kısmını çözmüşlerdi. "Bir fikriniz vardır mutlaka."

"Zaman çizelgesinin nasıl değişeceği hakkında mı?" diye sordu Ying. Adam başını eğince Joan yine bir keder ve teslimiyet ifadesi görür gibi oldu. "Evet, şüphelerimiz var."

Joan hafifçe doğruldu.

"Değişim teorisini anlıyor musunuz?" dedi Ying. "Zaman çizelgesinin yönünün değiştirilmesi için önemli bir şeyin değiştirilmesi gerektiğini?"

"Evet," dedi Joan.

"Zaman çizelgesi değişime direnir," dedi Ying. "Ama Liular çizelgenin zayıf olduğu bazı noktalar olduğunu düşünüyor. Önemli bir olay, zaman çizelgesinin zayıf bir noktasına denk gelirse değişimin mümkün olabileceğine inanıyoruz."

Aaron da şimdi Joan gibi yerinde doğrulup sırtını dikleştirmişti ve ince kemikli yüzü ciddi, kaşları çatıktı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Joan, Ying'in söylediklerini düşündü. Nick'i eski hâline dönüştürdüğünde zaman çizelgesinde zayıf bir nokta mı bulmuştu? Nick'in hapishanesinden kaçmak için kendinden zaman almıştı ama hangi zaman çizelgesine düştüğünü bilmiyordu. Ve Nick

onu oraya kadar takip etmişti... Kendilerini zaman çizelgesinin zayıf bir noktasında mı bulmuşlardı?

Ying, Aaron'a, "Bunlar sadece teori," dedi.

"O zaman teorik olarak..." dedi Nick dikkatle, "zaman çizelgesinin bu zayıf noktalarını nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Hayır," dedi Ying ve Nick yavaşça sandalyesine geri yaslandı, dudakları gerildi. "Üzgünüm," dedi Ying. "Sana duymak istediğin şeyi, olacakları durdurabileceğini söyleyemem. Gerçek şu ki, bu zaman çizelgesinin sona ermekte olduğuna dair alametleri şimdiden görüyoruz."

Nehir boyunca esen soğuk bir rüzgâr Joan'ın kollarındaki tüyleri diken diken etti. "Alametler?" diye sordu.

"Zaman çizelgesinin bozulduğuna dair alametler; çöküşün işaretleri. Önceki zaman çizelgesinin sonunda gördüğümüz işaretler."

"*Hangi* işaretler?" dedi Joan.

Ying çayına baktı ve yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. İçini çekti. "Dalgalanmalar hakkında ne biliyorsun?"

Joan nedenini bilmeden gerildiğini, huzursuz olduğunu hissetti. Bu terim tanıdık geliyordu. Corvin Argent da dalgalanmalardan söz etmişti, Wyvern Hanı'ndaki kumarbazlar da.

Yanındaki Aaron kıpırdandığında kıyafetinin kumaşı hışırdadı. Joan çocuğun bakışlarını üzerinde hissetti. Ya da zihni öyle olduğunu uyduruyordu, ona döndüğünde Aaron'ın dimdik oturmuş Ying'e baktığını gördü.

Joan, Ying'e yavaşça, "Dalgalanmaların ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Genel olarak zaman çizelgesinin normal parçasıdır," dedi Ying. Biz yarattık. Canavarlar. Biz zaman yolculuğu yapıyoruz ve zaman çizelgesi durumu dengelemek zorunda kalıyor. Örneğin..." Bir an için düşündü. "Şu anda bir taksi çağıracak olsaydım muhtemelen o taksiyi çağıracak olan insanın fırsatını elinden

almış olurdum. Diyelim ki o insanın bir toplantıyı kaçırmasına neden oldum ve bu önemli bir toplantıydı. Yani sadece günlük hayatıma devam ederek zaman çizelgesini değiştirmiş oldum."

Aaron da kayıkhanede zaman yolculuğunu böyle tarif etmişti, suya bir taş atmış ve oluşan dalgaları göstermişti. Joan, "Ama zaman çizelgesi yaptığımız değişikliklerini dengeleyecek," dedi. "Toplantının başka bir zamanda gerçekleşmesini ya da taksinin durmadan yanından geçip gitmesini sağlayarak durumu dengeleyebilir."

"Evet," dedi Ying. "Bir taksinin geçip gitmesi... yeniden planlanan bir toplantı... Bunlar dalgalanmalara örnek gösterilebilir. Zaman çizelgesinin yaptığı günlük düzenlemeler diyelim."

Joan yutkundu. Bu mekanizmayı çok iyi *biliyordu*. Zaman çizelgesinin onu ve Nick'i sürekli bir araya getirmesinin nedeni buydu. Jamie bunu açıklamıştı: *O kişiler gerçek zaman çizelgesinde birbirlerine aitlerse, zaman çizelgemizin de onları yeniden bir araya getirerek kendini onarmaya çalıştığına inanırız. Tekrar ve tekrar. Çatlak iyileşene kadar.*

Ama Joan ve Nick için bu çatlak asla iyileşemeyecekti. Aralarına çok şey girmişti...

"Neden dalgalanmalardan bahsediyoruz?" diye sordu Aaron. Joan o zaman onun da gergin olduğunu fark etti. Görüşmenin başında temkinli davranmıştı ama konuşmanın gidişatı duruşunu değiştirmiş, dikkatini tamamen konuya vermesini sağlamıştı.

Ying fincanını tepsiye koydu. "Liular diğerlerinin hatırlamadığı şeyleri hatırlıyor. Tüm aileler arasından sadece biz, hem orijinal olayları hem de düzeltilmiş olanları hatırlıyoruz. Taksinin gelişini ve geçişini." Ellerini birbirine kavuşturarak tekrar iç çekti. "Son zaman çizelgesinin sonunda, görünüşte önemsiz olan olayların –partiler, randevular– orijinal tarihlerinden haftalar, hatta aylar sonra değiştiğini gözlemlemeye başladık." Bir süre sessiz kaldı ve mumun aleviyle parlayan anka kuşlarına baktı. Sonra, "Şimdi tekrar aynı şeyleri görüyoruz," dedi.

Aaron fısıldadı: "Saray Muhafızları arasında olağandışı dalgalanmalar olduğuna dair söylentiler yayılıyor."

"Evet," dedi Ying derinden gelen bir sesle. "Sanırım zaman çizelgesi kendini onarmaya çalışıyor."

Joan keskin bir nefes aldı. *Bozulma belirtileri. Zaman çizelgesindeki kırılmanın işaretleri.*

"Bu zaman çizelgesinin son günlerinde olduğumuzu düşünüyorum," dedi Ying. "Çatlaklarla dolu bir fincanın içindeyiz sanki."

Kelimeler Joan'ın zihninde yankılandı. Zaman çizelgesinde açılan yaralar gözünün önüne geldi ve Tom'la bakıştılar. Dudakları bembeyaz kesilmişti. O da aynı şeyi düşünüyordu.

"Bir şey gördük," dedi Joan, Ying'e. Ying sorgularcasına başını yana eğince Joan tereddüt etti. "Zaman çizelgesinde bir yırtık olduğunu düşünüyoruz."

Ying bu sözleri düşünürken bir an sessizlik oldu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Anlamıyorum," dedi sonunda.

"Zaman çizelgesinin dokusunda bir yırtık var," dedi Tom. "Bir Ali mührünün arkasına gizlenmiş, Saray'ın bunu sakladığını düşünüyoruz."

Ying ağzını açtı ve sonra tekrar kapadı. Joan onunla iki kez karşılaşmıştı. Ama ilk kez ne diyeceğini bilemiyor gibi görüyordu. "Şu yırtığı bana tarif etsene." Yüzü ifadesizdi ama Joan onun içten içe rahatsız olduğu izlenimine kapılmıştı.

Kafeden ayrıldıklarından beri bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. Joan diğerlerine baktı ve bunun bir nedeni olduğunu fark etti. Ruth kollarını kendi etrafında sardı, Jamie'nin yüzü kireç gibiydi, o yırtığı düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Tom'un rengi öyle bir atmıştı ki süt beyazı teninde genellikle görünmeyen kızıl çilleri göze çarpıyordu. Hepsi bu olay yüzünden derinden sarsılmıştı.

Jamie cevap verdi. "Sanki zaman çizelgesi bir güç tarafından yırtılıp açılmış gibiydi. Havada kenarları şekilsiz bir delik

vardı." Boğazını oynatarak yutkundu. "İçindeki boşluğu gördük, kapkara boşluğu."

Ying cevap vermek için uzun bir süre bekledi. "Zaman çizelgesini çevreleyen boşluğu mu gördünüz?"

Joan'ın tüyleri diken diken oldu. Canavar Sarayı o gölgeli hiçlikle çevriliydi. *Orada hiçbir şey yok,* demişti Ruth. *Orada bir şey varmış gibi görünüyor ama hiçbir şey yok.* O sırada Joan, Canavar Sarayı'nın arazisinden dışarı adım atacak olsa sonsuza dek kaybolacağı hissine kapılmıştı.

"Sadece bir dakika kadar," dedi Jamie, "ve sonra sanki..." Tereddüt etti. Joan tereddüdünü anladı. O da hâlâ tam olarak ne olduğundan emin değildi. "Sanki içinde farklı bir zaman çizelgesi görmüş gibiydik," dedi Jamie. "Canavarların hüküm sürdüğü bir zaman çizelgesi."

Ying'in yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Başka bir zaman çizelgesi mi gördün?"

"Ben de bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," dedi Jamie.

Joan dudağını ısırdı. Jamie sadece Covent Garden'daki yırtıktan söz etmişti. Diğerini görmemiş miydi? Belki de görmemişti. İçeri girdiğinde kütüphane dumanla doluydu. "Muhafız köşkünde bir yırtık daha vardı," dedi Joan.

Görünüşe göre diğerlerinden *hiçbiri* Holland Köşkü'ndeki yırtığı görmemişti. Şimdi hepsi dehşete düşmüş görünüyordu. Ying kaşlarını çatınca Joan'ın midesi bulandı.

"Bu önceki zaman çizelgesinin sonunda olmadı mı?" diye sordu Joan Ying'e. "Zaman çizelgesinde delikler yok muydu?"

"Teoriler haricinde zaman çizelgesinde delikler olduğunu hiç duymadım," dedi Ying. "Hikâyeler dışında."

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordu Jamie babasına. "Sadece *bir* hikâyede duydum." Bir an için ifadesi neredeyse çocuksuydu. "*Finis saeculorum.*"

Joan bunu tercüme etmeye çalıştı. *Finis*, son muydu? Ya *saeculorum?* Bu ne anlama geliyordu? Ama tüm canavarlar buna aşina görünüyordu. Aaron yumuşak bir ses çıkardı. Ruth şüpheyle yüzünü buruşturdu.

Tom, Jamie'nin eline uzandı. "Bunun için mi endişeleniyorsun? O sadece bir hikâyeydi."

"Neymiş o?" diye sordu Joan tedirginlikle. Bir zamanlar o da kahramanın sadece bir hikâye olduğunu düşünmüştü.

Nick'e bir bakış attı. Dinlemek için dönmüş, başını eğmişti, yüzünün sadece kenarını görebiliyordu. Koyu renk saçları gözlerinin üzerine düşmüştü.

Cevap veren Aaron oldu. "Buna *Çağların Sonu* deniyor. Kayıp ailesini bulmak için zaman çizelgesini yırtmaya çalışan bir çocuk hakkında. Ama bunun yerine, zaman çizelgesini parçalara ayırıyor. Kendisi ve diğer herkes boşluğa düşüyor, tarihteki her an, yaşamış herkes kayboluyor."

Ying'in elleri onları sakinleştirmek ister gibi havaya kalktı. "Bu *sadece* bir hikâye."

Ama Joan'ın midesi bulandı. Çocuk hikâyedeki zaman çizelgesini nasıl parçalara ayırıyordu?

"Yine de zaman çizelgesinde boşluklar *gördük*," dedi Nick. "Bir peri masalı bu kadar hasara neden olmaz. Peki ne oldu?" Joan'ın midesi yine bulandı. Nick, "Bunun zaman çizelgesi boyunca zayıf noktalar olduğu teorisini doğruladığını düşünüyor musun? Bu delikler, zayıf noktalarda mı açılmış?" diye ekledi.

Ying nefes aldı, kendini toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Bu mümkün," diye onayladı.

"Öyleyse zaman çizelgesinde başka zayıf noktalar bulmamız gerekecek!" Nick doğrulup ayağa kalktı. "Eleanor'u nerede bulabileceğimize dair seçeneklerimizi sınırlayıp onu bulabiliriz!"

Bir an için Ying'in bakışlarında yorgunluk ve acıma gördü. Joan, Aaron'ın bir zamanlar ona söylediği bir şeyi hatırladı: *Herkes zaman çizelgesine karşı koyar.* Bu her canavarın kendi

kendine öğrenmesi gereken bir dersti, her canavar bir noktada kaderle savaşmayı denemiş ve her biri başarısız olmuştu.

Ying, Nick'e, "Eleanor'u durdurmaya çalışabilirsin," dedi. "Ama Astrid Liuların en güçlülerinden biri. Eğer Eleanor'un ne yapıp edip başarılı olduğunu söylüyorsa, o zaman bu kaçınılmaz sondur."

"Bunu nasıl söylersin?" dedi Nick. "*Kaçınılmazmış.*" Tam olarak kızgın değildi ama sesi yükselince Ying'in gözleri hafifçe büyüdü. Joan birden, Nick'in katliamı sırasında Ying'in Liuların evinde olup olmadığını merak etti. Olayı hatırlıyor muydu? Bir parçası Nick'ten Liam'ın korktuğu kadar korkuyor muydu? "İnsanlar o zaman çizelgesinde acı çekecekler ve biz bunu durdurabiliriz! Henüz gerçekleşmedi bile!" dedi Nick.

Aynı sözler geçen sefer Joan'ın ağzından çıkmıştı. Ve o kaçınılmaz olanı *değiştirmişti.* Bunun mümkün olduğunu biliyordu. Olmak *zorundaydı.*

Nick haklıydı. Joan'ın babası, arkadaşları, insan ailesi o gelecekte gördükleri gibi bir dünyada yaşamayacaklardı. İstiflenmiş cesetlerin ve dehşete düşmüş izleyicilerin olduğu bir dünyada. "*Bir şeyler* yapmalıyız!" Joan da aynı fikirdeydi.

Ying, Joan'a ve Nick'e, "Bunun doğru olduğunu *sanmıyorum*," dedi. "Öyle olduğunu *biliyorum.*" İçini çekti. "Uzun vadeli düşünmeliyiz, yeni zaman çizelgesinde hareket etmek için daha fazla özgürlüğümüz olabilir. Ve size söz veriyorum ki Liular yapılanları hatırlayacaklar. Bu bilgiyi unutmayacağız."

"Hareket etmek için daha fazla özgürlüğümüz *olabilir* mi?" diye sordu Nick. "Bunu bilmiyorsun bile! Daha az önce birçok ölüm yaşanacağını söyledin!" Ying'in gözleri daha da büyüdü.

Jamie araya girdi. "Dinle," dedi boğuk bir sesle. "Hepimiz uzun bir gece geçirdik ve pek uyuyamadık." Babasına, "Biraz dinlenmeliyiz," dedi.

Ying başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Tom ve Jamie de mesajı alıp ayaklandı. Ruth ve ardından Aaron onu takip etti. Sadece

Nick gitme konusunda isteksiz görünüyordu. Çenesi kaskatı kesilmişti. Joan uzun zamandır ilk kez onun yüz ifadesini tam olarak okuyabiliyordu. Bunu tek başına yapması gerekse bile Eleanor konusunda bir şeyler yapacaktı.

Joan derin bir nefes aldı. Ne olursa olsun, Nick yalnız olmayacaktı.

Yine de avludan kapıya doğru ilerlerken tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu Aaron. Joan'la birlikte o da geri çekilmişti.

Diğerleri neredeyse çayevine varmışlardı. Joan ona, "Seninle dışarıda buluşuruz," dedi. Ying'den öğrenmek istediği bir şey daha vardı.

OTUZ ÜÇ

Ying, Joan'ın kalmasına şaşırmış görünmüyordu. "Liulara zaten bir iyilik borcun var." Ses tonu kaba değildi. "Bir kişinin iki kere borçlanmasına izin vermeyiz."

Joan'ın bunu tahmin etmesi gerekirdi. Buraya son gelişinde bilgi için pazarlık yapmak zorunda kalmıştı. Ying bugün bilgiyi karşılık beklemeden vermişti ama o sırada yanlarında Jamie vardı. Ying kendi oğlundan ödeme talep etmezdi.

"Öğrenmem gereken bir şey var," dedi Joan ona. "Eleanor'la ilgisi olmayan bir şey."

Ying hemen cevap vermek yerine Joan'a karşısındaki tahta tabureye oturmasını işaret etti. Biraz daha çay doldurdu. Çayın taze çiçeksi kokusu azalmış, dumansı bir koku yoğunlaşmıştı.

"Soru nedir?" dedi Ying. Joan'ın anlayabildiği kadarıyla bu bir cevap vaadi değildi. Sadece sorması için teşvik ediyordu.

Joan'ın bir yanı bunu dile getirmek istemiyordu. "Seni son gördüğümde," dedi, "bilgi karşılığında sana bir kolye teklif etmiştim. Ama reddettin."

Ying'in ölçüp biçen bakışları Joan'a diğer zaman çizelgesinde avluda yaptıkları konuşmayı hatırlattı. Adama kolyeyi gösterene kadar dikkatini çekememişti ama sonra tüm dikkatini Joan'a vermişti.

"Hatırlıyorum," dedi usulca.

Joan köprücük kemiğine, kolyenin bir zamanlar durduğu yere dokundu. "Altın zincirin üzerinde koyu lekeler vardı." Bu izleri *o*

yapmıştı. Büyükannesi ölürken Joan zincire tutunmuştu. Gücü ilk kez o zaman ortaya çıkmıştı, metali cevhere dönüştürmüştü.

"Hatırlıyorum," dedi Ying tekrar.

Joan yutkundu. Bunların hiçbirini Ying'e söylememeliydi ama öğrenmek zorundaydı. "O işaretleri gördüğünde yüz ifaden değişti. Onları tanıdın. Onlara neden olan bir güçtü ve sanırım sen o gücü daha önce görmüştün."

"Bana henüz bir soru sormadın." Sesinde nazik bir tını mı vardı?

Onu ele verecek olsaydı, bunu geçen sefer yapardı. "Bu on iki ailenin dışında bir güçtü," dedi Joan. Edmund Oliver'ın nefret dolu yüzü tekrar gözünün önüne geldi. *Ne olduğunu bile bilmiyorsun.* Joan kendini hazırladı. "O kolyeyi bana büyükannem vermişti. Bana verdiğinde lekesizdi ama ben dokunduktan sonra..."

"İşaretlendi," dedi Ying. Onun gücünü daha önce de *görmüştü*. "Bana sorunu sor, Joan."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. "Sana zaman çizelgesinde yırtıklar olduğunu söylemiştik, bir kafede ve Holland Köşkü'nde. Ama sana söylemediğimiz bir şey vardı. *Benim* diğerlerine söylemediğim bir şey."

Ying ilk kez Joan'ın anlattıkları karşısında şaşırmış görünüyordu. "Devam et."

"Zaman çizelgesindeki o yırtıklar gücümü kullandığım yerlerde ortaya çıktı. O kafede, tam da yırtığın olduğu yerde gücümü kullanmıştım. Ve Holland Köşkü'nde de Nick'in üzerinde uygulamıştım."

"Zaman çizelgesinde delikler açtığını mı düşünüyorsun... masaldaki çocuk gibi?" Ying'in yüz ifadesini okumak zordu.

Joan başını eğdi. Ying soruyu doğrudan sormasını istiyordu. Cevaplanan bir soru için borçlu olunan bir iyilik. "Gücüm neden yasak?" dedi. Ve sonra birden ağzından kaçırmış bulundu, "Saray neden ölmemi istiyor? *Ben* neyim?"

"Bunu sanki bir tür sapkınmışsın gibi söylüyorsun. Sanki birden dünyanın göbeğine düşmüş bir yaratıkmışsın gibi."

Edmund bir keresinde ona iğrenç olduğunu söylemişti. *Annenin rahmindeyken öldürülmeliydin*, demişti.

"Hikâyedeki çocuk gibi zaman çizelgesini yırttım," dedi Joan. "Zaman çizelgesine zarar verdim. Ben... Ben Astrid'in uyarısının benimle ilgili olabileceğini düşünüyorum. Belki de dünyadaki çatlakların nedeni benim, belki de zaman çizelgesini yırtıp açacağım ve hepimizi boşluğa sürükleyeceğim."

Ying ona baktı. "Astrid'in uyarısı seninle ilgili değildi. Zaman çizelgesine zarar verdiğini düşünmüyorum." Ying her zaman üzgün görünürdü ve şu anda da melankoli bir fırtına bulutu gibi üzerinde asılı duruyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Joan.

"Şu çocuk tekerlemesini hatırlıyor musun?"

"Oliverlar görür. Huntlar gizler..." diye başladı Joan. Ying bunu ona geçen sefer okumuştu. Bu, canavarların çocuklarına aile güçlerini öğretmek için kullandıkları bir tekerlemeydi.

Ying gür sesiyle tekerlemeyi tamamladı. *"Oliverlar görür. Huntlar gizler. Nowaklar yaşar. Pateller bağlar. Portelliler açar. Hathawayler dizginler. Nightingaleler alır. Mtawalis tutar. Argentlar saptırır. Aliler mühürler. Griffithler ortaya çıkarır. Ama sadece Liular hatırlar."*

"Londra'nın on iki ailesi," dedi Joan, kararsızlıkla. Ying bunu ona neden tekrar anlatıyordu?

"Evet," dedi Ying, "ama bu tekerlemenin gizli bir versiyonu var. Sadece Liuların bildiği bir versiyon. Farklı bir sonu var."

Joan gerilmeye başladığını hissetti ama neden olduğundan emin değildi. "Ne sonu?"

"Ama sadece Liular hatırlar," dedi Ying o güzel sesiyle, *"bir zamanlar başka bir aile daha vardı."*

Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Bir zamanlar Londra'da on üçüncü bir aile vardı," dedi Ying. "*Senin* ailen. Graveler."

Sözleri avluda yankılandı. Aslında daha çok Joan'm içinde yankılanıyor gibiydiler. *Senin ailen.*

Ben bir Hunt değilim, değil mi? demişti bir keresinde Aaron'a. Ama Ying'in sözleri üzerine kendini, "Hayır!" derken buldu. Ailesi Changler ve Huntlardı. Çocukken Hunt gücüne sahipti.

Aaron bir keresinde ona şöyle demişti: *Ama yaşımız büyüdükçe, geriye kalan tek güç, gerçek ailemizin gücü olur.* Yine de başını iki yana salladı. "Bu doğru olamaz." Doğru olsaydı, büyükannesi ona söylerdi. Ama... Büyükannesi pastaneye yapılan saldırıdan önce onunla konuşmaya çalışmıştı. *Büyükannen seninle bir şey hakkında konuşmak istiyor*, demişti babası.

"Kolyeyi cevhere dönüştürdün," dedi Ying. "Bu Grave ailesinin gücüdür. Bir şeyleri eski hâllerine geri çevirebilirler, olayları geri alabilirler... ve..." Gözleri yumuşadı. "Onlara benziyorsun, Joan."

Joan Gravelerin adını bile duymamıştı. "Anlamıyorum," dedi. *Bir zamanlar başka bir aile vardı.* Ying *bir zamanlar* derken ne demek istemişti? "Şimdi neredeler?"

Ying'in bakışları hâlâ yumuşaktı. "Liuların en güçlüleri *zhēnshí de lìshǐ*'den parçalar hatırlar," dedi. "Gerçek zaman çizelgesinden. Gravelere ne olduğuna dair bir fikrimiz var."

Joan sustu. *Ne olmuştu?*

"Eski Romalıların bir cezası vardı," dedi Ying. "*Damnatio memoriae.* Hiç duymuş muydun?"

"Hayır," diye fısıldadı Joan.

"Bununla cezalandırılanlar tarihten silinmeye mahkûm edilirdi," dedi Ying. "Heykelleri parçalanır, portreleri yok edilir, mektupları yakılırdı. Adlarını anmak ölümle cezalandırılırdı." Sesi sözlerinden daha yumuşaktı. "Ama Kral'ımız bundan daha acımasızdı. Aileni zaman çizelgesinden sildiğine inanıyoruz, onlara suikast düzenledi, ailenin tüm fertlerini tarih boyunca

avlandı, böylece onların çocukları ve çocuklarının çocukları hiç doğmadı."

Joan ona bakakaldı. Acılı ölümün ne demek olduğunu biliyordu. Büyükannesi kanlar içinde, boğuk boğuk nefes alarak, Lucien Oliver göğsünde bir kılıçla, Margie gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ölmüştü. "Hepsini o mu öldürdü?"

"Kral'ın bunu neden yaptığını bilmiyoruz," dedi Ying. "Bir ceza olduğunu düşünüyoruz ama suçun ne olduğunu bilmiyoruz."

Joan olayın boyutunu kavrayamıyordu. Hangi olası suç tüm bu ölümleri, bir ailenin tarihten silinmesini gerektirebilirdi? Kendi sorusuna cevap verdi. *Hiçbir şey* böyle bir cezayı gerektiremezdi. "Hepsinin öldüğünü söylemiştin. O hâlde ailenin bir üyesi *olamam*, değil mi?"

Ying'in yüzündeki derin çizgiler Joan'a ahşap oymaları düşündürdü. Kederli heykellere benziyordu. "Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum," dedi. "Ama sen Grave ailesindensin."

"Onları hatırlıyor musun?" diye sordu Joan usulca.

"Hatırlıyorum..." Ying şu anda tam olarak Joan'a bakmıyordu. Anılara hapsolmuş, gözleri uzaklara dalmıştı. "Grave ailesinin bir üyesiyle evliydim. Adını hatırlamıyorum. Liuların gücü hafızalarıdır ama karımın adını hatırlamıyorum. Çocuklarımın isimlerini de öyle."

Sesinde derin bir keder vardı ve Joan sanki onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Bu onun her zamanki üzüntüsünün kaynağıydı. Jamie gibi o da acı dolu anılarla doğmuştu.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Liu gücünün getirdiği yükler vardır," dedi Ying. "Sanırım sen de artık bunu anlıyorsun." Nick'in gittiği yöne doğru baktı.

Bundan sonra bir süre sessiz kaldılar. Çaydanlığın altındaki alev titreyerek söndü. Hava yine değişmeye başlamıştı. Fırtına

bulutları nehrin üzerinde ağır ve bunaltıcı bir şekilde asılı duruyordu, su rüzgârla birlikte çırpınıyordu.

Ying eğilip önce Joan'ın fincanına, sonra da kendi fincanına biraz daha çay doldurdu. "Kaldırması çok zor."

"*Nasıl* kaldıracağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Joan. Garip bir suçlulukla kendinden çok Ying için kötü hissediyordu. Ying Graveler için yas tutuyordu ama Joan onları hiç hatırlayamıyordu.

Düşünürken içinde bir şeyler kıpırdandı, sanki bir yanı bunu hissediyordu. Sanki içindeki bir şey *hatırlıyordu.*

Thames Nehri'nde, rüzgârla birlikte gelgit de yükseliyordu. Küçük kırmızı yelkenler şiddetle dalgalanıyordu. Joan bir adamın vinci hızlı hareketlerle kurarak yelkenini aşağı çekişini izledi. Bir elini yüzünde gezdirerek, yükselen rüzgârdan daha şiddetli olan içindeki çalkantıyı görmezden gelmeye çalıştı. Bir kıyametin gölgesindeydi. Şu anda böyle hissetme, bunu hazmetmeye çalışma lüksü yoktu. Ama onu endişelendiren başka bir şey daha vardı. "Ya Graveler zaman çizelgesini parçaladıkları için silindilerse?" diye sordu. "Ya dünya için bir tehdit oldukları için silindilerse?"

O *bunu durdurabilirdi,* demişti Astrid. *Ama sen* ona *engel oldun.*

Nick neyi durdurabilirdi? Belki Joan'ı durdururdu. Belki de herkesi bu şekilde kurtarabilirdi.

Ying uzun bir süre sessiz kaldı. "Ben buna inanmıyorum. Graveler buradayken zaman çizelgesinde yırtık yoktu. Olağandışı dalgalanmalar yoktu." Joan'ın yüzünü inceledi. "Sanki yıkıcı bir güçmüşsün, Saray tarafından öldürülmeyi hak eden bir yaratıkmışsın gibi konuşup duruyorsun ama değilsin. Sen sadece kayıp bir ailenin üyesisin."

Joan sesindeki nezaket karşısında güçlükle yutkundu. "Peki ben değilsem zaman çizelgesine zarar veren neydi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Ying. Başını yana yatırıp düşündü. "O kolyeyi cevhere geri döndürdüğünü bana kendin söyledin. Bu nerede oldu?"

Joan bu soruyla şaşkına döndü. "Holland Köşkü'nün yatak odalarından birinde."

"Oradaki zaman çizelgesinde bir yırtık yok," dedi Ying.

Joan bunu düşündü. Gücünü kayıkhanede de Wyvern Hanı'nda da kullanmıştı ama görünürde bir yırtık yoktu. "Belki de Aliler benden sonra gelmiş ve yırtıkları kapamışlardır."

Ying başını iki yana salladı. "Saray tarafından şimdiye kadar sadece dört Ali mührü emredildi."

"Dört mü?" dedi Joan.

"Covent Garden'daki Chicago Café 1993 yılında mühürlendi," dedi Ying. Joan şaşkınlıkla ona baktı. Gücünü 1993'te orada kullanmıştı. Elbette zaman çizelgesinde o deliği kendi açmıştı. Ying devam etti: "Holland Köşkü'ndeki kütüphanenin eski yeri 2053 yılında mühürlendi." Bu da Joan olmalıydı. "Ayrıca Sheffield'daki Seventeen Rainery Road da 2003 yılında mühürlendi. Ve Aşağı Thames Caddesi'ndeki Şehit Aziz Magnus Kilisesi, 1923'te mühürlendi."

Ying neye inanırsa inansın, Covent Garden ve Holland Köşkü'ndeki yırtığa Joan sebep olmuştu ama Sheffield'daki neydi? Aşağı Thames Caddesi'ndeki? O iki yerde de gücünü hiç kullanmamıştı. Belki de henüz kullanmamıştı...

Joan dudağını ısırdı. Bunu çözmesi gerekiyordu. Ama önce Ying'den başka bir şey öğrenmesi lazımdı. Başını kaldırıp ona baktı. "Sana zaten bir iyilik borcum olduğunu biliyorum," dedi.

"Graveler hakkındaki bilgi için borcun yok," dedi Ying nazikçe. "Kral böyle bir şey yaptığı için üzgünüm."

Joan ona baktı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Ying'in kaşları hafifçe kalktı. "Liular asla tek bir kişiye iki iyilik borcu yüklemezler," diye hatırlattı ona.

"Ama bu yeni bir zaman çizelgesi," dedi Joan umutla. "Her biri için bir tane?"

Ying bunun üzerine ona gülümser gibi baktı. "Neye ihtiyacın var?"

"*Curia Monstrorum*'un güvenilir bir üyesi var mı?" diye sordu Joan. "Kral'a her şeyden çok sadık biri. Suçlanamaz biri."

"*Conrad*," dedi Ying.

Bu ismi duyunca Joan'ın sırtından aşağı bir ürperti geçti. *Conrad*. Ying'in cevabı çok kesindi ama Joan bakışlarından kış soğuğu yayılan o adamı düşündü. Gözleri şafak kadar solgun adamı. Conrad geçen sefer gücünü öğrendiğinde peşine düşmüş, onu infaz etmek istemişti. Sadece adı bile Ruth ve Aaron'ı derinden sarsmaya yeterdi.

Diğerleri bu fikirden hoşlanmayacaktı ama gerçek şu ki, *Curia Monstrorum*'ın bir üyesiyle savaşmak için yanlarında başka bir üyeye ihtiyaçları vardı. "Conrad," dedi Joan başıyla onaylayarak. "Ona bir mesaj göndermem gerekiyor."

Joan tekrar Narrow Caddesi'ne doğru yürüdü. Yağmur iri damlalar hâlinde yağmaya başlamıştı. Diğerleri çayevinin hemen önünde bekliyorlardı, üzerlerine yağmur damlaları düşüyordu. Tom bir yerlerde bir şemsiye bulmuştu. Onu dikkatle Jamie'nin üzerine tuttu ama başka kimse ıslanmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu Ruth, Joan'a. Sonra bir adım daha yaklaştı. "Ne oldu?" Alnı kırıştı ve Joan yüzündeki ifadeyi merak etti.

Elbette Ruth bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi, Joan'la hayatları boyunca hep bir arada olmuşlardı. *Senin ailen*, demişti Ying. *Graveler. Hayır*, diye düşündü Joan. *Bu*, onun ailesiydi. Ruth, onun ailesiydi.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey," dedi. Ama boğazında kocaman bir yumru vardı. *Kendini toparla*, dedi içinden. Grave

ailesini düşünmenin zamanı değildi. "Yardımcı olabilecek bir şey buldum. Ying bana Ali mühürlerinin olduğu yerleri söyledi. Aşağı Thames Caddesi'ndeki Şehit Aziz Magnus Kilisesi ve Sheffield'daki Seventeen Rainery Yolu. Bunlar bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Seventeen Rainery Yolu mu?" Nick doğruldu, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Orası çocukluğumun geçtiği ev. Neden sana o adresi versin ki?"

Joan ona bakakaldı. Nick'i Holland Köşkü'nde eski hâline döndürdüğünde zaman çizelgesinde bir yırtık açmıştı. Ama Nick ondan önce de büyüdüğü evde yeniden eski hâline geri çevrilmişti.

Bu da Ying'in listesindeki mühürlerden üçünün açıklandığı anlamına geliyordu. Sadece bir tanesi hâlâ gizemini koruyordu...

"Ne o?" diye sordu Aaron Joan'a.

"Neler oluyor?" dedi Nick.

"Sanırım Eleanor'un zaman çizelgesini nerede değiştireceğini biliyorum," dedi Joan. "Nerede ve ne zaman."

OTUZ DÖRT

Narrow Sokağı'na geri dönerlerken Tom, "Şehit Aziz Magnus Kilisesi," diye düşündü. "Eleanor'un 1923'te orada ne işi olabilir?"

"Aziz Magnus Kilisesi eskiden Eski Londra Köprüsü'nün girişiydi, değil mi?" diye sordu Joan.

"Ama 1923'te orası sadece bir kiliseydi," dedi Jamie. Kaşlarını çattı, düşünüyordu. Joan zihnindeki hatıraları gözden geçirdiğini tahmin etti. "Eleanor'un oradaki zaman çizelgesini nasıl değiştirebileceğini bilmiyorum. Hedeflediği olay ya da kişi her neyse, anlayamıyorum."

"Ying 1923'ten daha spesifik bir şey söyledi mi?" diye sordu Aaron. "Bir tarih verdi mi?"

"5 Mart," dedi Joan.

Nick başını kaldırdı. Uzun caddeye bakıyor, elinde şapkasıyla bozuk para dilenen bir adamı, yerden sepetine bir şeyler atan küçük bir kızı izliyordu. 1890'lardan kalma kıyafeti sıradan gibiydi, sokağın yarısı aynı tarzda giyinmişti: Gömlek, yelek, pantolon. Yine de Nick'in fiziği, kıyafetini hafiften tehlikeli gösteriyordu. "Baban ve Astrid neden bunun kaçınılmaz olduğunu söylediler?" diye sordu Jamie'ye. "Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Bazı teorilerim var." Jamie, Tom'un şemsiyesinin altından gürleyen gökyüzüne baktı.

Tom bakışlarını fark etti. "Bir at arabası bulalım," dedi.

İki at tarafından çekilen ve *Borwick Kabartma Tozu: Paranın Alabileceği En İyisi* reklamıyla süslenmiş boş bir omnibüse atladılar. Köhne ve eskiydi ama dört tarafı da kapalıydı ve Joan, Jamie'nin otururken rahatladığını gördü. Üçer üçer oturabilecekleri kadar yer vardı ve bir tarafta Tom, Jamie ve Aaron, diğer tarafta Ruth, Nick ve Joan oturuyordu.

Joan, Nick'e yaslanmıştı. Aaron yerdeki kalın saman tabakasına basınca dizleri Joan'ın dizlerine değdi. Onun dokunuşuyla küçük bir ürperti hissetti. *Onun burada olmasına hâlâ alışmaya çalışıyorum,* diye düşündü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Ruth, Aaron'a.

"Pire kontrolü yapıyorum," dedi Aaron, sanki bu çok açıkmış gibi. "Yani insan neden yere saman serper ki?"

"Yalıtım," dedi Tom. Altı kişi için daracık bir yerdi ve Tom koltuğuna zor sığıyordu. Frankie, bir tekne köpeği olmanın ona kazandırdığı mükemmel dengeyle dizlerinden birinin üzerinde duruyordu. Yağmurla kirlenmiş caddenin geçip gidişini izliyor, yanlarından bir at geçerken özlem dolu bir inilti çıkarıyordu.

Aaron koltuğun mavi kadifesindeki yıpranmış deliği dehşetle inceledi. "Bana yarım saat verseydiniz, düzgün bir ulaşım aracı ayarlayabilirdim."

"Sanki bir Oliver arabası çağırmana göz yumacakmışız gibi," dedi Ruth. "Saray'ın yarısı da onunla gelirdi."

"Sizi ihbar etmeyeceğim." Aaron'ın ses tonu tahammülsüzdü ama bunu söylerken gri gözleri Joan'a dönmüştü.

"Biliyorum," dedi Joan ona. Aaron'ın yüzünde savunmasız bir ifade belirdi, ardından da temkinli bir hâl aldı. Konuşmalarından sonra bile Joan'ın kendisine güvendiğine tam olarak inanmamıştı. Hâlâ bu işin sonunda incinebileceğini düşünüyordu.

Joan dudağını ısırdı. Eleanor'un peşinden giderse güvende *olmayacaktı.* Hiçbiri güvende olmayacaktı. Bir elini göğüs kafesine bastırarak kalbindeki sıkışmayı hafifletmeye çalıştı.

Nick yanında kıpırdandı. "Peki planın ne?"

"Öncelikle uyumak," dedi Ruth. "İkiniz de dün gecenin çoğunda baygındınız. Gerçekten dinlenmeniz gerek."

Ruth bunu söylerken, Joan'ın vücudundaki ağrı gün yüzüne çıktı. *Yorulmuştu.* Yine de dinlenmesi mümkün değildi. Kafasında bu kadar çok şey varken olmazdı. Planlayacak o kadar çok şey vardı ki.

Nick, Joan'ın düşüncelerini dile dökercesine, "Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Bilmediğimiz çok şey var. Saldırı planımızı belirlemeliyiz. Ve 1923 için kıyafetlere ihtiyacımız olacak..." dedi.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerekiyor," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Joan. "Eleanor'un hangi güçlere erişimi var? Hangi kaynaklara ulaşabiliyor? Ve onu gerçekten bulduğumuzda ne yapacağız?"

"Onu öldüreceğiz," dedi Tom ciddi bir ifadeyle.

"Tom," dedi Jamie.

Tom hiç bu kadar ciddi görünmemişti. "Fırsatını bulursam onu ellerimle öldürürüm."

Jamie elini tuttu. "Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile."

"Bu onu öldürme isteğimi daha da artırıyor."

Birbirlerine kenetlenmiş ellerine bakan Joan'ın gözünün önüne Jamie'nin bir önceki zaman çizelgesindeki çarpık, kırık parmakları geldi. Nick'in aksine Jamie gördüğü işkencelerin bir kısmını hatırlıyordu.

Aaron, Joan'a Ying'in onları sakinleştirmeye çalışmasını hatırlatan bir ses tonuyla, "1923'e kadar hiçbir şey olmayacak," dedi. "Bundan otuz iki yıl sonra. Plan yapmak *ve* dinlenmek için bolca zaman var." Bunu söylerken neşelendi. "Bu omnibüs Limehouse'tan geçiyor mu? Mayfair'de iyi bir yer var, işleten kişi..." Diğerlerinden gelen hevessiz yanıtlar üzerine sözlerini yarıda kesti. Kendi kendine, "Ya da sanırım burada pirelerle kalabiliriz," diye mırıldandı.

Joan kendini ona bakarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Aaron.

1923'e kadar hiçbir şey olmayacak. Ama geçen sefer böyle olmamıştı, "Nick'in hayatını değiştirdiğimde..." Joan, Nick'in gözlerini üzerinde hissetti ve bir an duraksadı. "Onu değiştirdiğimde, değişen sadece gelecek değildi. Geçmiş de değişti. Hepsi birden." Joan, Nick'i eski hâline dönüştürürken geçmişte yaptıklarını silmiş ve ailesini geri getirmişti. Yeni zaman çizelgesi eskisini bir anda baştan sona yutmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Aaron kaşlarını çattı.

"Bunu durdurmak için 1923'e kadar vaktimiz *olmadığını* söylüyor," dedi Tom. "Bu zaman çizelgesi her an, hiçbir uyarı olmadan değiştirilebilir. Belki Jamie dışında hiçbirimizin haberi bile olmaz."

Nick bunun üzerine doğruldu. "Eleanor bizimle konuştuğunda, çoktan bir şeyler yapmaya başladığını hissettim."

"Çoktan harekete geçtiğini söylemişti," diye hatırladı Joan. Eleanor'u 1923 yılında, zaman çizelgesi boyunca dalgalanan bir değişiklik yaparken, tüm bunların yerine bir anda daha acımasız ve daha korkunç bir dünya getirirken hayal etti.

"O zaman bize uyku falan yok," dedi Nick.

Omnibüs Limehouse'tan geçerken, ihtiyaç duydukları şeyleri listelediler. Tom parmağını sayfanın üzerinde gezdirdi. "Bunların bazıları için yasak şeyler satan bir pazara gitmemiz gerek." Birkaç maddeyi okudu. "Giysiler, silahlar, gözetleme ekipmanları..." Boynunu kaşıdı. "Ve zaman," diye ekledi. "Eğer hepimiz 1923'e gideceksek, insan zamanına ihtiyacımız olacak."

Joan birden midesinin bulandığını hissetti. 1923'e gitmek için her birinin otuz iki yıllık yolculuk yapması gerektiğini biliyordu ama hepsine yetecek zamanı nereden bulacaklarını düşünmemek için bunu zihninden uzaklaştırdı.

Nick de bunu hissetmişti. Nefesi kesildi, kolunda hafif bir sarsıntı oldu. Tom bunu duymamıştı ama bakışları ona kaydı, Tom kayıkhaneden beri Nick'ten şüpheleniyordu.

"Ben de bunu sormak istiyordum," dedi Nick Aaron'a. "Beni bu altın dövmeyle bu zamana sürükledin. Bir insanın zaman yolculuğu yapabilmesinin tek yolu bu mu?"

Ruth kaşlarını çattı. "Tuhaf olan şu ki, insanların yolculuk yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Kelepçe olsun ya da olmasın."

Joan bunu düşünüp taşındı. Nick önceki zaman çizelgesinde yolculuk yapmıştı ama bileğinde kelepçe falan görmemişti. Joan'dan farklı bir şekilde yolculuk yaptığını söylemiş, başka bir yöntem açıklamamıştı. İnsanların zamanını çalmamıştı.

"Kelepçe nasıl çalışıyor?" diye sordu Joan, Aaron'a.

"Mührün içinde zaman var," dedi Aaron. "Tıpkı yolculuk jetonu gibi."

"*Derime* dövme olarak insan hayatı mı yerleştirildi?" Joan dehşetle bileğine baktı. İşaretin sadece bir kelepçe olduğunu düşünüyordu. Daha önce de ondan nefret ediyordu ama şimdi mühre bıçak saplamak istiyordu. Tırnaklarıyla derisini yırtmak istiyordu. "Ne kadar hayat?" *Kimin* hayatı?

Aaron'ın bakışları bir an için neredeyse içine işledi. "Kumanda olmadan ne kadar kaldığını söyleyemem," dedi. "Ama hatırladığım kadarıyla ikinizin de fazla zamanı kalmamıştı. Daha fazlasını almamız gerekecek."

Joan o şeye bakmak zorunda kalmasın diye bileğini ters çevirdi. Kumanda olmadan dövmeyi silemiyordu. Bir şekilde başka bir dövme edinmeyi başarsalar bile, yine de... Gerçekten kusacakmış gibi hissediyordu. Son iki yolculuğunda –geleceğe ve sonra da buraya, 1891'e– istemsizce sürüklenmişti. Ama bu sefer insan hayatını kullanmak kendi seçimi olacaktı.

Nick'in gerginliğini hissedebiliyordu. Joan'ınkine temas eden bedeni taş kesilmişti. *O* ne düşünüyordu acaba?

Omnibüsten Regent Kanalı Rıhtımı'nda indiler, mavnalar, yelkenli gemiler, donanma üniformaları ve liman işçilerinin oluşturduğu kaotik bir kalabalık küçük alanda birbirleriyle yarışıyordu. Kereste, kömür ve ağır taşlar işçilerin bağırarak verdiği talimatlar doğrultusunda güverteden rıhtıma taşınıyordu.

Tom doğruca rengârenk Hathaway teknelerinin olduğu tarafa yöneldi. On dakika sonra *Cornflower* adında at tarafından çekilen bir kanal tekneleri olmuştu.

Tekne parlak maviydi, güller, kaleler ve Hathawaylerin tanıdık çift başlı köpekleriyle süslenmişti. Güller 18. yüzyıl kanal teknelerinde yaygın bir motif gibi görünüyordu ama Joan'a Eleanor'un simgesi dikenli gül sapını hatırlatmıştı.

Tom kocaman bir yemek tabağı boyutunda toynakları olan sakin beyaz bir kısrağı çekme halatına bağladı. "En kolay yol Regent Kanalı."

Joan merakla, "Bazen acaba Hathawaylerin her zaman çizelgesinde teknesi var mı diye merak ediyorum," dedi. Ortak kullanılan tekneleri olduğunu fark etmeliydi.

"Huntlar bazen teknelerimizi zaman içinde taşımamıza yardım ediyor," dedi. "Ama genellikle ödünç almak daha kolay oluyor özellikle de atlı ve motorlu dönemler arasında geçiş yapıyorsak."

Ruth dönüp bir kere daha tekneye baktı. "Bekle, *ne*?" dedi. "Huntlar ne yapıyor? Bunu kim yapıyor?"

Tom omuz silkerek, "Sadece bazı zamanlarda bazı Huntlar," dedi. "Yüklü miktarda para alıyorlar. Ailen sıkı pazarlık yapıyor."

"Gücümüzü bu kadar büyük bir şey için *kullanabileceğimizi* bile bilmiyordum," diye mırıldandı Ruth, kendi kendine konuşur gibi. Sesi ilgili geliyordu. Joan tekneye bindi. Tekne rahattı ama Tom ve Jamie'nin mavnasının lüks genişliğiyle kıyaslandığında oldukça küçüktü. Menteşeli sandalyeler ve kullanıldıktan sonra

ters çevrilebilen bir masayla itinayla döşenmişti. Bir köşede, küçük bir kuzine soba sıcaklık yayıyordu.

Nick merdivenlerden inerken tekne alçaldı. Göz göze geldiklerinde Joan'ın nefesi kesildi. Onu tanıdığından beri, nereye girerse girsin içgüdüsel olarak gözleri onu arıyordu. Hâlâ bir ortama girdikleri her an gözleri önce Joan'ı arıyordu.

Jamie ve Ruth'un ardından Aaron geldi ve içeri girerken şapkasını çıkardı. Saçları güneş ışığıyla parlıyordu ve sanki cazibesi etrafa yansıyormuş gibi teknenin dantelli perdeleri ve ördek yumurtası rengi ortaya çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırarak Joan ve Nick'e baktı. Grupta aralarındaki gerilimi fark eden tek kişi hâlâ o gibi görünüyordu. "Ortamda bir serinlik var," dedi alaycı bir ifadeyle.

Ruth şaşkın görünüyordu. "Öyle mi?"

"Hımm," dedi Aaron. "Belki de sadece ben üşüyorumdur."

Tom atı rıhtıma doğru sürdü, Frankie önde koşarken at onları kanal boyunca çekti. Viktorya dönemine ait her şey gözlerinin önünde uzanıyordu; sarmaşıklarla kaplı köhne evler, dumanı tüten fabrikalar, yükselen tuğla bacalar ve sonra ağaçlar, ağaçlar ve ağaçlar.

Aaron manzaraya bakarak, "Hiç Hathaway teknesine binmedim," dedi. "Seyahat etmek için oldukça hoş bir yol," diye ekledi istemeye istemeye.

Atın hızı ve kanaldaki trafik yüzünden tekne öğle yemeği vaktinde anca ulaştı. O sırada Frankie teknede uyuyordu.

Kanal kıyısından Roma Yolu köprüsüne çıkan merdivenleri kullandılar. Sokaktaki pazardan kokular süzülüyordu; sosisler, kızarmış çörekler ve pişmiş elma kokuları bir panayır havası veriyordu. İleride, elma, armut, taze yumurta ve tereyağı gibi ürünlerin sergilendiği tenteli tezgâhlar caddeyi kaplıyordu. Daha

ilerideki tezgâhlarda ikinci el giysiler, ayakkabılar, mobilyalar satılıyordu.

Joan bir an için elma satıcısının arkasındaki duvara yaslanmış tanıdık kambur figürü neredeyse gözden kaçırıyordu.

"Listedekilerin yanı sıra biraz da yiyecek almalıyız," dedi Jamie ve Joan dalgınca başıyla onayladı. Ama diğerleri yürürken, Joan uzanıp Tom'un kolunu tuttu. Owen Argent'ı onun çağırdığından şüphesi yoktu.

Tom, pazarın sesleri konuşmalarını bastırana kadar mecburen bekledi. İkisinin gözleri de Nick'teydi. Bir turta tezgâhına doğru ilerlerken Owen'ı fark etmemiş gibiydi.

Tom, Joan'a, "Argent gücünün etkisini kaybettiğini biliyorum," diye mırıldandı. "Zihni özgür, değil mi?" Çenesini ovuşturdu. "İkiniz bir tür anlaşma mı yaptınız? Önce Eleanor'u durdurup *sonra* savaşacak mısınız? Yoksa sonrasında onun tarafına geçmeyi mi planlıyorsun?"

Sorular Joan'ı sarsmıştı. Kime karşı Nick'in yanında savaşacaktı? Ona karşı mı? *Ruth'a* karşı mı?

Tom cevabı Joan'ın yüzünde gördü. "O zaman ilki," diye mırıldandı. "Yani biz onu durdurana kadar bizimle birlikte. Sonra ne olacak?"

Ondan sonra yollarımız ayrılacak, demişti Nick. Joan yutkundu. "Sana onun etki altında olmadığını söylemeliydim," diye itiraf etti. "Ama yapabileceklerinden korktum. Nasıl karşılık vereceğinden." Hâlâ korkuyordu.

"*Ona* yapacaklarımdan mı? Yoksa onun *bize* yapacaklarından mı?" Tom'un bakışları çok kurnazdı ama sanki Nick'in yerinde Jamie olsaydı ne yapacağını merak ediyormuş gibi düşünceli bir hâli de vardı. "Peki sen bütün bunların neresinde olurdun? Taraf seçer miydin? Yoksa tarafsız mı olurdun?"

Joan aslında bir taraf olmak istemiyordu. Ama bu durum isteğine bağlıymış gibi görünmüyordu. Gerçek zaman çizelgesindeki Joan ve Nick ilişkilerini nasıl yürütmüşlerdi? O Joan

kesinlikle kendisinin ne olduğunu bilemezdi. "Şu anda bizim tarafımızda," dedi. "Eleanor'la savaştıktan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama Nick ve ben onu durdurmanın her şeyden daha önemli olduğu konusunda hemfikiriz."

"O da aynı fikirde," dedi Tom. "Sen ve Jamie de aynı fikirdesiniz."

Joan şaşırmıştı. "Sen değil misin? Tom, o dünyayı hep birlikte gördük. Yapamayız..."

"Neyi yapamayız?" diye sözünü kesti Tom. "Canavarların hüküm sürdüğü bir dünyada yaşayamaz mıyız? Saray Muhafızları'nın keyfine göre insanları idam ettiği bir yerde? Uyan, Joan! Saray zaten hepimizi yönetiyor, insanları da canavarları da. Zaten ne isterlerse yapıyorlar! Sence bunu açıkça ya da gizlice yapmaları bir fark yaratır mı? Maskeli ya da maskesiz?"

Joan ağzını açtı. Bunu hiç böyle düşünmemişti. Tom'un bu şekilde konuşması ona hâlâ bir şeyleri gözden kaçırdıklarını düşündürdü. *Sayılamayacak kadar çok canavar ve insan ölecek,* demişti Astrid.

"Jamie bunu durdurmak istiyor," dedi Tom. "Ve bu benim de istediğim anlamına geliyor. Eleanor'un ölmesini istiyorum. Bunu kendim yapmak istiyorum. Ama benim için gerçekten önemli olan tek şey Jamie'nin bu işin sonunda hayatta olması. Bu da onu Eleanor *ve* Nick'ten korumak zorunda olduğum anlamına geliyor. O yüzden Nick'i etki altına aldıracağımdan emin olabilirsin. Bunu da sadece sana olan saygımdan yapıyorum." Söze dökülmeyen, *Bana kalsa başka bir şekilde halletmeyi tercih ederdim,* cümlesi aralarında asılı kaldı.

Joan, Nick'e atfedilen tehdit karşısında güçlükle yutkunabildi. *Argent gücü doğru değil,* demek istedi. Liam Liu'ya da böyle söylemişti. Ama ellerine bulaşan büyükannesinin kanını yıkayışını hatırladı –lavabodaki kırmızı lekeleri– ve kelimeler boğazında düğümlendi. Ya Tom haklıysa? Ya Eleanor'u durdurdukları anda Nick onlara sırtını dönerse? Ya hepsini öldürürse?

Ya da belki tam tersi olurdu. Belki de Tom, Jamie'nin güvende kalmasını sağlamak için Nick'i öldürürdü.

"Jamie bana Nick'in katliamlarından bahsetti," dedi Tom. "Kuzenini gerçekten riske atacak mısın? Geri kalanımızı? Sadece bir daha olmayacağı *umuduyla*?"

Nick ona sadece tek bir görev için birlikte çalıştıklarını söylemişti. Tom haklıydı. Joan sırf Nick'i önemsiyor diye diğer herkesi riske atamazdı. Daha önce bütün aileleri öldürmüştü.

"Bu işi yapacaksak bir garanti istiyorum," dedi. Bu kadarını söylemek bile çok yanlış geliyordu. Liam'a söylediği tüm argümanlar hâlâ geçerliydi. Nick'i zorlamak, onun canavarlardan daha fazla nefret etmesine ve korkmasına neden olacaktı. Bu onu sadece daha tehlikeli hâle getirecekti. Ayrıca bu çok yanlıştı. Bir insanın zihnini kontrol etmek yanlıştı.

Yine de... *Ondan sonra yollarımız ayrılacak*, demişti Nick.

Nick ve canavarlar arasında patlaması olası bir savaş yaklaşıyordu. Savaşın tarafları çoktan belirlenmişti. Ama belki bu savaşı geciktirebilirdi, en azından hepsi yeniden toplanana kadar. Kısa vadede, Nick de dâhil olmak üzere hepsini hayatta tutmanın tek yolu bu olabilirdi.

"Ne garantisi?" diye sordu Tom.

"Onu Argent gücüyle manipüle edecekseniz ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Gücün etkisi altında çaresizken kimse ona zarar vermeyecek." *Çaresizlik* Nick'le ilişkilendirmesi çok tuhaf bir sözcük gibi görünüyordu. Tom daha cevap veremeden Joan, "Bana *borçlusun*," diye ekledi.

Tom bir elini kumral saçlarının arasından geçirdi. Bunu düşünüyordu. Joan nefesini tuttu. Elinde hiçbir koz yoktu. Tom'un aslında ona gerçekten borcu yoktu. Joan Jamie'yi Eleanor'dan uzaklaştırmıştı ama asıl amacı bu değildi. Tom'un ona borcu olsa bile, onu Wyvern Hanı'ndan ve sonra da muhafız köşkünden kurtarıp Nick'le birlikte Saray'dan kaçırarak karşılığını misliyle ödemişti.

Hayır derse Joan ne yapabilirdi ki? Nick'i mi uyaracaktı? Savaşı hemen şimdi mi başlatacaktı?

"Pekâlâ," dedi Tom sonunda. "Sana söz veriyorum ki Argent'ın kontrolü altındayken zarar görmeyecek."

Joan aynı anda hem mide bulantısı hem de rahatlama hissetti. Ve bir de korku. Elinden gelen en doğru şey bu muydu? Hepsini kurtaracak mıydı yoksa her şeyi mahvettiğiyle mi kalacaktı? Nick'le bir savaşı önleyecek miydi yoksa savaşa neden mi olacaktı? Hiç birini bilmiyordu.

"Bir şey daha var," dedi Tom, Joan ondan uzaklaşamadan.

İlk tezgâhın hemen önünde durmuşlardı, uzun uzun kuyruklar oluşturan insanlar yumurta, tereyağı ve büyük bir kazandan kaplara doldurulan taze lor peyniri alıyorlardı.

"Aaron Oliver hakkında konuşmamız gerek," dedi Tom.

Joan gerildiğini, savunmaya geçtiğini hissetti. "Konuşacak bir şey yok."

Birkaç tezgâh ileride Aaron bir tepsi sıcak elmalı turtayı inceliyordu. Bej rengi takım elbisesi içinde pazar yerine tezat oluşturacak kadar şık görünüyordu. Her zamanki gibi yakışıklılığı etrafındakilerin dikkatini çekmişti ve her zamanki gibi çevresindekilerin birbirlerini dürttüğünden, fısıldaşmalardan, karşılıklı bakışmalardan habersiz görünüyordu.

"Onu esir aldık," dedi Tom. "Çünkü ondan bilgi almamız gerekiyordu."

"Sonra da onunla bir konuşma yaptık," dedi Joan, hâlâ savunma hâlindeydi. "Ve şimdi yine bizim tarafımızda."

Tom burnundan güldü. "O güvenilmez. Seni tutukladı. Seni infaz edilmek üzere bir muhafız köşküne götürdü."

"Sana söyledim. Ona birbirimizi tanıdığımızı açıklayıp diğer zaman çizelgesiyle ilgili gerçeği anlattım."

"Bak," dedi Tom ciddi bir şekilde, "diğer herkesin Eleanor'a neden karşı çıktığını anlıyorum. Sen, Nick ve Jamie bir felaketi durdurabileceğinizi düşünüyorsunuz. Ben Jamie için buradayım.

Bence Ruth da sadece senin için burada. Ama *o*..." Tom Aaron'a baktı. "Bu işten bir çıkarı yok. Oraya vardığımızda Eleanor'a geri dönerse ödüllendirilme ihtimali dışında bir çıkarı yok."

Joan yutkundu. Ruth, Joan'ı Aaron'ın kendisiyle oynadığı konusunda uyarmış, o kilitli odadan çıkmak için duymak istediklerini söylediğini belirtmişti. Ama Joan ona annesinin broşundan bahsettiğinde gri gözlerindeki samimiyeti görmüştü. Kayıkhanede broşu tarif ettiğinde yaşadığı şaşkınlığı. Ona nasıl baktığını...

"Joan, o seni tanımıyor. Bu zaman çizelgesinde onun başına hiç gelmemiş bir travma sizi birbirinize bağlayamaz. Ona karşılıksız hisler besliyorsun."

Kelimeler havada asılı kaldı. Joan'ın göğsü sıkıştı. "Biliyorum." Aaron'ın onun gibi hissetmediğini biliyordu. Daha birkaç gün önce ondan *pislik* diye bahsediyor, idamını izlemek istiyordu. "Biliyorum." Ama sonra o konuşmayı yapmışlardı...

"Onu özlüyorsun," dedi Tom. "Onu özlüyorsun ve bu da eskiden olduğu gibi ona güvenmek istemene neden oluyor."

Tezgâhtaki kadın Aaron'a elmalı turta verirken yakışıklılığından etkilenmiş gibi gülümsüyordu. Joan kadının o turta için para almadığına bahse girebilirdi.

"Sadece uyarıyorum," dedi Tom. "İkisine karşı da dikkatli olmalısın."

Joan ve Tom diğerlerine katılırken, "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu Ruth. Joan'a hâlâ sıcak olan kalın bir Banbury keki dilimi uzattı. Kuş üzümü ve portakal kabuğu kokuyordu ama Joan'ın midesi şimdiden bulanmaya başlamıştı. Göz ucuyla Owen Argent'ın duvardan uzaklaştığını ve yarısı yenmiş bir elmayı kenara fırlattığını gördü.

Owen hâlâ Joan'ın onu son gördüğündeki gibiydi. Saçları hâlâ kırdı ve köşeli yüz hatları yumuşak dudaklarıyla tezat oluşturuyordu.

Nick döndüğünde Owen'ı fark etti. Gözleri irileşti.

Joan, Aaron geçerken insanların gözlerde oluşan arzuyu gözlemlemişti. Queenhithe'de gördüklerini şimdi tekrar görüyordu. Yabancılar da dönüp Nick'e bakıyordu. Gözlerinde arzu kadar daha büyük bir şey de vardı. Sanki güneşe dönen çiçekler gibilerdi Nick'e dönerken.

Nick gözlerini Owen'a dikti. Joan bir an için onun insanlar üzerindeki etkisinin farkına varıp onlara seslendiğini hayal etti: *Bana! Bana doğru toplanın!* Yakın mesafedeki tüm insanların onun arkasında sıraya girdiğini, sokak sokak bir ordu kurarken onu takip ettiğini hayal etti.

Ama Owen'ın sesi yükseldi, Argent gücünün etkisiyle derin ses tonu melodikti. "Buraya gel!" diye emretti Nick'e. "Sakin ol! Kavga çıkarma!"

Nick'in bakışları Joan'a kaydı, gözlerinde kızın buna karşı koyacağına dair açık bir inanç vardı. Geçen sefer olduğu gibi Owen'ı durdurmaya çalışacağına inanıyordu. Nick Owen'ın emrine uyup ona doğru ilerlerken Joan'ın midesi altüst oldu.

Buna karşı *çıkmalıydı.*

Ama herkesi güvende tutmanın başka bir yolunu göremiyordu. Argent gücü ister yeminle ister zorlamayla olsun Eleanor'la savaştıktan sonra hepsini koruyacaktı.

Nick Owen'a ulaştı ve Owen ona, "Tam orada dur," dedi.

Nick durdu, hâlâ Joan'a bakıyordu. Owen'la birlikte caddenin ortasındaydılar, etraflarında alışveriş yapan insanlar vardı. Ama Nick'in gözü sadece Joan'daydı.

Joan onlara doğru yürüdü. Sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu. "Eleanor'la hâlâ savaşabilecek durumda kalmasına dikkat et," dedi Owen'a. "Ve yapabildiğin kadar güçlü yap. Geçen sefer etkisiz hâle getirdi."

Nick'in gözleri ihanet, acı ve şokla büyüdü. Sanki Joan'ın hâlâ onu incitebilecek olduğuna inanamamıştı. Owen ona bir dizi emir verirken Nick kıza bakakaldı. Joan, Owen'ın sözlerini zar zor duyabiliyordu. Owen Nick'i etkisi altına alacak ayrıntıları sözlü olarak kabul ettirirken, Joan kendini onunla göz göze gelmeye zorladı.

O âna kadar Nick'in ona hâlâ güvendiğini anlamamıştı. Holland Köşkü'nden dönerken arabada ona bir daha manipüle edilmeyeceğine dair söz vermişti. Az önce bu sözünü *ve* Nick'in güveninden geriye kalanları çiğnemişti.

"Tamamdır," dedi Owen.

Nick'in gözleri Joan'daydı, ifadesi ihanetten çok daha karanlık, sert bir şeye dönüşmüştü. Joan'ın kalbi küt küt atıyordu. Owen'ın, "Buraya gel!" dediği ânı tekrar hatırladı. Nick ona itaat etmeden önce bir an tereddüt etmiş miydi?

Joan birden Nick'in arabada söylediği başka bir şeyi hatırladı: *Gerçek şu ki, Argent gücünün üzerimde tekrar işe yarayacağından emin değilim. Onu nasıl etkisiz hâle getireceğimi biliyorum.*

Joan'ın nefesi kesildi. Az önce Owen'ın emrine karşı koyabilmiş miydi?

Frankie bir şeye havlayınca Nick gözlerini Joan'ın üzerinden çekti. Joan'ın yanında Jamie ve Ruth rahatlamış görünüyorlardı. Sadece Tom kaşlarını çatmıştı. O da Joan gibi Nick'in hâlâ etki altına girmediğinden mi şüpheleniyordu?

Aaron'dan garip bir öksürük sesi geldi. "Yani," dedi, "bu tezgâhlarda canavarlara özgü şeyler mi satılıyor? Açıkta?"

Tom daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Burası halka açık pazar değil." Onlara peşinden gelmelerini işaret etti.

Nick dimdik bir duruşla Joan'ın ardından yürüyordu. Onun kolundan tutup, *Sen benim ailemi öldürdün. Sevdiğim herkesi öldürmeni göze alamazdım. Bu sadece geçici bir durum. Eleanor'dan sonra yollarımızı ayırmamız için bize zaman kazandıracak,* demek istedi. Ama kalbinin derinliklerinde Nick'in ne cevap

vereceğini biliyordu: *Beni zorla kontrol etmeye çalışmak yerine bunu bana söylemeliydin.*

Biri ona bunu yapsaydı Joan da böyle derdi.

Tom, kirli camları ve tuğla duvarında *Her şeyi alınır satılır* yazan beyaz tabelalı küçük, tekin görünmeyen bir dükkâna girdi. İçeride hiç kimse yoktu, sadece eski tencere ve tava yığınları, yontulmuş bardaklardan oluşan bir raf, paçavralar ve diğer çöplerden oluşan bir çöp kutusu vardı.

Tom bir cümleyi kulağa pek de melodik gelmeyen bir ıslıkla çaldı. Bitirdiğinde arka duvarda bir kapı sessizce açıldı, görünüşe göre kendi kendine açılmış, bodrum katına inen köhne ahşap bir merdiveni gözler önüne sermişti.

"*Burası* gerçek Roma Yolu pazarı," dedi Tom.

Joan tekrar Nick'le göz göze gelmeye çalıştı ama Nick bakışlarını ondan kaçırıyordu. Joan boğazındaki yumruyu yuttu ve Tom'un peşinden basamakları indi.

OTUZ BEŞ

Joan kendini bu kadar gergin hissetmeseydi, bodruma indiğinde dehşete düşerdi. Pazar vintage hayranları için rüya gibi bir yerdi, balo salonu büyüklüğündeki bir alanda yuvarlak raflar çeşit çeşit kıyafetlerle doluydu; takım elbiseler, elbiseler, gömlekler, etekler ve paltolar.

Yüksek tavana doğru uzanan bir Portelli camından içeri doğal ışık süzülüyordu. Gökyüzü o kadar maviydi ki Joan güneş ışığının sıcaklığını hissetmeyi bekledi ama sadece ışık vardı.

Aaron en yakındaki raftan koyu renk, önü bel hizasında, arkası uzun bir ceket aldı. Tertemizdi ama paçaları hafif yıpranmıştı, Joan onun ikinci el olduğu için cekete burun kıvıracağını düşündü.

Bunun yerine huşu içinde, "Bu orijinal Jonathan Meyer mi?" diye mırıldandı. Dikişleri inceledi. "Evet, *öyle*." Sonra açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi etrafa baktı. "Burada böyle bir yer olduğunu bilmiyordum."

"Burada her zaman pazar vardır," dedi Jamie. "Batı Yakası'ndakiler kadar çabuk kapılmıyor."

"Hımm," diye mırıldandı Aaron.

Sol duvar ayakkabılarla doluydu, kimi kadife, kimi parlak saten... Sürgülü bir merdivenle en yüksek raflara ulaşılıyordu. Sağ duvarda şapkalar, eldivenler ve çantalardan oluşan bir renk cümbüşü vardı. Arka taraftaysa mücevherlerle dolu cam dolaplar duruyordu. İçeride o kadar çok şey vardı ki Joan hepsini

dolaşmak şöyle dursun yarısını bile zar zor gezebilirdi. Her bir parçaya bakmak günler alabilirdi.

"Bu pazarda çoğunlukla giysiler vardır," dedi Tom, "ama yan odada gelecek dönemlere ait ekipmanlar da bulunuyor. Aralarında birkaç silahlar bulabiliriz."

"Ama... bu yasa dışı," dedi Aaron.

Tom omuz silkti. "Zaman da öyle." Başıyla arka duvardaki mücevherleri işaret etti.

Zaman? İlk başta insan zamanından bahsettiklerini anlayamadı. Kollarını kendine doladı, Nick'in dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Diğerleri rafların arasına dağılırken Nick doğruca ekipman odasına doğru yürüdü. Onu izlerken Joan'ın midesi çalkalandı. Argent gücünün aktif olup olmadığını test etmenin bir yolu var mıydı?

Dudağını ısırıp etrafına bakındı. Zaman atlaması için kıyafetlere ihtiyacı vardı. Rastgele bir parça seçti, ağır gri yünden yapılmış, uzun ve iyi dikilmiş bir elbiseydi. Yakasına bir parça kumaş iliştirilmişti ve üzerinde *1936* tarihi yazılmıştı. Elbiseyi yerine koydu.

Raflar aşağı yukarı kronolojik sıraya göre dizilmiş gibiydi. Joan biraz daha ileride, üzerinde *1919* yazan, buruşuk kumaştan düz siyah bir elbise buldu. 1923 değildi ama yeterince yakındı. Başka neye ihtiyacı vardı? Şapka? Eldiven? Çorap?

"Joan." Tom yan koridorda belirdi. Aaron'ı da çağırdı.

Aaron çok becerikliydi. Dağılmalarının üzerinden birkaç dakika bile geçmemişti ki kolunda kahverengi ve gri tüvit ceketlerle belirdi. Hepsinin üstünde de gri bir şapka vardı.

Tom cebini karıştırıp altın bir nesne çıkardı ve Joan'a fırlattı. Joan irkildi, neredeyse yakalayamayacaktı.

"Nedir bu?" diye sordu. Bir tarafı menteşeli, kapalı bir cep saatine benziyordu. Ters çevirince metalin üzerine kazınmış kanatlı bir aslan olduğunu fark etti.

Aaron da bakmak için eğildi. "Saray kelepçeleri için bir kumanda." Joan'ın ağzı açık kaldı. "O benim kumandam!" dedi Tom'a. "*Benden* aldığın kumanda bu!"

Joan şaşırarak, "Onu parçaladığını söylemiştin," dedi.

Tom'un yüz ifadesi, *Ah, hadi ama,* diyordu. *Sanki böyle bir şeyi yapma ihtimalim varmış gibi.* "Şu şeyi çıkaralım," dedi Joan'a.

Joan kelepçeden ne kadar nefret etse de çıkarma ihtimali onu aniden germişti. Günlerdir kafası hep başka yerlerdeydi ve o âna kadar yolculuk yapamadığı için ne kadar rahatladığını fark etmemişti.

Cihazın kenarını yoklayıp bir düğme buldu. Başparmağıyla hafifçe vurarak kapağı açtı. Bir cep saati ya da belki bir pusula sanılabilirdi. Çevresinde düzenli aralıklarla dokuz siyah sembol duruyordu. Roma dışı bir alfabenin şekillendirilmiş harflerine benziyordu. Ortada, farklı uzunluklarda üç altın ibre vardı. Hiçbiri hareket etmiyordu.

Joan Viktorya döneminden kalma bluzunun kabarık kolunu çekiştirerek sağ bileğindeki işareti ortaya çıkardı. Kanatlı aslan, Portelli güneşinin altında canlı bir şekilde parlıyordu. Joan artık işaretin içinde insan hayatı olduğunu bildiğinden, ona bakmaya katlanamıyordu. Kumandayı üzerine tuttuğunda en büyük saat ibresi bir pusula iğnesi gibi dönerek şekillendirilmiş harflerden birine, saatlerde on ikinin olduğu yere gelene kadar hareket etti.

Aaron kumandaya baktı. "Neredeyse boş," dedi. "Yirmilere ulaşmak için bir yolculuk jetonu satın alman lazım."

Joan binlerce ve binlerce mücevher parçasının olduğu arka duvara bakmadı, hepsi insan hayatıyla doluydu ama gölgesini üzerlerinde hissediyordu.

"Peki, ben sizi yalnız bırakayım," dedi Tom. Frankie'ye onu takip etmesini söyleyerek uzaklaştı.

Oda o kadar büyük ve o kadar çok şeyle doluydu ki Tom gözden kaybolur kaybolmaz Joan, Aaron'la birlikte kendi balon-

larının içindeymiş gibi hissetti. İki yandaki giysi rafları taştan duvarları aratmıyordu.

Joan bileğindeki işarete dokundu. Hâlâ kendi derisiymiş gibi geliyordu. Sanki kolunda hiçbir şey yokmuş gibi. "Bu şeyi nasıl çıkaracağım?" diye sordu Aaron'a.

"Cihazı işaretin üzerinde tutman yeterli. Zihinsel bir özelliği var. Düşüncelerine tepki veriyor."

"Zihinsel özellik mi?" Kulağa sihir gibi geliyordu.

"Gelecek teknolojisiyle Saray güçlerinin bir karışımı diyelim," diye açıkladı Aaron.

"Hımm." Joan cihazı dövmenin üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey olmuyor gibiydi. Saatin ibreleri bile dönmüyordu. Dövmenin eriyip gittiğini hayal etti. Ama bu imgeleme de işe yaramadı.

Aaron elindeki giysi bohçasını rafların arasındaki küçük masaya bıraktı. "Ben yaparsam daha kolay olabilir."

Joan tereddüt etti. Tom olsa ona o cihaza sıkıca tutunmasını söylerdi. Aaron bu şeyle Joan'ın bedenini kontrol edebilir ve onu zamanda sürükleyebilirdi.

Aaron hafifçe irkildi. "Ya da kendin deneyebilirsin..." diye başladı ama Joan da aynı anda kararını verdi. Kumandayı ona uzattı. Aaron sanki kumandayı ona vermesini beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla alete baktı.

İkisine karşı da dikkatli olmalısın, demişti Tom. Joan yutkundu. Nick'e ihanet etmişti, Aaron'ın da şimdi ona ihanet etmesi işine gelirdi. Belki de içten içe ihaneti hak ettiğini bildiği için bunu ona vermişti.

Ama Aaron sadece bir adım daha yaklaştı. "Dokunabilir miyim?" Joan'ın çıplak kolunu işaret etti.

Joan başıyla onayladığında Aaron kolunu sıkıca kavradı. Joan onun başkalarına pek sık dokunmadığını fark etti. Maskeli baloda eldivenini çıkardığında, kolunu bir muhafız tutmuştu ama sadece kumaşa dokunmuştu. Bunu düşünürken, ona inci bir kolye takışını hatırladı. Eliyle yanağını okşayışını.

Aaron gri gözlerini onunkilere dikti. "Bu acıtabilir," dedi usulca.

Uyarıya rağmen sanki dövme erimiş bir metale dönüşür gibi fokurdamaya başlayınca Joan yerinde sarsıldı. Nefes nefese kaldı. Aaron onu daha sıkı tutarak kolu kasılırken onu sabitledi. Ve sonra acı azalırken Joan rahatlayarak tekrar nefes almaya başladı.

Aaron, "Tamamdır," dediğinde Joan bileğine baktı. Kolu günler sonra ilk kez çıplak kalmıştı. Aaron tenine işleyen altın diski parmaklarının arasında tutuyordu. Onu kumandadaki bir yuvaya yerleştirdikten sonra Joan'a uzattı.

"Teşekkürler." Joan kumandayı cebine koydu. Kelepçesizliğin hemen bir fark yaratacağını düşünmemişti ama zaman çizelgesini şimdiden daha güçlü hissediyordu, bir nefesten ziyade tenine değen sabit bir esinti gibiydi. Arka arkaya üç fincan kahve içmiş gibi titrediğini hissediyordu.

"Bu arada, bu bir yas elbisesi." Aaron başıyla Joan'ın kolundaki siyah elbiseyi işaret etti. "Yas tutan biri için."

"Ne? *Bu mu?*" Joan buruşuk kumaşa baktı. "Ah." Bunu fark etmeliydi. Klasik kesimi yüzünden beğenmişti, siyahın tarihsel anlamını düşünmemişti.

"Sorun değil," dedi Aaron. "Yani..." Tereddüt etti. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, yanındaki raftan soluk mürdüm bir elbise alıp ona uzattı. "Sadece başka bir seçenek," dedi. "Eğer dul bir kadın gibi görünmek istiyorsan o başka tabii."

Joan elbiseyi çenesine kadar kaldırdı ve koridorun sonundaki aynaya baktı. Elbise vitrinde pek bir şeye benzemiyordu, asla dikkat çekici değildi. Ama havaya kaldırdığında âdeta bir dönüşüm geçirdi. İki katmandan oluşuyordu, mürdüm rengi bir iç elbiseyle üstünde ince fildişi bir tül. Mürdüm rengi elbiseye hava katıyordu, tülse gösterişli değil, gizemliydi.

Aaron'a döndü ve onun da aynaya, kendi yansımasına baktığını görünce bir kez daha şaşırdı, yüzünde neredeyse merak

denebilecek bir ifade vardı. Göz göze geldiklerinde Joan başını eğdi.

"Burada şaşırtıcı derecede mükemmel bir seçki var," dedi. "Eğer farklı koşullar altında burada olsaydık... Şey..." İhtiyacı olmamasına rağmen kravatını düzeltti.

"Elbiseyi beğendim," dedi Joan. "1920'lerden fırlamış gibiyim." Konuşurken birdenbire yoğun bir özlemle sarsıldı, sanki bedeni artık saplanıp kalmadığını yeni fark ediyordu. Farkındalıkla nefesini tuttu.

Aaron'ın aralarındaki mesafeyi kapattığının belli belirsiz farkındaydı, endişeliydi ama Joan kulaklarındaki uğultudan başka bir şey duyamıyordu. Aynada yine kendini gördü, elbisesi hâlâ çenesinin altındaydı ama hepsi bu kadardı. Portelli camından gelen parlak ışık kararınca odaya alacakaranlık hâkim oldu. Aaron'ın sesi durdurulmuş bir kayıt gibi kesildi. Joan paniğini kontrol etmeye çalıştı. Corvin bileğini kelepçelediğinden beri sesi hiç kesilmemişti.

Duyularına odaklan, dedi kendi kendine. Aaron ona bunu öğretmişti. Ama hiçbir şey hissedemiyordu, ne tenindeki sıcaklığı ne de ciğerlerindeki nefesi. Nefes alıyor *muydu* ki?

Kararmaya başlayan odada Aaron daha yakma eğildi. Ona bir şeyler söylüyordu. Joan dudaklarını okumaya çalıştı. Gözleri endişeyle kocaman açılmıştı. Aaron elini sıktı ve Joan elini saran parmaklara odaklandı. Dokunuşunu hissedemiyordu ama soğuk kış güneşi gibi sıcaklığını belli belirsiz duyuyordu. Bu sıcaklığa odaklandı.

Aaron'ın sesi sessizliğin içine sızmaya başladı. "Hâlâ elbiseyi tutuyorsun," diyordu. "Hissedebiliyor musun?" Sesi sakin ama gergindi, sanki bir duyguyu bastırıyormuş gibiydi. "Burası soğuk. Bunu hissedebiliyor musun?"

Joan gözlerini kırpıştırarak seçtiği elbiseye baktı. Çok yumuşak görünüyordu, tül ipek olmalıydı. Dokusunu zar zor hissedebiliyordu. Kaşlarını çattı, konsantre oldu.

Oda yavaş yavaş aydınlanıp öğleden sonraki hâline döndü. Elini tutan Aaron'ın eli sertleşti. Daha sıkı kavradığı anda Joan içinden beklenmedik bir elektrik akımı geçtiğini hissetti. Bir tutam arzu. Yutkundu. Bütün vücudu sarsılmış ve kafası karışmış gibiydi.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı. "Geri döndüğünü görebiliyorum."

Nihayet konuşabildiğinde, "Buradayım," demeyi başardı ve normal sesini duyabildiği için rahatladı. *Olmak istediğim yer burası,* dedi kendi kendine. *Tam burada, bu zamanda olmak istiyorum.*

Aaron bir an için gözlerini kapadı ve sanki az önce çok korkmuş gibi omuzları da çöktü. Gözlerini tekrar açtığında Joan'ın yüzünü okumaya çalıştı. "Bu daha önce de oldu mu?"

Joan, *Büyükanneme söylemeliydim,* diye düşündü tekrar. Zihnindeki sisler başlar başlamaz ona söylemeliydi. "Kelepçe takılmadan önce neredeyse her sabah oluyordu," diye itiraf ettiğinde Aaron şok olmuş görünüyordu. "Hâlâ kontrol etmeyi öğreniyorum," diye açıkladı. "Bana duyularıma nasıl odaklanacağımı öğrettin. Ben de bunu deniyorum."

Aaron dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu *ben* mi öğrettim?" diye sordu. "Bunun benim önümde olduğunu mu söylüyorsun? Ve bu olurken ben sana âna odaklanmanı mı öğrettim?" Joan'ın elini sıkıca kavradı ve ikisi de aynı anda hâlâ el ele olduklarını fark ettiler. En son böyle bir şey olduğunda Aaron sanki onu yakmış gibi elini çekmişti. Bu sefer nazikçe bıraktı. "Kontrol etmeyi çocukken öğrenmeliydin!" dedi. "Yolculuğa çıkmadan *önce!*" Sertçe dönüp rafların üstlerine baktı ve Joan onun öfkeyle Ruth'u aradığını fark etti. Gerçi yakınlarda kimse yok gibiydi. Joan ekipman odasındaki Nick'i ve mücevher dolabının üzerinden herkesten bir karış daha uzun olan Tom'u görebiliyordu.

Joan, Aaron'ın buna geçen sefer de ne kadar kızdığını unutmuştu. "Hunt kayıtları yolculuk *yapamayacağımı* söylüyordu,"

diye açıkladı. "Ruth bilmiyordu. Bunlar olmaya başladığında büyükanneme söylemedim."

Aaron sıkıntılı görünüyordu. Bir elini ağzına götürdü. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti.

"Teşekkür ederim," diye ekledi Joan. "Bu sefer için. Geçen sefer için." Aylardır neredeyse her sabah onun öğrettikleri işine yarıyordu. O anda bunun sadece Aaron'ın gördüğü bir yönü olduğunu düşündü. Yolculuk yapma arzusunun ne kadar güçlü olduğunu Nick'e asla itiraf edemezdi. Aaron içinse zaman yolculuğunun ahlaki bir yanı yoktu.

Aaron ciddiyetle, "Eğer bu her gün oluyorsa, geçen sefer sana öğrettiklerim yeterli olmamış demektir," dedi. Masadan giysilerini ve şapkasını aldı. "Bütün bunlar bittikten sonra bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Bunlar bittikten sonra mı? Joan ağzını açtı ve tekrar kapadı. Umutlanmasına bile izin vermedi. Gerçek şuydu ki, bundan sonra ne olursa olsun, Aaron ondan uzak durmak zorunda kalacaktı. Annesi Joan gibi birini sakladığı için idam edilmişti. Ying haklıysa –Joan yok edilmiş bir ailenin üyesiydi– o zaman Kral hâlâ onun ölmesini istiyor olacaktı. Bundan bittikten sonra, Aaron Oliverlara geri dönecek ve Joan hâlâ kaçıyor olacaktı.

Karşısında bir hareketlilik gözlerine ilişti, Nick ekipman odasından çıkıyordu.

Aaron onun bakışlarını takip etti. "Biliyorsun... beni sorgularken sana kütüphanede ne gördüğümden emin olmadığımı söylemiştim. Ama *gördüm*. Zaman çizelgesindeki yırtığı gördüm."

Joan ona döndü. "Ne yaptığımı gördün mü?" Sesinin çatladığını duydu. O an hakkında daha kötü hissedebileceğini düşünmemişti ama Aaron'ın bunu gördüğünü bilmek bir şekilde daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

Aaron başını hafifçe eğerek, "Önceki zaman çizelgesinde neler olduğunu gördüm," dedi.

Joan bakışlarını kaçırdı. Aaron diğer zaman çizelgesinde Nick'i öptüğünü, onu eski hâline dönüştürdüğünü görmüştü. Zaten utanç duyuyordu ve şimdi bu duygu ikiye katlanmıştı. Nick'e iki kez ihanet etmişti ve Aaron ikisine de tanık olmuştu. Onun hakkında ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu, Oliverlar sadakate her şeyden çok değer verirlerdi. *Fidelis ad mortem.*

"Joan," dedi Aaron. Joan güçlükle çenesini kaldırıp Aaron'la göz göze geldi. Çocuğun bakışlarında tiksinti namına bir şey olmaması şaşırtıcıydı. "Bana geçen sefer ailelerimizi kurtarmak için birlikte hareket ettiğimizi söylemiştin," dedi Aaron. "Başarılı olduğumuzu... Sonunda verdiğin kararı gördüm. Ne kadar zor bir karar olduğunun farkındayım."

Joan tekrar yutkundu. Canavarlar dünyasına girmeden önce her şey çok daha netti. "Sanırım az önce Argent gücüyle ilgili kötü bir karar verdim," diye itiraf etti. "Bunu ona yapmamalıydık." Olanları düşündükçe kendini daha da kötü hissediyordu. İlk seferinde Liam'a Nick'in üzerindeki etkiyi kaldırması için yalvarmış, *Bu çok yanlış,* demişti. Hâlâ yanlıştı. Liam'ı Nick'i zorlamanın her şeyi daha da kötüleştireceği konusunda uyarmıştı. Ve bu uyarı hâlâ geçerliydi.

"*Yapmalı* mıyım, *yapmamalı* mıyım gibi tereddütlerden pek anlamam," dedi Aaron. "Ama annem hep şöyle derdi: *Bundan sonra...*"

Yüzünde kırılgan bir ifade vardı. Aaron önceki zaman çizelgesinde birlikte zaman geçirirlerken annesinden neredeyse hiç söz etmemişti. Joan şimdi, olanları öğrendikten sonra çocuğun onun sözlerini hatırlayıp aktarmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu. Başıyla onayladı.

Aaron derin bir nefes aldı. "Listemdeki diğer şeyleri de toplasam iyi olacak."

Joan, Aaron'ın verdiği elbiseye baktı. Onun da hâlâ alması gereken birkaç şey vardı.

Joan elbiseye uygun bir ceket, bir palto, bir çift ayakkabı ve kloş bir şapka buldu. *Sırada silahlar var,* diye düşündü. Ama onun yerine kendini mücevher dolaplarına doğru yürürken buldu.

Odanın en kısa duvarı boyunca üç cam kutu sıralanmıştı. Uzaktan müzedeki bir sergiyi andıran mücevherler yakından bakıldığında pek de ucuz görünmüyordu ama metal menekşelerden oluşan gösterişli bir kolyeden böcek şekilli bir yüzüğe ve su yeşili yeşim bir kolye ucuna kadar çeşit çeşit parça bulmak mümkündü. Her parçanın altında el yazısıyla yazılmış küçük etiketlerde fiyat bilgisi yer alıyordu. Gerdanlıklardan birinin kapamasının hemen yanında zincirin içine yerleştirilmiş küçük bir parça vardı, üzerinde üç adet dönebilen rakam bulunan altın, dikdörtgen bir çerçeve. Joan'a şifreli bir kilidi hatırlattı. Rakamlar 100'ü gösteriyordu. Ne olduğunu kavraması bir dakikasını aldı. Bu kolyede insan hayatının yüz yılı vardı. Takan kişi seyahat ettikçe kolyedeki rakamlar dönerek kalan süreyi gösteriyordu.

Kıyafetler gibi mücevherler de özenle düzenlenmişti. En alt rafta sade bilezikler vardı. Üst raflardaysa tılsımlar diziliydi: sevimli metal kuşlar, kafatasları, ailelerin sembolleri. Hunt ailesini simgeleyen tilki bile oradaydı. Her biri beş insan yılı ediyordu. Joan, canavarların kullanılmış tılsımları gıda ambalajlarını atar gibi attıklarını hayal edince mide bulandı.

Joan geri çekildi. Bir sonraki rafta zincir kolyeler sıralanmıştı. Onların üstünde de kırmızı kolye uçları yer alıyordu: her biri on yıllık insan hayatı ediyordu. Yeşiller yirmi yıl. Siyahlarsa elli yıl.

Gerdanlıklar yüz yıl, iki yüz yıl, beş yüz yıl aralığında sıralanmıştı.

Joan bir adım daha geriledi. Bir an için dolapta cesetlerin sergilendiği o kadar net canlandı ki gözünde, sanki ölüme terk edilmiş insanları görebiliyordu.

Birinin yanına geldiğini hissetti. Başını kaldırdığında Tom ya da Jamie'yi görmeyi bekliyordu. Nick'i görünce midesi altüst oldu.

"Seçtin mi?" diye sordu.

Joan bu düşünce karşısında ürpertisini bastıramadı. Nick ona değil, dolaba bakıyordu. Gözleri etkiden arınmış ve çakmaktaşı gibi sertti. Omzunun üzerinden baktı. Koridorlar arasında sadece Tom görünüyordu. "Argent gücü bu kez işe yaramadı, değil mi?" dedi.

Nick tepki vermedi. Bir heykel gibiydi. "Sana işe yaramayacağını söylemiştim."

Joan'ın göğsü sıkıştı. "Affedilemez bir şey mi?" Niyeti bu olmasa da ağzından soru gibi çıkmıştı.

Nick doğrudan ona baktı, başarısızlıkla sonuçlanan Argent gücünden bu yana ilk kez göz göze geliyorlardı. Yüzünde beliren acı göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

"Daha sonra bizi öldürebileceğini düşündüm," diye fısıldadı Joan.

"Anladım." Nick ceset dolabına döndü. "Burada ne kadar hayat var?" diye sordu. "Bütün bu tılsımlar ve kolyeler. Otuz tılsım çarpı beş yıl. Bu da yüz elli yıl eder." Gerisini hızla hesaplarken dudakları kıpırdandı. "Bu duvarda neredeyse on bin yıllık insan hayatı var diyebilirim."

Joan bu hesabı yapmamıştı. Midesi bulandı.

"Doğumdan yaşlılığa kadar tam yüz yirmi beş uzun insan hayatı demek," dedi Nick. "Katliam. Ama canavarlar zamanı böyle çalmazlar, değil mi? Bana zamanı kısa kısa aldıklarını söylemiştin. Yani belki de on bin kişinin olması gerekenden bir yıl önce ölmesine neden olan bir tabloya bakıyoruz." Joan kendi nefesinin kesildiğini duydu. Nick ona baktı. "Hayatın bir anlamı var," diye fısıldadı. "Babam öldüğünde..." Sesi çatallandı. "Babam öldükten sonra onu hayal bile edemeyeceğim kadar çok özledim. Onunla on dört yıl geçirdim. Küçük kardeşim

Robbie ise sadece iki yıl. Robbie onu hatırlamıyor. Ve... Babam çok iyi bir adamdı, biliyor musun? Sadece iyi. Nazik. Bilge." Yutkunurken boğazı oynadı. "Robbie'nin, küçük kız kardeşim Alice'in onunla bir yıl daha geçirmesi için her şeyimi verirdim. Onu hatırlamaları için." Gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Onu tekrar görmek için *her şeyimi* verirdim."

Joan yutkundu, boğazında kocaman bir yumru vardı. Ailesi öldükten sonra o da aynı şeyleri düşünmüştü. Onlarla bir yıl daha birlikte olmak için her şeyini verebilirdi. Bir saat daha. Onları bir kez daha sevdiğini söylemek için bir dakika bile yeterli olabilirdi.

"Bunu yapamam," dedi Nick usulca.

"Neyi yapamazsın?" diye sordu Joan. Ama bir yanı ne söylediğini biliyordu: Nick asla başka bir insanın zamanını çalamazdı. Nick cevap verirken Joan'ın gözleri akmaya hazır yaşlarla doluydu.

"Başka birinin canını alamam," dedi.

Joan bir damla gözyaşının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. "*Nick*," dedi. O kadar duygulu bir sesle konuşmuştu ki Nick âdeta irkildi. "Eğer bunu yaparsan, kendi hayatından *otuz iki yıl* kaybedeceksin."

Nick bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi Joan'ın yüzünü inceledi. "Biliyorum," dedi sonunda. "Anlıyorum."

Joan'ın kalbi acıdı. Yine de Nick haklıydı. Dolaptaki tüm o küçük sayılar hiç de soyut değildi. Bu kolyeler ve tılsımlar Bay Larch gibi insanların hayatlarını taşıyordu. Margie gibi. Seven ve sevilen insanların.

Bir daha asla, demişti Joan, Nick'e, insan hayatı çalıp çalmadığını sorduğunda. O zaman inanarak söylemişti bunu. Hâlâ aynı fikirde miydi?

Derin bir nefes aldı. "Ben de anlıyorum," demeyi başardı. Nick haklıydı. Hayatın bir anlamı vardı.

Bu durumdan kaçınmak için daha önce de kendinden hayat almıştı. Yaklaşık otuz yıl diye tahmin etti. Zaman çizelgesi

değiştiğinde bu sıfırlanmış mıydı? Yoksa kendi ömründen otuz yıl mı yemişti? Otuz iki yıl daha kaybetmesi, bu işin sonunda ömrünün altmış yılından fazlasını heba edeceği anlamına mı geliyordu?

Böyle düşündüğünde –bir daha asla diye yemin etmesine rağmen– içinden bir ses, *Önce o bunu reddetmese yine zamanı kendinden mi alırdın? Ya da bu mücevherden birini mi kullanırdın?* diye sormuştu.

Nick'in onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Rengi atmıştı. Ağzını açtığında Joan onun ne düşündüğünü neredeyse görebiliyordu: *Bunu senin de yapmanı istemedim.*

Gerçekler bir kez daha yüzüne çarpmıştı. *Kendi ömründen zaman çalma*, demek istedi Nick'e. Tanımadığım bu yabancılardan çal. "Onu sevdim," dedi bir anda. "Sevip sevmediğimi sormuştun." *Seni seviyorum. Sanırım her zaman da seveceğim.*

Nick'in yüzünde acımasızca bastırılmış bir duygu belirdi. Ağzını açtığı anda Joan söyleyeceği şeye kendini hazırladı.

Ama Nick nefesini verirken Jamie ekipman odasından seslendi. "Buraya gelin! Şuna bir bakın!"

Ekipman odası şaşırtıcı derecede büyüktü, belki de kıyafet odası kadar yoktu ama benzerlerine göre epey genişti. Girişin yanında, ikinci el telefonlarla dolu masalar vardı, 90'ların kalın telefonları, kendi zamanlarına ait telefonlar ve garip bir şekilde aynı tepsilerde, gökkuşağı renklerinde metal bilezikler ve yüzükler. Bunlar geleceğin telefonları olabilir miydi? Joan siyah akik taşlı, pürüzsüz, pembe altın bir bileklik taktı. Avucunda beyaz bir kare belirip üzerinde siyah, kristal netliğinde *Merhaba* kelimesi belirince irkildi. Görünüşe göre taş bir tür projektördü.

Bilekliği çıkardı ve yürümeye devam etti. Biraz daha ilerleyince bıçak ve silahlarla dolu çekmeceler buldu. Yürümeye

devam ederek çekmeceleri açıp kapadı, bu bölümde kameralar, mikrofonlar, dronlar ve beyaz üzerine siyah noktalar gibi görünen bir şeyler vardı. Bunlar da kamera mıydı? Yoksa takip cihazı mı?

Daha da uzakta, güneş gözlükleri, anahtarlıkların üzerinde küçük figürler ve dokunulduğunda yanan metal broşlar vardı. Joan güneş gözlüklerindeki teknolojiyi tahmin edebiliyordu, peki ya heykelcikler ve broşlar ne içindi? Hangi dönemden geliyorlardı? O dönem neye benziyordu? İki yüzyıl ileriye giderse ne görebilirdi? Belki de... Özlem duygusuyla sürüklendiğini hissedince kendini toparladı. Gerçekten de tekrar kaybolmayı hiç ama hiç istemiyordu.

"Vay canına," dedi Aaron kapı aralığından. "Burada sonraki üç yüzyıla ait şeyler var. Eğer Saray öğrenirse..."

"Nasıl öğrenecekler ki? İspiyonlayacak mısın?" diye sordu Ruth.

Aaron gözlerini devirdi. "Evet, buradan çıkar çıkmaz anakronik güneş gözlükleri hakkında ispiyonculuk yapacağım."

"Bu tarafa!" diye seslendi Jamie odanın diğer ucundan.

Joan onu Tom'la birlikte, 3D yazıcı ya da espresso makinesi olabilecek kutu şeklinde makinelerle çevrili buldu. Onları bir kenara iterek çıplak döşemeyi açığa çıkarmışlardı.

Jamie aşağıyı işaret etti. Yerde beyaz, kare şeklinde bir plastik parçası vardı, ekmek poşeti etiketlerine benziyordu.

Ruth yanlarına gelip o şeye baktı. "Nereden buldun bunu?"

"Burada," dedi Jamie kendinden emin bir sesle. "Bu eşyaların arasında."

O sırada Aaron geldi, Nick hemen arkasındaydı ve yerdeki şeyi hemen fark etti. "Bu..." Aaron sahiden şok olmuş gibiydi. "Bu yasa dışı. Bu *uzak* geleceğin teknolojisi!"

Aaron'ın sözlerinden ziyade ses tonu Joan'da bir anıyı tetikledi. Canavar Sarayı'nda buna benzer bir cihaz almıştı. Jamie onu hapishane hücresinde bırakmıştı, içinde Nick'in versiyonlarının kayıtları vardı.

"Sadece bir parça plastik gibi görünüyor," dedi Nick.

"Bu bir kayıt cihazı," diye açıkladı Jamie. "Görüntüleri ve sesleri doğrudan insan zihninden alıyor." Kaşlarını çatarak cihaza baktı ve dikkat kesildi. Bir an sonra duvarda bir pencere açıldı.

Joan'ı dehşete düşüren manzara, kafenin penceresinden gördükleri kasvetli sokaktı. Karanlık, pek de Viktoryen olmayan binalar, sıkıcı giysiler içindeki korkmuş insanlar, ayaklarının dibinde güller olan Eleanor heykeli.

"*Bu* da ne?" diye sordu Aaron.

"Zaman çizelgesindeki yırtıkta gördüğümüz diğer Londra," diye fısıldadı Joan. Manzaranın donmuş olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı, sokaktaki insanların hiçbiri hareket etmiyordu. Bu gerçek bir pencere değildi, bu Jamie'nin kafede gördüklerine dair anısıydı. Cihazı hatırladıklarını kaydetmek ve yansıtmak için kullanıyordu.

"Çok gerçekçi görünüyor," diye mırıldandı Nick.

Gerçekten de *öyleydi.* Kafenin penceresi tam burada, bu odada gibiydi. Joan, Jamie'nin mükemmel hafızası karşısında bir kez daha dehşete kapıldı.

Ardından görüntü yeniden hareket etmeye başladı. Joan nefesini tuttu. Bu kez daha fazla ayrıntı kaydetti, Eleanor'un bronz heykeli, üzerine kanatlı bir aslan kazınmış bir kaidenin üzerinde duruyordu. Ama bu Canavar Sarayı'nın bilindik aslanı değildi. O aslan her zaman ona bakanları takip ediyormuş gibi poz verirdi. Buysa saldırıya hazır hâlde kükrüyordu.

Joan'ın dikkatini bir hareket çekti. Köşeden koşarak gelen sarışın adam. Joan güçlükle izleyebildi. Sonunu bildiği için şimdi her şey çok daha kötüydü. Cenaze arabasına benzeyen siyah minibüs durdu ve muhafız indi. Sarışın adamın yüzü korku ve teslimiyetle buruşmuştu. Ölmek üzere olduğunu ***biliyordu***, kimsenin ona yardım etmeye gelmeyeceğini de.

Haklıydı da. Kimse yardımına gelmemişti. Korkmuş seyirciler olay yerine şöyle bir göz atıp yürümeye devam ettiler.

Muhafız sarışın adamı öldürdü ve sonra minibüsün arkasını açtı. Joan'ın nefesi kesildi. Zihni olayı bulanıklaştırmıştı çünkü o esnada olan bitene zar zor bakabilmişti. Ama Jamie'nin hafızası onu mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Cesetler, boyunları, bilekleri ve dirsekleri doğal olmayan açılarda, uygunsuz bir şekilde üst üste yığılmıştı. Hepsi çok sıradan görünüyordu. Joan'ın kendi insan ailesi, okul arkadaşları ya da komşuları olabilirlerdi. Joan kayışı kopmuş siyah ayakkabıyı tekrar gördü. Bu kez, o kişiyi ayağından bacağına ve yüzüne kadar takip etmeye zorladı kendini. Ölü kadının siyah saçları kısa kesilmişti ve nazik hatlı, yuvarlak bir yüzü vardı.

"On yedi," diye mırıldandı Nick titreyerek ve Joan onun cesetleri saydığını fark etti.

Joan elini ağzına götürdü. Bu sadece içgüdüsel bir dehşet değildi. Bu dünyanın ne kadar *yanlış* olduğunu unutmuştu, bir kayıtta bile açıkça görülüyordu oysa. İçinden bir ses bunun var olmaması gerektiğini söylüyordu. Bu gerçekliğin bozulmuş bir versiyonuydu. Yanlış bir zaman çizelgesi.

Bir dalgalanma pazar yerini titrettiğinde Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sanki zaman çizelgesinin kendisi alarm vermeye çalışıyordu. Sanki o da Joan kadar rahatsız olmuştu.

"Gördüğün şey bu muydu?" diye mırıldandı Aaron ve Joan başıyla onayladı. Rengi atmış hâlde, "Zaman çizelgesinin buna tepki verdiğini hissettim," dedi ve Joan yine başıyla onayladı. "Sanki varlığına tahammül edemiyormuş gibi."

"Henüz var olmadı ve asla da olmayacak," dedi Nick. O kadar kendinden emindi ki sesi ürkütücü derecede sakindi. "Onu durduracağız."

Güney kıyısından, Aziz Magnus Kilisesi'nin sınırlarından ayrılmaya karar verdiler. Kiliseye ulaşabilecekleri kadar yakın ama

kazara Eleanor'un adamlarından biriyle karşılaşamayacakları kadar da uzaktaydılar.

"Oraya vardığımızda iskeleden bir Hathaway teknesi ödünç alabiliriz," dedi Tom.

Gaz lambalarının loş ışığında Londra Köprüsü'nü birlikte geçtiler. Serin bir geceydi ve Joan bundan memnundu, 1920'lerden kalma giysilerini gizlemek için hepsi palto giymişti. İlk yolculuk hakkında konuşmuşlardı bile. Her şey plana uygun giderse, 24 Şubat'ta Aziz Magnus'u gözetlemek için bolca vakitleri olacaktı.

Şansları yaver giderse Eleanor'u 5 Mart'tan önce bulacaklardı ve daha da şanslılarsa onun kiminle çalıştığını öğreneceklerdi. Aaron onun alışılmadık derecede etkili aile güçleri olan müttefiklerle iş birliği yapmış olabileceği konusunda uyarmıştı ve bu müttefikler hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar iyi plan yapabilirlerdi.

Güney kıyısına vardıklarında, Owen Argent elleri ceplerinde bir deponun duvarın yaslanmış onları bekliyordu.

"Bizimle geliyor," dedi Tom.

"Tom," dedi Joan. Anlaşmaları böyle değildi. Owen onlarla birlikte gelirse, bu bir otuz yıllık insan hayatına daha mal olacaktı.

Tom anlamlı anlamlı bir Jamie'ye bir Nick'e baktı. "Ne olur ne olmaz," diye mırıldandı özür dilemeden. Nick'in tepkisini kontrol etti ama çocuğun yüz ifadesi değişmemişti.

"Nick." Aaron parmaklarıyla zarifçe Nick'e işaret etti. "Vakit geldi."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. *Aaron'dan bunu yapmasını isteme*, demek istedi Nick'e.

Nick'in kelepçesi hâlâ boştu, sadece bir Mtawali içine daha fazla zaman yerleştirebilirdi. Ama kelepçenin yedek bir işlevi vardı, kumandayı kim elinde tutarsa tutsağını sürüklemek için kendi çaldığı zamanı kullanabilirdi.

Ve Aaron hâlâ içlerinde o kumandayı kullanabilen tek kişiydi.

Lütfen yapma, diye düşündü Joan yine. *Bırak Aaron onun yerine mücevherlerden birindeki zamanı kullansın.*

Ama Nick, Aaron'a doğru gitti ve dibine kadar yaklaştı. Aaron'dan sadece biraz daha uzundu ama kaslı vücudu Aaron'ın daha ince gövdesini gölgede bırakıyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu Aaron Nick'e ciddi bir ifadeyle.

Nick kararlılıkla, "Eminim," dedi.

"Pekâlâ," dedi Aaron. Uzandı ve elini Nick'in ensesine götürdü.

Nick titrek bir nefes alıp bıraktı.

"Aldım," dedi Aaron yumuşak bir sesle ve Joan üzülmekle rahatlamak arasında kaldı. Nick'in de Margie gibi düşüp ölmesinden çok korkmuştu. Ve sonra dehşet içinde gerçeği anladı. Nick hayatının otuz yılından fazlasını kaybetmişti. Öylece. Gitmişti. Geriye ne kadar kalmıştı ki?

"Hiçbir şey hissetmedim," dedi Nick, gözleri farkındalıkla açılırken. Canavarlar hayatlarını o kadar kolay ve gizlice çalıyordu ki insanlar bunu asla fark etmiyordu.

Aaron hâlâ Nick'e bakıyor, dengesi bozulmuş gibi görünüyordu. Joan, onun daha önce bir insandan zaman çalarken gözlerinin içine hiç bakmadığından çok emindi.

"Buradan mı gidiyoruz?" Aaron'ın sesi biraz titrek çıkıyordu.

"Hayır, biraz daha yukarıdan," dedi Tom.

İki deponun arasında Thames Nehri'ni gören bir yer bulmuşlardı.

Tom ve Nick önden gidiyordu, Joan bilerek geride kaldı. Korkusundan zaman kazanmaya çalışıyordu. Yine de daha fazla erteleyemezdi. Neredeyse varmışlardı.

Kendine düşünme fırsatı tanımadan bir elini ensesine götürdü ve otuz iki yıl olduğunu umduğu bir süreyi çekip aldı, ne eksik ne fazla.

Tıpkı geçen seferki gibi, sanki kendi etini parçalıyormuşçasına acı çekiyordu. İnsanlar bunu hissetmiyor gibi görünüyordu ama Joan'ın bedeni ona ne yaptığını biliyordu. Boğazından yukarı bir ses yükseldiğini duydu. Geçen sefer çığlık atmıştı. Bu sefer dişlerini olabildiğince sıkarak kendini tuttu.

"Hey," dedi Aaron, belki de onu duymuştu. Ayak sesleri önünde durdu.

Joan iki büklümdü, zar zor nefes alıyor ve acısını kontrol etmeye çalışıyordu. "Gerginim," demeyi başardı. Bu yalan da sayılmazdı. Kendini doğrulmaya zorladı ve Nick'in Aaron'ın hemen arkasında durup ona baktığını görünce irkildi. Bir saniye önce Tom'la birlikte ön taraftaydı. Buraya nasıl bu kadar çabuk dönebilmişti?

Nick ne yaptığını tahmin etmişti. Bir adım daha atarak Aaron'ın önüne geçti ve sonra bir adım daha atarak neredeyse Joan'ın dibine girdi. Eli ona dokunmak istiyormuş gibi seğirse de kendine hâkim olmayı başardı. Joan ona baktı, gözleri neredeyse kararmıştı. Çenesi o kadar gergindi ki dişlerinin kırılabileceğini düşündü.

Joan nihayet, "Diğerlerine yetişmeliyiz," dedi.

Uzun, çok uzun bir andan sonra Nick başıyla onayladı.

Aralarındaki sessiz diyaloğun Aaron'ın kafasını karıştırdığı belliydi. Az önce bir şey olduğunu biliyordu ama ne olduğunu çözememişti. "Ben de gerginim," dediğinde Joan ona gülümsemeye çalıştı.

Yolun geri kalanını birlikte yürüdüler, Nick Joan'ın arkasındaydı. Ayrılacakları yere varıncaya kadar da gözlerini üzerinde hissetti.

Vardıkları yer tam olarak bir sokak sayılmazdı, evlerin arasındaki geniş bir boşluktan ibaretti. Asfalt yerine toprak bir alandı.

Paltolarını ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma şapkalarını çıkarıp yere attılar. Tom, Frankie'yi sırt çantasına koydu. Ve işte hazırdılar. Sonraki durakları 1923'tü.

Aaron, Joan'ın elini tutarak ona güven verdi. Joan yardım almadan zamanda doğru noktaya atlayacak kadar deneyimli değildi, bu yüzden Aaron ikisine de yol gösterecekti. Nick'e de uzandı, elini Nick'in dövmeli bileğine dolayarak kelepçeyi etkinleştirdi.

Joan 1891'e son bir kez baktı. Neredeyse gece yarısıydı ama nehirde insanlar mavnalarda kürek çekiyor, güverteleri temizliyorlardı. Karşı kıyıda, Londra Köprüsü Rıhtımı'ndaki liman işçileri bir yelkenlinin yüklerini boşaltıyordu. Londra hiç uyumazdı. Aziz Magnus'un kulesi iskelenin arkasından görünüyordu. Gelecekte yeni inşaatların gölgesinde kalacaktı ama bu zamanda yanındaki az katlı yapıların arasından sıyrılabiliyordu. Joan burayı Londra'nın ortasında bir vaha olarak görüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde insanlar avlusunda huzurlu bir sessizlik içinde oturuyor, belki öğle yemeği yiyor, belki de kitap okuyor olacaktı. Kilise arazisinde bir şeyler olabileceğini hayal bile edemezdi. Eleanor orada zaman çizelgesini değiştirecek ne yapacaktı?

Joan diğerlerine baktı. Jamie gergin görünüyordu, Nick ise kararlıydı. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Ruth, "Hazırız," diye onayladı, Tom ve Aaron da başlarıyla tasdik etti. Owen omuz silkti.

Tom'la Jamie bir adım attılar ve sonra gözden kayboldular. Birkaç saniye sonra Owen da gitmişti, ardından Ruth. Her şey yolunda giderse, hepsinin aynı anda varacaklarını düşünmek garipti.

Aaron Joan'a, "Unutma, ben atladığımda sen de atlamalısın," dedi. Nick'e de, "Zaman çizelgesi yolculuk yaparken bizi koruyor, bir duvara toslamayacak ya da toprağa batmayacağız. Ama eğilip saklanmaya hazır olun. Etrafta insanlar olabilir." Joan'ın elini sıktı. "İşaretimle."

Joan gözlerini kapadı. Zaman yolculuğu yapmak –Aaron'ın deyimiyle *atlamak*– için canavarların kendilerinde başka bir

zamana odaklanarak içlerindeki o özlem duygusu uyandırmaları gerekirdi. Joan son zamanlarda bu duyguyu öyle büyük bir güçle bastırıyordu ki, ona teslim olma ihtimali aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici geliyordu. Ayrıca hayatının otuz iki yılını harcamak üzere olduğunun da farkındaydı.

"Şimdi," dedi Aaron.

Joan gözlerini açtı ve kendini o *hisse* bıraktı.

Dünya ayaklarının altından kaydı.

Ardından bir kaosun içine düştüler.

OTUZ ALTI

Biri Joan'ı yakalayarak Aaron'ın elinden kurtardı. Joan atlarken biri kaval kemiğine çarpınca canı yandı. Ama karşı tarafın da canını yakmıştı. Homurtuyla geri çekilen eller Joan'ın kolundan uzaklaştı.

Joan bir bulanıklık içindeki bedenleri, bağırışları ve yumruklaşma seslerini anlamlandırmaya çalıştı. Onu tutan bir eli savurdu ve bir beden ağır ağır yere düşerken yanındaki Nick memnun bir ses çıkardı.

Neler oluyordu? Kim saldırıyordu? Birbirlerine yakın çok fazla beden vardı ve şafağın karanlığında Joan saldırganların çoğunu göremiyor, sadece kolları, gövdeleri ve bacakları seçebiliyordu. Ayaklarının altındaki zemin bir dakika öncesine göre daha sertti, kaygan çamurdan ziyade beton gibi görünüyordu. Ve Joan açık bir alanda olduğunu hissetti, sağdaki depo daha genişti ve gökyüzü daha net görülebiliyordu.

"Bu kadar yeter!" diye seslendi biri.

Herkes sanki bir boks maçında zil sesi duymuş gibi sakinleşti. İtiş kakış sesleri ânında kesildi. Tom sessizce küfretti. Joan başını kaldırdığında hepsinin neden sustuğunu, Tom'un neden küfrettiğini gördü.

Saldırganlar patikanın tepesini kuşatmışlardı –en az on kişilerdi– ve silahlarını onlara doğrultmuşlardı. Joan'ın kalbi küt küt atmaya başladı. *Neler oluyordu?* Gözleri artık karanlığa alışmaya başlamıştı. Saldırganlar 1920'lerin kıyafetleri içindeydiler,

takım elbiseleri ve etekleri Thames Nehri'nden gelen esintiyle salınıyordu. Ama silahlar 1920'lere ait değildi. Geleceğe ait sivri uçlu siyah silahlara benziyorlardı, Joan'ın Roma Yolu pazarında gördüklerine.

Nehrin diğer tarafındaki iskele temizlenmiş ve modernize edilmiş, çürüyen ahşaplar yenileriyle değiştirilmişti. Aziz Magnus Kilisesi hâlâ görülebiliyordu ama etrafı artık vinçlerle çevriliydi.

Joan risk alarak omzunun üzerinden baktı. 1891'de burada bir çıkış yolu vardı. Şimdiyse karşılarında bir tuğla duvar belirmiş, yolu çıkmaz sokağa çevirmişti. Joan'ın kalbi sıkıştı.

"Sakin olun," dedi Tom sinirli bir sesle.

Joan da bunu hissetti. Hepsi silah getirmişti ama oraya vardıklarında saldırıya uğrayacaklarını tahmin etmemişlerdi. Nasıl *edebilirlerdi* ki? On gün erken gelmişlerdi ve kasıtlı olarak canavar evlerinden ve ara istasyonlardan uzak, ücra bir iniş alanı seçmişlerdi. Önlerindeki birkaç günü keşif ve planlama yaparak geçirmeleri gerekiyordu.

"*Neler oluyor?*" Aaron'ın sesi titriyordu.

"Pusu kurmuşlar," diye fısıldadı Joan. "Ama burada olacağımızı nereden biliyorlardı? *Erken* geldik."

O sırada tanıdık bir ses çınladı, alçak ve tatlı. "Hayır, Joan." Eleanor köşeden çıktı. "Sadece sen fazla *tahmin edilebilirsin.*"

Burada, Thames Nehri'nin çürük kokusuyla çevrili bir yerde bile Eleanor muhteşem görünüyordu. Silahsızdı, altın rengi saçlarla çevrili başını dimdik tutarak görüş alanlarına girdi. Orta Çağ'ın dini takılarını hatırlatan karmaşık desenli ağır altın küpeler takmıştı. Elbisesi de aynı döneme ait gibi uzun kollu, düz kesimliydi. Holland Köşkü'nde giydiği şeyi andırıyordu.

Saldırganlar sokağın karşısında, Eleanor'un çevresinde bir yarım daire oluşturmuşlardı. Joan onların kolektif güçlerini hissedebiliyordu, öyle ki havanın kendisi çatırdıyor gibiydi.

Kimdi onlar? Saray'ın diğer üyeleri mi? Joan herhangi bir aile mührü göremiyordu.

Joan'ın grubu kavganın patlak verdiği yerden sokağın ağzına doğru çekilmişti. Kendi başlarına yarım daire oluşturabilecekleri kadar büyük bir alandı. Joan, Eleanor'la aralarındaki mesafeyi hesapladı. Aşağı yukarı on adım vardı. Ona saldırmak birkaç saniyeye bakardı. Ama bunu yaparlarsa kesin vurulurlardı.

Eleanor, "Tom Hathaway'e bakın hele, size kimin ihanet ettiğini merak ediyor," dedi. Karşıya bakarak rengi iyice atan Jamie'ye kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar şüpheci bir adamla evlendiğine inanamıyorum," dedi ona.

Tom'un çenesi kasıldı. "Gözlerini onun üzerinden çek."

"Yoksa ne olur?" Eleanor eğleniyor gibiydi.

"Yoksa kurşun yemeyi göze alırım."

Jamie elini Tom'un koluna koydu, o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri beyazlaştı. Uzun bir süre sonra Tom'un çenesi, Jamie'nin dile getirmediği ricasını onaylarcasına gevşedi.

Eleanor'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. Hepsine teker teker baktı ve bakışları Jamie'nin üzerinde gezinirken Joan, Tom'un öfkesini hissetti. Sonra Aaron, Nick ve Ruth'u inceledi. Joan da öfkeliydi. Eleanor ailelerini öldürmüştü. Nick'e defalarca işkence etmişti. Jamie'ye işkence etmişti.

"Peki kim haber verdi?" diye sordu Tom sertçe.

"Bir muhbire ihtiyacım olmadı," dedi Eleanor. "Joan bu kadar tahmin edilebilirken gerek yok."

Neden bunu söyleyip duruyordu? "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Joan.

"Sana söyledim," dedi Eleanor ona. "Seni *tanıyorum*, Joan. Seni senden daha iyi tanıyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Burada, karşı kıyıda, Aziz Magnus manzaralı bir yerde olacağını biliyordum. Buraya inmek senin fikrindi, değil mi?"

Joan ona baktı, birden dengesinin bozulduğunu hissetti. Eleanor bunu nasıl bilebilirdi?

"Sana bıraktığım ipucunu beğendin mi?" diye sordu Eleanor. "Kiliseye bir Ali mührü koydurdum. Bunu zaman çizelgesinin

orada değiştirileceğine dair bir işaret olarak algılayacağını biliyordum."

Joan diğerlerine baktı. Hepsi de onun kadar temkinli görünüyordu. Bunun bir tuzak olduğunu anlamaya başlamıştı. Eleanor onları buraya çekmişti.

"Şimdi ne zaman geleceğinizi nasıl bildiğimi merak ediyorsunuz," dedi Eleanor. "Bu bir test bile sayılmazdı. Sen ve kuzenin bizzat Dorothy Hunt tarafından eğitildiniz. Onun bir kuralı vardır, işe başlamadan önceki hazırlıklar için en az on gün süre gerekir. Daha uzun bir süreyi tercih ederdiniz ama zaman çizelgesini değiştirmemden korktunuz."

Joan yutkundu. O ve Ruth programı birlikte belirlemişlerdi ve diğerleri de kabul etmişti. "Bizi neden buraya getirdin?"

"Burayı hatırlamıyor musun?" dedi Eleanor.

Şafak sökmüştü ve gökyüzü aydınlanıyordu. Joan etrafına bakındı. Londra Köprüsü'nün kemerleri batıda görünüyordu. "Hatırlamıyor muyum? Neyi?" Bölgeye aşinaydı elbette, Tower Bridge hemen doğudaydı. Yüz yıl içinde hemen arkalarında Shard inşa edilecekti.

"Londra Köprüsü'nden bahsediyorum," dedi Eleanor. "Hatırlamıyor musun?"

Joan'ın kafası karıştı. Şu anda bile görebiliyordu, zarif kemerleri suyun içinde kıvrımlı bir yılan gibi uzanıyordu.

Eleanor sabırsızca, "*Bu* köprüden bahsetmiyorum," dedi. "Arkamdaki bu sıkıcı şeyden değil. Yüzyılın ilerleyen dönemlerinde dikecekleri beton canavardan da değil. Eski köprüden bahsediyorum. Eskiden *burada* olandan. İki yüzyıl önce girişi tam burada, şu anda durduğumuz yerdeydi." Sanki köprünün Aziz Magnus'a kadar uzanan kısmını görebiliyormuş gibi başını çevirdi.

Nick, Eleanor'un dikkatini dağıtma fırsatının cazibesine kapılarak Aaron'ın diğer tarafında kıpırdandı. Joan da yerinde duramıyordu. Ama silahlar karşısında eli kolu bağlıydı ve görü-

nüşe göre aynı durum Nick için de geçerliydi. Kendini tutmak zorundaydı.

Eleanor o kadar duygulu konuşmuştu ki Joan kendini dürüstçe cevap verirken buldu. "Hiç o kadar geçmişe gitmedim." Eski köprünün resimlerini görmüştü elbette. Londra'nın en uzun ömürlü köprüsüydü, on ikinci yüzyılda inşa edilmiş ve on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar ayakta kalmıştı. Ancak 1923 yılına gelindiğinde köprüden geriye kalan tek şey Aziz Magnus'taki yaya kemeriydi.

"Çok güzeldi," dedi Eleanor, belki de ilk kez acımasız bir imada bulunmadan. "Dünyanın harikalarından biriydi." Bir zamanlar olduğu yere bakarken sesi nostaljikti. "İçinden su akan on dokuz kemerden oluşuyordu. Cesaretli olanlar ve sarhoşlar sandallarla akıntıda süzülür, yükselen gelgitte sörf yaparlardı."

Aaron, Joan'ın elini avucunun içine aldı. Joan ona şaşkınlıkla bakınca Aaron parmaklarını hafifçe kıvırarak yumruk hâline getirdi. Bir kez sıktı ve sonra bıraktı. Bunun şimdiki zamanda, burada kalabilmek için bir teknik olduğunu anlaması Joan'ın bir saniyesini aldı. Aaron ona zihninin sislenmemesi için yardım ediyordu. Hafifçe başıyla onayladı, elini Aaron'ın yaptığı yumruk şeklinde tutuyordu.

Eleanor hâlâ konuşuyordu. "Beş yüz yıldan fazla bir süre boyunca insanlar bu köprünün üzerinde yaşadı. Evler ve dükkânlar... kuyumcular, kitapçılar, eldivenciler, terziler... hatta Londra'yı istilacılardan korumak için bir asma köprü bile vardı. Ve hepsinin merkezinde, tek bir demir çivi bile çakılmadan tamamen ahşaptan yapılmış dört katlı büyük bir konak yer alırdı." Eleanor'un sesi yumuşadı. "Ben küçük bir kızken o konakta yaşardım. Nehrin yüzlerce şelale gibi hiç durmadan akışını hâlâ rüyalarımda görürüm."

Joan yumruğunu daha da sıktı. Son zamanlarda gördüğü rüyalar pek de hoş değildi. Aylardır rüyasında Nick'in ailesini ölü bulduğunda ağladığını, büyükannesinin son nefesini ver-

diği anları görüyordu. "Nerede büyüdüğün umurumda değil!" diye bağırdı. Eleanor ona döndü, gözleri sanki hâlâ anılardan çıkamamış gibi dalgındı. Sonra Joan'a odaklandı ve bir an için neredeyse incinmiş gibiydi. Joan buna inanamadı. *Eleanor* incinmiş miydi?

"Sen *benim hayatımı mahvettin!*" dedi Joan ona, öfkesi dışarı vurmuştu. "Ailem senin yüzünden öldü! Aaron'ın ailesi öldü! Jamie'nin ailesi! Tom'un ailesi! Nick'in!" Nick'in kafasının karıştığını hissetti. Eleanor'un ona ne yaptığını bilmiyordu. Onu ne yapmaya yönlendirdiğini. "Jamie'ye işkence ettin," dedi Joan. Jamie *bu* yüzden hâlâ kâbuslar görüyordu. "İçimizden birinin *senin* hayatını önemsediğini mi sanıyorsun?"

"Gerçekten hiçbirini hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi Eleanor. "Konağı hatırlamıyor musun?"

Neden bahsediyordu? "Neden *hatırlayayım* ki? İki yüz yıldır burada olmayan bir konak neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü o *senin* de evindi," dedi Eleanor ve şimdi sadece yüzü değil sesi de kırgınlık doluydu. "*Bizim* evimizdi! Orada birlikte büyüdük. Ve tüm bunlar..." –kuzey ve güney kıyılarını gösterdi– "tüm bunlar ailemize aitti! Gravelere aitti!"

Joan ona bakakaldı. "Ne?" Sözcük zar zor duyulan bir nefes gibi çıkmıştı. *Senin ailen*, demişti Ying. *Graveler.* Joan, Ying'in ona söylediklerini daha yeni sindirmeye başlamıştı. Bunu gerçekten hazmedemiyordu. Başını iki yana salladı. "Sen ve ben aile değiliz!"

"Evet, öyleyiz, Joan." Eleanor'un sesinde hâlâ acının izleri vardı. "Sen ve *şu kız* gibi değil." Çenesiyle ona ters ters bakan Ruth'u işaret etti.

"Yanılıyorsun. Ruth benim *ailem!*" dedi Joan. Eleanor'la akraba olmasının imkânı yoktu. Eleanor Nick'i acımasızca bir katile dönüştürmüştü. Joan'ınki de dâhil olmak üzere tüm canavar ailelerini katletmesi için onu bir robota çevirmişti. Huntların ölümleri konusunda Joan'la alay etmişti.

"Graveler kim?" diye sordu Tom.

Eleanor'un çenesi gerildi. "Şu anda Londra'da on iki canavar ailesi var," dedi Eleanor, "ama bir zamanlar on üçüncü bir aile vardı: Graveler." Nehirden esen rüzgâr elbisesinin eteklerini dalgalandırdı. "Bizim bölgemiz *burasıydı*, Londra Köprüsü civarı. Arka bahçelerimiz Borough Pazarı ve orijinal Globe'du."

Joan bakakaldı. Ying ona Gravelerden bahsetmişti ama bir yanı buna inanmak istememişti.

"On üçüncü bir aile mi?" dedi Ruth. Aaron da şaşkın görünüyordu. Yalnızca Jamie şaşırmamıştı. *Sadece Liular bir zamanlar başka bir aile daha olduğunu hatırlıyor.*

"Ruth..." dedi Joan. Canavar aileleri kana göre değil, güce göre sıralanırdı. Joan, Grave gücüne sahipti, dolayısıyla canavar dünyasında Grave oluyordu, Hunt değil. Ama Ruth yine de Joan'ı ailesi olarak görüyordu, değil mi? Joan, *Ruth'u* ailesi olarak görüyordu. Kendisini bir Hunt olarak görüyordu.

"Anlamıyorum," dedi Ruth. Eleanor'a döndü. "*Bir zamanlar,* mı dedin? Bu ne anlama geliyor? Neden onları hiç duymadım?"

"Bazıları buna *Damnatio memoriae* diyor," dedi Eleanor ve Aaron bunu duyunca şokla keskin bir nefes aldı. "Kral, Graveleri zaman çizelgesinden silerek cezalandırdı." Eleanor bir zamanlar Gravelerin evinin bulunduğu boş alana döndü. "Bizi neredeyse köklerimizden kopardı. En eski atalarımızı öldürdü, böylece ne onların çocukları ne çocuklarının çocukları ne de torunlarının çocukları doğdu. Bizi sadece cezalandırmakla kalmadı... Protesto eden diğer ailelerin fertlerini, sadık dostlarımızı, bizi koruyanları da öldürdü... Sonunda bizi hatırlayan bir kişi kaldıysa bile adımızı fısıldamaya cesaret edemedi."

"*Sen* nasıl hayatta kaldın?" diye sordu Joan, Eleanor'a. Joan nasıl hayatta kalmıştı?

Eleanor ona öylece baktı ve Joan kendi nefesinin kesildiğini hissetti. Eleanor'dan nefret ediyordu, *ondan nefret ediyordu.* Ama

onun için üzülmemek elde değildi. Tüm ailesini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama... diğeri de *Joan'ın* ailesiydi. Onları hatırlasaydı yaslarını tutuyor olurdu. Eleanor doğruyu söylüyorsa, Kral'ın cezası Joan üzerinde işe yaramıştı. Buna bir türlü aklı ermiyordu. O kayıp aile ve onları korumaya çalışan canavarlar için dehşet ve üzüntü duyuyordu ama bu içini yakmıyordu. Huntlar öldüğünde hissettiği gibi bir keder hissetmiyordu.

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi. Graveleri düşündüğünde göğsü sıkışıyordu sanki, sanki zihninin hatırlamadığını bedeni hatırlıyormuş gibiydi. Annesini düşündüğünde her zaman hissettiği o bastırılmış duyguyu hatırladı.

Ve tüm bunlar annesinin...

Joan bu düşünceyi bir kenara itti. Şu anda bununla başa çıkamazdı.

"Silindi," diye mırıldandı Aaron. Joan onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Annesi bu yüzden ölmüştü çünkü Grave ailesinin bir üyesini korumaya çalışmıştı. Ve Aaron da gerçek Oliver gücüyle kuşanmıştı. Yani aileleri ayırt etme yeteneğiyle. Çocukluğundan beri farkında olmadan Gravelerin sonuncusunu bulmakla görevlendirilmişti. Kral'ın başlattığı silme işlemini bitirmek için.

O anda Joan'ın aklına Aaron'ın Eleanor'u bir Nightingale olarak gördüğü geldi. Eleanor bir şekilde kendini ondan gizlemiş olmalıydı... Eleanor boş gökyüzüne döndü, mavi gözleri acıyla karardığında Joan bir anlığına onun içinde tuttuğu her şeyi görebildi. Bu sanki boşluğun kendisini, dipsiz bir keder kuyusunu görmek gibiydi. Bir şey daha fark etti. Eleanor'un Kral'dan iktidarı almak istediğini düşünmüştü ama şimdi işin aslını anlıyordu.

"Yeni bir zaman çizelgesi yaratmak istiyorsun," diye fısıldadı Joan, "çünkü onları geri getirmek istiyorsun." Tıpkı geçen sefer onun Huntlar için yaptığı gibi.

Eleanor yumruklarını sıktı. "Onları geri *getireceğim*."

Joan da Huntlar öldüğünde buna çok benzer bir şey söylemişti. *Bunu tersine çevireceğiz*, demişti Ruth'a. *Onları geri getireceğiz*. Eleanor'un buz gibi dış görünüşünün altındaki gerçekleri nasıl gözden kaçırmıştı? Kendisi de bu duyguları hissederken Eleanor'un kederini nasıl fark etmemişti? Joan, Huntların katledilmesinden sonra dipsiz bir umutsuzluğa kapılmıştı. *Hiçbir şey* onu onları geri getirmekten alıkoyamazdı.

Yoksa alıkoyabilir miydi?

Minibüsteki birbirine karışmış cesetleri hatırladı. İzleyenlerin yüzlerindeki dehşeti.

Joan'ın gördüklerini Eleanor'a açıklamasının bir yolu olmalıydı. Eleanor gerçek zaman çizelgesini geri getirmeyecek, korkunç bir şeyin habercisi olacaktı. Joan ona, "Canavarların hüküm sürdüğü bir dünya yaratmak için çalışıyorsun," dedi. "Ama eğer sadece Graveleri geri getirmek istiyorsan, o zaman..."

"İstediğim şey," dedi Eleanor, sertçe, "*alacağım* şey, kimsenin aileme bir daha zarar veremeyeceği bir dünya. Ne insanların ne de canavarların. Ne olursa olsun hayatta kalabilecekleri bir dünya yaratacağım."

"Eleanor..." Joan ismini söyleyince Eleanor'un yüzü biraz buruştu. Joan tereddüt etti ama sonra Eleanor'un adını onun yanında hiç söylemediğini fark etti.

"Beni gerçekten tanımıyor musun?" diye fısıldadı Eleanor ona. "Gerçekten de beni hiç hatırlamıyor musun?"

Joan hem bu anlamsız sözden hem de ses tonundaki anlık değişimden etkilenmişti. Eleanor'un bir peri masalından fırlamış gibi duran güzel yüzünde hatırladığı *bir şeyler* bulmaya çalıştı. Ama güvensizlikten başka bir şey hissetmedi. Joan ona bir zamanlar *onu* tanıdığını söylediğinde Aaron da böyle mi hissetmişti? Bu düşünce kalbini kırdı.

Eleanor hep böyle miydi? Joan'la bir zamanlar yakınlarmış gibi konuşup duruyordu. *Orası senin evindi,* demişti. *Orada birlikte büyüdük.*

Ama...

Joan ve Nick gerçek zaman çizelgesinde birlikteydiler ve Eleanor onları ayırmıştı. Nick'e işkence etmiş, onu yetim bırakmıştı. Nick'i bir canavar avcısına dönüştürmüş ve sonra Joan'ın ailesinin katledilmesine önderlik etmişti.

Eleanor, zaman çizelgesinin Joan ve Nick'i bundan sonra da bir araya getirmeye devam *edeceğini* biliyor olmalıydı. İkisini o kadar çok kırmıştı ki, biri ölene kadar birbirlerini incitmeye devam edeceklerdi. Bir kaza olamayacak kadar acımasız ve kırılgan bir eylemdi.

Joan'ın içinden yine bir öfke fırtınası geçti. "Yeterince tanıyorum," dedi. "Hepimizin hayatını mahvetmeye çalıştığını biliyorum! Hâlâ bunun için uğraştığını da!"

O anda Eleanor'un yüzünde de öfke belirdi. Az önceki yumuşak ifadesi silinmişti. "Hiç değişmiyorsun," diye çıkıştı Joan'a. "Her zaman yanlış insanların tarafını tuttun." Çenesi gerildi. "*Benim, senin* hayatını mahvettiğimi mi düşünüyorsun?"

"*Mahvettin,*" dedi Joan. Eleanor neden bunu sorguluyordu ki? "Mahvettiğini *biliyorsun.*"

Eleanor ona doğru bir adım atınca Nick yerinde kıpırdandı. Bir hamle yapmak istiyordu. Gözleri Eleanor'un arkasındaki kızıl saçlı adamla siyah saçlı kadın arasında gidip geldi. İkisi de silahlarını ona doğrultmuştu.

"Gravelerin neden cezalandırıldığını biliyor musun?" diye sordu Eleanor Joan'a usulca. "Kral'ın ailemizi neden tarihten sildiğini biliyor musun?"

Ying bilmiyordu. Joan başını iki yanına salladı. Gravelerin var olduğunu bile daha yeni öğrenmişti. Yine de gerildiğini hissetti.

"*Senin* yüzünden," diye homurdandı Eleanor. "Sen ve *o.*" Nick'e baktı. "Şu anda yaptığım her şey senin yüzünden."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Joan başını iki yana sallayarak. Kral'ın yaptığı bir şeyden nasıl olur da Nick'le onu sorumlu tutardı.

Eleanor yumruklarını sıktı. "İkiniz ailemizi insanlar ve canavarlar arasında barış olabileceğine ikna ettiniz. Onları bunun peşinden gitmeye ikna ettiniz."

Joan ağzının açık kaldığını hissetti. Nick'in alnı kırıştı, o da bunu duymayı beklemiyordu. Yine de Eleanor'un sözlerinin doğruluğu Joan'ın içinde bir şeyleri canlandırır gibi oldu.

Zaman çizelgesini değiştirmeden hemen önce Nick Joan'a barış teklif etmişti. Tam olarak bunu önermişti ve Joan bunu reddetmişti. Joan onu eski hâline çevirmişti. Yutkundu. Gerçek zaman çizelgesindeki Joan'ın bir canavar olduğunu bile bilmediğini tahmin ediyordu. Nick'le ilişkisini başka nasıl yürütebilirdi ki? Ama belli ki öyle olmamıştı. Belli ki Nick'le birlikte canavarları ve insanları bir araya getirmeye çalışmışlardı.

"Siz canavarların yolculuk yapmasını engellemek istediniz," dedi Eleanor Joan'a ve Joan bunu da sindirmeye çalıştı. "Bu ne küstahlık! Ailemizi kendi doğuştan gelen haklarına karşı çıkmaya ikna etmek!"

"Bunu kabul ettiler mi?" Joan şok içindeydi. Eleanor'un yüzündeki öfke parıltısına bakılırsa kabul etmişlerdi. Joan bunu hayal bile edemiyordu. Bütün bir canavar ailesini insanlarla barışın mümkün olduğuna gerçekten ikna etmiş olabilirler miydi?

Graveler *kimlerdi* ki Joan ve Nick'i dinlemişlerdi? Joan göğsünde yeniden bir çarpıntı hissetti. Bilinçli olarak hissedemediği kederin bir yankısıydı bu. Bedeninin hatırladıkları.

"*Sen* aynı fikirde değildin," dedi Aaron, Eleanor'a. Joan onun beklenmedik müdahalesi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Eleanor çenesini kaldırarak, "Canavarların zamanda yolculuk etmesi *gerekir*," dedi.

Nick de aynı sertlikle, "Hayat çalmak kimsenin doğuştan hakkı değildir," dedi. Eleanor'un gözleri daha da karardığında

Joan korkuyla karışık bir heyecan hissetti. Silahlar hâlâ onlara çevrilmişti.

"Demek onları Kral'a ihbar ettin," dedi Aaron Eleanor'a. Joan buna şaşırdı. Bunu kabul edemiyordu. Eleanor'un ifadesi meydan okumaya dönüşene kadar bunun doğruluğundan bile emin değildi.

Aaron ona soğuk soğuk baktı. Sadakatsizlikten nefret ederdi.

"Saray'a mı söyledin?" diye sordu Joan, Eleanor'a. "Bizi ihbar mı ettin?"

"Kral'a insanlarla barış görüşmeleri yapıldığını haber verdim," dedi Eleanor. "Müdahale edeceğini ve görüşmeleri durduracağını düşündüm. Ama..." Cümleyi tamamlayamadı. Daha fazla konuşabilmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Bu fikri onların kafasına *sen* soktun," diye fısıldadı Joan'a. "*Sen* olmasaydın ailemiz insanlarla barışı *asla* düşünmezdi."

Joan ağzını açtı ama konuşamadı. Şimdi her şeyi daha net anlayabiliyordu. "Kral görüşmeleri durdurmadı," dedi. Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu bile ama sanki hatırlamış gibi dehşete kapıldı.

"Kral'ın tek gördüğü ihanetti," dedi Eleanor. "*Senin* yüzünden tüm ailemizi cezalandırdı!" Duyguları artık yüzünden apaçık bir şekilde okunuyordu. Bunun için Joan'ı suçluyor, ondan *nefret ediyordu*. "Kral ailemizi *ikiniz* yüzünden öldürdü."

Joan'ın gözünün önüne Nick'in gördüğü işkenceler geldi: kırık burnu, kırık kolu. *Tekrar*, demişti Eleanor zevkle. *Tekrar*. Nick'e defalarca işkence edilmişti. Nedeni *buydu*. Eleanor'un Nick'i kahraman olarak seçmesinin, onun çektiği acıdan bu kadar zevk almasının nedeni buydu.

"Keşke Nick Huntları teker teker katlederken ben de orada olsaydım," dedi Eleanor usulca ve Joan ürperdi. "Keşke canını kurtarmak için ondan kaçmak zorunda kaldığında yüzünü görebilseydim."

Nick sanki bıçaklanmış gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Bu yüzden mi?" diye mırıldandı. Joan onun ne demek istediğini anladı. Kahramanı bu yüzden mi eski hâline dönüştürdüğünü soruyordu.

Joan başıyla bile onaylayacak gücü bulamadı kendinde. Eleanor'un söylediklerini sindirmeye çalışıyordu.

Eleanor'un gözleri Joan'a bakarken çakmaktaşı gibi parlıyordu. "Her şey siz ikinizin insanlar ve canavarlar arasında barış istemenizle başladı, ben de sizi birbirinize düşürdüm. Onu bir avcıya dönüştürdüm. Seni inciten birine, senin de onu inciteceğin birine... ta ki ikiniz de daha fazla dayanamayana kadar. Böylece hayatımın her günü benim hissettiklerimin bir *parçasını* siz de hissetmiş olacaktınız." Joan'a öfkeyle gülümsedi. "Onu bir avcıya dönüştürdüm çünkü sen onu seviyordun, o da seni seviyordu. Ama sevdiklerini öldürürse ona bir daha asla güvenemezdin. Ve ona karşılık verdiğinde senin nasıl bir canavar olduğunu görürdü. *Sana* asla güvenmezdi. İşe de yaradı, değil mi? Bir daha asla huzur bulamayacaksın. Bir daha asla birbiriniz için aynı şeyleri hissedemeyeceksiniz."

Joan en kötü anılarını hatırladı. Büyükannesinin hırıltılı nefeslerini, halıya yayılan kanını, kardeşlerini, anne ve babasını ölü gördüğünde Nick'in yüzünde beliren ifadeyi.

Nick bir kere daha aynı sesi çıkardı. Boğazının derinliklerinden gelen bir ses.

"Sana zarar vermek istedim ama onu bir avcıya dönüştürmemin tek nedeni bu değildi," dedi Eleanor.

Boğazındaki yumru nedeniyle yutkunmak Joan'a acı veriyordu. "*Neydi* o zaman?"

"Sana söylemiştim." Eleanor'un sesi de Joan'ınki kadar gergindi. "Ailemizi geri getiriyorum."

Joan başını iki yana salladı. Anlamamıştı. Bunların herhangi biri Graveleri nasıl geri getirebilirdi?

"Bir canavar neden bir canavar avcısı yaratır ki?" Eleanor'un ses tonu neredeyse alaycıydı.

Joan'ın kendine sorup durduğu soru da buydu. Bu ona hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Nick canavarları iyi kötü seçerek öldürmemişti. Hiçbir ayrım gözetmeksizin katliama girişmişti. Bu nasıl bir planın parçası olabilirdi?

"Kral ailemizi sildikten sonra," dedi Eleanor, "onu aramaya gittim." Başıyla Nick'i işaret etti. "Beni hatırlamadı tabii." Nick'e dönerek ona konuştu, "Birine seni dövdürdüm. Burnunu kırdılar. İnanamayacağın kadar tatmin ediciydi."

Nick'in yüz ifadesi değişmedi. "Ne cesurmuşsun."

Eleanor omuz silkti. "Seni eski hâline döndürmek için Grave gücümü kullandım. Sonunda yaraların iyileşmiş ve burnun sapasağlamdı. Bu *pek* tatmin edici değildi ama artık elimde kanıt vardı."

"Neyin kanıtı?" dedi Joan.

"Zaman çizelgesinin bir değişikliğe izin vereceğinin." Konuşan Tom'du. Bunu ilk o fark etmişti.

"Çok küçük bir değişiklik," diye onayladı Eleanor. "Önemsiz bir değişiklik. Zaman çizelgesinin gerçekte neyin peşinde olduğumu anlamadığından emin olmak için bunu yavaşça yapmak zorundaydım. Nick'in kemiklerini tekrar tekrar kırdım. Onları tekrar tekrar düzelttim. Ailesini öldürüp sonra geri dirilttim." Nick irkildi. "Ve sonra hepsini sil baştan yeniden yaptım."

Joan'ın gözünün önüne yine burnu kırılmış bir Nick geldi. Nick ağlıyordu. Nick çığlık atıyordu. Nick ailesinin hayatı için yalvarıyordu. *Tekrar*, demişti Eleanor. *Tekrar. Tekrar.* Her seferinde Nick'e tekrar aynı işkenceler edilmişti. *Tekrar.* Eleanor onu incitmiş, yaşadıklarını geri almış ve tekrar incitmişti.

"Neden?" diye mırıldandı Joan.

"Bir teorim vardı," dedi Eleanor, "eğer birinin kişisel geçmişini defalarca değiştirebilirsem, zaman çizelgesi eninde sonunda onun üzerindeki hâkimiyetini kaybedecekti. Zaman çizelgesi

düzeltmeye çalışmadan onun bir canavarı ilk kez öldürdüğü zamanı hatırlıyorum." Güldü. Sesindeki zafer tınısı Joan'ın ürpermesine neden oldu. "İşte o zaman başardığımı anladım. Zaman çizelgesinde zayıf bir nokta yaratmıştım."

Ying olayların zaman çizelgesinde zayıf noktalarda değiştirilebileceğini söylemişti. *Nick* zayıf bir nokta mıydı?

"Zaman çizelgesini istediği zaman değiştirebilecek birini yarattım," dedi Eleanor. "Ve onu *mükemmel* hâle getirdim." Tekrar Nick'e döndü. "Mükemmeldin. Bizden nefret etmen için bir canavara aileni öldürttüm. *Joan'dan* nefret etmen için. Sonra da seni mükemmel bir canavar avcısı olarak eğittim. Mükemmel bir kahraman oldun çıktın. Gurur duyduğum bir sanat eseri." Bu kez alay bile etmiyordu, samimiydi. Bir parçası onu başyapıtı olarak görüyordu.

Nick, Joan'ın daha hiç görmediği kadar soğuk bir ifadeyle Eleanor'a baktı.

Eleanor, Nick'in yüz ifadesini fark etmemiş gibi, "Canavarların peşinden haklı bir öfkeyle gittin," dedi. "Ne zaman bir canavar öldürsen, zaman çizelgesinden daha da kopuyor, daha fazla değişmeye başlıyordun."

Joan yavaşça, "Kimi öldürdüğünün bir önemi yoktu," dedi. "Önemli olan öldürmesiydi. Sen sadece onun zaman çizelgesindeki kısıtlamalarından iyice kurtulmasını istedin."

Joan, Aaron'ın kanala bir taş atıp dalgaların kayboluşunu izlemelerini söylediği ânı hatırladı. Şimdi de Nick'i üzeri örtülemeyen bir dalgalanma olarak görüyordu. Neden olan değişiklikler eski hâlini korumuştu. Titredi.

O anda aklına Nick'i eski hâline döndürerek zaman çizelgesini değiştirdiği geldi. Bunu bu yüzden mi yapabilmişti? Nick özel olduğu için mi? Zaman çizelgesindeki zayıf bir nokta olduğu için mi?

"Beni ne *için* yarattın?" diye sordu Nick, Joan'ı düşüncelerinden sıyırmıştı. "Nasıl bir değişiklik yapmamı istiyorsun? Graveleri geri getirmemi mi istiyorsun? *Nasıl? Ne yapmam gerekiyor?*"

Eleanor'un gülümsemesi küçük ve içten bir şakaya gülüyormuş gibi samimiydi.

"Bizi *buraya* neden getirdin?" diye sordu Joan. Eleanor'un önemli bir olayı değiştirmeye çalışmasını bekliyordu. *Bir şeyleri* değiştirmesini. Ama o burada durmuş, onlarla konuşuyordu.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu Eleanor. "Bunu herhangi bir yerde de yapabilirdim. Ama Kral'ın yaptığı yerde zaman çizelgesini değiştirmenin daha şiirsel olacağını düşündüm. Ailemizi buraya, kendi topraklarımıza, bizi ilk öldürdüğü yere geri getirmenin. Yeni zaman çizelgesi yarattığımda, kimse bir daha ailemize dokunamayacak. Ne Kral. Ne de canavarlar. Hiç kimse."

Joan titrek bir nefes daha aldı. Eleanor'un planını şimdi daha net görüyordu. Pencereden gördükleri o gelecek yanlış değildi. Bu dehşet Eleanor'un Graveleri geri getirme planının korkunç bir yan etkisi değildi. O dünya *tam da* Eleanor'un olmasını istediği gibi olacaktı.

Eleanor, Gravelerin *doğuştan gelen hakları* olarak adlandırdığı şeyi bir daha asla sorgulamayacağı bir dünya yaratmak istiyordu: canavarların cezasız kalarak yaşam çalacağı, insanların ve canavarların barış içinde bir araya gelmeyi asla hayal edemeyeceği, geçmişteki gibi bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağı bir dünya.

Belki Graveler yeniden yaşayacaktı ama bu insanlar için bir kâbus olacaktı. Joan o korkunç sokağı hayal etti: Sarışın adamın dehşetini ve boyun eğişini. Canavarların insanların hayatını tüketeceğini biliyordu, bedenlerini bir çöp gibi minibüsün arkasına atacağını biliyordu.

"Canavarların hüküm sürdüğü bir dünya yaratmana izin vermeyeceğiz," dedi Nick. Sesi öfkeden boğuklaşmıştı.

Haklıydı da. "Bunu yapmana izin veremeyiz," dedi Joan.

Eleanor'un ağzı buruştu. "Hep yanlış tarafı seçiyorsun, Joan."

Joan daha bir sonraki adımını düşünemeden sağ tarafında bir hareketlilik oldu. Nick Eleanor'a doğru koştu, Tom da hemen arkasındaydı. Eleanor konuşurken o ikisi sessiz bir iletişim kurmuştu.

Neredeyse aynı hızla, ikisi de görünmez bir güç tarafından şiddetle sokağa doğru geri püskürtüldü.

"Tom!" dedi Jamie ona doğru uzanarak. Joan hiç düşünmeden Nick'in yanına koştu. Nick çoktan ayağa kalkmıştı. Tom, Frankie'nin ezilmesini önlemek için yan yatmıştı. Tom'un sırt çantasından fırlayan köpeğin minik kuyruğu sanki Tom onunla bir oyun oynuyormuş gibi sallanıyordu.

Tom, Eleanor'un arkasında duran ve ellerini kaldırmış siyah saçlı kadına ters ters baktı.

"Ali gücünü kullanmada ustasın, ha," diye söylendi Tom kadına.

"Seni öldürmek istemiyorum, Tom Hathaway," dedi kadın ona. "Kız kardeşinin bir Ali olduğunu biliyorum."

"Son kez uyarıyorum," dedi Eleanor onlara kesin bir ifadeyle. "Bunu bir daha denerseniz, biri vurulur." Önce Jamie'ye, sonra Joan'a anlamlı anlamlı baktı ve Tom'un gırtlağından gürleyen bir ses yükseldi. Nick Eleanor'a onu öldürecekmiş gibi baktı.

"Benimle kavga etmenin bir anlamı yok zaten," dedi Eleanor. "Değişim çoktan başladı. Onu buraya getirdiğinde başladı."

"Ne?" dedi Joan.

Eleanor cevap olarak onlardan bir adım geri çekildi ve gözlerini göğe çevirdi. Gökyüzü donuk beyaza dönmüştü. Şimdiye kadar daha parlak olması gerekmez miydi? Joan birkaç dakikadır arka planda hiçbir ses duymadığını fark etti, nehir ve rıhtım sessizleşmişti. Aziz Magnus yakınlarında, iskeleden çekilmekte olan bir buharlı gemi şimdi kımıldamıyordu. Gri duman bacasının üzerinde donmuş bir girdap gibi duruyordu.

Eleanor Joan'ın baktığını gördü. "Bu zaman çizelgesinde boyundan büyük işlere kalkışıyorsun," dedi nezaketle. "Daha

kendi güçlerinin farkına varmadın mı? Neler yapabileceğinin?" Neredeyse küçümseyici bir hareketle havaya baktı. Bunu yaparken, o tanıdık, tuhaf gerilimi hissetti.

Joan, Eleanor'un az önce ne yaptığını anladığında nefesi kesildi. Bunca zamandır üstlerinde bir Ali mührü vardı. Eleanor onu camdaki buharı siler gibi kolayca açmıştı. Joan'ın tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü. Mührü açarak üstlerindeki zaman çizelgesinde bir yırtık ortaya çıkarmıştı.

Aaron mide bulantısıyla inledi. Ardından Jamie ve Ruth iki büklüm oldular. Nick bile solmuştu.

Kafedeki ve Holland Köşkü'ndeki yırtık bunların yanında küçücük kalıyordu. Bu seferki gökyüzünü yırtmıştı, beyaz bulutlar arasında mavi bir yara gibiydi.

Eleanor'un elleri havadaydı, Joan ondan akan gücü görebiliyordu, yırtık gitgide büyüyordu.

"Mührü kapat!" dedi Tom. "O yırtık daha da büyümeden *hemen* kapat!"

Joan bir şey yapabilir miydi? İçindeki gücün kıvılcımlarına odaklanıp onu Eleanor'un ellerine doğru fırlatarak güç akışını kaynağından kesmeye çalıştı.

"Kes şunu!" diye tersledi Eleanor onu. "*Kes şunu!*" Ses tonu Joan'a çocukken tartıştıkları Ruth'un ses tonunu hatırlattı. Ailenize karşı kullandığınız o sinirli ses.

O kadar sinirlenmişti ki Joan can havliyle *bir şey* yapması gerektiğini fark etti. Konsantre oldu. Eleanor'un gücü havadaki ısı dalgalanması gibiydi.

Joan gücünü tekrar Eleanor'a yönlendirdi ve bu kez düzenli bir akış sağlamaya çalıştı.

"Kes şunu!" dedi Eleanor tekrar. Belli ki işe yarıyordu.

Ama sonra Eleanor'un gücü kükreyerek canlandı. Joan'ın kıvılcımlarına karşılık bir alev yumağıydı. Joan'ın nefesi kesildi, gerçek bir ateş gibi hissedebiliyordu ve kendi gücü bununla yarışamazdı.

"Bunun için benimle gerçekten dövüşecek misin?" dedi Eleanor ona boğuk bir sesle. "Huntları kurtarmak için her şeyini feda ettikten sonra? Gerçek aileni hatırlasaydın, *onları* geri getirmek için her şeyi yapardın!" Yüz ifadesi bir an için hüzünlü bir hâl aldı. "Tanrım, Kral'ın yaptığına bak! *Bütün ailemiz gitti.* Ve sen onları hatırlamıyorsun bile! Onları hiç özlemiyorsun! Hiçbir şey hissetmiyorsun!"

Bu tam olarak doğru değildi. Joan bir şeyler hissediyordu, göğsünün derinliklerinde yine bir sızı vardı. Belki de Eleanor haklıydı. Belki Joan Graveleri *hatırlayabilseydi*, o da onlar için savaşıyor olurdu.

Ama sadece bildikleriyle hareket edebilirdi. "*Durmalısın!*" dedi Eleanor'a. "Yaratmaya çalıştığın bu dünya *yanlış.* Geleceği gördüm! İnsanlara acı çektireceksin!"

"Bizi yutacak!" dedi Tom. Joan başını kaldırdı ve o tekinsiz mavi gökyüzünün üzerlerine doğru geldiğini gördü.

Birden içinde bir gümbürtü koptu, gök gürültüsünden çok yer sarsıntısı gibiydi. Uzun, çok uzun bir süre boyunca Joan'ın kemiklerinde yankılandı.

Eleanor başını kaldırdı.

"O da neydi?" diye fısıldadı Ruth.

"Ne neydi?" dedi Nick ve Joan bunun aslında bir ses olmadığını anladı. Bunu sadece canavarlar hissetmişti.

"Hayır," diye mırıldandı Eleanor.

Joan'ın önündeki hava parladı. Ellerini gözlerine siper ederek irkildi ve sonra parlaklığın aslında görebileceği bir şey olmadığını fark etti. Bu sadece onun canavar duyularını etkileyen bir şeydi.

Havada bir adam belirdi. O kadar büyük bir güç yayıyordu ki ona bakmak güneşe çıplak gözle bakmak gibiydi.

Joan'ın gözleri onu görmeye çalışmaktan yaşardı. Yakışıklıydı ama bundan daha fazlasını seçemiyordu. Değişiyor gibiydi. Aynı anda hem yaşlı hem de genç görünüyordu, kötücül ve iyi huylu, neşeli ve ciddi.

Adam konuştu. Joan sesinin varlığıyla uyumlu olmasını, bir gök gürültüsü gibi gürlemesini bekliyordu ama şaşırtıcı derecede insaniydi. Eleanor'a, "Buna izin vereceğime gerçekten inandın mı? Öğrenemeyeceğimi mi sandın? Zaman çizelgesindeki her ânın, her dalgalanmanın farkındayım," dedi.

Aaron adamın kim olduğunu anlamış gibi keskin bir nefes aldı. Dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğdi. Sadece o değildi. Eleanor'un müttefikleri de silahlarını indirdi ve kollarını açarak yüzükoyun yere kapandı.

"Joan," dedi adam. "Saray'a bir mesaj gönderdin. Seni kurtarması için Conrad'ı çağırdın." Elini kaldırdı, zahmetsizce gökyüzüne vurdu. Ve zaman çizelgesi itaatkâr bir evcil hayvan gibi karşılık verdi, yukarıdaki mavi yırtık sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu ve beyaz gökyüzü eski hâlini aldı. Joan bu muazzam güç karşısında nefesini tuttu.

"Conrad'ı çağırmışsın," dedi adam tekrar. "Ama bence senin bir krala ihtiyacın var."

OTUZ YEDİ

Kral sokağın önünde, sırtı nehre dönük duruyordu. Tom'dan bile daha uzun, daha genişti ve bir ayı kadar iriydi. Yoksa öyle miydi? Joan'ın onunla ilgili algıları sürekli değişiyordu: hem yaşlı hem gençti, yüzü aynı anda hem kırışık hem de pürüzsüzdü. Tarih öncesinden kalma bir kürk ya da belki de geleceğin modasına uyan bir takım giymişti. Joan, Eleanor ve müttefiklerinin güçlü olduğunu düşünmüştü ama Kral'ın gücü güneş ışığı gibi yayılıyordu. Doğrudan ona bakmak zordu, Joan gözlerini kaçırmadan edemiyordu.

"Ne *yaptın* sen?" diye fısıldadı Eleanor Joan'a.

Joan cevap veremedi. Ying'den Conrad'a Eleanor'un Kral'a karşı geldiğini söyleyen bir mesaj iletmesini istemişti. Kral'ın bizzat geleceğini hiç düşünmemişti. Bu adam Graveleri öldürmekle kalmamış, onları zaman çizelgesinden de silmişti. Onun buradaki varlığı Eleanor'unkinden bile daha korkutucuydu.

"Diz çökmüş olanlar, ayağa kalkın," dedi Kral o tuhaf, insani sesiyle. "Ve olduğunuz yerde kalın." Normal ses tonuyla söylemişti ama Joan bunun bir güç baskısı, itaatsizlik etmenin imkânsız olduğu bir emir olduğunu biliyordu.

Yerinde kıpırdanmaya çalıştı ama sonra dehşet içinde ayaklarını yerden kaldıramadığını fark etti. Kral'ın yaptığı zihin kontrolü gibi değildi, sanki zemine mıhlanmıştı. Ayakkabılarını çıkarmaya çalıştı ama bir milim bile kıpırdayamadı. Panik

yapmamaya çalışarak, kaldırıp kaldıramayacağını görmek kollarını hareket ettirdi. Sadece ayaklarını oynatamadığını fark edince içine su serpildi.

Argent gücü insanlara böyle mi yapıyordu? Nick'e de böyle mi yapmıştı? Nick'e döndü, o da kendi ayaklarını hareket ettirip ettiremeyeceğini denemeye çalışıyordu ama sonunda pes edip yüzünü buruşturdu.

Aralarındaki Aaron titreyerek ayağa kalktı. Joan onun ayaklarının da donduğunu gördü. Aaron ürperdi. Çıplak ensesi gömleğinin yakasının üzerinde soluk bir çizgi gibi görünüyordu. Yakasını yukarı kaldırdı.

Joan da kendi yakasını kaldırmayı kalkışmıştı ki farkında olmadan boynunu koruma ihtiyacı duyduğunu fark etti. Etrafına baktığında diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü. Hepsi bunu hissediyor muydu? Kral'dan gelen ilkel tehlikenin verdiği ürpertiyi? Joan sanki yırtıcı bir hayvanın yakınlarındaymış gibi hissediyordu. Neredeyse misk kokusu alıyordu. Ondan kaçamazdı.

"Tatlı Eleanor," dedi Kral ve Eleanor meydan okurcasına ona baktı. Kral'ın yüzüne bakmakta Joan'dan daha başarılı görünüyordu ama ayakları herkesinki gibi yere yapışmıştı. Bu da Joan'ın sırtından aşağı yeni bir korku dalgasının yayılmasına neden oldu. Eleanor, *Curia Monstrorum*'un en korkulan üyesiydi. Buraya dünyayı dondurma gücü olan, nadir bulunan Ali gücünü bir silah gibi kullanabilen ve kim bilir daha neler yapabilecek müttefikler getirmişti. Yine de Kral'ın ağzından dökülen birkaç kelime onu etkisiz hâle getirmeyi başarmıştı.

"Sence kız kardeşin beni çağırmasa ne yaptığını öğrenmeyecek miydim gerçekten?" diye sordu Kral. "Zaman çizelgesindeki her olayı, her dalgalanmayı görüyorum. Bana ihanet etmeye çalıştığın anda bunu gördüm."

Kız kardeş mi?

Uzun, çok uzun bir an için bu kelime hiçbir anlam ifade etmedi. Yardım isteyen *Joan*'dı. Kral neden Eleanor'un kız kardeşinden bahsetmişti?

Eleanor, Joan'ın şaşkın ifadesini görünce dudaklarını beyazlaşana kadar birbirine bastırdı.

Sonra Joan sadece Eleanor'un güzel yüzüne, altın sarısı dalgalı saçlarına, peygamber çiçeği mavisi gözlerine bakabildi. Neden Eleanor buna karşı çıkmıyordu? Kardeş *olamazlardı*. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Hem... kardeş olsalar Joan'ın bir yanı onu hatırlamaz mıydı? Kesinlikle hatırlardı.

"Bir keresinde sadakatin için seni ödüllendirmiştim," dedi Kral Eleanor'a. "Sana hayat bahşettim. Sana sarayımda ayrıcalık verdim."

"Buna ödül mü diyorsun?" dedi Eleanor. "Ailemi zaman çizelgesinden silip beni hayatta tuttuktan sonra? Bana bu mührü mü bahşediyorsun? Graveler Londra'nın en güçlü ailesiydi ama şimdi kimse adımızı bile hatırlamıyor." Joan'a döndü ve yüz ifadesi o kadar duygu doluydu ki Joan gözlerini ondan alamadı. "Kendi kız kardeşim bile beni hatırlamıyor," dedi Eleanor kısık sesle.

Joan ânında, "Ben senin kız kardeşin değilim," diye tepki verdi ve Eleanor sanki sözleri onu gerçekten incitmiş gibi titrek bir nefes aldı.

Gerçekten kardeş olamazlardı. Eleanor, Joan'ın asla anlayamayacağı şeyler yapmıştı. Nick ve Jamie'ye işkence etmişti. Joan'ın en sevdiği insanları incitmişti. Nick'i eğitmiş ve dünyaya salmıştı. Yüzlerce, hatta belki de binlerce canavarı katletmişti. Joan'ın kendi ailesi de buna dâhildi.

Eleanor bu konuda Joan'la alay etmişti. Onu bir hücreye kapatmıştı.

"Birlikte büyüdük," dedi Eleanor, Joan'a. Sesi mi titriyordu? "Ben buradayım diye sen de buradasın."

Joan diğerlerinin, hatta Kral'ın bile onu dinlediğinin farkındaydı. Ama sadece Eleanor'a bakabiliyordu. Diğerleri gibi olduğu yerde çakılı kalmıştı ve Kral'ın cüssesi karşısında sinmişken eskisinden daha küçük görünüyordu. Etraflarındaki her şey donmuştu, esinti olmadığından düz kesimli Orta Çağ elbisesinin eteği üzerine yapışmıştı.

"Sana inanmıyorum," dedi Joan dürüstçe ve Eleanor *yine* sanki Joan duygularını incitmiş gibi ona baktı.

"Kral beni yaşamla ödüllendirdi," dedi Eleanor. "Bana bunu bahşetmek için tüm soyumu, anneme kadar tüm atalarımı korumak zorundaydı. *Bizim* annemizi."

"Benim annem Maureen Hunt'tı."

"Annemiz Maureen *Grave'di!* Ben doğar doğmaz suikastı onaylandı. Ama... Eleanor'un sesi bir an için kesildi. "Annem zekiydi. Kaçtığına, bir Nightingale'in onu kurtardığına dair söylentiler vardı. Sık sık güvenli ev değiştirdi."

Joan şok içinde Aaron'a döndü. Ağzı hafifçe aralandı, gözleri büyüdü. Aaron'ın annesi de bir Nightingale'di ve Joan gibi birine yardım ettiği için idam edilmişti... Joan artık o kişinin Grave ailesinin bir üyesi olduğunu biliyordu.

Aaron'ın annesinin Southwark'ta güvenli bir evi vardı... Joan'ın annesini mi kurtarmıştı? Joan ikisinin karanlıkta, Kral'ın peşlerinde olduğunu bilerek orada saklandıklarını hayal etti...

"Annem kaçtıktan sonra babanı tekrar bulmuş olmalı," dedi Eleanor, Joan'a. "Onlar *zhēnshí de lìshǐ*'de birbirlerine aittiler ve bu yüzden zaman çizelgesi onları tekrar bir araya getirmiş olmalı. Ve sonra... Sanırım Huntlara sığındı. Tahmin etmeliydim. Belki de tahmin etmemeliydim. Büyükannemle hiç anlaşamazlardı."

"Büyükanne mi?"

"Dorothy Hunt," dedi Eleanor. "O benim de büyükannem. Dürüst olmak gerekirse, ben de onunla hiç anlaşamadım.

Annem birbirimize çok benzediğimizi söylerdi. Bir elmanın iki yarısı gibi."

Sesi yalan söylüyormuş gibi çıkmıyordu ama Joan söylediklerini algılayamıyordu. Eleanor'la ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Ne konuşma tarzı ne bebek gibi yüz hatları ne de acımasızlığı. Aynı anda Joan'ın gözünün önüne Nick'in sanki hiç tanışmamışlar gibi kendini tanıtması geldi. Aaron'la o küçük, havasız odada durmuş, bir zamanlar tanıştıklarına inanması için ona yalvarmıştı.

Birlikte büyüdük, demişti Eleanor. Joan hakkında pek çok şey biliyordu, Joan'ın nasıl düşündüğünü biliyordu. Ve... "Büyükannemin işleri nasıl planladığını biliyordun," dedi Joan yavaşça. "Hazırlık için en az on gün gerektiğini söylemiştin." Eleanor bunu nasıl bilebilirdi? Büyükannesi böyle sırları kendi kanından olanlar dışında kimseyle paylaşmazdı.

Kız kardeş. Bu doğru olabilir miydi? Joan başını iki yana sallayarak bu düşünceyi aklından silmeye çalıştı.

Joan orada öylece boş boş dururken, Kral kuzey kıyısına dönüp bir elini zahmetsizce havada salladı. Etraflarında Londra yeniden canlanmıştı, Thames Nehri'nin suları yeniden kıyıya vuruyor, bir geminin düdüğü belli belirsiz ötüyordu. Nehrin diğer tarafındaki buharlı gemi nihayet iskeleden uzaklaşmaya başlamıştı. 1923'ün faytona benzeyen arabaları ve hantal omnibüsleri köprünün üzerinde ilerliyordu.

Kral'ın sırtı Joan'a dönük olduğu için artık gözünü o kadar almıyordu. Yine de Joan'ın onunla ilgili algıları anbean değişiyordu. Kimdi bu adam? Aslen hangi aileden geliyordu? Nasıl bir gücü vardı da Aaron ve hatta Eleanor'un müttefikleri bile onca güçlerine rağmen ona yarı korku, yarı tapınmayla bakıyorlardı?

Joan son zamanlarda zaman çizelgesini bir güç olarak görüyordu. Şimdiyse daha çok Kral'ın emri altında evcilleştiri-

lememiş büyük bir canavar olduğunu fark ediyordu. Aaron bir keresinde ona Kral'la zaman çizelgesinin bir bütün olduğunu söylemişti. Ama Joan, Kral'ın huzurunda zaman çizelgesinin inatçı bir isyankâr olduğunu hissetti. Bağlanmaktan hoşlanmasa da arada sırada sanki tasması çekiştiriliyormuş gibi havada hafif bir dalgalanma oluyordu.

"İlginç bir yer seçimi," diye yorumladı Kral. "İtiraf etmeliyim ki Gravelerin burada öldürülmeye başladığını tamamen unutmuşum." Onlara döndü ve Joan ona bakmaya çalışırken gözleri sulandı. "Beni takip edin." Neşeli sesinde kötücül bir ton vardı.

Diğerleriyle birlikte ara sokaktan çıkıp nehir boyunca doğuya doğru ilerlemeye zorlanırken Joan'ın kafasında *kız kardeş* kelimesi yankılanmaya devam ediyordu. Rıhtımın 1891'de olduğundan daha temiz göründüğünü fark etti. Kıyıdaki çamurun yerini ahşap bir yürüyüş yolu almıştı. Bir düzine liman işçisi yanlarından geçen bu tuhaf alayın farkında değil gibiydi, ki bu da ürkütücüydü.

Nick onunla göz göze geldi. Joan, onun tüm bunlardan uzakta bir yerde kendisiyle konuşmayı ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Yine de yüz ifadesi temkinliydi ve Joan Eleanor'un söylediklerini düşündü. *Onu bir avcıya dönüştürdüm çünkü sen onu seviyordun, o da seni seviyordu. Ama sevdiğin insanları öldürürse ona bir daha asla güvenemezdin. Ve sen ona karşılık verdiğinde senin nasıl bir canavar olduğunu görürdü. Sana asla güvenmezdi. İşe de yaradı, değil mi? Bir daha asla birbiriniz için aynı şeyleri hissedemeyeceksiniz.*

"Burada durabiliriz." Kral bunu bir rica olarak ifade etmişti ama hepsi frene basılmış gibi durdu, ayakları tekrar yere yapıştı.

Gelecekte bir gün Şehir İskelesi olacak yere yakın bir noktada durmuşlardı. Kayıklar ve mavnalar suda salınıyordu.

Joan ayaklarını tekrar kontrol etti ama hareket ettiremedi. Üzerindeki bu etki de neydi? Ceketinin iç cebinde bir bıçak vardı. Bir düğmesini açtı ve ardından Kral'ın yakıcı ilgisini ve kısa süreli keyfini hissetti.

"Hayır," dedi basitçe.

Joan o sırada silah ve bıçakların yürüdükleri yola dağıldığını gördü. Eleanor'un adamları yol boyunca silahlarını bırakmışlardı.

Eski bir tanrı-kral, demişti Nick ona. Joan, Eleanor ve müttefiklerinin güçlü olduğunu düşünmüştü ama Kral insandan çok tanrıya benziyordu.

"Orijinal zaman çizelgesinde eski köprü varlığını biraz uzun süre devam ettirdi, değil mi?" dedi Kral, Eleanor'a sohbet eder gibi.

"Yirmi üçüncü yüzyıla kadar," dedi Eleanor zoraki. "Yol boyunca birkaç kez yeniden inşa edildi."

"Burada ne işimiz var?" diye sorma cesareti gösterdi Joan. Kral onları neden nehrin yukarısına taşımıştı? Hâlâ ne genç ne yaşlı görünüyordu, hem kaprisli hem de düşünceli bir tavrı vardı. Joan onu bir türlü anlayamıyordu. Hepsini öldürecek miydi? Onları bağışlayacak mıydı? Kendini hiç bu kadar dengesiz, bu kadar güçsüz hissetmemişti.

"Buranın manzarası daha iyi," dedi Kral. Bunu söylerken Joan'a göz ucuyla baktı ama yine de kısa süreli dikkati anlık belirip kaybolan bir ışık gibiydi. Joan irkilip otomatikman gözlerini kapadı.

Gözlerini yeniden açtığında Kral'ın sırtı onlara dönüktü. Havaya dokunuyordu ve Joan duvar kâğıdından bir parça koparıyormuş gibi yaptığını fark etti. Neredeyse hiç duraklamadan tekrar havaya uzandı ve yine bir şey yırtıyormuş gibi geri indirdi.

Eleanor inler gibi bir nefes aldı. Joan bakakaldı.

Eski Londra Köprüsü nehrin yukarısında duruyordu. Önlerinde birden Joan'ın gördüğü tüm resimlerden daha güzel, oymalı ve çatılı Rönesans binalarından oluşan görkemli bir cadde belirdi. Altındaki yapı da nefes kesiciydi, her biri tekne şeklindeki ahşap ayaklarla desteklenen on dokuz kemerli devasa bir taş köprü

"İşte orada," dedi Kral, sanki Eleanor az önce o acı dolu sesi çıkarmamış gibi. "Gravelerin toprakları, bir zamanlar olduğu gibi."

"Gerçek zaman çizelgesine bakıyoruz, değil mi?" diye fısıldadı Tom. "*Vera historia.*"

Joan o zaman anlamıştı. Kral zaman çizelgesinde bir delik açmıştı. Yine de uyumsuzluk hissi yoktu, havada pürüzlü kenarları olan bir delik ve o delikte beliren gölgeler yoktu. Belki de bu Kral'ın gerçek gücüne dair bir ipucuydu.

Eleanor'un gözleri yaşlarla parladığında Joan, Kral'ın onları neden buraya getirdiğini anladı. Bu nokta mükemmel bir görüş açısı sunuyordu. Orijinal zaman çizelgesinde eski köprünün yapımı biraz daha uzun sürmüştü, değil mi?

Bu delik çerçevesi olmayan bir pencere gibiydi. Köprünün yanılsaması neredeyse mükemmeldi. Büyüyü bozan tek şey arabaların kuzey ve güney kıyılarına ulaştıklarında ortadan kaybolmalarıydı. Joan bilmese, köprüye birkaç dakika içinde yürüyebileceğini düşünebilirdi.

Bu düşünce göğsünü daraltti. Kendi kendine Grave ailesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söylemişti ama Eski Londra Köprüsü'ndeki dip dibe evlerin görüntüsünde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kırmızı kiremitli çatıları ve beyaz duvarları sanki daha önce de görmüştü.

Buradan, araçların ve yayaların köprüden geçebilmesi için tüm binaların temelini oluşturan oyma kemeri seçebiliyordu. Kemerin içinde ne olduğunu göremiyordu ama altından yü-

rüdüğünü, şemsiyeler, kitaplar ve eldivenler satan, süslü tabelalı dükkânların önünden ve yavaş giden arabaların yanından geçtiğini, gezgin turistler tarafından durdurulduğunu, yukarı bakıp sarkan çiçeklerle bezenmiş balkonları gördüğünü çok iyi hatırlıyordu.

Şimdi bakışları tüm bunların ortasındaki konağa takılmıştı. Gravelerin evi. Kalbi duracak gibi oldu. Etrafındaki binalardan daha uzundu. Diğer evler gelenekseldi ama bu, kare şeklinde yükselen kuleleri, yuvarlak kubbeleri ve devasa kemerli pencereleriyle küçük, hayat dolu bir şatoydu. Joan nereye bakacağını bilemiyordu, yaldızlı sütunlara mı, yoksa kırmızı, yeşil ve sarı renklerle parlayan duvarlara ve süslemelere mi?

"Bir daha sorayım," dedi Kral. "Çatıdaki güneş saatleri ne diyordu?"

Eleanor titreyerek, "Zaman ve gelgit kimseye kalmaz," dedi ve Joan bu sözlerin bir kez daha yankılandığını hissetti. Eleanor'un bakışları özlemle evin üzerinde kaldı. "Gerçekten burada değil, değil mi?" dedi ağır ağır. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Bu sadece geçmişin bir yansıması," diye onayladı Kral. "Sadece bir görüntü. Orijinal zaman çizelgesi yok oldu. Onu sildim." Düşünüyormuş gibi durdu. "Siz kâfirler buna ne diyorsunuz? *Zhēnshí de lìshǐ* mi? *Vera historia?* Gerçek zaman çizelgesi?" Alaycı bir tavırla, "Ama aklımdan ne geçiyordu ki? Burada kimseyi tanımıyorsun, bu senin zamanın değil. Sen ve kız kardeşin daha geç bir çağda büyüdünüz," diye ekledi. Parmaklarını şaklattı ve pencerenin içindeki manzara kararardı. Joan sonunda pencerenin genişliğini gördü, sandığından daha büyüktü. Bir ev büyüklüğündeydi. İçeride ay yükselip alçalıyordu, ardından güneş de yükselip alçaldı, görüntü bulanıklaşana kadar bu döngü hızla devam etti. Sonra Kral parmaklarını tekrar şaklattı ve her şey durdu. Joan ağzının açık kaldığını hissetti.

Manzara hâlâ gerçek zaman çizelgesini gösteriyordu –gösterişli köprüsüyle birlikte– ama tarih yirmi birinci yüzyılda bir zamana ilerlemiş gibiydi. Modern arabalar caddelerde ilerliyordu.

"Ah," dedi Eleanor, sanki yumruk yemiş gibi boğuk ve soluk soluğa bir sesle.

Yürüyüş yolunda insanlar geziniyorlardı, Köprüdeki Kitapçı, Köprü Fırını ve Asma Köprü Hediyelik Eşya etiketli alışveriş torbalarıyla turistler sokaklardaydı. Aralarında köpeklerini gezdiren ve pazar çantalarında meyve ve sebze taşıyan Londralılar da vardı. Eleanor, metro istasyonu yönünde aceleyle ilerleyen bir adama ağzı açık baktı. Sonra gözleri pembe saçlı bir kıza kaydı. Sonra da özel dikim takım elbiseli bir adama. Joan aniden hepsinin Grave ailesinin fertleri olduğunu fark etti. Eleanor'un bir zamanlar tanıdığı insanlar. Joan'ın da tanıyor olması gereken insanlar. Hepsi aynı mührü taşıyordu; yakalarında bir iğne, çıplak omuzlarında bir dövme, gömleklerinde bir motif şeklinde gümüş bir gül.

Bana bu mührü bahşetti, demişti Eleanor ve Joan şimdi Eleanor'un gergin ses tonunu anlamıştı. Kral ona yeni bir mühür vermişti, çiçeksiz, dikenli bir gül sapı. Daima kaybettiklerini hatırlatacak bir şey. Gravelere yapılanları.

Aaron'ın yanında duran Nick kıpırdandı ve Joan, Nick'in Kral'ın gücüyle kurnazca mücadele ettiğini, kendini kurtarmaya çalıştığını fark etti.

Ama tam bunu fark ettiği anda Nick dondu kaldı. Yüzü bomboştu ama gözleri aniden parladı, sanki güçlü bir duyguyu kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Joan'ın içini bir korku kapladı. Bakışlarını yürüyüş yoluna kadar takip etti. Gerçek zaman çizelgesindeki kayıp insanlara.

Nefes nefese kaldı.

Nick de oradaydı. *Orijinal* Nick. Kral'ın yarattığı pencereden, yürüyüş yolunda rahatça yürüyordu, hızı ve duruşu sakindi.

Joan derin bir aşinalık duygusuna kapıldı. Koyu renk saçları yumuşak bukleler oluşturacak kadar uzundu. Joan saçlarını hiç bu uzunlukta görmemişti ama her nasılsa ellerini ipeksi saçlarının arasına sokmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu, tıpkı onun ellerinin belini kavramasının nasıl bir his olduğunu bildiği gibi.

Tanıdık gelen biriyle el ele tutuşuyordu. Joan'ın kendini tanımasının epey uzun sürmesi tuhaftı. Orijinal Joan.

İkisi de *çok* farklı görünüyordu. Joan'ın saçları hiç kestirmediği kadar kısaydı ve omuzlarının hemen üzerinde dalgalanıyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Diğer benlikleri bir şekilde daha rahat görünüyordu. Birbirilerine aşinaydılar. Aralarında gerginlik yoktu.

Orijinal Joan Nick'e onu güldüren bir şey söyledi. Nick onu öpmek için eğildi, yumuşak ve samimi bir öpücüktü. Geri çekildiğinde birbirlerine gülümsüyorlardı, açık, güven dolu ve o kadar âşıklardı ki Joan'ın göğsü özlemle sancıdı. Sanki hiçbir şey yanlış gidemezmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Sanki hiç kimse onları incitemezmiş gibi.

Joan başlarının başka yöne çevrildiğini fark etti. Biri onlara seslenmiş olmalıydı. Yüzlerindeki keyfe, rahatlığa bakılırsa bekledikleri, birlikte olmak için can attıkları biriydi. Joan kim olduğunu görmek için omzunun üzerinden geriye baktı ama gerçek zaman çizelgesine açılan pencere arkasında görünmüyordu. Görüş alanındaki tek kişi Aaron'dı, 1920'lerden kalma takım elbisesi içinde, tüm bu kaosun ortasında bile her zamanki gibi mükemmeldi.

O sırada Kral parmaklarını şıklattı. Joan hızla arkasına döndü ama çoktan pencereyi kapatmıştı. Ağzından titrek bir ses kaçtığını fark etti.

Her şey gitmişti. Graveler. Eski Londra Köprüsü. Orijinal Joan ve Nick. Geriye kalan tek şey 1923 yılının tekneleri ve vinçleriydi.

Yine de Joan zihninde hâlâ diğer Joan ve Nick'i görebiliyordu. Ne kadar mutlu olduklarını...

İçgüdüsel olarak *şimdiki* Nick'e döndü. Onun gözleri de hâlâ yürüyüş yolundaydı. İşte o an Joan'ın nefesi kesildi. Nick üzgün ve *kederli* görünüyordu. Ama bu çok kısa sürdü. Gözleriyle buluşmak için döndüğünde ifadesi yine donuklaşmıştı.

Nick'in adını söylemek üzereydi ama Kral onun yerine konuştu.

"Senin için son bir hediye," dedi Kral, Eleanor'a. "Şimdi buraya gel." Onu yanına çağırdı.

Eleanor suyun üzerinde eski köprünün durduğu yere bakıyordu. Şimdi oradan uzaklaşıp ayaklarını sürüyerek Kral'a doğru gitmek zorunda kalmıştı. Kral elini kaldırarak onu kendisinden birkaç adım ötede durdurdu.

Joan'ın kalbi tekledi. Eleanor ve Kral kendilerini diğerlerinden oluşan gevşek bir çemberin ortasında bulmuşlardı. Ne oluyordu?

Joan buraya Eleanor'u durdurmak için gelmişti, bu onu öldürmek anlamına gelse bile. Ama... o kayıp aileyi gördükten sonra Eleanor'un burada, şu anda ölmesini izleme düşüncesi dayanılmaz geliyordu.

Eleanor zalim ve kin doluydu. Joan'ın asla affetmeyeceği şeyler yapmıştı. Ama aynı zamanda Joan ailesini kaybetmenin, onları geri isteyecek kadar kendini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu da biliyordu.

Geçen sefer o da kendini kaybetmişti. Eleanor'u davranışları ve zalimliği anlaşılmaz biri olarak görüyordu. Ama gerçekten de Joan'dan çok mu farklıydı? Eleanor ailesini geri getirmek için her şeyi göze almıştı ama Joan'ın yaptıkları da

farklı sayılmazdı. Onlarca yıllık insan hayatını çalmıştı. Ailesini geri getirme umuduyla Ruth ve Aaron'ı tehlikeden tehlikeye, Canavar Sarayı'nın içine sürüklemişti. Ve sonunda... bunu bilinçli olarak düşünmemişti ama bir parçası canavarları geri getirmenin, ailesini geri getirmenin, insan hayatına mal olacağını biliyor olmalıydı.

Belki de Joan ve Eleanor'un kardeş olduklarının gerçek kanıtı buydu. Belki de bu aileden geliyordu.

"Size hiçbir zaman sadık olmadım," dedi Eleanor, Kral'a gergin bir sesle. "Bu hastalıklı zaman çizelgesinde uyandığım andan beri size karşı komplo planlıyorum."

Kral babacan bir hoşgörü gösterdi. "Bana karşı hiç şansın yoktu. Bunu biliyor olmalıydın. Onları unutmaya çalışmalıydın."

"Sanırım bazı şeyleri unutmak benim doğamda yok."

Eleanor'un ses tonundaki bir şey Joan'ın dikkatini çekti. Eleanor ölümün eşiğindeydi ama yine de... korkmuyordu. Çenesi yukarıdaydı, yüz ifadesi sakindi. Uzun bir yolculuğun sonuna gelmiş birinin havası vardı yüzünde.

Eleanor Joan'ın bakışlarını hissetmiş gibi ona bakıp gülümsedi. Mavi gözlerinde bir zafer parıltısı vardı ve Joan birden Eleanor'un onu nasıl pusuya düşürdüğünü hatırladı. Nick'i bir avcıya dönüştürürken ne kadar titiz davranmıştı.

Eleanor usulca, "Çok tahmin edilebilir birisin, Joan," dedi.

Ne? Joan bir tedirginlik hissetti.

"Nasıl düşündüğünü biliyorum," dedi Eleanor Joan'a. "Her zaman yedek bir planın var. Benim gibi birini yenmek için *Curia Monstrorum*'un başka bir üyesine ihtiyacınız var. Bu yüzden Conrad'ı çağırdın."

Joan kuru dudaklarını ıslattı. Başıyla onaylamadı ama Eleanor haklıydı. Bu bilgiyi kendisine karşı kullanan biri tarafından bu kadar iyi tanınmak rahatsız ediciydi.

Eleanor Kral'a döndü. "Ve *sizi* de tanıyorum. Sizi gözlemleyecek uzun zamanım oldu. Saray'ın hiçbir üyesine böyle bir iş için güvenmezdiniz. Joan, Conrad'ı çağırdı. Sizin yerinize onun gelmesine izin vermeliydiniz."

"Nedenmiş o?" diye sordu Kral.

Eleanor biraz daha yakına eğildi. Herkes gibi o da hâlâ yere mıhlanmış bir hâldeydi ama umurunda değil gibiydi. "Neden burada olduğunu sanıyorsun?" dedi Eleanor ona. Arkasında gelgit yükseliyordu. Bağlı kayıklar dalgalarla birlikte salınıyordu.

Kral'ın yüzünde hâlâ keyifli bir ifade vardı. "Neden burada olduğumu biliyorsun." Eleanor'un müttefiklerinin her birine baktı. "Mariam Ali," dedi. "Joseph Nightingale. Adriana Portelli. Shalini Patel..." Hepsinin adını bir ölüm cezasının ağır tınısıyla saydı. "Bana verdiğiniz sözü tutmalıydınız."

"Buraya bizi idam etmeye geldiğinizi sanıyorsunuz," dedi Eleanor.

"Elbette," dedi Kral.

"Hayır," dedi Eleanor o kadar ciddiydi ki Joan ürperdi. "Yaptığınız şeyi geri almak için. Ailemi eve getireceğim. Tam buraya, kendi topraklarımıza."

Joan gözlerini Eleanor'a dikti. Şimdi anlamaya başlamıştı. Eleanor tıpkı Joan'ı kışkırttığı gibi Kral'ın da buraya gelmesini sağlamıştı. Joan'ın Nick'i eski hâline dönüştürdüğü gibi Eleanor da onu eski hâline dönüştürecekti.

Eleanor Joan'ın ne düşündüğünü tahmin etti. "Hayır," dedi ona. "Onu eski hâline döndürmek ailemizi geri getirir. Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum. Onları *sonsuza dek* güvende tutacak yeni bir zaman çizelgesi yaratmak istiyorum. Bunun için de onun elindeki güce ihtiyacım var." Kral'ın yüzüne baktı ve onun varlığından duyduğu rahatsızlığı ya da acıyı hiç belli etmedi. "Zaman çizelgesinin tam kontrolü."

Kral sanki daha da keyiflenmişti. Eleanor'un ciddi olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Kontrolü ele geçirmek için beni öldürmen gerekir," dedi.

"Evet," dedi Eleanor. "*İnfazınız* için buradasınız."

OTUZ SEKİZ

Eleanor kemerinden bir bıçak çıkarırken Kral, "Gerçekten mi?" diye sordu. Joan bıçağı çekmesine izin verdiği izlenimine kapılmıştı. Belki de o kadar güçlüydü ki bu hafif heyecanın eğlenmeye değer olduğunu düşünüyordu. "Onunla ne yapacaksın?" Parlak ışık hissi şimdi o kadar yoğundu ki Joan ürktü ve diğerlerinin de aynı şekilde hissettiğini gördü. Eleanor bile gözlerini başka yöne çevirmişti. "Gerçek şu ki," dedi Kral, "ben öldürülemem. Ne senin tarafından ne de doğa tarafından. Zaman çizelgesiyle o kadar iç içe geçmiş durumdayım ki aslında bir bütünüz."

Öyle miydiler? Joan'ın izlenimine göre zaman çizelgesi hâlâ ayrı bir varlıktı ve istemeden de olsa Kral'a bağlıydı.

"Seni kendi ellerimle öldüremem," diye kabul etti Eleanor. Bıçağı havaya kaldırdı. Muhteşem bir şeydi, kabzasına altın güller işlenmişti. Düz metalinde gül ve yapraklar kıvrılıyordu. "Bunu sadece zaman çizelgesinden kopmuş biri yapabilir."

Joan bunun üzerine keskin bir nefes aldı. Eleanor bıçağı yere fırlattı. Pırıl pırıl parlıyordu, Nick'e yakındı ama ulaşamayacağı bir yerdeydi. Nick ona doğru düşünmeden bir adım attı.

"Nick," dedi Joan tereddütle.

Nick'in gözleri sanki o adımı attığını yeni fark etmiş gibi irileşti. Başını öne eğdi, Kral'ın gücünü nasıl aştığından emin değildi. Sonra çok yavaşça eğilerek bıçağı aldı.

Kral sanki tekinsiz bir şeye bakıyormuş gibi rahatsız bir ifadeyle Nick'e döndü. Joan'ın tahminine göre, Nick'i etkisiz hâle getirmek için elini ağır hareketle kaldırdı. Nick bıçağı düşürmeyince Kral ona doğru bir adım attı ve hareketi tekrarladı. Yine bir şey olmadı.

Eleanor Kral'a tekrar, "Sizi kendi ellerimle öldüremezdim," dedi. "Ben de bunu yapabilecek birini yarattım. Zaman çizelgesinden kurtulacak birini, sizden kurtulacak birini. Canavar Kral'ı öldürmesi için bir canavar avcısı yarattım."

Kral ona endişeli bir bakış attı. Tekrar elini kaldırdı. Joan bu kez zaman çizelgesinden güç aldığını hissetti. Bu kolay olmadı, zaman çizelgesi direndi. Kral toplayabildiği kadar güç toplayıp Nick'e fırlattı.

"Hayır!" Joan ayaklarını kurtarmaya çalışarak gerindi.

Ama Kral'ın gücü Nick'in üzerinde hiçbir etki yaratmadan akıp gitti.

Kral şaşırmış bir hâlde bakakaldı. O kadar tedirgindi ki yaydığı ışık bile azalmıştı. Joan bir an için neredeyse onun yüzünü görebildi. Yakışıklıydı, beklediğinden daha gençti ve garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Bu yüz hatlarını daha önce nerede görmüştü?

"Ne *yaptın* sen?" diye sordu Kral, Eleanor'a, sarsılmış bir hâlde.

"Şimdi hissedebiliyorsunuz, değil mi?" dedi Eleanor ona. "Nick'in size yakın olması bile etrafınızdaki zaman çizelgesini nasıl zayıflatıyor." Hafifçe gülümsedi. "Ve siz zaman çizelgesiyle bir bütün olduğunuz için siz de sayıflıyorsunuz."

Kral ona doğru ilerlemeye başladı ama nefesi kesildi. Ayağını sürükledi ama bir türlü yürümeye devam edemedi.

"Yanımda bazı güçlü müttefikler getirdim," dedi Eleanor. "Nick işini hallederken sizi kontrol altında tutmak için."

"Hayır," diye bağırdı Joan. Nick Kral'ı *öldüremezdi*. Eleanor Graveleri geri getirmek anlamına gelse bile o zaman çizelgesini yaratmamalıydı.

"Biliyorum," dedi Nick Joan'a, bakışları sabitti. Joan rahat bir nefes aldı. En azından bu konuda aynı fikirdeydiler. Nick Eleanor'a ciddi bir ifadeyle, "Yaratmak istediğin dünyayı gördük," dedi. "Hiçbirimiz bunu yapmana yardım etmeyeceğiz."

Eleanor ona, "Yardım edeceğinizi ummuyordum zaten," dedi. "Bir teşvik olmadan olmaz." Atılan silahlardan birini almak için eğildi. Kral öfke dolu sesler çıkarsa da artık onu durduramayacak gibiydi.

"Sanırım bana ölü değil, diri ihtiyacın var," dedi Nick.

"Doğru," dedi Eleanor. "Ama ona canlı ihtiyacım yok." Silahın namlusu Joan'a yöneldi. "Seni buraya getirmemin de bir nedeni var, Joan."

Joan'ın tepki vermeye, hatta korkmaya bile fırsatı olmamıştı. Nick bıçağı doğruca Eleanor'a fırlattı. Kral'a değil.

Eleanor'u göğsünden vurması gerekiyordu ama bıçak havada durdu, kabzası fırlatılmış bir okun sapı gibi titriyordu. Görünmez bir bariyere çarpmış ve orada kalmıştı. Eleanor'un arkasındaki Ali ailesinden bir kadın ellerini kaldırmıştı. Buna hazırlıklı gelmişti.

Eleanor neredeyse hiç irkilmedi. "Ah, Nick," dedi yumuşak bir sesle. "Sen de oldukça tahmin edilebilir birisin."

Nick karanlık gözlerini Eleanor'un üzerinde gezdirerek bariyerlere doğru yürüdü. Eleanor'un yanında getirdiği güçlü müttefikler kadar tehlikeli görünüyordu.

Eleanor sadece gülümsedi. Elini bıçağın ucunun bulunduğu bariyerin üzerine koydu. "Biliyor musun," dedi, sesi nostaljikti, "uzun süredir benimlesin." Joan bunun üzerine gözlerinin kısıldığını hissetti. "Sadece Holland Köşkü'nde birlikte geçirdiğimiz üç hafta değil," dedi Eleanor. "Geçen sefer yıllarca seninleydim.

Birbirimizi çok iyi tanıdık. Sınırların zorlandığında nasıl biri olduğunu biliyorum. Ben de seni o sınırlara kadar zorladım." Samimi ses tonu Joan'ın midesinin bulanmasına neden oldu. "Seni onların ötesine ittim. Yapabileceğin şeyleri biliyorum. Çekirdeğine kadar soyulduğunu ve ham olduğunu biliyorum."

Nick soğuk bir sesle, "Seni hiç hatırlamıyorum," dedi.

Eleanor onun ses tonuna tepki olarak omuz silkti. "Hatırlamana gerek yok. Seni tanıyorum. Ve o bıçağı alıp Kral'ı öldüreceğini de biliyorum." Ağzı hafifçe büküldü. "Aksi hâlde kız kardeşimi öldüreceğim."

"Onu öldüremezsin," diye fısıldadı Joan, Nick'e. Nick onu rahatlatmak için hafifçe başını sallayarak onayladı. Joan tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Joan, Kral'a baktı. Diğerleri gibi olduğu yerde dikilip kalmıştı, şu anda insandan çok canavar gibi görünüyordu, bir ayı gibi öfkeyle debeleniyordu.

Eleanor Nick'e, "Üçe kadar sayacağım," dedi. "Sonra seçimini yapacaksın." Diğer elini silahın üzerine koyarak nişan almayı denedi.

Ruth Eleanor'a bir şeyler söyledi. Sesi çaresiz çıkıyordu ama Joan söylenenleri algılayamıyordu, hızla çarpan kalbinden başka bir şey duymuyordu. Titrek bir nefes aldı. Hareket edebilmeyi diledi. Ayakları birbirine biraz fazla yapışmıştı ve sol baldırına kramp girmeye başlamıştı.

"*Nick*," dedi Aaron. "Yapma bunu!"

Joan ona döndü. Aaron'ın gri gözleri tıpkı pazardaki gibi kararmıştı. Genelde duygularını belli etmemeye çalışırdı ama Joan şu anda öfke ve çaresizliğini, hatta daha fazlasını görebiliyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadı Joan ona. Aaron'a bu zaman çizelgesinde uzlaştıkları için ne kadar mutlu olduğunu söylemek istedi, onu tekrar gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu. Onu ne kadar özlediğini. Ama konuşamadı. "Bu şekilde olmak zorunda."

Aaron itiraz etmek ister gibi görünüyordu ama onun yerine Joan'ın eline uzandı. Joan gözlerini kapayıp Aaron'ın dokunuşunun verdiği rahatlığa minnettar olarak elini sıkıca kavradı.

"Bir," dedi Eleanor.

Joan, Aaron'ın elini daha sıkı tuttu. Nick, Kral'ı öldürmeyecekti. Canavarların hüküm sürdüğü bir zaman çizelgesini asla başlatmayacaktı. İnsanların acı çekmesine asla izin vermeyecekti. Ve bunu bilmenin garip, sakinleştirici bir etkisi vardı. Joan derin bir nefes aldı.

"İki," dedi Eleanor.

Nick, Eleanor'u önceki zaman çizelgesinde durdurabilirdi, Astrid böyle söylemişti. Ve şimdi de onu durduracaktı. Eleanor bu rol için yanlış kişiyi seçmişti. Nick'in *her zaman* daha iyi olanı seçtiğini anlamamıştı. Her zaman.

"Üç," dedi Eleanor ve Joan gözlerini açtı.

Nick bir hırıltıyla bıçağı havaya kaldırdı. Bıçağı acımasızca fırlattığında Joan acıdan ürkerek kaçtı.

Ama acı falan yoktu.

Bıçak yanından geçip Kral'a doğru uçtu.

Uzun, çok uzun bir an boyunca Joan donup kaldı. Dalgaların melodisi sessizliği doldurdu.

Gördüklerini anlayamıyordu. Bıçak Kral'ın göğsüne saplanmıştı ve gömleğinden kan akıyordu.

Kral dizlerinin üzerine çöktü, buraya geldiğinde dizlerinin üzerine kapaklanıp onu selamlayan canavarlar gibi alnı yere değdi. Zaman zaman bir tanrı gibi olabilirdi ama görünüşe göre kan kaybedecek kadar insandı, düşecek kadar.

Joan yerinden kımıldadı ve ayağının hareket ettiğini ancak topuğunun yerde sürtündüğünü duyduğunda fark etti. Ayağına ve sonra tekrar Kral'a baktı.

Yere yığılmış Kral, gözüne birden daha küçük ve sıradan göründü. Artık güneş gibi ışık yaymıyordu ve eskisi gibi aynı

anda hem geçmişten hem gelecekten giyinmiş gibi görünmüyordu. Siyah bir takım elbise vardı şimdi üzerinde, yirmi birinci yüzyıl tarzına benziyordu. Etrafında kan birikmiş, ahşap yürüme yolundaki boşluklardan damlıyordu.

Joan deneme amaçlı bir adım attı. Ayağı yerden kalktı. Artık olduğu yere mıhlanmamıştı. Ve özgürlüğünün tek bir anlamı olabilirdi.

Kral ölmüştü.

Nick onu öldürmüştü.

Joan Nick'e döndü ve gözleri onunkilere kilitlendi, sert ve karanlıktı. Ona bakakaldı. O bıçağı hiç tereddüt etmeden, sanki başka bir seçeneği yokmuş gibi fırlatmıştı. Joan bunu kabullenemiyordu. Yaptığı seçim Nick hakkında bildiği her şeye ters düşüyordu.

Ağzını açtı, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama daha konuşamadan kör edici bir ışık parlayarak irkilmesine neden oldu. Gözlerini korumak için bir elini kaldırdı.

Kral'ın bedeninden parıldayan altın bir girdap yükseliyordu. Girdap havada durakladı, Joan serbestçe uçmak istediği izlenimine kapıldı ama bunun yerine Eleanor'a doğru fırladı.

Sanki Eleanor buradaki en güçlü kişiymiş de ona yardım ediyormuş gibi.

Eleanor'un etrafında, kollarının ve gövdesinin üzerinde dolandı. Eleanor'un yüzü bir an için acıyla buruştu ve sonra Kral'ınki kadar parlak bir şekilde ışık saçmaya başladı.

Joan ona bakabilmek için mücadele etti. Eleanor az önce Kral'ın gücünü mü almıştı? Çünkü eğer öyleyse... Joan dehşete düştü. Eleanor böyle bir güçle zaman çizelgesini kendi isteğine göre şekillendirebilirdi. Gördükleri cehennemi zaman çizelgesinde yaratabilirdi.

Joan'ın sevdiği herkes tehlikedeydi. Babası, ailesinin geri kalanı, arkadaşları, komşuları, okuldaki herkes. Herkes. Yeni

zaman çizelgesinde hepsi ölmüş olabilirdi. Hayatta kalsalar bile, hepsi canavarların egemenliği altında olacaktı.

"Bunu yapamazsın!" dedi Joan, Eleanor'a. "*Lütfen!* Onları bu şekilde geri getirme! İnsanlara acı çektirme!"

"*Sen* beni durduramazsın," dedi Eleanor, sesi rahatlama ve zaferle doluydu. "1923'e ilk geldiğinde zaten çok geç kalmıştın. Zaman çizelgesinde oluşan deliği o zaman gördün. Buradan yayılıyordu. Buradan..." Eleanor havada bir yırtma hareketi yaptı.

Joan'ın ağzından bir haykırış koptu. "*Hayır!*" Göğe baktığında ürperdi. Gökyüzü yarılmıştı. Aşağıdaki Thames Nehri'nin bir yankısı gibi, mavi bir çizgi vardı. Başka bir zaman çizelgesindeki gökyüzü.

Yer sarsıldı ve 1923'ün binaları sallanıp çatırdadı, sesler boğuktu. Nehirde buharlı gemi tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Uzaklarda insanlar çığlık atıyordu.

Joan dik durmak için mücadele etti. Onları Eleanor'dan ayıran Ali bariyerine doğru atıldı. Gücünü bariyere akıttı ve Nick'in bariyeri yumrukladığını, Ruth'un Hunt'ın gücünü bariyer üzerinde kullanmaya çalıştığının belli belirsiz farkındaydı.

Eleanor'un hemen arkasında Mariam Ali kollarını kaldırmış duruyordu. Belki *o* dinlerdi.

"Sana yeni dünyada güç mü teklif etti?" diye sordu Joan, çabalamaktan nefesi kesilmiş olan Mariam'a. "Ona bu yüzden mi yardım ediyorsun?"

"Güç mü?" Mariam bunu bir hakaret olarak aldı. "*Hayır.*" Topuz şeklinde kıvrılmış gür siyah saçları vardı ve Joan şimdi ona daha yakın olduğu için Mariam'ın tahmin ettiğinden daha yaşlı olduğunu görebiliyordu, kırk yaşlarında olmalıydı. "Babam bir Liu'ydu," dedi Mariam. "Çocukken Liu gücüne sahiptim. Graveleri hatırlıyorum." Bakışları derinleşti. "Onlara yapılanlar tam bir vahşetti! Bunu onlar için yapıyorum! Senin için, çünkü

onları hatırlayamıyorsun!" Başıyla Eleanor'un müttefiklerinin geri kalanını işaret etti. "Hepimizin ailenle bir bağlantısı var!"

"Aziz Paul Kilisesi'ne bakın!" dedi Aaron.

Joan etrafına bakındı, 1923'te katedralin kubbesi çok belirgindi. Bakarken kubbenin daralıp daha da yükseldiğini, tekrar küçülmeden önce sivri ucunun belirginleştiğini fark etti.

"Zaman çizelgesi değişiyor!" dedi Tom. Görünmez duvara karşı tüm gücüyle direniyordu. Eleanor'a ulaşmaya çalışıyordu.

Joan gücünü bariyer üzerinde yoğunlaştırarak onu kırmaya çalıştı. Çok geç olmadan Eleanor'u durdurmak zorundaydılar.

"Benimle savaşmayı kes!" diye tersledi Eleanor. "İşim bittiğinde ailemiz geri dönecek! Onları şimdi hatırlamıyorsun ama hatırlayacaksın!"

Joan, Eleanor'a baktı, artık Kral'ın gücüyle parlıyordu. "Ama o zaman onları geri getirmek için yaptıklarını unutacağım!" dedi Joan. "Bir zamanlar senin yarattığından daha iyi bir dünya olduğunu unutacağım!"

"Bu daha iyi bir dünya değil!" dedi Eleanor.

"Jamie!" diye bağırdı Tom aniden, sesi dehşetle kalınlaşmıştı.

Joan arkasını döndü. Dehşet içindeydi, Jamie sönmeye yüz tutmuş bir mumun alevi gibi bir belirip bir kayboluyordu. "Jamie!"

Ve sonra Jamie geri döndü. Tom onun ellerini sıkıca tuttu.

Jamie'nin nefesini kesecek kadar.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Tom umutsuzca. "Bu da neydi böyle?"

Joan'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Gerçek zaman çizelgesinde, Ying Grave ailesinden biriyle evlenmişti. Eleanor Graveleri geri getirirse Jamie var olur muydu? Eleanor Jamie'yi gözlerinin önünde siliyor muydu?

Cevabını çabuk aldı, Tom birden hiçbir şeye tutunamaz oldu. Jamie gitmişti.

"Dur!" diye bağırdı Joan Eleanor'a. "Ona ne yaptığını görmüyor musun?"

Jamie yeniden belirdi, sarsılmış gibiydi. "Neler oluyor?" diye sordu kafası karışmış bir hâlde.

Tom döndü ve boğa gibi omzunu bariyere dayadı. Eleanor'a, "Seni kendi ellerimle öldüreceğim!" diye bağırdı.

Bunu duyan Mariam bir itme hareketi yaptı ve görünmez Ali bariyeri bir kez daha bir silaha dönüşerek onları yürüyüş yolu boyunca püskürttü. Joan dik durmaya çalışsa da istemsizce tökezledi.

Tom zar zor tekrar ayağa kalktı ve Eleanor'a doğru koşmaya başladı ama o bariyeri aşması mümkün değildi. Öylesine büyük bir gücü yoktu.

Üzerlerindeki o doğal olmayan mavi gökyüzü dünyayı yutmaya başladı. Paniğe kapılan Joan aklına gelen tek şeyi yaptı. Elinde kalan her şeyi, gücünün son kırıntılarını topladı ve Ali bariyerine değil, kendisinin ve arkadaşlarının etrafına fırlattı. Değişimlere karşı bir kalkan oluşturdu.

Etraflarındaki dünya dönüştü, Aziz Paul'ün kubbesi tekrar sivrilerek bir kuleye dönüştü. Binalar titredi, yükselip alçaldı. Uzakta, yürüyüş yolundaki insanlar kaybolup yerine yenileri belirdi.

Eleanor'un gücü Joan'ın yarattığı kalkanı zorladı. Amansız bir fırtına gibiydi. Joan gücünü kontrol altında tutmak içinmücadele ederek ona karşı koydu. Elleri titriyordu. Nefesini tutamadı. Güç akışını sürdüremedi. Eleanor çok güçlüydü. Jamie de geçitteki insanlar gibi tamamen ortadan mı kaybolmuştu? Joan'ın arkasına bakacak gücü yoktu.

Eleanor öfkeli bir ses çıkardı. "Kes!" diye bağırdı Joan'a.

Joan'ın üzerindeki yabancı gökyüzü aşağıya doğru inerken Joan'ın gücü sönmüş bir alev hâlini aldı. Kalkan çatladı. Joan

dizlerinin üzerine düştü, gözünün önünde siyah noktalar uçuşuyordu. Karanlık üzerine çökerken tek bir şey düşündü.

Her şey bitmişti.

SON SÖZ

Joan inledi. Ölmüş müydü? Hayır. Ölse vücudu bu kadar acımazdı.

"Joan?" Omzunda bir el hissetti. "*Joan*?"

Gözlerini açtı. Yerde yatıyordu, yanağı taş gibi sert bir şeye dayalıydı. Kaldırım mı? Başını çevirdiğinde Aaron'ın üzerine eğildiğini gördü, ince yüz hatları endişeyle gerilmişti. Başparmağı bir an için yanağının üzerinde gezindi. Joan tepki bile veremeden Aaron gözlerini kırpıştırdı ve kendini toparlamış gibi görünerek elini çekti. "İyi misin?" diye sordu.

"Ne oldu?" demeyi başardı Joan. Kıpırdandı ve Aaron oturması için ona destek oldu. Joan hareket ederken başındaki yeni ağrıyla irkildi. Görüntüler acı veren kıvılcımlar hâlinde geliyordu; Kral'dan Eleanor'a geçen o parlak girdap, Londra etraflarında değişirken Aziz Paul'ün kubbesinin yükselişi...

Nick gerçekten de Kral'ı öldürmüş müydü?

Jamie...

Joan keskin bir nefes aldı. Aramak için döndü. Ama sorun yoktu, Jamie buradaydı, birkaç adım ötede gözleri kan çanağına dönmüş hâlde ayağa kalkmıştı. Diğerleri de onun hemen ötesindeydi. Joan derin bir nefes daha alıp gözlerini kapadı, rahatlamıştı. Kurtulmuşlardı.

Yanında yumuşak bir hışırtı duydu. Joan Aaron'ın ceketini çıkarıp silkelediğini hissetti. "Şu kırışıklıklara bak," dedi,

sesi biraz hoşnutsuz ve daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Asla düzelmeyecekler."

Joan gözlerini tekrar açtı. Bir ara sokakta gibiydiler. Etraflarında yükselen karanlık binalar kuzey kıyısının manzarasını daraltıyordu. Tam karşılarında, nehrin öte yakasında gösterişsiz bir gökdelen duruyordu. 1923 yılı için fazla yüksekti. Joan'ın bunun ne anlama geldiğini anlaması uzun, çok uzun sürdü. "Yirmi birinci yüzyıla geri mi döndük?" dedi yavaşça. "Eve mi döndük?"

Ama *ev* dediğinde midesi altüst oldu. Uyandığından beri kendini huzursuz hissettiğini fark etti. Vücudu bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu.

"Hayır." Nick'in sesi korkunç derecede boştu. Sokağın başındaydı ve şimdi sırtı Joan'a dönük olarak durmuş, şehre bakıyordu. Joan'ın tedirginliği yeniden alevlendi. "Evde değiliz," dedi Nick.

Joan'ın kalbi çarpmaya başladı. Korkuyla ara sokağa doğru yürüdü. Tam o sırada manzara gözler önüne serildi ve nefesi kesildi.

Gök gürültülü bir gökyüzünün altındaki Eski Londra Köprüsü batıya doğru uzanıyor, akıntı kemerlerindeki boşluklardan çağlıyordu. Ve tam ortasında Gravelerin malikânesi duruyordu; güzel, korkunç ve *yanlış* görünüyordu. Bir şarkıdaki uyumsuz bir nota gibi.

Joan giderek artan bir dehşetle manzarayı izledi. Aziz Paul Kilisesi oradaydı. Ama bilindik kubbesiyle değil, sivriltilmiş bir sopaya benzeyen kulesiyle karşılarında duruyordu. Dünyadaki yırtıkta gördüğü mimariydi: tam olarak Viktorya dönemine ait olmayan yapı, gösterişsiz diye nitelendirdiği karanlık gökdelen. Şimdi ışık camın kenarına vuruyor, pencerelerin renk tonunu, yapının çevresini kaplayan bir deseni ortaya çıkarıyordu. Joan deseni dehşetle tanıdı: yelkenli bir gemiyi yutan bir deniz yılanı. Canavarların simgesi.

"*Hayır*," dedi Joan kendi kendine. Artık her yerde canavarların izlerini görebiliyordu. Binaların üzerinde daha fazla mühür vardı: bir griffin, yanmış bir karaağaç. Nehrin karşısındaki yürüyüş yolunda koyu renkli tüvit ceketler, tüllü elbiseler, Roma dönemine ait tunikler, Orta Çağ kıyafetleri giymiş insanlar dolaşıyordu.

Nick'in bakışları Joan'inkileri buldu. Gözleri koyu, neredeyse siyahtı. "Bu, gördüğümüz o dünya. Eleanor'un dünyası."

Canavarların hüküm sürdüğü bir dünya.

Joan güçlükle yutkundu. Bu dünya *onun* yüzünden var olmuştu çünkü Nick onu seçmişti.

Ve bu yeni Nick'i okumak zordu ama Joan ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Onu kurtarmak için yaptığı seçimden pişmanlık duyuyor olmalıydı. Bunun yerine onu öldürmeyi seçmeyi diliyordu muhtemelen. Şimdi bütün bunları gördüğüne göre...

Nick bakışlarını yere indirirken kaşlarını çattı. Bir şey almak için eğildi; güllerle süslü bir bıçak. Kralı öldürmek için kullandığı bıçak.

Bıçak parlıyordu, temiz ve yeniydi, sanki hiç kimseyi bıçaklamak için kullanılmamıştı. Joan o anda Kral'ın cesedinin burada olmadığını fark etti. Owen da yoktu. Ve... başka biri daha kayıptı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"*Tom* nerede?" diye bağırdı. Uyandığında Tom'un sokağın köşesinde olduğunu düşünmüştü ama şimdi tam sokağın ağzında durduğu hâlde onu hiçbir yerde göremiyordu. Frankie ve Jamie yalnızdı.

"Burada değil," dedi Jamie içi boş bir sesle.

"*Ne?*" Joan ilk uyandığında anlamadığı şeyi o anda anladı. Jamie kendini zorlukla toparlıyordu, ağır ağır sokağın duvarına yaslanmıştı, bacakları titriyordu.

"Tom burada değil," dedi Jamie tekrar. "Yaptığın o koruyucu kalkanın dışındaydı."

Joan ağzını açtı ama sesi çıkmadı. *Aman Tanrım.* Bayılmadan önceki son anları tekrar hatırladı. Çaresizlik içinde bir

kalkan oluşturmuş, hepsini Eleanor'un değişimlerinden korumaya çalışmıştı. Ama şimdi, zihninde Tom'un Eleanor'a doğru ilerlediğini görüyordu. Kalkanın ötesine geçiyordu. "*Hayır*," diye fısıldadı Joan.

Jamie duvardan uzaklaştı. "Onu bulmak zorundayız." Genelde nazik ve sakin olurdu ama şu anda yüzü granit gibiydi. "O bu dünyada bir yerlerde. Öyle olduğunu biliyorum."

Joan başıyla onaylamayı başardı. "Onu bulacağız." Söz vermişti.

"Owen da kayıp," dedi Ruth etrafına bakınarak. "O da korumanın dışında mıydı?"

"Hayır," dedi Aaron. "Uyandığımda onu gördüm. Kaçıp gitti." Yüzünü buruşturdu. "Bütün Argentlar korkaktır. Ben sadece..." Donup kaldı.

Hepsi aynı anda duydu, Thames Nehri'nden bir motor sesi geliyordu.

Kapkara bir tekne, devriye geziyormuş gibi tehditkâr bir yavaşlıkla nehirde ilerliyordu. Siyah boyasının üzerinde altın bir mühür parlıyordu: kanatlı bir aslan. Joan'ın bildiği Saray mührü değil, kafenin penceresinden gördüğü versiyonuydu bu. Saldırmak için kükreyen bir aslan.

Joan ve diğerleri içgüdüsel olarak ara sokaktaki gölgelere çekildiler. Korkan sadece onlar değildi. Nehrin diğer tarafında insanlar temkinli ve gergin bir şekilde teknenin geçişini izliyorlardı.

Nick bıçağın kabzasını daha sıkı kavradı. Joan gibi o da bu mührü bir aracın üzerinde en son gördükleri zamanı mı düşünüyordu? Minibüsteki birbirine karışmış cesetleri mi hatırlamıştı? Yoksa güpegündüz bir muhafız tarafından öldürülen insanı mı?

Joan tekrar karşıda beliren manzaraya baktı. Bu dünya yanlıştı. Bunu kendi kalp atışlarının gümbürtüsü gibi hissedebiliyordu. Sevdikleri yoktu. Babası, ailesi, arkadaşları... Hatta

belki de... Hayır. Joan bu düşünceden kaçındı. Bu dünyada ölmüş *olamazlardı*. Bir yerlerde olmalıydılar. Tom gibi.

Eleanor gibi.

"Kaçtığımızı anlayacaktır," dedi Aaron usulca. "Bizi arayacak."

Nick'in parmak eklemleri bıçağın sapı etrafında beyazlaştı. "Ben de onu arayacağım," diye mırıldandı.

Joan devriye teknesinin köprünün ardında kayboluşunu izledi, bu yeni, yozlaşmış Londra'nın kalbine doğru ilerliyordu. "Buradan çıkmamız gerek," dedi. Yeniden toplanmaları gerekiyordu.

Ve bunu yaptıklarında... Çenesi gerildi. Bu dünyayı düzelteceklerdi. Her şeyi yoluna koyacaklardı.

TEŞEKKÜRLER

Son birkaç yıl hem bir kasırga hâlinde hem de çok durağan geçti. Bu kitabın ilk taslağını, her günün aynı olduğu uzun karantina sürecinde yazdım. Ve sadece birkaç ay sonra, ilk kitabım *Sadece Bir Canavar*'ın raflarda yerini aldığını, okurlarla buluştuğunu görmek çok heyecan verici ve bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Sadece Bir Canavar'ı okuyan ve destekleyen aileme, arkadaşlarıma (ve arkadaşlarımın arkadaşları ve ailelerine!), kitapçılara, blog yazarlarına, bookstagrama, booktoka, etkinlik ve panel organizatörlerine, podcast yayıncılarına çok teşekkür ederim. Destekleri benim için dünyalara bedeldi.

Sevgisi ve teşvikleri için aileme, özellikle de babama, Jun'a, Ben'e, Moses'a, Lee-Chin'e, Wennie'ye, Zaliyah'a ve Nina'ya sonsuz teşekkürler.

Eleştirmenim Cat'e, bu kitabın her sahnesini en az on kez okuduğu ve her versiyonu on kat daha iyi hâle getirdiği için çok teşekkür ederim.

Shelley Parker-Chan, Rose Hartley, Lilliam Rivera, Mike Reid, Evan Mallon, Alison Laming, Susan Trompenaars, Jessica Boland, Sharon Brown, Kathryn Lindsay, Kelly Nissen, Noni Morrissey, Amanda Macdonald (ve Tamlyn!), Emma Durbridge, Leanne Robertson, Madeleine Daniel, Kate Murray,

Anna Cowan, Belinda Grant, Katya Dibb, Liana Skrzypczak, Leanne Yong, LinLi Wan, Naomi Novik, Amie Kaufman, Jay Kristoff, Astrid Scholte, Ellie Marney, Jess Barber, Pip Coen, Bernette Cox, Nathan Hillstrom, Becca Jordan, Travis Lyons, Eugene Ramos, Sara Saab, Melanie West, Tiffany Wilson, Elaine Cuyegkeng, Kat Clay, Aidan Doyle, Emma Osborne, Sophie Yorkston ve Suzanne Willis'a tüm teşvikleri ve destekleri için çok teşekkürler.

Adams Literary'deki dâhi menajerim Tracey Adams'a ve ekibindeki Josh Adams ve Anna Munger'a bu seriyi tanıtırken yarattığınız mucizeler için teşekkür ederim!

Christabel McKinley'e, İngiltere ve Avustralya'daki tüm harika çalışmaların için teşekkür ederim.

Sesli kitaptaki inanılmaz performansı için Vera Chok'a çok teşekkür ederim.

Amerika HarperCollins'teki değerli editörüm Kristen Pettit'e ve ekibine tüm anlayışlı geribildirimleri ve rehberlikleri için çok teşekkür ederim. Kitabın sizlerle buluşmasına katkı sağlayan kıdemli editör Alice Jerman, yardımcı editör Clare Vaughn, pazarlamacılar Audrey Diestelkamp ve Sabrina Abballe, yayıncılar Lauren Levite ve Kate Lopez, tasarımcılar Jessie Gang ve Alison Klapthor, kapak tasarımcısı Eevien Tan, üretim editörleri Caitlin Lonning ve Alexandra Rakaczki, redaktör Erin DeWitt, düzeltmenler Jessica White ve Lana Barnes ve üretim müdürleri Allison Brown ve Meghan Pettit'e sonsuz teşekkürler.

İngiltere'deki Hodder & Stoughton'da inanılmaz editörüm Molly Powell'a ve Sophie Judge, Callie Robertson, Kate Keehan, Lydia Blagden, redaktör Alyssa Ollivier-Tabukashvili, kapak sanatçısı Kelly Chong ve tüm harika ekibe çok minnettarım.

Avustralya'daki Allen & Unwin'deki muhteşem ekibe, Kate Whitfield, Jodie Webster, Eva Mills, Sandra Nobes, Liz

Kemp, Simon Panagaris, Yvette Gilfillan, Anna McFarlane ve kitap üzerinde çalışan ve destek veren herkese çok teşekkür ederim. Kendi ülkemde bu kadar çok destek görmek benim için paha biçilemezdi!

İlk kitabımın dünyanın dört bir yanındaki yayıncı ve çevirmenlerine, Brezilya'dan Alta Novel (çevirmen: Giovanna Chinellato), Çek Cumhuriyeti'nden CooBoo (çevirmen: Petra Badalec), Fransa'dan Lumen (çevirmen: Mathilde Tamae-Bouhon), Macaristan'dan Anassa Könyvek (çevirmen: Ádám Sárpátki), Rusya'dan Eksmo (çevirmen: Olga Burdova), Sırbistan'dan Vulkan (çevirmen: Elena Milosavljevic), İspanya'dan Montena (çevirmen: Elena Macian Masip) ve Türkiye'den Olimpos'a (çevirmen: Yasemin Bayraktar) teşekkürler.

Sadece Bir Canavar'a özel baskıların yapıldığı görmek rüya gibiydi. Kitabı öne çıkaran ve ona bu kadar çok okuyucu kazandıran inanılmaz kitap kutularına minnettarım. Anissa ve FairyLoot ekibine, Korrina ve OwlCrate ekibine, Bookish Box ekibine, Librarian Box ekibine, Fabled ekibine, Duality Box ekibine, NovelTea Chest'e ve Lovinbookscandle'a çok teşekkür ederim.

Ayrıca, *Sadece Bir Canavar*'a önsöz yazan muhteşem yazarlara da çok teşekkür ederim: Hafsah Faizal, Stephanie Garber, Chloe Gong, Adalyn Grace, Cindy Lin, Natasha Ngan, Lynette Noni, Naomi Novik, C. S. Pacat ve June Tan.

2021 ve 2022 yılında çıkış yapan yazarlardan oluşan grubumuza büyük destekleri için teşekkürler. Sizlerden yayıncılığın her yönü, özellikle de pazarlama hakkında çok şey öğrendim. Deborah Falaye, Jessica Olson, Akshaya Raman, Kylie Lee Baker, Lillie Lainoff, Leslie Vedder, Sue Lynn Tan, June Tan, Judy I. Lin, Emily Thiede. Judy I. Lin, Emily Thiede ve Lyndall Clipstone'a ise özellikle teşekkür etmek isterim.

Son olarak, bu kitabı yazdığım topraklardaki atalarıma teşekkür etmek ve Kulin Ulusunun Wurundjeri Woi-wurrung, Bunurong Boon Wurrung ve Dja Dja Wurrung halklarının geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki büyüklerine saygılarımı sunmak istiyorum.

Ayışığı Kitaplığı